

Aktuelle artikler

med emner vedr. Ét-livs-hypotesen 2.del:

Indhold:

- 4.125. Ét-livs-hypotesen. En redegørelse. 1. Del
- 4.126. Ét-livs-hypotesen. En redegørelse. 2. Del
- 4.135. Ét-livs-hypotesen. En redegørelse. 3. Del
- 4.127. Ét-livs-hypotesen. En redegørelse. Resumé.
- 4.128. Ét-livs-hypotesen. En redegørelse. Kommentar.

OBS! Læsere bør være opmærksom på, at artiklerne herover er der links til i teksterne. Links'ne åbner artiklerne på hjemmesiden LIVETS EVENTYR, men man behøver naturligvis ikke nødvendigvis at benytte sig af disse, idet de jo findes her på siden Aktuelle artikler med emner vedr. ét-livs-hypotesen 2. del.

Hensigten med at tilføje de to særskilte dele af artikelserien Aktuelle artikler med emner vedr. Ét-livs-hypotesen, er håbet og ønsket om, at nogle læsere måske vil foretrække at læse artiklerne i en mere samlet, koncentreret og lettere tilgængelig form og udgave, end tilfældet er med artiklerne på hjemmesiden. De sidstnævnte vil dog fortsat være nødvendige og uundværlige, alene i medfør og kraft af, at der deri findes lettere adgang til de mange andre artikler og emner.

Ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi

En redegørelse

1. del

Indledning

Min interesse for og studium af Martinus' kosmologi begyndte i efteråret 1957, hvilket fra 1974 fik mig til efterhånden at skrive en del artikler om emnet, dels til tidsskriftet KOSMOS og dels til tidsskriftet KOSMOLOGISK INFORMATION, som senere skiftede navn til DEN NY VERDENSIMPULS. I 1996 udgav Forlaget Kosmologisk Information min lille 'afhandling' med titlen "H. C. Andersen – hans forfatterskab og livsanskuelse i kosmologisk belysning", som indeholdt 5 af de i alt 9 storartikler, jeg i 1992-93 havde skrevet til tidsskriftet KOSMOLOGISK INFORMATION. Året efter udgav samme forlag min bog "H. C. Andersen, H. C. Ørsted og Martinus – et sammenlignende studie". Undertitlen skulle markere, at der fra min side var tale om netop et sammenlignende studie mellem især de to åndsgiganter H. C. Andersen og Martinus. I 2005 oprettede min webmaster Jakob Koch og jeg hjemmesiden LIVETS EVENTYR med det hovedformål at skildre H. C. Andersen, hans personlighed, liv og forfatterskab set og vurderet på baggrund af Martinus' kosmologi.

Som læseren sikkert allerede har forstået, så har jeg fra begyndelsen tilstræbt at forholde mig objektivt til begge de nævnte personligheder og ikke mindst til deres respektive forfatterskaber. Derfor forholder det, jeg her på nævnte hjemmeside har skrevet om Martinus' kosmiske analyser og facitter, sig loyalt til disse, ligesom tilfældet tilsvarende er med forholdet til Andersens livs- og verdensanskuelse og hans forfatterskab. Det betyder, at min skildring af dem og de nævnte værker stadigvæk vil være gyldigt, også selvom jeg i mine senere og seneste artikler har forholdt mig skeptisk og kritisk til nogle af præmisserne, argumenterne og konklusionerne hos begge, men især i Martinus' kosmologi.

Hensigten med denne artikel her er derfor at fortælle læseren om, at mine efterhånden årelange studier af Martinus' kosmiske analyser og facitter, foreløbig har ført til, at jeg ikke er og i øvrigt aldrig har været en troende tilhænger af Martinus og hans livsværk, men derimod end så længe en tvivlende, skeptisk og sandhedssøgende tilhænger. Men dog en tilhænger, som nærer håbet om, at min

personlige erkendelse med tiden vil kunne fortælle mig, at Martinus' forunderlige og storslåede verdensbillede er et fulgyldigt udtryk for virkeligheden eller sandheden om livet, verden og tilværelsen. Den dag, det sker, vil der blive stor og jublende glæde i det tvivlende og skeptiske sind.

Men den nævnte tvivl og skepsis har bevirket, at jeg i de senere år og i en efterhånden forholdsvis lang række artikler, har skrevet om de emner i Martinus' kosmologi, som jeg – berettiget eller uberettiget - forholder mig tvivlende og skeptisk til. Men eftersom ingen af de nævnte artikler har indeholdt en overordnet og systematisk gennemgang af de pågældende vigtige emner, synes jeg derfor at skyldte mine læsere en mere konsekvent argumentation, analyse og beskrivelse af disse emner. Det er denne gennemgang, jeg vil forsøge mig med i det følgende, primært i et måske forfængeligt håb om, at i det mindste nogle af læserne bedre vil kunne forstå min holdning og situation. Hvis dette i øvrigt kan have nogen som helst interesse for andre end mig selv. Skulle det sidstnævnte være tilfældet, altså at det kun har interesse for mig selv, ja, så er der sådan set ikke noget at gøre ved det.

Lidt forhistorie

Men lad mig begynde med lidt nyere forhistorie: I 2001 udgav forfatteren og forlæggeren Per Bruus-Jensen bogen "Sol & Måne. Glimt fra 10 år i lære hos en moderne mystiker og intuitionsbegavelse". Udtrykket "Solen" er en hentydning til vismanden og seeren Martinus og "Månen" en hentydning til Bruus-Jensen selv. Titlen skulle naturligvis markere, at Martinus var og er mesteren, medens Bruus-Jensen var og forblev dennes elev. Udgivelsen af bogen var og er primært en tilkendegivelse af den store taknemmelighed, eleven følte overfor en læremester, som personligt havde indviet ham i sin inspirerede og storslåede lære om intet mindre end verdensaltet, således som dette tager sig ud, set fra den angiveligt højeste form for bevidsthed, den, Martinus betegner som "kosmisk bevidsthed". Denne form for bevidsthed er foreløbig en sjældenhed blandt menneskene, men Martinus hævder, at det kun er et spørgsmål om tid, før stort set alle mennesker vil have fået udviklet denne højeste sanseevne. Det med den korte tid skal dog ses i et kosmisk perspektiv af cirka 3000 år!

Det er endvidere Martinus' påstand, at opnåelsen af kosmisk bevidsthed er et spørgsmål om udviklingen af en fuldkommen balance mellem individets følelse og intelligens, idet denne balance er en absolut forudsætning for intuitionsevnenes forekomst i bevidstheden. Dér, hvor der hersker ubalance mellem følelse og intellekt, dér er individet subjektivt partisk i sin opfattelse af og i sit udtryk eller sine handlinger overfor. Og omvendt, dér, hvor der hersker højeste balance mellem følelse og intellekt, dér vil individet være objektivt upartisk i sin måde at opfatte problemerne, forholdene og situationerne, og dermed også omverdenen på, og ligeledes i sin måde at udtrykke sig og handle på overfor denne.

Den mentale udvikling fra såkaldt "kosmisk ubevidsthed" til modsætningen "kosmisk bevidsthed" er i henhold til Martinus et spørgsmål om et etisk-moralsk sindelag, som det kan tage lang tid at opnå, helt op til flere reinkarnationer. Begrebet og fænomenet reinkarnation indgår som et vigtigt og uundværligt led i det verdensbillede eller den kosmologi, som Martinus brugte over 40 år af sit 90-årige liv til at skabe og mere end 60 år til at fortælle sin omverden om.

Imidlertid var Per Bruus-Jensens oprindelige personlige opfattelse af Martinus ikke særlig positiv, noget, der dog fandt sted, før førstnævnte kendte sidstnævnte personligt og desuden kun kendte til dennes lære på baggrund af andres kendskab og holdning til denne og dens ophavsmand. Herom skriver Per Bruus-Jensen i ovennævnte bog under overskriften "Hvordan det hele begyndte ..." s. 9ff, blandt andet følgende:

(Citat) Når jeg i dag ser tilbage på mit liv og herunder fokuserer på det præg, Martinus og hans arbejde har sat på det, er det svært at lukke øjnene for en følelse af højere bestemmelse. For faktisk er mit udgangspunkt ekstremt negativt i den forstand, at jeg oprindeligt på det nærmeste var Martinus-hader.

Dette havde to årsager, nemlig min fars patriotisme og min egen musikinteresse.

Min far var et yderst patriotisk sindet menneske, der havde vovet pelsen under den tyske besættelse, og for hvem den sydslesvigske sag var et helligt anliggende. Og med baggrund i en hård barndom samt en meget betydelig historisk viden hævdede han gennem hele livet den grundsætning, at så længe, der havde været et menneske med en plov, der frembragte værdier af jorden, havde der også været et menneske med et sværd, der va parat til med magt at tage disse værdier fra ham.

Ved en lejlighed havde han ladet sig overtale til at høre et foredrag af Martinus, der bragte ham i det største sjælelige oprør, idet emnet var "fred gennem pacifisme og militærnægtertjeneste". Han drog på grundlag heraf den enkle slutning, at Martinus slet og ret var et skadedyr i samfundet, og han lagde ikke skjul på denne opfattelse i sine omgivelser, der bl.a. omfattede min bror og mig.

Det gjorde dog ikke noget større indtryk på os, da vi begge havde meget andet i hovedet end at tage stilling til den slags ting. Men den dag skete der noget, som faktisk overbeviste mig om, at min far havde ret.

Jeg havde altid været meget glad for musik og dyrkede også selv violinspil med stort engagement. En dag hørte jeg et indslag i radioen, der handlede om et ægtepar Ankerbye på Bornholm, der længe havde været toneangivende i øens musikkredse og musikliv og selv aktivt tog del deri (fru Ankerbye havde i sine unge dage turnéret

som koncert-violinistinde rundt om i verden). Men nu havde man helt lagt musikken og disse hverv på hylden for at få tid til at studere Martinus' arbejde.

Jeg var dybt rystet og drog hastigt den højst umodne slutning, at når nogen kunne få folk afledt fra at beskæftige sig med noget så ophøjet som musikken til fordel for en mere eller mindre tvivlsom filosofi, så måtte det nødvendigvis bekræfte min fars opfattelse: at Martinus som denne filosofis ophav var et skadedyr i samfundet. Og fra den dag var jeg til det yderste negativ overfor alt, hvad der havde bare det mindste med Martinus at gøre.

Når jeg i dag må vedgå mig den direkte modsatte holdning til dette spørgsmål, skyldes det i første omgang – ironisk nok – min store musikinteresse. (Citat slut).

Per Bruus-Jensen fortæller herefter om sit møde med nogle musikinteresserede mennesker, som også viste sig at være stærkt engagerede og ivrige studerende af Martinus' kosmologi, men de havde ikke travlt med at ville 'omvende' deres unge ven. Som tiden gik blev han dog mere og mere interesseret i de farvestrålende symboltegninger, tegnet af Martinus, ægteparret havde hængende overalt på væggene i deres hyggelige hjem. Efter forskellige mellemliggende beskæftigelser som bl.a. soldat og senere skovfogedelev, hvorunder han kom ud for en arbejdsulykke, som afbrød hans uddannelse, var det faktisk den omstændighed, der indirekte vakte unge Bruus-Jensens interesse for at give sig seriøst i kast med studiet af Martinus' kosmiske analyser og livsfacitter.

Så vidt Per Bruus-Jensen, der altså begyndte sit forhold til Martinus og dennes lære med en midlertidig nærmest uforsonlig negativ interesse og holdning til samme. Men efter fra og med efteråret 1957 at have lært både Martinus og dennes kosmologiske lære at kende, skiftede Per Bruus-Jensen totalt opfattelse og blev ikke alene en flittig og trofast studerende af denne lære, men under Martinus' personlige vejledning også selv snart en meget kyndig og fremtrædende foredragsholder, studiekredsleder og i nok så høj grad forfatter af en række artikler og en hel del bøger med emner fra samme lære. For nærmere information herom kan læseren henvises til hjemmesiderne Nordisk Impuls og <http://www.martinusforum.dk/>

I sin ovennævnte bog "Sol & måne" kommer Per Bruus-Jensen i Tredie afsnit, s. 79, også ind på, at der i nogle Martinus-kredse har verseret en skelnen mellem vismanden Martinus og hverdagsmennesket Thomsen. Martinus' borgerlige navn var som bekendt Martinus Thomsen. Men den nævnte skelnen mener Bruus-Jensen ikke er relevant, skønt det faktisk er Martinus selv, der indirekte er årsag til denne. Den opfattelse, at der ikke kan eller bør skelnes mellem Martinus og Hr. Thomsen, må jeg desværre sige, at jeg ikke er enig i, hvilket blandt andet fremgår af min artikel 2.26. Sfinksen og Keops-pyramiden – symbol og mausoleer eller indvielsestempler? Derfra skal jeg citere følgende:

(Citat) Martinus' beskrivelse af Keopspyramidens oprindelige udseende og af dens omgivelser, der nu i århundreder har været et ørkenområde, passer derimod ganske godt med ægyptologen Mark Lehnens beskrivelse af samme. På grundlag af det ovenfor fremførte [i den citerede artikel], er det min opfattelse at Martinus' påstande om specielt Keopspyramiden, næppe kan være udtryk for den intuitive og i øvrigt logisk velunderbyggede kosmiske viden, som hans værk ellers er så fornemt et udtryk for. Men at Martinus ikke altid brugte sin kosmiske bevidsthed eller veludviklede og viljestyrede intuitionsevne, når han f.eks. udtalte sig om et eller andet emne eller spørgsmål, har nu afdøde lektor Benjamin Saxe givet et eksempel på i bogen "Martinus – som vi husker ham" (s. 77). Det var en af Ben Saxes venner, der engang havde fortalt ham dette, og herom skriver han følgende:

(Citat) "Den samme ven, i hvis hjem Martinus gennem en længere årrække ofte kom på besøg, fortæller, at de en dag sad og talte sammen om forskellige spørgsmål. I samtalens løb stillede min ven Martinus flere spørgsmål, som han ikke umiddelbart ønskede at svare på. Og da min ven gik ham på klingen og havde fastholdt, at Martinus da måtte kunne svare på hvad som helst, eftersom han havde kosmisk bevidsthed, havde Martinus forklaret ham, at han kun brugte sin kosmiske bevidsthed, når han sad ved sin skrivemaskine og arbejdede på Livets Bog. "Når jeg ikke bruger min kosmiske bevidsthed", havde han tilføjet, "ved jeg måske mindre end du og alle andre om mange ting!" (Citat slut)

En del tyder da også på, at Martinus, til trods for påstanden om sin kosmiske bevidsthed, ikke altid kom lige hurtigt eller nemt til sine "kosmiske facitter", herunder sine tegnede symboler og logiske analyser. Han måtte i hvert fald i en del tilfælde prøve sig frem, indtil han fandt frem til adækvate udtryk for sine intuitioner og visioner. Det kan man for symbolernes vedkommende se 10 eksempler på i den skitsebog, han tegnede i årene 1924-29, men som han bortset fra symbol nr. 1: den ligesidede trekant, senere erklærede for ugyldige. For hans skriftlige arbejdes vedkommende kan man læse herom i hans selvbiografi "Martinus Erindringer". Sidstnævnte sted skriver han bl.a. følgende om sin situation omkring 1921, det år, hvor han til sin egen store overraskelse kom ud for at opleve det, han selv betegner som sin fødsel til kosmisk bevidsthed:

(Citat) Og så begyndte jeg at skrive.

Men alt det, jeg skrev de første år, måtte jeg dog senere redigere om. Jeg var jo uden rutine, og jeg skrev sætninger så lange, at de fyldte halve sider. Jeg troede i begyndelsen, at det var nemmere for læserne at forstå analyserne, når man ikke afbrød tankerækken ved at anvende for mange punktumer.

Der gik faktisk syv år, før jeg for alvor var moden til at påbegynde mit hovedværk "Livets Bog". (Citat slut)

(Se Martinus Erindringer (1987), s. 71. – Martinus' skitsebog findes gengivet i Per Bruus-Jensens bog "Sol & måne", Forlaget Nordisk Impuls 2001).

Dette bekræftes yderligere af forfatteren Lars Nibelvang i dennes artikel (uden titel) i bogen "Martinus – som vi husker ham":

(Citat) Nu begyndte han så småt at skrive på sit hovedværk "Livets Bog". I begyndelsen var han jo uden rutine som forfatter, og det meste af det, han skrev i de første år, måtte han senere redigere om. (Citat slut)

(Se erindringsbogen: Martinus – som vi husker ham (1989), s. 27.)

I nogle Martinus-kredse har der i tidens løb været entusiastiske tilhængere, som har ment, at efter at han i påsken 1921 havde gennemgået "den hvide indvielse" og "den gyldne ildåb", satte dette ham i stand til umiddelbart at kunne gennemskue ethvert problem og til straks at kunne svare på ethvert stille spørgsmål, uanset dettes karakter eller emne. Men sådan forholdt det sig ifølge Martinus selv altså åbenbart ikke, i hvert fald ikke altid. Han måtte til at begynde med tværtimod anstrenge sine åndsevner til det yderste og benytte bøn til Gud som vejledende og rådgivende. Men rent personligt kan jeg ikke se, at det på nogen måde kan forklejne Martinus' under alle omstændigheder og i god forstand enestående og fantastiske kosmiske analyser og facitter, hvis han til at begynde med har måttet bruge tid på at afklare og tydeliggøre sine kosmiske visioner, indtil de formede sig krystalklart for ham, så han derefter kunne give disse synlige udtryk i tegnede symboler og skrevne tekster. (Note 3)

(Vedr. den hvide og den gyldne ildåb, se Martinus: Omkring min missions fødsel, 16.-18. kapitel.)

Den kosmiske bevidsthed synes også lejlighedsvis at have svigtet Martinus senerehen i livet, hvilket turde fremgå af hans udtalelse om, at forholdet var det, at han "kun brugte sin kosmiske bevidsthed, når han sad ved sin skrivemaskine og arbejdede på Livets Bog. "Når jeg ikke bruger min kosmiske bevidsthed", havde han tilføjet, "ved jeg måske mindre end du og alle andre om mange ting!" Det vil næppe være for dristigt at gætte på, at Martinus ikke benyttede sig af sin kosmiske bevidsthed, når han gjorde sig tanker om og udtalte sig om f.eks. pyramidernes alder og byggeteknik. Men når det kommer til stykket, hører det jo trods alt heller ikke til et af de vigtigste problemer og spørgsmål at få afklaret her i livet. Personligt tror jeg, at Martinus, som altid var genstand for megen opmærksomhed fra sine tilhængeres side, ofte svarede de ikke altid lige seriøse spørgere, mest for at være venlig og imødekommende. (Citat slut)

Vigtigt! Der er både her og senere i denne artikel tale om et vist 'genbrug' af en del af de artikler, jeg i årenes løb har skrevet i relation til Martinus' kosmologi, og som for de flestes vedkommende er vedføjnet notetal, der henviser til de kilder, som er relevante for den enkelte citerede artikel. Disse notetal – i ovenstående tilfælde (Note 3) i artiklen 2.26. Sfinksen og Keops-pyramiden – henviser til noter i den originale artikel. Notetallene har jeg ladet stå, selvom der ikke er vedføjnet et noteapparat til denne artikel om ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi. Men den eller de læsere, som måtte have behov for eller ønske om at læse, hvad noterne indeholder, må desværre ulejlige sig med selv at opsøge dette indhold i de respektive originale tekster her på hjemmesiden. Men i øvrigt kan man efter behag springe noterne over.

Min egen genfortælling af Martinus' kosmologi

For i al ubeskedenhed at drage min egen person og mit forfatterskab ind i sammenhængen, må det siges, at jeg har været og er en stor beundrer af Per Bruus-Jensen, hvis foredrag og kurser jeg har fulgt lige fra begyndelsen i de år, hvor han var tilknyttet Martinus Institut og Martinus Center, og hvis relativt mange bøger jeg alle har læst og studeret grundigt. I min egen genfortælling af Martinus' kosmologi her på hjemmesiden, har jeg i vid udstrækning benyttet hans fremstilling som sekundær kilde til viden om Martinus' kosmologi, lige som jeg i mangfoldige år har haft hans uforbeholdne tilladelse til at benytte citater og diagrammer fra hans diverse bøger. Hvilket jeg har benyttet mig flittigt af.

Men nok så vigtigt var og er det, at mit udgangspunkt i forbindelse med Martinus og hans kosmologiske lære, var lige det omvendte af Per Bruus-Jensens. I mit tilfælde var situationen den, at jeg lige fra begyndelsen i 1957 havde en yderst positiv interesse og holdning til så vel Martinus som dennes kosmologiske lære. Men dog med et lille forbehold i form af tvivl og skepsis overfor en del af det, som den nævnte lære indeholder.

Om denne tvivl og skepsis skrev jeg så sent som i oktober 2012 et opslag, som det vil være relevant at citere her:

Tvivl og sandhed

(Citat) Tvivlen er sandhedssøgerens følgesvend i forsøget på at fatte, begribe og forstå livet, verden og tilværelsen. Videbegærlighed er ophav til alle spørgsmål, mens tvivlen sammen med skepsis er garantien for, at man ikke antager noget for givet eller sandt, før det er bevist. Bevist er noget, når det er blevet bekræftet af erfaringen eller virkeligheden. Her kommer tvivlen atter ind, for hvad er virkelighed?

Den helt grundlæggende tvivl må være, om det er mennesket givet, at besidde evne til at kunne fatte, begribe og forstå virkeligheden, hvad den så end måtte vise sig at

være? – Man bør indledningsvis nok gøre sig klart, at intellektet, tanken, fungerer diskursivt, dvs. gennem logisk slutning fra led til led, og dualistisk, dvs. tænkning i tilsyneladende uforenelige modsætninger. Endelig kan tanken også fungere dialektisk, dvs. en tankegang som teoretisk og filosofisk set bevæger sig gennem tre led: Tese, antitese og syntese.

Efter mange års studium og bekendtskab med Martinus' verdensbillede og med den bevægelse, der er opstået omkring dette, er det min erfaring, at ret så mange mennesker forholder sig troende og fundamentalistisk – og nogle ligefrem "frelste" – til de kosmiske analyser og facitter, der danner grundlaget for samme verdensbillede. Tænk, hvis man overførte den samme holdning i forholdet til naturvidenskaben, hvor ville vi så ende henne? -

Det er i hvert fald efter min opfattelse vigtigt, at dyrke og bevare den frie tanke og meningsdannelse, og dermed også retten til både det frie studium og ytringsfriheden, uanset hvilket emne, det end drejer sig om, det være sig filosofisk, religiøst eller politisk. Dette indebærer i sin konsekvens, at man bliver nødt til principielt at modvirke de kræfter, der vil undertrykke åndsfriheden og dermed den frie tanke og ytring.

Selv er jeg lidt af en tvivler, ikke for tvivlens egen skyld, men fordi jeg lejlighedsvis føler mig usikker på, om det jeg mener at vide, nu også er i utvetydig og uimodsigelig overensstemmelse med det, der kan og skal forstås som sandhed eller virkelighed. Det kan vel i øvrigt uden videre begrundelse fastslås, at begreberne virkelighed og sandhed er identiske eller kongruente. Man kan i alt fald antage, at de er det – formentlig uden at komme i konflikt med sandheden eller virkeligheden.

Lejlighedsvis kan jeg eksempelvis godt komme i tvivl om, hvorvidt Martinus' verdensbillede, hvor forunderligt og logisk opbygget det end forekommer at være, nu også er i utvetydig og uimodsigelig overensstemmelse med virkeligheden, altså om det er et sandt udtryk for denne. Selv postulerer Martinus jo, at hans universale eller såkaldte kosmiske analyser og disses samlede konklusion i form af et storslået verdensbillede, er i overensstemmelse med i hvert fald en væsentlig del af det, der kan og skal forstås som virkeligheden. Den virkelighed postulerer Martinus at have fået adgang til oplevelsen af via sin veludviklede intuition, en usædvanlig evne til umiddelbar oplevelse, anskuelse og erkendelse af en større helhed og dybere sammenhæng i tilværelsens brogede mangfoldighed.

Men det må jo være og forblive et postulat, dels at intuitionen giver adgang til den basale virkelighed, og dels, at Martinus' kosmiske analyser er fuldgyldige udtryk for denne virkelighed, så længe man ikke selv besidder en duelig evne til – intuitivt og intellektuelt - utvetydigt at opleve og erkende den virkelighed, der angiveligt ligger til grund for det nævnte verdensbillede.

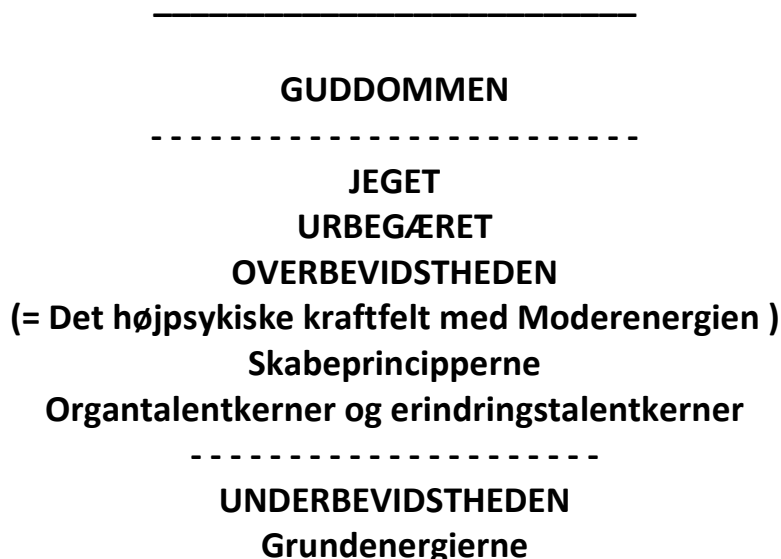
Min konklusion på de ovenfor fremførte betragtninger, må foreløbig blive, at jeg ikke er en troende tilhænger af Martinus og hans livsværk, men derimod end så længe en tvivlende, skeptisk og sandhedssøgende tilhænger. Men dog en tilhænger, som nærer håbet om, at min personlige erkendelse med tiden vil fortælle mig, at Martinus' forunderlige og storslåede verdensbillede er et fuldgyldigt udtryk for virkeligheden eller sandheden om livet, verden og tilværelsen. Den dag, det sker, vil der blive stor og jublende glæde i det tvivlende og skeptiske sind.

© oktober 2012. Revideret september 2016. Harry Rasmussen. (Citat slut)

Den ovenfor omtalte tvivl og skepsis har bevirket, at jeg i en årrække og i en efterhånden forholdsvis lang række artikler, har skrevet om de emner i Martinus' kosmologi, som jeg – berettiget eller uberettiget - forholder mig tvivlende og skeptisk til. Men eftersom ingen af de nævnte artikler har indeholdt en overordnet og systematisk gennemgang af de pågældende vigtige emner, synes jeg derfor at skyldte mine læsere en mere konsekvent argumentation, analyse og beskrivelse af disse. Det er denne gennemgang, jeg vil forsøge mig med i det følgende.

Idet jeg går ud fra, at læserne selv er nogenlunde fortrolige med Martinus' analyser og facitter vedrørende hans verdensbillede, vil jeg i det følgende forsøge mig med en forenklet systematisk gennemgang af de emner i hans kosmologi, jeg stiller mig skeptisk og tvivlende overfor. Som en konsekvens af og konklusion på min tvivl og skepsis, nåede jeg med tiden frem til det, jeg betegner som ét-livs-hypotesen, hvorfor det er denne, der med udgangspunkt i de samme faktorerens orden i Martinus' kosmologi, danner grundlaget for den herunder viste skematiske og 'hierarkiske' oversigt over de omhandlede emner og faktorer:

**Forsøgsvis skematisk oversigt over individets instanser,
sådan som disse tager sig ud set fra ét-livs-hypotesen:**

DET PSYKISKE KRAFTFELT
De universelle bevægelsesarter

Koblingslegemet

Det genetiske kompleks

Det fysiske legeme

Hjernen

Bevidstheden

OMVERDENEN

De ovennævnte emner og faktorer vil herefter blive omtalt og behandlet i den ovenfor opstillede 'hierarkiske' orden og rækkefølge, hvilket betyder, at vi skal begynde med at se nærmere på, hvordan begrebet GUDDOMMEN tager sig ud, dels på baggrund af Martinus' kosmiske analyser, og dels hvordan denne kan opfattes, når den ses på baggrund af ét-livs-hypotesens præmisser.

Men lad mig her indskyde, at det ikke på nogen måde er mine intentioner at ville genskrive og slet ikke omskrive Martinus' verdensbillede, dels, fordi dette er så unikt og storslået, at det ville være halsløs gerning at gøre forsøget, dels at det naturligvis er beskyttet af loven om ophavsret, og endelig dels, fordi jeg slet ikke ville være hverken kompetent eller kvalificeret til at vove forsøget. Min eneste intention er, at forsøge på at se, hvordan nævnte verdensbillede tager sig ud, når det ses på baggrund af ét-livs-hypotesen.

Guddommen

For Martinus er der ingen som helst tvivl om, at sandheden om virkeligheden er, at der eksisterer en evig Guddom, i hvis billede og i hvis psyko-fysiske organisme samtlige eksisterende levende væsener lever og udgør samme Guddoms manifestationsredskaber og sansorganer. De levende væsener er i lighed med Guddommen selv udtryk for et basalt evigt treenigt princip i form af Jeget, bevidstheden og organismen, også udtrykt som jeget, skabe- og oplevelsesevnen og det skabte. Eller som Skaberen, skabe-oplevelsesevnen og det skabte-oplevede.

Derimod er jeg for det første ikke enig i opfattelsen af, at Guddommen nødvendigvis besidder de tre hovedattributter: Alkærlig, alvis og almægtig. Kun i, at samme Guddom er alvis og almægtig. De ovenfor fremførte påstande og argumenter forudsætter naturligvis, at man gør sig klart, hvad konsekvensen af disse er eller kan være. Den største konsekvens vil nok være, såfremt mine påstande er gyldige, at Guddommen ikke, som hævdet af blandt andre Martinus, besidder den attribut, der betegnes som alkærlighed. Hvilket vil sige: den højeste form for altruistisk kærlighed

til – og dermed fuldkommen retfærdighed for - alle levende væsener uden nogen som helst undtagelse, små som store, i de tre kosmos: mikrokosmos, mellemkosmos og makrokosmos.

Det skal her indføres, at det naturligvis kræver noget særligt at kunne se, at Guddommen og dermed tilværelsen i virkeligheden er fuldkommen retfærdig, og at konklusionen på alt, hvad der er sket, alt, hvad der sker og alt, hvad vil ske, er, at "alt er såre godt!" Men det 'syn' eller den opfattelse, vil individet i henhold til Martinus først kunne tilegne sig og få, når samme individ har opnået såkaldt kosmisk bevidsthed og kan se alt i evighedens perspektiv. Sådan forholder det sig indenfor rammerne af Martinus' kosmologi og dér er konklusionen fuldkommen logisk.

(Se artiklen: 4: 4.114. "Alt er såre godt!" - Det centrale udsagn i Martinus' livsværk)

Men i og med ét-livs-hypotesen befinder vi os nu udenfor rammene af den nævnte kosmologi, hvori situationen tager sig noget anderledes, ja, vel faktisk direkte modsat ud. Det vil mere eller mindre direkte og tydeligt fremgå af den følgende skildring.

For strengt nøgternt set, behøver Altets evige Guddom nødvendigvis kun at være i besiddelse af attributterne alvisdom og almægtighed. At Guddommen selvsagt er evig, i den forstand at Guddommen så at sige er forud for overhovedet alt andet, er indlysende i kraft af det simple logiske ræsonnement, at 'noget' ikke kan opstå af 'sig selv' eller af 'intet'. Altså må Guddommen simpelthen eksistere som et 'noget', der ER, det vil sige, som en første og i sig selv årsagløs årsag, og som altså blandt andet udgør grundlaget for fænomenerne tid og rum, og dermed for alt andet eksisterende. Hvad angår alvisdommen, så træder denne jo tydeligt frem i forbindelse med den fuldkomne logik og plan- og hensigtsmæssighed, der kan iagttages i alle tilgængelige og kendte livsprocesser.

Almægtigheden eller almagten er synlig i kraft af, at Guddommen har evnet og formået at frembringe alt, hvad der eksisterer og forekommer i verdensaltet, og det må vel fra ethvert synspunkt siges at være ikke mindre end imponerende! Nemlig det verdensalt, der set i det større perspektiv i virkeligheden udgør Guddommens psyko-fysiske organisme. Det betyder i sin konsekvens, at den evige Guddom udgør det 'noget', hvorefter, hvori og hvorved alt og alle uden nogen som helst undtagelse eksisterer og udfolder sig. Nemlig som ovenfor nævnt, at alle levende væsener udgør samme Guddoms manifestationsredskaber og sansorganer. Men vel at bemærke under de forhold og vilkår, som findes institueret i form af de grundlæggende kosmiske skabepprincipper, herunder det evigt uophørlige kosmiske spiralkredsløb, som man nødvendigvis må opfatte som udtryk for Guddommens vilje. Guddommen er med andre ord tilværelsens alfa og omega: det første og det sidste. De kosmiske skabepprincipper skal vi vende tilbage til.

Men foreløbig så langt er jeg til dels enig med Martinus' kosmologi, dog kun til dels, fordi det evige kun gælder Guddommen, og også enig i, at samme Guddoms redskaber og organer udgøres af de levende væsener, men ikke som de evigt levende væsener, men i den forstand, at disse er dødelige væsener i en uafbrudt og uophørlig fødsels-, formerings- og dødsproces, og som uophørligt udskiftes og erstattes af nye dødelige væsener og således fortsat. På den måde ser det fra ét-livs-hypotesens side ud til, at kontinuiteten i Guddommens psyko-fysiske organisme opretholdes.

Og forresten, så kender vi jo – i hvert fald foreløbig - kun levende væsener i form af den brogede mangfoldighed af liv, der findes og lever her på jordkloden, på land, til havs og i luften. I betragtning af det vældige univers, jordkloden befinder sig i, og hvor astronomer og astrofysikere endnu ikke har fundet liv eller tegn på liv andre steder, bortset fra nogle primitive mosser på Mars, må man nok sige, at forekomsten af liv synes stærkt begrænset. Og hvis vi tager Einstein på ordet, så udgør 'vores univers måske kun et atom i et stoleben, der står i et andet og større univers!

Imidlertid er det Martinus' påstand, at liv er udbredt i hele verdensaltet, ligesom han er af den opfattelse, at planeter, solsystemer og galakser kosmisk set også er udtryk for former for liv. Sådan opfatter han eksempelvis jordkloden, lige som det er hans opfattelse, at menneskeheden udgør klodens hjerne- og centralnervesystem, og at det enkelte menneske som følge heraf udgør en hjerne- og nervecelle i samme system, medens dyrene og planterne udgør andre dele af samme nervesystem. Verdensaltet som helhed med dettes ukendte antal af universer, udgør i henhold til Martinus Guddommens psyko-fysiske organisme.

(Vedr. livsenhedsprincippet og organismeprikket, se f.eks. artiklen H1-05. Intuition og personlighed – om forholdet mellem personlighed og intuition.)

Af hensyn til læserens orientering i forbindelse med det og de emner og faktorer i Martinus' kosmologi, der her er tale om, skal nedenstående diagram gengives. Diagrammet, som er fremstillet på foranledning af Per Bruus-Jensen i forbindelse med hans egne værker, relaterer sig til Martinus' hovedsymbol: Symbol nr. 11. Det evige verdensbillede, Det levende væsen 2, Den evige Guddom og de evige Gudesønner:

<http://www.martinus.dk/da/symbolerne/symboloversigt/symbol-11>

De ovenfor nævnte og senere omtalte lovmæssigheder, forhold og omstændigheder gælder principielt også for de individer, der fremtræder som henholdsvis mineral-, plante- og dyrevæsener. Ifølge Martinus' kosmologi er disse tre kategorier af

levende væsener genstand for henholdsvis evolutionær kosmisk indvikling og udvikling, og dermed også for diskarnation og reinkarnation.

Diagrammet viser den guddommelige bevidsthedsstrukturens arbejdsdeling set i relation til kontrast og kredsløbsprincippet. Linien A angiver kredsløbets 'undfangelsestærskel', dvs. det punkt, hvor 'inkarnationen' i et nyt kosmisk organismeprincip finder sted. Strækningen fra A til B repræsenterer den guddommelige 'livmoderzone', hvor det nye organismeprincip passerer igennem sine forskellige fosterstadier. Linien B markerer "den store fødsel", altså fødslen ud af livmoderzonen (den sekundære bevidsthed) og ind i Guds primære bevidsthedsverden. Linien C udtrykker det punkt, hvor gudesønnen 'dør' bort fra den ydre verden til fordel for sin egen indre erindringsverden, der repræsenterer en hviletilstand, hvor individet i kosmisk målestok må betragtes som diskarneret. Diagrammet viser med andre ord reinkarnationsprincippet i kosmisk målestok, dvs. i et format, hvor dets manifestationer omfatter hele spiralafsnit. - / Diagram og tekst er gengivet efter: © 1989 Per Bruus-Jensen: "X", bind 4, 41. kapitel, stk. 4. 295. – Gengivet med forfatterens tilladelse).

Supplerende kan tillægges, at diagrammet jo indirekte også viser spiralafsnittets seks kosmiske storriger (= tallene 1 – 6), fordelt på henholdsvis Guds primære bevidsthedszone (= Åndelig eller parafysisk virkelighed) og Guds sekundære bevidsthedszone (= Fysisk virkelighed). Men diagrammet kan uden at øve vold på det også symbolisere det diskarnerede individs, eksempelvis et menneskes, passage gennem de åndelige riger, = Guds primære bevidsthed: = cirka halvdelen af den

åndelige del af 3. det rigtige menneskerige, 4, visdomsriget, 5. den guddommelige verden, og halvdelen af 6. salighedsriget, og tilbage til de fysiske riger, = Guds sekundære bevidsthed: = cirka halvdelen af 6. den fysiske del af salighedsriget = mineralriget, videre til 1. planteriget, og tilbage til 2. dyreriget, som det jordiske menneske jo endnu tilhører. (Supplerende diagramforklaring ved Harry Rasmussen på basis af Per Bruus-Jensens beskrivelser).

I Martinus' kosmologi er Guddommens psyko-fysiske organisme, verdensaltet, som vist i ovenstående diagram, inddelt i seks områder eller riger, hvoraf de fire udgøres af såkaldt åndelige riger: det rigtige menneskerige, visdomsriget, den guddommelige verden og salighedsriget, der i henhold til Martinus' kosmologi alle i lighed med de to fysiske riger, plante- og dyreriget, for evigt opretholdes af levende væseners udviklingsmæssige passage gennem disse. Når mineralriget ikke nævnes her, skyldes det, at dette ifølge Martinus er udtryk for en form for 'overskudsenergi' fra de levende væsener i det rige, han betegner som Salighedsriget, i hvilket hukommelsesenergien er den dominerende. Men eftersom de levende væsener i henhold til ét-livs-teorien kun har et enkelt fysisk jordisk liv, kan disse naturligvis ikke være med til at 'befolke' de nævnte åndelige eller overfysiske riger. Så derfor må konklusionen her lyde, at disse riger – vel at mærke set under ét-livs-opfattelsens synsvinkel - i virkeligheden ikke er nødvendige, vel at mærke som riger, de levende væsener, herunder naturligvis også mennesker, er med til at opretholde og forny, dels via et periodisk permanent ophold og en videre passage gennem hvert af disse bevidsthedszoner i den guddommelige bevidsthed. Derimod er de fire åndelige energier: følelse, intelligens, intuition og hukommelse repræsenteret i og med så vel Guddommens bevidsthed som de levende væseners bevidsthedsevner. Men se i øvrigt nærmere herom senere nedenfor, idet de nævnte fire riger også kan tolkes på en anden og mere positiv måde.

Retfærdighed og uretfærdighed

Men det er især når vi iagttager og oplever, hvor forskelligt f.eks. menneskenes tilværelse former sig for de enkelte individers vedkommende, at man måske kunne få en mistanke om, at Guddommen er partisk og dermed uretfærdig. Nemlig i og med, at nogle mennesker er født og opvokset under fordelagtige vilkår, med store evner og muligheder, som de forstår at bruge til egen fordel og i nogle tilfælde også til andres gavn, medens andre kun er født med ringe evner og er opvokset under fattige eller mindre gunstige forhold og vilkår. Det tyder jo umiddelbart på uretfærdighed i livsvilkårene. Men hvis ikke disse forhold og vilkår skyldes Guddommen, hvad kan så være forklaringen på de store forskelle, der kan bestå mellem mennesker? -

Forklaringen kunne måske nok tænkes at være den, at Guddommen hverken er retfærdig eller uretfærdig, men har givet de højest og mest udviklede af sine

manifestationsredskaber og sanseorganer: menneskene, en relativt – eller tilsyneladende? - fri vilje, til at få det bedste og mest fordelagtige ud af egne evner, omstændigheder og vilkår. Erfaringen viser da også, at folk, der er født og opvokset under de gunstigste vilkår, evnemæssigt, socialt og økonomisk, ikke altid forstår at udnytte denne situation til eget bedste, men oplever i nogle tilfælde menneskelig og social deroute, medens omvendt, andre folk, som er født og opvokset under ugunstige forhold og vilkår, forstår og formår at bruge deres evner til eget bedste og i nogle tilfælde også til andres fordel.

(Se f.eks. artiklerne: H1-21. Individets fri kontra ufri vilje (I) – om viljen og de viljeførende kræfter og faktorer, og H1-22. Individets fri kontra ufri vilje (II) – om viljen og de viljeførende kræfter og faktorer (fortsat). Se evt. også H1-35. Den jordiske menneskeheds bevidsthedskategorier - sidstnævnte artikels hovedindhold findes dog gengivet her i denne artikel om "Ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi".)

Hvis virkeligheden i øvrigt skulle gå hen og vise som en verificerbar kendsgerning, at forestillingen om reinkarnation er ren og skær ønsketænkning og dermed en illusion, ville den videre konsekvens heraf være, at fuldkommen retfærdighed ligeledes måtte anses for at være en illusorisk ønsketænkning, idet der i så fald ikke ville kunne kompenseres for den ulykke, de lidelser, smerter mm., som individerne kommer ud for at måtte opleve og gennemleve i løbet af det ene liv, der i henhold til ét-livs-hypotesen er individerne beskåret, måske tilmed med for tidlig dødelig udgang. Eller rettere sagt: Under alle omstændigheder og i alle tilfælde: med dødelig udgang.

Jeget

Selvom vi som her opererer med ét-livs-teorien eller ét-livs-opfattelsen, vil det levende væsens 1. hovedinstans stadigvæk være Jeget, og 2. hovedinstans vil fortsat være bevidstheden, stadig forstået som overbevidstheden, der er identisk med den 7. overordnede grundenergi, Moderenergien, hvis substantielle og funktionelle basis i de levende væsens tilfælde derimod ikke er evighedslegemet, for et sådant eksisterer selvsagt ikke i forbindelse med ét-livs-teoriens helt igennem fysiske legeme, der dog er associeret med et psykisk kraftfelt, som opretholdes og fungerer på basis af Guddommens evighedslegeme. Det psykiske kraftfelt opretholdes og fungerer på grænsen mellem individets psyke og den fysiske verden, hvilket i begge tilfælde betyder, det psykiske kraftfelt fungerer og udfolder sig i tid og rum, og som derfor er undergivet disses lovmæssigheder. Blandt de sidstnævnte er især begyndelse og ophør, fødsel og død.

Som nævnt definerer Martinus det levende væsens Jeg som værende evigt. Men hvad vil det i grunden sige, at Jeget eller Noget i det hele taget kan tillægges

prædikatet evig eller evigt? – Filosofisk set defineres begrebet "evig" eller "evighed" som udtryk for 'Noget', der er uden begyndelse og derfor også uden ende, mere specifikt, som 'Noget', der er uskabt, men som alligevel må tilskrives eksistens og dermed også uophørlig – eller for at tale religiøst: udødelig - eksistens. Ikke i form af varighed, men i form af væren, som dermed er et karakteristika ved begrebet evighed.

Men hvordan kan man tankemæssigt komme på sporet af evigheden eller hvad der er evigt? – Det kan man faktisk via et ganske enkelt logisk ræsonnement, som tager sit udgangspunkt i den kendsgerning, at noget ikke kan opstå eller fremkomme af ingenting. Noget kan kun opstå eller fremkomme af noget. Men når noget kun kan opstå af noget betyder det, at der må være et oprindeligt noget, som ikke kan være opstået af noget andet. Det indebærer, at hvis man taler om årsager til noget, og det gør man jo, fordi årsagsvirkningslovens eksistens og funktion er evident, så må den oprindelige årsag karakteriseres som en årsagsløs årsag, det vil sige en årsag, hvortil der ikke findes nogen årsag. Det betyder endvidere, at alle årsager og virkninger kan føres tilbage til den første årsagsløse årsag, som dermed er evig, nemlig i den forstand, at den aldrig er begyndt og aldrig vil kunne ophøre med at være.

Den første årsagsløse årsag udgør desuden et "Noget", hvoraf, hvori og hvorved alt og alle eksisterer, og dermed udgør den i sig selv den evige og uendelige 'ursubstans', som ligger til grund for forekomsten af fænomenerne rum og tid. Det betyder, at 'ursubstansen' i en vis forstand eksisterer som u manifesteret grundform 'forud for' sin manifestation i form af verden og livet. Det er imidlertid vigtigt at forstå, at der med verden og livet ikke er tale om noget, der opstår og fungerer udenfor ursubstansen, men tværtimod sådan, at verden og livet eksisterer indenfor eller i selve den evige og uendelige ursubstans. Sidstnævnte bør dog ikke opfattes som en slags 'beholder', der indeholder eller rummer alt, hvad der er til. Det, der er og bliver til, er derimod helt og holdent gjort af samme 'stof', som ursubstansen, og er derfor i bund og grund identisk med denne.

På principielt samme måde kan man ræsonnere sig frem til, at Jeget må være evigt og uendeligt i sit væsen og sin egennatur. Det er nemlig en uimodsigelig kendsgerning, at Jeget til enhver tid vil være 'forud' for enhver form for sansning, oplevelse og manifestation. Denne kendsgerning kan faktisk efterprøves eksperimentelt gennem analytisk meditation, hvorunder man søger at finde frem til, hvad Jeget er for en instans i individet. Herunder opdager man, at såvel kroppen som sindet med følelser og tankefunktion 'reduceres' til Jegets 'undergivne' redskaber. Men ligegyldigt, hvor dybt man borer i forsøget på at 'lokalisere' og identificere den instans, vi almindeligvis betegner som Jeget, så vil dette hele tiden forblive 'skjult' i 'baggrunden'. Hvorfor? – Jo, ganske enkelt, fordi det er denne instans, der foretager undersøgelsen! Under sin meditation bør man derfor erindre sig de vise ord fra Brihadaranyaka-Upanishad, som siger, at det som ser, kan ikke

ses, det, som hører, kan ikke høres, det som tænker kan ikke tænkes, det som føler kan ikke føles, eller kort og godt: det, som oplever kan ikke selv opleves direkte, men kun indirekte og intuitivt, nemlig som lige præcis den instans i det levende væsen eller individet, der oplever, tænker, føler og handler. Vedr. analyse af, hvad Jeget er, se f.eks. Den indre virkelighed – om en metode til mental indadskuen.

At noget er evigt kan også defineres som noget, der har eksisteret altid og som altid vil eksistere. Med ordet 'altid' har vi fået bragt tidsbegrebet ind i sammenhængen. Men tid er jo normalt karakteriseret ved begreberne 'begyndelse', 'varighed' og 'ophør', altså lige præcis det modsatte af, hvad der kan og skal forstås ved begrebet 'evighed' eller 'evig varighed'. Men i modsætning til evighed er tid noget, der er 'opstået', 'frembragt' eller – i religiøst sprogbrug - 'skabt' og som hele tiden eller altid opstår, frembringes eller skabes. Nemlig i og med de gentagne begreber 'begyndelse', 'varighed' og 'afslutning', og grundlæggende med, at noget i det hele taget eksisterer.

Af det netop anførte ser vi, at der i hvert fald findes to former, arter eller aspekter af begrebet evighed, nemlig et ikke-tidsdimensionelt og et tidsdimensionelt aspekt. Det nærmeste man måske kan komme på en karakteristik af det ikke-tidsdimensionelle aspekt af evighedsbegrebet vil formentlig være at sige, at noget er karakteriseret ved egenskaberne (attributterne) ikke-materielt, grænseløst, størrelsesblottet og absolut statisk tomheds-kontinuum. I modsætning hertil vil det forhold, at noget er tids-dimensionelt forenklet sagt sige, at noget har udstrækning i tid, altså at noget har en dimension og udfylder eller markerer et 'tidsrum', det være sig stort eller lille, som f.eks. millioner af år, tusinder af år, hundreder af år, et år, en måned, en uge, et døgn, en time, et sekund eller et millisekund.

Det her ovenfor beskrevne er stort set, hvad Martinus mener om Jeget og dettes basale natur og funktioner. Og et langt stykke ad vejen passer dette i princippet med ét-livs-teoriens opfattelse af samme, idet individets jeg basalt er identisk med Guddommens jeg. Men dogmed den helt store og afgørende forskel, at medens sidstnævntes jeg er evigt, er individets jeg forgængeligt, idet det ophører med at eksistere i og med det fysiske legemes død.

URBEGÆRET

Martinus har givet femte bind af sit hovedværk, "Livets Bog", undertitlen "Den højeste ild", et begreb, han forenklet sagt definerer som en urdrift mod behagsoplevelser af enhver art. Denne definition kan minde om Sokrates' omtrent tilsvarende definition af begrebet "Eros", nemlig som den evigt stræbende, aldrig stillestående længsel, higen og trang efter at nå det fuldkomne skønne, sande og gode, som er identiske udtryk for det højeste behag. Eros er den drivende kraft i al skabende og fødende virksomhed og dermed i al kunst, videnskab, religion, politik,

industri, håndværk, humanitær indsats etc. etc., og simpelthen i al stræben og udvikling trin for trin mod nye højder i fuldkommenhed.

(Vedr. Sokrates' tale om Eros: Se herom i H1-08. Introduktion til "Det seksuelle polprincip" note 7 nævnte værk, s. 51-70.)

Som vi vil erindre os, kommer Jeget og dets urbegær ind som første hovedfaktor i det treenige princip. Urbegæret definerer Martinus som et neutralt og unuanceret begær efter oplevelse, slet og ret. Men 'oplevelse' er et fænomen, der må skabes, i den forstand, at Jeget udfordres i sin egenskab af 'skaber' til, gennem en kombineret udadrettet og indadrettet aktivitet, hvilket vil sige gennem afsendelse af energi (manifestation) og modtagelse af energi (sansning), at tilvejebringe den begærede oplevelse. Livsoplevelse bliver i en vis forstand derfor Jegets hovedformål og ledemotiv.

Gennem afsendelse af energi, altså gennem manifestative tiltag, bl.a. i form af handlinger, påvirker Jeget sine omgivelser i en eller anden retning, og gennem modtagelse af energi via sanseapparatet modtager Jeget visse indtryk, herunder indtryk af de virkninger, det selv er årsag til, jævnfør med loven for aktion og reaktion, i dette tilfælde underforstået skæbne- eller karmaloven. Denne definerer Martinus kort og godt som oplevelsen af følgerne, virkningerne og eftervirkningerne til de årsager, det levende væsen selv i første instans har udløst gennem sin væremåde og sine handlinger.

Dobbeltfunktionen afsendelse og modtagelse af energi er i denne sammenhæng udtryk for et samvirke mellem Jeget og dets urbegær på den ene side, og et af de i moderenergien (overbevidstheden) virkende skabeprincipper, nemlig lige præcis "polprincippet", på den anden side. Jegets praktiske afsendelse og modtagelse af energi er derfor udtryk for, at polprincippet virker.

I betragtning af den centrale og faktisk altafgørende rolle, som dobbeltfunktionen afsendelse og modtagelse af energi betyder for det levende væsens tilværelse, er det forståeligt, at Martinus fremhæver netop det tilgrundliggende polprincip som det "overordnede" af samtlige kosmiske skabeprincipper, der jo altid i en eller anden grad er involveret i en hvilken som helst form for 'skabelse' og livsoplevelse. Han betegner det tilmed som dét "skabelsens rat", hvormed "det guddommelige skabeprincip (Gud som skaber) dirigerer og 'styrer' verdensaltet og sit vældige kosmiske evolutionsprojekt.

(Vedr. begreberne afsendelse af energi og modtagelse af energi: LB III, stk. 928, 931-5, 940. PB-J 4, 29. kap., s. 15. – Vedr. begrebet energi, se artiklen Jegets evige energikilder her på hjemmesiden. Artiklen er dog i store træk gengivet her i artiklen "Ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi.)

Her skal i øvrigt indskydes en vigtig pointe i forbindelse med begreberne 'skabelse' og 'evolution'. Megen unødigt diskussion kunne undgås, såfremt man gjorde sig klart, at det er en misforståelse, når begrebet og fænomenet 'skabelse' betragtes som noget, der én gang for alle har fundet sted og at følgelig al såkaldt videre udvikling dermed er udelukket eller overflødiggjort. Denne opfattelse er udtryk for en tolkning af f.eks. den bibelske skabelsesmyte, som ikke har rod i virkeligheden. Forholdet er nemlig det, at Guddommen i henhold til Martinus' opfattelse af samme, er permanent og uafbrudt aktivt skabende i form af evolutionære processer, det vil sige processer, der udvikler sig fra det enkle og mindre sammensatte til det mere komplekse og sammensatte, nemlig i medfør af sine iboende skabende evner, som er udmøntet i en serie såkaldte evige kosmiske skabepprincipper. Den indvending, at der består et uoverstigeligt modsætningsforhold mellem skabelse og evolution, er derfor komplet grundløs.

Kontrastprincippet: behag og ubehag

For at etablere den på basis af urbegæret eftertragede eller begærede livsoplevelse, aktiverer Jeget i første række polprincippet, der i praksis viser sig som afsendelse og modtagelse af energi. Men for at livsoplevelsen kan få en bestemt retning eller karakter, må Jeget desuden involvere endnu et vigtigt skabepprincip i sine aktiviteter, nemlig kontrastprincippet. Kontrastprincippetets funktion, i form af statiske så vel som dynamiske modsætningsforhold, er ganske simpelt en primær forudsætning for, at afsendelse og modtagelse af energi og dermed af manifestation og sansning - og deraf følgende livsoplevelse - overhovedet vil kunne finde sted.

Det af Jeget etablerede samspil mellem urbegæret og kontrastprincippet, giver sig i praksis udtryk i sult- og mættelsestilstandes opståen og indbyrdes vekselvirkning, idet de til stadighed afløser hinanden. Da sulttilstande normalt opleves som en form for ubehag og mættelsestilstande normalt som en form for behag, kan vi hermed konstatere at der i og med begreberne behag og ubehag optræder endnu et stort og grundlæggende generalprincip i Jegets tilværelse. Dette forhold beror grundlæggende på, at Jeget er i stand til at skelne mellem forskellige sansedata, frem for alt mellem sult og mættelse, og på, at det foretrækker behag frem for ubehag. Denne omstændighed bevirker principielt, at Jeget til enhver tid er motiveret for og ønsker sine sulttilstande afløst af mættelsestilstande.

Den kendsgerning, at også mættelsestilstande på et tidspunkt - jævnfør f.eks. med overmættelse - virker utilfredsstillende og derfor som en form for ubehag, rokker ikke ved det principielle i situationen: Jeget iværksætter på foranledning af urbegæret bevidst den aktivitet, der skal afløse sulttilstanden, hvorimod det på et tidspunkt utilfredsstillende ved mættelsestilstanden er en automatisk følge af især kontrastprincippetets indvirken.

(Vedr. kontrastprincippet: Se under "Skabeprincipperne" senere nedenfor.)

OVERBEVIDSTHEDEN

Overbevidstheden forekommer i form af den såkaldte Moderenergien, som Martinus betegner som grundenergi nr. 7, fordi denne så at sige 'indeholder' de seks øvrige grundenergi nr. 1.-6. Men i realiteten er Moderenergien underordnet i forhold til jeget, men overordnet i forhold til både urbegæret og de seks grundenergi: instinktenergien, tyngdeenergien, følelsesenergien, intelligensenergien, intuitionsenergien og hukommelsesenergien. Helt overordnet set er Moderenergien først og fremmest det guddommelige Alvæsens skabe- og oplevelsessevne, hvilket vil sige, at det er de instanser, der primært karakteriserer Guddommen og dennes 'aflæggere': "de levende væsener, også betegnet som "gudesønnerne". De sidstnævnte er derfor i deres grundstruktur lige så evige, som deres ophav. Men vel at bemærke kun, når disse anskues ud fra Martinus' kosmologi.

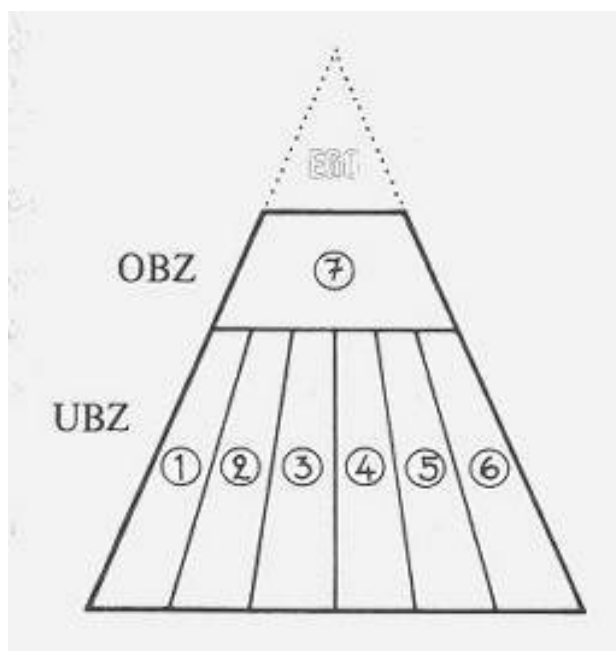

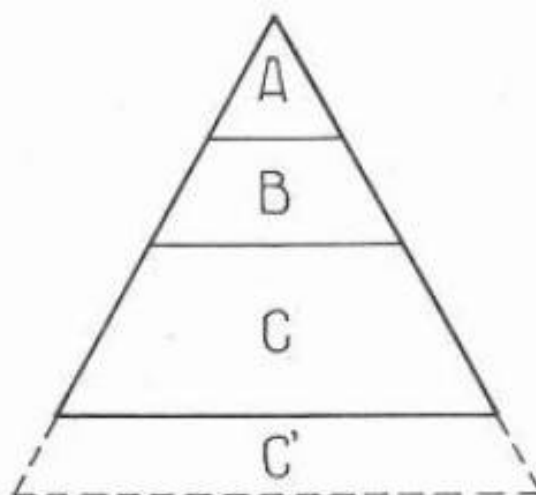
Diagram over det levende væsens kosmiske grundstruktur, sådan som denne defineres og opfattes inden for Martinus' kosmologi. Som det ses er trekanten inddelt i tre vandrette felter og i seks lodrette felter. Det øverste felt symboliserer ego'et, som er en fremtrædelsesform for universaljeget, som alle levende væsener er fælles om. Det mellemste felt med tallet 7, symboliserer overbevidstheden eller overbevidsthedszonen (OBZ). Tallet 7 refererer til den syvende kosmiske grundenergi: moderenergien. Det nederste felt, som er opdelt i seks lodrette felter, symboliserer underbevidstheden eller underbevidsthedszonen (UBZ). Tallene 1-6 refererer til de seks kosmiske grundenergi eller grundenergilegemer. Læseren bedes her erindre sig, at begrebet 'underbevidstheden' skal forstås som

bevidstheden 'under' overbevidstheden, dvs. som en instans, der i funktionel henseende er underlagt de kræfter, som virker i overbevidstheden. (Diagrammet findes i bogen "X" - en komplet indføring i Martinus' kosmologi", bd. 1, side 307, og gengives her med velvillig tilladelse fra forlæggeren og forfatteren Per Bruus-Jensen. (Se endvidere diagrammet nedenfor).

Set ud fra ét-livs-hypotesens anskuelse, vil et levende væsen, som f.eks. mennesket, kun være eller eksistere så længe dette fysisk er i live, og præcis så længe vil dettes jeg have del i det guddommelige Jeg, og ligeledes have del i den guddommelige overbevidsthed og dermed også del i dennes skabe- og oplevelsessevne. Til at formidle denne skabe- og oplevelsessevne findes både den psykiske struktur i form af seks åndelige legemer og den fysiske struktur i form af det fysiske legeme og det dertil knyttede såkaldte "koblingslegeme".

Til læserens orientering om det levende væsens tre-enige grundstruktur og instanserne Jeget, Overbevidstheden og Underbevidstheden, skal herunder indsættes et par af Per Bruus-Jensens illustrative diagrammer. Det bør dog understreges, at disse diagrammer hovedsagelig tilgodeser Martinus' kosmologi, men med lidt god vilje kan de også anvendes i forbindelse med ét-livs-hypotesen:

Det ovenfor viste diagram kan passende suppleres med det følgende, som giver en god skematisk oversigt over forholdet mellem de tre hovedinstanser ved det levende væsen, forstået i begrebets videste forstand som overhovedet alle levende væsener i såvel mikrokosmos, som i mellemkosmos og makrokosmos. De tre instanser er: Jeget, overbevidstheden og underbevidstheden, samt disse instansers relation til det fysiske legeme:

Oversigt over det levende væsens totale, kosmiske struktur. A svarer til Jeget, B til evighedslegemet, C til den sjælelige struktur og C ' til den fysiske organisme.

1) kombinationen $A+B+C+C'$ = det totale levende væsen i fysisk fremtræden

- 2) kombinationen $A+B+C$ = det totale levende væsen i blot parafysisk/åndelig fremtræden
- 3) kombinationen $B+C+C'$ = det totale bevidsthedsapparat eller det totale udtryk for princippet "organismen"
- 4) kombinationen $A+B$ = overbevidstheden eller overbevidsthedszonen (OBZ)
- 5) kombinationen $B+C$ = "psyken" eller det totale parafysiske apparat
- 6) kombinationen $C+C'$ = den komplette underbevidsthedszone (UBZ) alias den psyko-fysiske organisme

Mellem C og C' må man i øvrigt tænke sig koblingslegemet indskudt, altså den struktur, der i begge retninger varetager forbindelsen mellem den fysiske organisme og den parafysiske struktur.

Diagrammet med tekst findes i bogen "X" - en komplet indføring i Martinus' kosmologi", bd. 1, side 424, og gengives her med velvillig tilladelse af forlæggeren og forfatteren Per Bruus-Jensen.

Nok så vigtigt og væsentligt i relation til Overbevidstheden er det, at denne er identisk med skabe-oplevelsessevnen og dermed også rummer de universale lovmæssigheder, Martinus betegner som de kosmiske skabeprincipper. Disse skal vi derfor se nærmere på i det følgende:

SKABEPRINCIPPERNE

Nok så vigtigt i Martinus' kosmologi er eksistensen af de kosmiske lovmæssigheder, han generelt betegner som de kosmiske eller guddommelige skabeprincipper, og som i henhold til ham ligger til grund for al skabelse, manifestation og oplevelse. Vel at bemærke: både når det gælder Guddommens og de levende væseners skabelse, manifestation og oplevelse. Skabeprincipperne, hvoraf der ifølge Martinus er 8 hovedskabeprincipper og 7 variantprincipper, altså i alt 15 skabeprincipper, fungerer tilsammen som en kombineret enhed, idet samtlige skabeprincipper i større eller mindre grad altid vil være til stede i en hvilken som helst sammenhæng. Som for eksempel som i dette øjeblik, hvor jeg sidder bag skærmen og skriver disse linjer. Eller din aktivitet, kære læser, med at læse og tænke over det skrevne.

De kosmiske skabeprincipper

For læserens skyld skal her kort og skematisk vises, hvilke hovedskabeprincipper og variantprincipper, det er, at Martinus' kosmologi opererer med:

Skematisk opstillet ser hovedskabeprincipperne således ud:

1. Polprincippet eller det guddommelige skabeprincip
2. Livsenhedsprincippet
3. Kontrastprincippet

4. Perspektivprincippet
5. Bevægelsesprincippet
6. Talentkerneprincippet
7. Kredsløbs- og spiralkredsløbsprincippet
8. Verdensgenløsningsprincippet.

Skematisk opstillet ser variantprincipperne sådan ud:

1. Tiltræknings- og frastødningsprincippet.
Variant af hovedskabepincip nr. 1: Polprincippet
2. Stofenhedsprincippet.
Variant af hovedskabepincip nr. 2: Livsenhedsprincippet
3. Sult- og mættelsesprincippet.
Variant af hovedskabepincip nr. 3: Kontrastprincippet
4. Opbygnings- og nedbrydningsprincippet.
Variant af hovedskabepincip nr. 5: Bevægelsesprincippet
5. Skæbne- eller karma-princippet.
Variant af hovedskabepincip nr. 5: Bevægelsesprincippet, og hovedskabepincip nr. 6: Talentkerneprincippet
6. Reinkarnationsprincippet.
Variant af hovedskabepincip nr. 6: Talentkerneprincippet, og hovedskabepincip nr. 7: Kredsløbs- og spiralkredsløbsprincippet
7. Forældre- og beskyttelsesprincippet.
Variant af hovedskabepincip nr. 8: Verdensgenløsningsprincippet.

I henhold til ét-livs-opfattelsen, forholder det sig i denne sammenhæng stort set sådan, at de nævnte 8 skabepricipper samt de 7 variantprincipper bevarer deres 'status' som gyldige, dog naturligvis sådan, at variantprincipperne nr. 5: Skæbne- eller karma-princippet, og variantprincip nr. 6: Reinkarnationsprincippet, overhovedet ikke er i spil, al den stund, at de i denne forbindelse er uden mening og derfor udelukket. Men med lidt god vilje kunne man betegne variantprincipperne nr. 5. og 6. som henholdsvis tilfældighedsprincippet og fødselsprincippet. At gøre det, ville imidlertid være et utilbørligt indgreb i Martinus' kosmologi, rent bortset fra, at denne er beskyttet af ophavsretsloven. Jeg skal derfor her pointere, at det ikke er mit ærinde at ville lave om på Martinus' kosmiske analyser og facitter, det være langt fra, men kun i henhold til lovsikret ytringsfrihed, at forholde mig skeptisk-kritisk til emner som skæbne, retfærdighed, reinkarnation m.fl.

Men for at godtgøre, at de nævnte skabepricipper fortsat vil være gyldige i relation til ét-livs-teorien, skal jeg her forsøge mig med en kortfattet forklaring af, hvorfor og hvordan hvert enkelt skabepricippet bevarer sin 'status' også i den sammenhæng:

Skabeprincipperne set i relation til ét-livs-teorien:

1. Polprincippet eller det guddommelige skabeprincip

Det seksuelle polprincip ligger som bekendt primært til grund for de to køn, lige som for de afvigelser, der forekommer, f.eks. homoseksualitet, biseksualitet og lignende variationer. Men set på baggrund af ét-livs-teorien, forekommer den kosmiske udviklingsproces, Martinus betegner som "den seksuelle polforvandling", naturligvis ikke. Det forhindrer imidlertid ikke, at den nævnte forvandling kan forekomme genetisk fra individ til individ og fra slægt til slægt. Derfor er polprincippet alligevel gyldigt, men naturligvis på en lidt anden måde end hos Martinus.

2. Livsenhedsprincippet

Set i ét-livs-teoriens perspektiv forekommer dette princip i lige så stor og høj grad, som tilfældet er i Martinus' kosmologi. Princippet drejer sig jo om, at de levende organismer er opbygget efter princippet levende væsener indeni levende væsener, som tilfældet eksempelvis er med levende celler indeni organer og organismer. Derfor gyldigt.

3. Kontrastprincippet

Dette princip er vigtigt for alt liv og al livsoplevelse. Det viser sig f.eks. som kontrasterne liv og død, lys og mørke, varme og kulde, sommer og vinter, behag og ubehag, glæde og smerte, etc. etc. Derfor gyldigt.

4. Perspektivprincippet

Dette princip er under alle omstændigheder vigtigt og uundværligt for syns- og forståelseevnen. Derfor gyldigt.

5. Bevægelsesprincippet

Det siger næsten sig selv, at dette princip har meget stor betydning, al den stund det ligger til grund for alt liv og alle former for bevægelse, lige fra elementarpartiklerne over organismene, planeterne, solsystemerne og til de vældige galakser ude i rummet. Derfor gyldigt.

6. Talentkerneprincippet

Også dette princip beholder sin status under ét-livs-teorien, idet det ligger til grund for enhver form for evne og talent, og i forbindelse med organismernes tilblivelse via generne. Derfor gyldigt.

7. Kredsløbs- og spiralkredsløbsprincippet

Her er jo tale om en udvidelse af bevægelsesprincippet, idet enhver form for bevægelse foregår i kredsløb. I og med, at kredsløbet gentager sig og derigennem

udvider sig kvalitativt, f.eks. i form af større erfaringsdannelse, er der tale om et spiralkredsløb. Derfor gyldigt

8. Verdensgenløsningsprincippet.

Dette princip drejer sig i hovedsagen om den funktion og betydning, som især de store religiøse fornyere, eksempelvis Krishna, Buddha, Moses, Jesus og Muhammed, har haft og har for menneskesamfundenes kulturer og udvikling frem imod en "genløsning" til en formodet ny "paradisisk tilværelse". Grundlæggende drejer det sig om menneskenes etisk-moralske opdragelse og udvikling. Derfor gyldigt.

Variantprincipperne:

1. Tiltræknings- og frastødningsprincippet.

Variant af hovedskabepincip nr. 1: Polprincippet

Det siger næsten sig selv, at dette variantprincip gælder i forbindelse med de to køns gensidige tiltræning mod hinanden. Men princippet gælder også psykologisk i form af f.eks. sympati og antipati, og mere generelt som tiltrækning mod det, der er behageligt og frastødning af det, der er ubehageligt. Derfor gyldigt.

2. Stofenhedsprincippet.

Variant af hovedskabepincip nr. 2: Livsenhedsprincippet

Stofenhedsprincippet ligger til grund for, at alt stof, levende såvel som såkaldt dødt stof, er opbygget af mindre enheder. F.eks. er organismer opbygget af organer, og disse af celler, disse igen af molekyler, som igen er opbygget af atomer, som er opbygget af elementarpartikler. Derfor gyldigt.

3. Sult- og mættelsesprincippet.

Variant af hovedskabepincip nr. 3: Kontrastprincippet.

Dette princip gælder både i bogstavelig forstand som det, at være sulten og lade sig mætte. Men det gælder også i videre og overført forstand i form af længsel og længslens tilfredsstillelse. Derfor gyldigt.

4. Opbygnings- og nedbrydningsprincippet.

Variant af hovedskabepincip nr. 5: Bevægelsesprincippet.

Ja, her kan man eksempelvis tænke på opbygningen af den fysiske organisme fra undfangelsen over fødslen, opvæksten til den modne alder og alderdommen, hvorefter en nedbrydende aldringsproces med følgende død og ligets opløsning. Derfor gyldigt.

5. Skæbne- eller karma-princippet.

Variant af hovedskabepincip nr. 5: Bevægelsesprincippet, og hovedskabepincip nr. 6: Talentkerneprincippet.

Som nævnt i hovedteksten, vil dette princip ikke være gyldigt i forbindelse med ét-livs-teorien. Men med lidt god vilje kunne man betegne det som "tilfældighedsprincippet", idet begrebet og fænomenet skæbne i denne sammenhæng må karakteriseres som udtryk for tilfældigheder. Jvf. f.eks. med artiklen 4.118. Skæbne og retfærdighed - endnu engang! Derfor delvis gyldigt.

6. Reinkarnationsprincippet.

Variant af hovedskabepincip nr. 6: Talentkerneprincippet, og hovedskabepincip nr. 7: Kredsløbs- og spiralkredsløbsprincippet.

Heller ikke dette princip har nogen mening i forbindelse med ét-livs-teorien. Men eftersom det i princippet handler om fødsel, kunne man med lidt god vilje kalde det for "fødselsprincippet". Derfor delvis gyldigt.

7. Forældre- og beskyttelsesprincippet.

Variant af hovedskabepincip nr. 8: Verdensgenløsningsprincippet.

Dette princip er absolut også gyldigt i relation til ét-livs-teorien, hvilket enhver næsten kan sige sig selv.

Herefter skal vi se lidt nærmere på en anden af de geniale faktorer, som indeholdes i Martinus' beskrivelse af livet og tilværelsen, nemlig de såkaldte talentkerner, som findes i to hovedkategorier: Organtalentkerner og erindrings-talentkerner:

Organtalentkerner og erindringstalentkerner

Af hensyn til læseren vil jeg tillade mig at gå lidt mere i dybden og detaljen, primært fordi emnet er vigtigt for forståelsen af det levende væsens, subsidiært menneskets, personlighed, liv og skæbne. Som følge deraf, vil forståelsen af, hvad begrebet "talentkerneprincippet" mere præcist står for, også være af stor betydning, når det gælder karakteriseringen og forståelsen af et menneske, som f.eks. H.C.Andersen. Nedenstående tekst er hovedsagelig udarbejdet på grundlag af Per Bruus-Jensens beskrivelse af emnet i hans kursus "X" – en komplet indføring i Martinus' kosmologi 1, 7. kapitel. Men naturligvis med skyldig hensyntagen til Martinus' egen originale og enestående fremstilling af emnet.

Talentkerner eller "skæbnefrø"

Begrebet og fænomenet talent gælder i denne sammenhæng enhver form for evnen eller kunnen, hvad enten det drejer sig om automatfunktioner eller mere bevidste og viljemæssige funktioner. Samtlige disse funktioner rangerer derfor under talentkerneprincippet.

Dette princip er ansvarligt for, at Jeget grundlæggende har evne til at akkumulere (opsamle) viden og erfaring samt praktiske skabende evner og færdigheder. Det hænger bl.a. sammen med, at der til hver af de tidligere omtalte grundenergier

findes et center, et såkaldt "spiralcenter" i overbevidsthedsregionen, som er i stand til at 'opmagasinere' individets samlede sum af erfaring og viden, der her er omdannet til såkaldte "talentkerner" - også poetisk kaldet "skæbnefrø".

Ved begrebet en 'talentkerne' skal forstås et ultramikroskopisk kraftcenter, der rummer samtlige de oplevelser, det pågældende Jeg har erhvervet på et bestemt område i løbet af sin evige tilværelse. Disse oplevelser i form af erfaring og viden, er imidlertid omdannet til et kodificeret vibrationsmønster, der indeholder de 'data' eller det 'program', 'skema' eller den 'plan', som den enkelte talentkerne varetager 'administrationen' af. I princippet i lighed med, at et plantefrø i ultramikroskopisk form indeholder dataprogrammet eller det genetiske kodemønster til den plante eller det træ, som frøet stammer fra.

Der findes i henhold til Martinus to kategorier af talentkerner: erindringstalenter og organ-talentkerner, der begge indgår i det samlede bevidsthedskartotek - også kaldet "skæbneelementet" - i overbevidsthedsregionen. Talentkernernes store betydning turde umiddelbart fremgå af, at det først og fremmest er de to kategorier af talentkerner, der udgør grundlaget for Jegets evne til at skabe og udfolde et mere eller mindre kvalitativt nuanceret bevidsthedsliv. Vi vil først se på, hvad begrebet 'en organtalentkerne' står for.

Med et vist forbehold, idet der jo er tale om spirituelt organiske forhold, kan moderne fjernsyns- og videoteknik måske bruges som sammenligningsgrundlag for organtalentkernernes opbygning, organisation og funktion. TV-skærmen kan i forbindelse med billedrøret opfattes som det psykiske kraftfelt, mens det deraf resulterede tv- eller videobillede kan sammenlignes med selve livsoplevelsen. Den elektriske strøm og højspænding, der er nødvendig for at tv-apparatet overhovedet kan fungere, kan opfattes som en analogi til det højpsykiske kraftfelt. Billedrøret og tv-apparatets øvrige komponenter udgør i den forbindelse de sjælelige lokalorganer, herunder hukommelseslegemet. Elektronmønstret på videobåndet indeholder de data og det vibrationsmønster, der hidrører fra elektronkameraet = sanserne og den fysiske og/eller psykiske hjerne, som har optaget eller optager den 'virkelighed', der ligger til grund for det pågældende 'mønster'. Dette vibrationsmønster kan i princippet sammenlignes med organ- og erindringstalenterkernernes vibrationsmønstre. Videobåndets elektroniske vibrationsmønstre registreres og oplagres på videobåndet samt aktiveres af videomaskinen (= hukommelseslegemet), som igen formidler båndets vibrationsmønstre overført til billedrørets elektroniske svingninger, der projiceres på Tv-skærmen. Via denne tolker og oplever iagttageren (Jeget) de elektroniske svingningsmønstre som billede og lyd.

Organtalentkernerne

Organtalentkernerne er primært ansvarlige for organisationen og opretholdelsen af underbevidsthedsregionen med dennes seks spirituelle eller åndelige organsystemer. Organtalentkernen er kort defineret en af alle syv grundenergier bestående ultramikroskopisk ladning af organiseret energi. Som sådan fungerer talentkernen som lokalt forbindelsesled mellem det højpsykiske kraftfelt: overbevidsthedsregionen, og det psykiske feltområde: underbevidsthedsregionen. Gennem organtalentkernen virker moderenergien i form af de før nævnte skabepprincipper 'ind' på det lokalområde i underbevidsthedsregionen, som den pågældende organtalentkerne bærer og opretholder.

Dette foregår i praksis på den måde, at den højpsykiske kraft (moderenergien i form af den nævnte serie skabepprincipper) gennemstråler organtalentkernen og herunder differentieres og tilføres en ganske bestemt organisatorisk tendens, der er dikteret af det i talentkernens indre struktur 'indkodede' dataprogram eller vibrationsmønster. Derved 'projiceres' det pågældende vibrationsmønster eller dataprogram 'ind' i det dertil bestemte lokalområde i underbevidsthedsregionen i form af et sjæleligt lokalorgan, hvis opretholdelse og funktioner organtalentkernen varetager.

Organtalentkernen virker altså som et programmeret transformationscenter, der i forbindelse med den højpsykiske kraft bærer og opretholder et bestemt lokalorgan i den sjælelige struktur (underbevidsthedsregionen). Dette sjælelige lokalorgan udgør et parafysisk (åndeligt) sanse- og/eller manifestationsredskab, som gør Jeget sanse- og funktionsdygtigt i en til lokalorganets konstruktion og energisammensætning (jf. grundenergikombinationerne) svarende bestemt retning.

Organtalentkernernes organisation

De sjælelige lokalorganer fordeler sig som tidligere omtalt på i alt seks organkategorier, der svarer til de seks grundformer for grundenergiernes indbyrdes kombination. Disse organkategorier, organismer eller legemer udgøres af 1. instinktlegemet, 2. tyngdelegemet, 3. følelseslegemet, 4. intelligenslegemet, 5. intuitionslegemet og 6. hukommelseslegemet.

Det betyder, at der er en kategori af talentkerner, som er ansvarlige for at bære og opretholde de lokalorganer, der tilsammen udgør instinktlegemet, en anden kategori af talentkerner, som bærer og opretholder de lokalorganer, der tilsammen udgør tyngdelegemet, og en tredje kategori af talentkerner, der er ansvarlige for de lokalorganer, som tilsammen udgør følelseslegemet, og principielt tilsvarende for de tre følgende sjælelige legemers vedkommende.

Under læsningen af det ovenstående - det skal gerne indrømmes - ret vanskelige afsnit, vil det måske være faldet læseren ind, at der synes at være visse principielle lighedspunkter mellem organtalentkernernes og de fysiske geners funktioner. Det er i så fald ikke helt forkert gættet, idet det i henhold til kosmologien faktisk forholder sig sådan, at det fysiske kompleks af gener virker som et kombineret antenne og forstærkeranlæg for komplekset af psykiske organtalentkerner.

Organtalentkernekomplekset og gen-komplekset

Dette forhold gælder dog specielt for tyngdelegemets vedkommende, idet det især er dette, der er ansvarligt for organisationen, funktionen og opretholdelsen af det fysiske legeme. Dette og dets lokalorganer: hjerne, hjerte, lunger, lever, nyrer osv., bæres og opretholdes som følge deraf også af den særlige kategori af højpsykiske organtalentkerner, der grupperer sig omkring tyngdeenergiens spiralcenter. Men udstrålingen fra disse organtalentkerner virker imidlertid ikke direkte ind på de fysiske lokalorganer, idet de sidstnævnte er af en så tæt materie- eller energistruktur, og udstrålingen fra organtalentkernerne af så 'fin' en form for energi, at den kun kan indvirke på den førstnævnte ved hjælp af en vis forstærkning.

Et sådant forstærkeranlæg udgøres netop af den serie af artsbestemte mikroskopiske, kemisk aktive, elektrodynamiske centre i de fysiske organers cellers cellekerner, der har fået navnet gener, af græsk genes født, af en vis art, blive til, frembringes. Generne, der er 'sæde' for artens arveanlæg, dirigerer og kontrollerer den biokemiske virksomhed i den celle, til hvis cellekerne de er knyttet. Denne virksomhed er bestemmende for den pågældende celledes særlige karakteristika, dvs. dens art, dens sundhed og dens rolle i det større cellesamfund, cellen i reglen tilhører.

Generne udgør med andre ord tilsammen de fysiske lokalorganers basale, organiserende og dirigerende instanser på det fysiske plan, medens de dertil svarende organtalentkerner tilsammen udgør de basale, dirigerende instanser på det åndelige (parafysiske) plan. Dannelsen, organisationen, opretholdelsen og funktionen af de fysiske lokalorganer, subsidiært en komplet fysisk organisme, sker i kraft af en automatisk vekselvirkning mellem organtalentkernekomplekset og genkomplekset.

Det indebærer både i første og sidste instans, at karakteren og især kvaliteten af en organtalentkerne er af fundamental betydning for karakteren og ligeledes især kvaliteten af det tilsvarende sjælelige så vel som fysiske lokalorgan. Dette forhold er i virkeligheden også baggrunden for, at den totale sum eller det totale forråd af talentkerner i overbevidsthedsarkivet betegnes som "skæbneelementet".

Bevidsthedsarkivet og "skæbneelementet"

Udtrykket "skæbneelementet" lyder jo umiddelbart en smule uheldsvangert. Men i den forbindelse bør man ikke overse eller glemme, at begrebet "skæbne" i lige høj grad refererer til 'god' så vel som til 'dårlig' skæbne. Om det er det ene eller det andet eller en blanding af begge dele, vil altså grundlæggende bero på karakteren og kvaliteten af talentkernerne.

Den i øvrigt variable sum eller det forråd af talentkerner, som et individ til enhver tid har til sin rådighed, vil altså i allerhøjeste grad være bestemmende for samme individs skæbne. Det hænger naturligvis sammen med, at talentkernerne tilsammen i alle tilfælde rummer koncentrationen af individets totale erfaring, viden og begavelse.

Det er på den her skitserede baggrund, at Martinus' definition af begrebet "skæbnedannelse" skal ses. "Skæbnedannelse", altså dette at danne sin skæbne, definerer han som tilblivelsen af det levende væsens oplevelse af virkningerne af de årsager, det selv har udløst. Emnet "skæbne" er i øvrigt et af de kosmologiske emner, som jeg især nærer tvivl og skepsis overfor, men mere herom senere.

Talentkernernes tilblivelse

Der er i henhold til Martinus tale om, at overbevidsthedsregionens dannelse, organisation og opretholdelse af underbevidsthedsregionens omfattende og uhyre sammensatte funktioner, herunder sjælelige eller bevidsthedsmæssige lokalorganer, er en automatisk proces, der foregår uden Jegets dagsbevidste medvirken og viljesindsats.

En hvilken som helst organtalentkerne må altså derfor opfattes som et redskab for Jegets ubevidste udløsning af en til den pågældende talentkerne svarende særlig organisk automatfunktion. Det er imidlertid Martinus' pointe, at enhver form for automatfunktion i tilværelsen må opbygges fra grunden, hvilket vil sige, at der forud for dannelsen af automatfunktionen går en mere eller mindre bevidst bestræbelse og energisk indsats for at opbygge den, eller mere specifikt: det organiske center i form af en organtalentkerne, som er ansvarlig for den pågældende automatfunktion.

I henhold til Martinus forløber dette opbygningsarbejde altid i tre hovedstadier, nemlig A. et undfangelsesstadium, som han også kalder begær-stadiet, B. et træningsstadium, og C. det færdige stadium, også kaldet "geni-stadiet". Disse tre stadier afløser successivt hinanden, indtil tredje og sidste hovedstadium, hvormed det færdigskabte organcenter og dermed den færdige organtalentkerne foreligger og udfører sin bestemte form for automatfunktion.

Organtalentkernens undfangelsesstadium

Første hovedstadium af en organtalentkernes tilblivelse, det såkaldte A- eller begærstadium, markerer at interessen er vakt for en bestemt funktion eller måske et system af funktioner, som individet begærer eller ønsker at tilegne sig. Afhængigt af den pågældende interesses styrke eller ønskets intensitet, vil individet anstrenge sig for at sætte sin vilje ind på at kunne udføre den begærede funktion, enten fordi denne er blevet en livsbetingelse eller fordi det vil betyde behag og glæde - og måske prestige - at kunne udføre eller beherske den.

Hermed er organtalentkernen principielt undfanget, nemlig som et dagsbevidst og viljeført begær. Den erfaring, som individet i den anledning gør om de større eller mindre problemer og den modstand, der i reglen kan være i forbindelse med individets ønske og begær om at tilegne sig den nødvendige eller attråværdige funktion, betegner Martinus som "A-viden".

(Vedr. begrebet A-viden: LB II, stk. 327, 454, 458, 480. LB III, stk. 737, 936. PB-J 1, s. 401. Vedr. de her anvendte forkortelser: LB = Livets Bog. PB-J = Per Bruus-Jensen)

Organtalentkernens træningsstadium

Under forudsætning af, at interessen for at opnå den ønskede færdighed, er tilstrækkelig stor og vedvarende nok, vil tilblivelsesprocessens A-stadium efterhånden blive afløst af B-stadiet eller træningsstadiet. Som ordet 'træning' angiver, er dette stadium karakteriseret ved en stadigt gentagen træning eller øvelse i den færdighed eller funktion, som det er individets mål at opnå beherskelse af.

Den gentagne træning eller øvelse vil normalt resultere i, at individet efterhånden og i stigende grad bliver bedre og dygtigere til at udføre funktionen. I takt hermed vil funktionens udførelse efterhånden kræve mindre og mindre opmærksomhed, vilje og koncentration fra individets side, og dermed nærmer organtalentkernens tilblivelse sig mere og mere tredje og sidste stadium i sin tilblivelse. Individets træningsstadium, der vil være karakteriseret ved individets stigende herredømme over den begærede funktion, kalder Martinus også for "B-viden". Organtalentkernernes tilblivelse på basis af individets vilje, ønske og begær (fri og bunden vilje, dvs. viljeledet begær eller begærledet vilje), og begge deles betydning og indvirkning på individets skæbne, skal vi senere høre mere om.

(Vedr. begrebet B-viden: LB II, stk. 459. LB III, stk. 737. PB-J 1, s. 402.)

Organtalentkernens færdige stadium

I henhold til Martinus er det gennem træningsstadiet, at opbygningen af organtalentkernernes grundenergistruktur sker, hvilket vil sige opbygningen af dens

grundenergikombination og sammensætning. Denne er jo altbestemmende for talentkernens samtlige fremtidige organisatoriske egenskaber, og dermed for samme talentkernes transformatoriske virksomhed.

Opbygningen af en talentkerne sker i praksis ved, at der på foranledning af den indflydelse moderenergien uafbrudt udøver, herunder især dennes iboende tilbøjelighed til dannelsen af talentkerner, i den region af det højpsykiske kraftfelt, hvor talentkernerne har 'sæde', begynder at opbygge sig en stabil energiladning, i hvilken de for funktionens udøvelse nødvendige transformationsanlæg automatisk og gradvis 'oplagerer' deres vibrationsmønster eller 'informationsdata'.

Imidlertid gør det nævnte transformationsanlæg sig allerede gældende straks fra begyndelsen af en organtalentkernes tilblivelse. Den transformationsvirksomhed, af hvad styrke og omfang den end er i begyndelsen, som det nydannede talentkerneanlæg formidler, medfører som uundgåelig konsekvens at der begynder at ske en vis organisation af det underbevidste psykiske kraftfelts kræfter, som automatisk tilsigter at danne et nyt sjæleligt lokalorgan. Nemlig et lokalorgan der er specielt indrettet til at kunne varetage administrationen af den funktion, som individet er i færd med at optræne sig til at beherske.

Her skal vi ikke gå yderligere ind på de mange aspekter, der er i forbindelse med tredje og sidste stadium af en organtalentkernes tilblivelse, men blot minde læseren om et blandt et utal af praktiske eksempler på forekomsten af de tre stadier i indøvelsen af en bestemt færdighed, nemlig i dette tilfælde den færdighed det er, at kunne gå, dvs. bevæge sig ved hjælp af benene.

For at kunne beherske den færdighed at kunne gå, må man først have et ønske om at lære færdigheden. Ønsket kan eventuelt i lige høj grad skyldes nødvendighed, altså et behov, så vel som udsigten til det behagelige ved at kunne bevæge sig hurtigere af sted i forhold til kun at kunne kravle. For barnet er det naturligvis primært et behov.

Næste stadium er den stadigt gentagne træning eller øvelse i at komme op at stå, holde balancen, styre skridtene og bevæge sig fremad. Efterhånden som disse basisfærdigheder bliver lært, kan man øve sig i beherskelsen at stadigt mere avancerede og raffinerede benbevægelser og færdigheder. Nogle mennesker driver det ligefrem til rent artisteri at kunne bevæge sig omkring ved hjælp af bentøj, f.eks. i form af dansetrin, linedans, ballet og lignende.

Men i langt de fleste tilfælde vil det kunne konstateres, at efterhånden som træningen i at gå bliver mere og mere effektiv, kommer de enkelte funktioner, så som at holde balancen, styre lige ud, dreje eller vende sig etc., i stigende grad til at

foregå automatisk, dvs. uden at den gåendes bevidste opmærksomhed omkring funktionerne vil være påkrævet.

Det er dette tredje og sidste stadium af indøvelsen af en færdighed, Martinus kalder for "geni-stadiet" eller "C-viden". Dette stadium er altså karakteriseret ved, at den begærede funktion eller færdighed er indøvet til en sådan grad, at den er endt med at kunne foregå automatisk. Og automatisk funktion er netop en af organtalentkernernes hovedegenskaber.

Herefter turde det forhåbentlig stå klart for læseren, at organtalentkernernes nødvendige og uundgåelige indflydelse på og betydning for individets liv og skæbne, faktisk er endnu mere fundamental end tilfældet er med cellernes gener. Dette er da også en væsentlig grund til, at man kan karakterisere organtalentkernerne som primære årsager til individets fremtræden, evner, færdigheder og egenskaber, medens generne må 'nøjes' med karakteristikkens sekundære årsager til samme individs egenskaber, færdigheder, evner og fremtræden. Organtalentkernernes betydning for individets totale liv og skæbne, vil derfor ikke kunne overvurderes. Det er da også baggrunden for, at vi her har ofret så forholdsmæssigt megen plads på omtalen af dem. De oplysninger om bl.a. organtalentkernerne, som vi har fået gennem det ovenstående, vil nemlig være en nødvendig forudsætning for den senere vurdering af H.C.Andersens personlighed, der jo er en af hovedopgaverne for afhandlingen om digterens personlighed, liv og forfatterskab.

(Vedr. begrebet C-viden: LB II, stk. 311, 320, 394, 413, 445-6, 448-51, 454-5, 458-9, 480, 510, 512, 528. LB III, stk. 689, 709, 737-8, 938-40, 959. LB IV, stk. 1143, 1145, 1156-7, 1183, 1378, 1423, 1433, 1545. Logik, kap. 94-5. PB-J 1, s. 409.)

Erindrings-talentkernerne

I det følgende skal vi gå over til en omtale af den anden store hovedkategori af talentkerner, erindringstalentkernerne. Som betegnelsen 'erindringstalentkerne' næsten selv siger, er denne hovedsageligt opbygget af hukommelses- eller erindringsenergi, men i medfør af grundenergiernes lovbundne indbyrdes kombinationsforhold består den dog samtidig af de fem øvrige grundenergier. Disse er i reduceret og potentiel form til stede som data i samme indbyrdes kombinationsforhold, som gjorde sig gældende i forbindelse med den oprindelige oplevelse, der ligger til grund for erindringstalentkernen.

Det betyder, at erindringstalentkernen indeholder et potentielt vibrationsmønster, der rummer alle de kvantitative så vel som kvalitative data, dvs. de fænomenologiske, emotionelle og intellektuelle momenter, der også var indeholdt i den oprindelige oplevelse, men altså omsat til ultramikroskopisk 'størrelse'.

Erindringstalentkernerne er i lighed med organtalentkernerne indlejret eller oplagret i evighedslegemet, der er et andet ord for overbevidstheden eller det højpsykiske kraftfelt. Her er erindringstalentkernerne særlig koncentreret omkring det 'spiralcenter', der specielt repræsenterer hukommelsesenergien. Denne er i det psykiske kraftfelt organisk set repræsenteret ved det hukommelseslegemet, hvis hovedfunktion det er, at optage og fastholde samtlige de vibrations- og spændingsmønstre, kort sagt data, som via den sansemæssige kontakt med bl.a. den fysiske omverden frembringes og opleves i dette kraftfelt, og hvori overhovedet al livsoplevelse og livsudfoldelse i realiteten foregår.

(Vedr. begrebet Erindrings-talentkerner: LB III, stk. 642, 799, 943. PB-J 1, s. 233.)

Hukommelsesenergien som sanseevne

I lighed med de øvrige grundenergier, er hukommelsesevnen også samtidigt både sanseevne og manifestationsevne for Jeget. Som 'sanseevne' betragtet ytrer hukommelsesenergien sig grundlæggende som evnen til at etablere sansemæssig kontakt med det personlige erfaringsmateriale, der er 'oplagret' i evighedslegemet (overbevidstheden).

Den nævnte sansemæssige kontakt med det 'oplagrede' erfaringsmateriale, medfører normalt en form for 'indadrettet' oplevelse, der har karakter af et 'kig' tilbage i fortiden, som jo objektivt set netop også er repræsenteret ved det pågældende erfaringsmateriale. Begrebet "fortiden" er faktisk derfor et regulært bevidsthedsområde, der fundamentalt afhænger af hukommelsesenergiens eksistens og funktion.

Det er imidlertid ikke kun "fortiden" i såvel objektiv som subjektiv forstand, der er afhængig af hukommelsesenergien, men tidsbegrebet i det hele taget. For uden evnen til at kunne huske eller erindre ville begreber som før, nu og efter, og dermed begrebet "tid", aldrig have kunnet opstå i Jegets begrebs- og forestillingsverden. Jegets livsoplevelse ville da i bedste fald være reduceret til elementær anelse om "væren i Nu'et".

Såfremt Jeget ikke var i besiddelse af hukommelsesevnen, ville det altså være så godt som totalt uden livsoplevelse, for livsoplevelse uden tilknytning til tids- og rumdimensionel vibration eller bevægelse, altså kvantitativ bevægelse, er kosmisk set helt udelukket. Heraf ses det især, at hukommelsesenergien udgør en central og afgørende faktor i forbindelse med skabelsen af Jegets tankeliv, og ikke mindst for skabelsen af livsoplevelse i det hele taget.

(Vedr. hukommelsesenergien som sanseevne: PB-J 1, s.229.)

Hukommelsesenergien som manifestationsevne

Det ovenfor nævnte 'oplagringsarbejde' foregår i praksis ved, at hukommelseslegemet under indflydelse af moderenergien og det med denne forbundne talentkerneprincip straks overfører de vibrations- og spændingsdata, der i et givet øjeblik findes i det psykiske kraftfelt, til evighedslegemet (= med overbevidsthedsregionen), hvor de oplagres i erindringskartoteket, dvs. den region i overbevidsthedsregionen, der særlig er forbeholdt erindringstalentkernerne.

De pågældende vibrations- og spændingsmønstre organiseres og opmagasineres på foranledning af hukommelseslegemet efter bestemte love og retningslinier, der skyldes perspektivprincippet indflydelse, og indgår derefter som stabile og uforgængelige 'dataprogrammer' i den i forvejen samlede mængde af sådanne programmer i erindringskartoteket.

Begrebet erindringskartoteket henviser til Jegets samlede erfaringsmateriale og forråd af viden, som hukommelsesenergien i sin egenskab af manifestationsevne har opmagasineret eller arkiveret i den del af bevidsthedsarkivet, hvor netop erindringskartoteket hører hjemme. Hukommelsesenergien udgør - gennem et vist samarbejde med de øvrige grundenergi - altså ikke kun Jegets evne til at genfremkalde og genopleve sit oplagrede erfaringsmateriale, men også dets evne til at akkumulere og oplagre dette materiale i form af et erindringskartotek, som under normale forhold altid står til Jegets bevidste og - især - ubevidste disposition.

(Vedr. hukommelsesenergien som manifestationsevne: PB-J 1, s. 231.)

"Guld kopi-erindringer"

Som vi har set af det foranstående, består en erindringstalentkerne hovedsageligt af hukommelsesenergi, der i kraft af sine principielle akkumulerende egenskaber danner grundlag eller basis for erindringstalentkernernes strukturelle stabilitet og uforgængelighed.

I henhold til Martinus gør der sig imidlertid et særligt forhold gældende i forbindelse med hukommelsesenergiens stabiliserende og bevarende indflydelse på erindringstalentkernernes vibrationsdata, der jo lige så vel omfatter ubehagelige, triste, smertefulde og ulykkelige sider, som de omfatter behagelige, lyse, glædelige og lykkelige sider. De førstnævnte vibrationsdata udgør i en vis forstand 'uædle' islæt i talentkernestrukturen og de vil, i lighed med hvad der er tilfældet for uædle metaller, langsomt men sikkert nedbrydes og udskilles for til sidst at være helt udrensede, således at kun de ædle vibrationsdata bliver tilbage, hvilket vil sige de behagelige, lyse, glædelige og lykkelige sider af den oprindelige tilgrundliggende oplevelse.

Denne såkaldte kosmisk-kemiske udrensingsproces, som individets samtlige erindringstalentkerner ifølge evige, universelle lovmæssigheder er underkastet, bevirker altså at det kun er de vibrationsanlæg, der indeholder lyse og positive erfaringsprogrammer, som bliver tilbage, og som til sidst fremtræder som forædlede kopier af de oprindelige, tilgrundliggende oplevelser. Dette forhold gælder ifølge Martinus for selv de allermørkeste og mest uhyggelige og smertefulde oplevelser og erindringer.

Det betyder, at hukommelsesenergien løbende omdanner al livsoplevelse til erindringstalentkerner, der oplagres i bevidsthedsarkivet, hvor de under moderenergiens indflydelse gennemgår en kosmisk-kemisk udrensings- og forædlingsproces, som især blotlægger talentkernernes indhold af intuitionsenergi, der til slut efterlader disse i form af det, Martinus betegner som "guldkopier", altså forædlede 'kopier' af de oprindeligt tilgrundliggende oplevelser og erfaringer. Den samlede sum af verdensaltets guldkopier, dvs. guldkopierne fra samtlige eksisterende levende væsener, kendte som ukendte, danner det 'hav' af guldkopier eller visdomsfacitter, Martinus kalder for "visdomsoceanet".

Når Jeget sanser guldkopierne gennem hukommelsesenergien, giver det anledning til oplevelsen af mental salighed, i visse tilfælde grænsende til ekstatisk salighed. Når Jeget oplever de samme guldkopier gennem intuitionsenergien, giver det anledning til oplevelsen – Martinus taler direkte om "synet" - af de kosmiske idéfacitter, der er en del af den fælles eller kollektive 'pulje', han betegner som "visdomsoceanet".

Som vi allerede er blevet gjort bekendt med, repræsenterer "visdomsoceanet" den 'statiske' side af Guds kulminerende primære bevidsthed, den guddommelige verden, og det er derfor fra dette visdomsreservoir, at også Guddommen henter sin visdom, der dog i forhold til det enkelte levende væsens 'lokal-visdom', er en altomfattende, fuldkommen visdom, altså en alvisdom. Fuldkommen, fordi den guddommelige alkærlighed, der ikke favoriserer eller negligerer nogen eller noget, er totalt upartisk men samtidig indfølelse, og er derfor i stand til at udøve absolut retfærdighed og kærlighed. Den guddommelige alkærlighed er dermed udtryk for den højeste visdom.

(Vedr. begrebet og fænomenet guldkopi-erindringer: LB I, stk. 211-20, 247. LB II, stk. 356, 359, 388, 391, 397, 403, 408, 422. LB III, stk. 642. LB IV, stk. 1109, 1111, 1180, 1191, 1276. LB V, stk. 1683-7, 1702, 1705, 1922. Det evige Verdensbillede = DeV I, stk. 13:9. DeV II, stk. 17:11. DeV III, stk. 33:6-8, 33:77. Logik, kap. 53. PB-J 1, s. 235. Det er vigtigt at holde sig klart, at hukommelsesenergien eller –evnen kun giver tilgang til det personlige 'lager' af guldkopier i overbevidsthedsregionen, medens intuitionsenergien eller –evnen derimod giver tilgang til det universale arsenal af guldkopier i "visdomsoceanet", som er et dybereliggende 'lag' i overbevidstheden,

der er fælles for alle levende væsener. Jf. med artiklen Intuition og personlighed her på hjemmesiden.)

Kommentar: Her bliver jeg desværre nødt til at indskyde, at Guddommen efter min ét-livs-opfattelse netop ikke er absolut retfærdig og derfor heller ikke alkærlig. Hvis det modsatte havde været tilfældet, altså at Guddommen er alkærlig og dermed absolut retfærdig, ville verden formentlig have set ganske anderledes ud, end den har gjort siden tidernes morgen og gør endnu. Men når Martinus hævder, at Guddommen både er alkærlig, alvis og almægtig, sker det jo angiveligt på baggrund af hans overordnede kosmiske oversigt set i tilværelsens evigheds-perspektiv

Det skal her gentages, at "viddomsoceanet" som nævnt er identisk med Guds visdom, der består af samtlige levende væseners såkaldte "guldkopi-erindringer". Martinus betegner "viddomsoceanet" som et holistisk, allestedsnærværende, universelt og uforgængeligt 'ocean' eller 'fond' af koncentrerede kosmiske idé-facitter, der tilsammen og i rent principiel form indeholder og er udtryk for samtlige kosmiske grundsandheder om tilværelsen, og som dermed er identisk med den evige, guddommelige visdom, det vil sige Guds egen viden og visdom.

Dette ocean eller denne overvældende mængde af visdom er det, at især intuitionsevnen giver individet adgang til, vel at bemærke: Når individet er modent til det.

Kommentar: Det kan konstateres, at den ovenfor fremførte beskrivelse af organ- og erindringstalentkernerne stort set også vil være gyldig i relation til ét-livs-hypotesen. Den eneste, men til gengæld afgørende forskel vil være, at individet ikke er evigt og derfor heller ikke udødeligt, sådan som Martinus' kosmologi postulerer og tager afsæt i. Det gør naturligvis en væsentlig forskel, men med al tvivl og skepsis taget i betragtning, må jeg fortsat henholde mig til ét-livs-hypotesen.

Drømmen om det tabte paradys

For at forstå, hvilken baggrund der ifølge Martinus' Kosmologi er for, at et menneske som f.eks. H.C.Andersen i det hele taget kunne skabe den perlerække af geniale eventyr og historier, der har gjort ham berømt på linie med verdenslitteraturens store navne som William Shakespeare, Walter Scott og Wolfgang Goethe, må vi først se på, hvordan samme kosmologi opfatter begreber som individ, menneske og personlighed.

Som vi har set af indledningen til artiklen H1-05. Intuition og personlighed – om forholdet mellem personlighed og intuition, er Martinus og H.C.Andersen principielt enige i, at individet engang i urtiden har forladt en lys- og kærlighedsverden, der har efterladt sig spor i dybet af væsenets bevidsthed i form af såkaldte "guldkopi-

erindringer", som det senere i udviklingen har adgang til, dels via sin hukommelsesevne og dels via sin intuitionsevne. Det er utvivlsomt sådanne erindringer H.C.Andersen hentyder til, når han om sine inspirationer siger: "Tit synes jeg det er erindringer, vuggesange, fra en anden verden, der vågner i min sjæl, og som jeg må gentage."

"Guld kopi-erindringerne" er i kodificeret og latent form oplagrede, dels som personlige guld kopierindringer i individets erindringsarkiv i overbevidstheden, og dels som universale guld kopierindringer i det såkaldte "visdomsocean". Det sidstnævnte er et permanent, ikke-dynamisk aspekt af Guddommens højeste form for bevidsthed, som Martinus betegner som "den guddommelige verden". Det er herfra at individet – normalt uden selv at vide af det - i sine inspirerede øjeblikke kan hente idémateriale til bl.a. en højere erkendelse og til sin kunstneriske, videnskabelige, tekniske eller anden manifestative eller skabende udfoldelse.

Individet og "lysverdenen"

Men hvis det virkelig skulle være tilfældet, at der har eksisteret eller eksisterer en sådan "lys- og kærlighedsverden", som både Martinus og Andersen åbenbart mener, og som individet engang i urtiden har forladt eller eventuelt måttet forlade, må det jo dels betyde at der på en eller anden måde findes en verden 'ved siden af' eller eventuelt 'ovenover' den fysiske verden. Dels må det betyde at individet på en eller anden måde må være udødeligt, hvis det nemlig er sådan at det er selv samme individ, der lever nu og hvorom man kan sige, at det engang har forladt den nævnte lysverden.

Begge dele er tilfældet hævder Martinus, og indirekte giver Andersen ham medhold heri. Der eksisterer rent faktisk en sådan lys- eller kærlighedsverden side om side med den fysiske verden, hvoraf vort 'hjemsted', Jorden, som bekendt kun repræsenterer en mikroskopisk del. Lige som det forholder sig sådan, at det levende væsen eller individet grundlæggende er identisk med en sjælelig struktur, der forlener det med udødelighed.

Det skal dog allerede her indskydes og fremhæves, at den nævnte "lys- og kærlighedsverden" ikke kun findes "ved siden af" eller "ovenover" den fysiske, fire-dimensionelle årsagsvirkningsverden, men at den i virkeligheden eksisterer som en delvis integreret del af sidstnævnte eller rettere sagt omvendt. Hvilket vi naturligvis skal høre betydeligt mere om og få en forklaring på senere.

Efter denne foreløbige og relativt kortfattede gennemgang af nogle af kosmologiens væsentligste begreber, er vi hermed tilbage ved vort udgangspunkt, hvor det blev fremhævet at individet engang i urtiden har forladt en lys- og kærlighedsverden, der har efterladt sig spor i dybet af væsenets bevidsthed i form af såkaldte "guld kopi-

erindringer", som individet senere i udviklingen får adgang til, dels via sin hukommelsesevne, og dels via sin intuitionsevne. En dybdepsykolog som C. G. Jung ville karakterisere denne form for erindringer som arketyper, hvilket vil sige grundtyper dels i det personligt ubevidste og dels i det kollektivt ubevidste. Det personligt ubevidste består af forestillinger, der engang har været bevidste, mens indholdet af det kollektivt ubevidste, hvilket vil sige menneskeheden samlede ubevidste erindringer, aldrig har været bevidst under individets livsforløb. Det kollektivt ubevidste er i henhold til Jung ikke desto mindre personlighedens grundlag, idet det indeholder nedarvede grundtyper eller mønstre, kaldet arketyper, der fra tidernes begyndelse ved stadig gentagelse er overført til individet som en art disposition. Det kollektivt ubevidste indeholder mange arketyper, som f.eks. persona, animus, anima, skyggen, selvet etc.

(Se f.eks. Calvin S. Hall og Vernon J. Nordby: Jungs psykologi- en grundbog. Oversat af Lone Spanheimer. Forord af Pia Skogemann. Hans Reitzels Forlag-København 1985. - For en historisk redegørelse for begrebet personligheden, se f.eks. artiklen 2.24. Personlighedsbegrebet- historisk, psykologisk og kosmologisk set.)

Det er formentlig sådanne "Guld kopi-erindringer", H.C.Andersen hentyder til, når han om sine inspirationer som tidligere citeret siger: " Tit synes jeg, det er erindringer, vuggesange fra en anden verden, der vågner i min sjæl, og som jeg må gentage."

Forhåbentlig vil læseren derfor nu være i stand til at se, at den ovennævnte lys- og kærlighedsverden er identisk med det tilværelsesplan, som Martinus betegner som "Guds primære bevidsthed", hvilket mere præcist vil sige "visdomsriget", "den guddommelige verden" og "salighedsriget". Ligesom de "spor i dybet af væsenets bevidsthed", som dette fortidige ophold i lysverdenen har efterladt sig, er "guldkopimaterialet i væsenets overbevidsthedsarkiv". Et materiale individet får mulighed for at komme i kontakt med, når dets hukommelses- og især dets intuitionsevne i løbet af den fortsatte evolutionsproces (igen) bliver så funktionsdygtig, at den giver individet til at begynde med glimtvis og senere permanent adgang til kontakt med netop guldkopimaterialet.

(Vedr. begrebet Guds primære bevidsthed = det rigtige menneskerige, visdomsriget, den guddommelige verden og salighedsriget: L B VI, stk. 2335-7, 2384, 2386-90, 2392, 2394. LB VII, stk. 2396, 2604-8, 2611-2, 2627, 2630, 2658:16, 2664. DeV I, stk. 11:31. DeV II, stk. 17:11, 20:2, 21:6, 22:2, 23:4-5, 26:27. DeV III, stk. 32:2, 33:73-4, 33:79. Logik, kap. 78, 89, 95. PB-J 4, s. 417.)

Kommentar: I Martinus' kosmologi er det det enkelte individs fortidige ophold i lysverdenen, der har efterladt sig et "guldkopi-materiale", som samme individ i senere inkarnationer kan drage fordel af. Men eftersom individet i henhold til ét-

livs-teorien jo kun har ét liv at leve, kan det ikke så godt være nutids-individet, der har haft et tidligere liv langt tilbage i tiden. Derfor må vi her korrigere og i stedet henholde os til, at det er menneskeheden, der historisk og kulturelt set, har haft de nævnte oplevelser og gjort de nævnte erfaringer, som har efterladt sig spor i det kollektive ubevidste i form af arketyper. F.eks. i form af den bibelske myte om skabelsen og det første menneskepars liv i "Paradisets have". Denne og lignende myter om en gylden og gloriøs fortid, en 'guldalder', er af en elite fejlagtigt blevet opfattet som historisk virkelighed, som man har anset det for ønskværdigt at stræbe efter at etablere på ny. Af denne drøm er ønsket om et nyt paradys eller en ny og bedre verden - et utopia - opstået og næret.

"Skabelsens rat"

Den særligt opmærksomme læser vil måske her indskyde, at vi indtil videre kun har omtalt 'faldet' fra den "lys- og kærlighedsverden", som individet engang i urtiden befandt sig i. Vi mangler endnu at se på, hvad det mere præcist er, der har forårsaget at individet i sin tid har måttet forlade sit "elysium", og hvad det er der er årsagen til, at samme individ oprindeligt befandt sig i en paradistilstand. Foreløbig har vi dog fået at vide, at det er individets urbegær i forbindelse med bl.a. kredsløbs- og kontrastprincippet, der ligger til grund for såvel udviklingen i som udviklingen fra den fysiske materies verden. Ligesom det er de samme faktorer, der i et evigt kredsløb eller spiralkredsløb successivt fører individet igennem de seks kosmiske tilværelseszoner og de syv organismeprincipper.

Når de ovennævnte spørgsmål ikke hidtil har været nærmere berørt her, skyldes det imidlertid hverken forglemmelse eller forsømmelse, men derimod den omstændighed, at der til grund for den nævnte "lys- og kærlighedsverden", alias de tre riger: "visdomsriget", "den guddommelige verden" og "salighedsriget" alias Guds primære bevidsthed, især ligger et af de måske allervigtigste skabeprincipper, som Martinus' kosmologi opererer med. Dette skabeprincip kalder Martinus for "det guddommelige skabeprincip" eller "det seksuelle polprincip".

Det seksuelle polprincips overordnede rolle i den guddommelige verdensorden, ses af den omstændighed, at Martinus med velberåd nu nævner det i sammenhæng med selve det guddommelige skabeprincip (Gud som skaber). Han betegner tilmed det seksuelle polprincip som "skabelsens rat", altså som det styringsredskab, hvormed Guddommen dirigerer, leder og kontrollerer universets tilblivelse, opretholdelse, udvikling og interne funktioner. Et så vigtigt og betydningsfuldt skabeprincip fortjener og kræver en helt særlig interesse og opmærksomhed for sig.

(Vedr. begrebet "skabelsens rat" = det seksuelle polprincip og polforvandlingen: LB V, stk. 1858. Foruden udtrykket "skabelsens rat" bruger Martinus også udtrykket "skæbnens rat" - f.eks. i Logik, kap. 87 – men de to udtryk og begreber er dog ikke

helt identiske. Jf. i øvrigt med artiklerne Introduktion til det seksuelle polprincip, Det seksuelle polprincip og Introduktion til den seksuelle polforvandling her på hjemmesiden. Men de nævnte artikler er dog også mere eller mindre citeret her i artiklen "Ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi".)

Når vi dertil samtidigt lægger, at forståelsen af H.C.Andersens personlighed, liv og forfatterskab ifølge den opfattelse, der gøres gældende i denne afhandling, ikke mindst er beroende på et vist kendskab til netop det seksuelle polprincip, håber jeg at læseren vil indse ønskeligheden og nødvendigheden af at give en blot nogenlunde dækkende fremstilling af dette vigtige skabepincip og dets omfattende konsekvenser for individets liv og skæbne. Derfor skal vi i et følgende afsnit gå videre med en omtale af den del af det seksuelle polprincip, der kan betegnes som "Emotionel og intellektuel seksualisme".

UNDERBEVIDSTHEDEN

Som allerede nævnt, er det kosmologiske begreb underbevidstheden identisk med det, vi almindeligvis forstår ved begrebet og fænomenet bevidstheden, som i henhold til Martinus' kosmologi igen kan inddeles i dagsbevidstheden og natbevidstheden (psykologisk set det underbevidste og det ubevidste), og som i form af et psykisk kraftfelt fungerer og virker på grundlag af de 6 grundenergier: 1. Instinktenergien, 2. Tyngdeenergien (dynamisk energi), 3. Følelsesenergien, 4. Intelligensenergien, 5. Intuitionsenergien, og 6. Hukommelsesenergien.

I henhold til ét-livs-hypotesen, har disse energier vel at bemærke samme karakter, værdier og funktionelle kvaliteter, som beskrevet i Martinus' kosmologi. I forbindelse med grundenergiene bør man i øvrigt erindre sig, at de nævnte energier er måder, på hvilke individet sanser, manifesterer sig eller handler og oplever. Det vender vi tilbage til under omtalen af grundenergiene.

Når Martinus i øvrigt bruger udtrykket "underbevidstheden" om det, der i almindelig psykologi betegnes som bevidstheden, hænger det sammen med det enkle forhold, at bevidstheden 'hierarkisk' og funktionelt set er underlagt eller undergivet overbevidstheden og fungerer på grundlag af denne. Sidstnævnte betegnes som sådan, fordi den 'hierarkisk' og funktionelt set ligger over eller er overordnet underbevidstheden.

GRUNDENERGIENE

Martinus' kosmologi opererer med, at det skabte, primært altså verden og livet, har to basale aspekter: et bevægelsesaspekt og et energiaspekt. Ud fra den kendsgerning, at det kræver energi at frembringe bevægelse, vil vi derfor her først se på energiaspektet.

For god ordens skyld og for at orientere eller erindre læserne om basale emner i Martinus' kosmologi, skal følgende vigtige faktorer og kræfter, som Martinus' kosmologi desuden opererer med, også gentages her:

Det levende væsens 1. hovedinstans er som formentlig bekendt Jeget, og 2. hovedinstans er bevidstheden, men her forstået som overbevidstheden, der er identisk med den 7. kosmiske grundenergi, Moderenergien, hvis substantielle og funktionelle basis er evighedslegemet. Altså det legeme, som ligger til grund for individets struktur og hele tilværelse, men som i sig selv er uskabt og dermed eksisterer før tid og rum, og hvorom man med rette kun kan sige, at det ER.

Det korte af det lange er, at grundenergiene i henhold til Martinus' kosmologi så at sige er 'rodfæstede' i overbevidstheden, i og med at disse er undergivet de kosmiske lovmæssigheder, Martinus betegner som skabepprincipperne.

Skematisk opstillet er de syv operationelle grundenergi i henhold til Martinus følgende:

1. Instinktenergien (rød symbolfarve)
2. Tyngdeenergien (orange symbolfarve)
3. Følelserenergien (gul symbolfarve)
4. Intelligensenergien (grøn symbolfarve)
5. Intuitionsenergien (blå symbolfarve)
6. Hukommelsesenergien (indigo symbolfarve)
7. Moderenergien (violet symbolfarve)

Det skal også her nævnes, at i henhold til Martinus, er samtlige grundenergi repræsenteret ved hver sin funktionelle instans og basis i form af en organisme eller et legeme, som skematisk opstillet ser sådan ud:

1. Instinktlegemet = Instinktenergiens funktionelle basis (rød symbolfarve)
2. Tyngdelegemet = Tyngdeenergiens funktionelle basis (orange symbolfarve)
3. Følelserlegemet = Følelserenergiens funktionelle basis (gul symbolfarve)
4. Intelligenslegemet = Intelligensenergiens funktionelle basis (grøn symbolfarve)
5. Intuitionslegemet = Intuitionsenergiens funktionelle basis (blå symbolfarve)
6. Hukommelseslegemet = Hukommelsesenergiens funktionelle basis (indigo symbolfarve)
7. Evighedslegemet = Moderenergiens funktionelle basis (violet symbolfarve)

Grundenergiernes karakteristika

Et vigtigt forhold at forstå i forbindelse med, hvad der i henhold til Martinus skal forstås ved begrebet grundenergiene er, at disse naturligtvis ikke er 'frit i luften

svævende' fænomener, men at de altid hver især vil være knyttet til et organ eller legeme, som så at sige genererer og omsætter energien i praksis. I princippet på samme måde, som det forholder sig med vore sanser, der jo som bekendt ikke er i stand til at fungere uden et organ, som svarer til hver sans: Man kan ikke se uden øjne, ikke høre uden ører, ikke smage uden tunge, ikke lugte uden næse, ikke føle uden berøringsnerver i huden osv. Vi kan normalt heller ikke bevæge os uden muskler, ikke gå uden ben, ikke gribe uden hænder, lige som vores fysiske krops fysiologiske processer, som f.eks. blodkredsløb, åndedræt, fordøjelse, forplantning osv., ikke kan fungere uden henholdsvis hjerte og karsystem, lunger, mave-tarmsystem, seksualorganer osv. Det er derfor vigtigt, at gøre sig klart, at hver gang man inden for Martinus' kosmologi taler om 'energi', så taler man samtidig om 'evne', og hver gang man taler om evne, så taler man samtidig om 'organ' eller 'legeme'.

Når Martinus imidlertid taler om 'grundenergi-legemer', hænger det sammen med, at det i hvert enkelt tilfælde ikke kun drejer sig om et 'organ', men om flere organer, der indgår i indbyrdes og internt samarbejde, hvorfor begrebet 'organisme' og dermed 'legeme' er den relevante betegnelse for grundenergiernes omsætningsredskaber.

Grundenergilegemernes navne er vi allerede blevet gjort bekendt med, så derfor vil vi gå over til at orientere os om grundenergiernes karakteristika:

Grundenergiernes A- og B-gruppe

De seks grundenergier eller basale virkemåder, som Jeget på basis af moderenergien har til sin disposition, er i øvrigt opdelt i to hovedgrupper, A og B, med tre grundenergier i hver gruppe. Den første hovedgruppe, A, omfatter instinktenergien, tyngdeenergien og følelsesenergien, som tilsammen danner grundlag for Jegets følelsesliv, hvorfor de med rette vil kunne karakteriseres som de tre uintellektuelle og materiedannende grundenergier.

Den anden hovedgruppe, B, omfatter intelligensenergien, intuitionsenergien og hukommelsesenergien, som tilsammen specielt udgør grundlaget for Jegets tankeliv, og derfor også med rette vil kunne karakteriseres som de tre intellektuelle og bevidsthedsdannende grundenergier. Det skal dog fremhæves og understreges, at det kun er teoretisk-analytisk, at man kan tale om en opdeling af grundenergierne i to hovedgrupper, og følgelig livsoplevelsen i følelsesliv og tankeliv, som i praksis er en gensidigt integreret funktionel enhed.

1. Instinktenergien

Den første grundenergi i den seksleddede række af grundenergier, er i henhold til Martinus instinktenergien, som i sin neutrale, objektive og dermed principielle natur

defineres som evnen til automatfunktion eller selvfunktion, idet dens centrale, funktionelle tendens er dannelsen af netop automatfunktioner. Herved forstås funktioner, der foregår uafhængigt af bevidst koordinering eller viljesindsats. I sin egenskab af specielt sanseevne for Jeget, viser instinktenergien sig primært som evnen til at ane, altså som anelsessevne, hvorved forstås formidlingen af anelsesoplevelser uden præcis forståelse og detaljeret, nuanceret erkendelse.

I sin helt elementære form indskrænker anelsesoplevelsen sig til kun at omfatte en uklar, drømmeagtig, fjern og uspecificeret fornemmelse af livsoplevelsens to mest grundlæggende generalkontraster, som primært forekommer og kendes under begreberne behag og ubehag. Disse to grundformer for anelsesbevidsthed gør sig i øvrigt især gældende for plantevæsenernes vedkommende, der jo – som vi tidligere har berørt – er repræsentanter for levende væsener på principielt fuldstændig lige fod med alle de øvrige tilværelsesplaners eller naturrigers levende væsener. Alle er i henhold til Martinus i en vis forstand 'mennesker' på forskellige udviklings- og oplevelsestrin og fremtræder derfor i de ofte vidt forskellige og rigt varierede og nuancerede former for bevidstheds- og organismestrukturer, som Martinus betegner som "kosmiske håndværk". (Vedr. "kosmiske håndværk", se Martinus: Logik, 27. kap.).

Men instinktenergien har også en anden og nok så vigtig funktion at forvalte, idet den er bærer af og befordre det levende væsens religiøse sans, som blandt andet giver sig udtryk i en (instinktiv) fornemmelse af og eventuelt overbevisning om en guddoms eller guders og andre åndelige væseners eksistens. Dette gælder især for det primitive, kosmisk bevidstløse og intellektuelt uformuende menneske, på hvis følelsesliv instinktenergien udøver en stor og afgørende indflydelse, specielt ved at formidle den religiøse anelsesbevidsthed. Dette gælder til en vis grad også for dyrets, og naturligvis især for de højerestående dyrs vedkommende, hvis religiøse instinkt i henhold til de kosmiske analyser giver sig udtryk specielt i dyrets dødsangstskrig, hvilket vi skal vende tilbage til i anden sammenhæng.

I sin egenskab af manifestationsevne for Jeget betragtet, ytrer instinktenergien sig som evne til at etablere, opretholde og befordre enhver form for automatfunktioner, psykiske som fysiske, af hvilken grund den også indgår som hovedbestanddel af de stabile kraftcentre, Martinus betegner som "talentkerner", der, som det allerede og især vil være fremgået af afsnittet Talentkerneprincippet her på hjemmesiden, udgør overordentlig vigtige faktorer for det levende væsens psyko-fysiske organisme og hele livsudfoldelse. Instinktenergiens betydning turde i øvrigt fremgå af, at den blandt andet er ansvarlig for alt, hvad der kommer ind under automatiske organ- og organismefunktioner, lige som den stort set svarer for alt, hvad der kommer ind under begreberne reflekser, vækstbevægelser, vaner, rutiner, virtuositet, traditioner, ceremonier, flokmentalitet,

nationalisme, autoritetstro – herunder ikke mindst troen på og tilliden til de religiøse autoriteter – og meget andet og mere.

Instinktenergians kosmiske karakteristika er kortest sagt den, at den altid ytrer sig som det automatiske og dermed ureflekterede moment ved alle former for manifestationer, bevægelsesmanifestationer eller adfærdsmønstre, som enkeltvis eller tilsammen repræsenterer et eller flere individers handlingsliv.

Instinktenergians eller –evnens indflydelse på og betydning for det af eller i naturen befordrede 'adfærdsmønstre', burde næsten være selvindlysende for ethvert nogenlunde velorienteret menneske. Men for fuldstændighedens skyld skal her kort nævnes nogle eksempler på automatisk regulerede naturprocesser, som f.eks. elementarpartiklernes og himmellegemernes henholdsvis mikrokosmiske og makrokosmiske automatbevægelser. Desuden planter, dyrs, herunder menneskers, fugles og insekters biologiske og fysiologiske processer, samt de pågældende arters og individers evne til at fungere og være i overensstemmelse med de særlige love, som gælder for deres respektive og kosmisk set midlertidige udviklingstrin.

2. Tyngdeenergien

Den anden kosmiske grundenergi, tyngdeenergien, kan hvad selve navnet angår, umiddelbart bidrage til at skabe lidt forvirring eller misforståelse, idet navnet forståeligt nok måske straks leder tanken hen på begrebet tyngdekraften. Til den sidstnævnte har begrebet tyngdeenergien som sådan dog kun indirekte relation, idet det nemlig specielt er denne grundenergi, der er ansvarlig for materieegenskaben 'masse', som i praksis registreres som vægt eller tyngde, i al fald her på jorden. Men begrebet tyngdeenergien defineres i sin neutrale, objektive og principielle natur som evnen til ekspansion (udvidelse) og destruktion (nedbrydning), hvilke egenskaber især er baggrunden for, at Martinus – med et vist forbehold – karakteriserer den som udtryk for tilværelsens dræbende princip. Situationen er kort den, at overalt, hvor tyngdeenergien er dominerende i manifesterede grundenergikombinationer (stambevægelser), virker disse destruerende og dermed i princippet dræbende på alt, hvad de måtte komme i berøring med. I bevidsthedslivet tegner tyngdeenergien sig for alt, hvad der kommer ind under begreber som vrede, had, hævnfølelse, jalousi, hidsighed, intolerance mm. Forbeholdet gælder, at tyngdeenergien som nævnt også har 'positive' egenskaber, idet den samtidig udgør den dynamiske kraft i enhver form for manifestation og præstation, og den er i begge tilfælde en absolut nødvendig og uundværlig faktor i livet.

3. Følelserenergien

I direkte og afgjort klar modsætning til tyngdeenergien må den tredje grundenergi, følelserenergien, i sin neutrale, objektive og principielle natur

defineres som evnen til kontraktion (sammentrækning) og konstruktion (opbygning), hvorfor Martinus – med et vist forbehold - også karakteriserer den som udtryk for det livgivende princip. Forholdet er nemlig det, at overalt, hvor følelserenergien er dominerende i de manifesterede grundenergikombinationer, virker den tilbageholdende (hæmmende) og bindende på tyngdeenergiens destruerende og dræbende tendens, hvilket i bedste fald bevirker, at de pågældende grundenergikombinationer (stambevægelser) ikke indvirker direkte destruktivt eller dræbende på omgivelserne. Det kan de til gengæld mere eller mindre direkte gøre, hvor følelserenergien ikke i tilstrækkelig grad er i stand til at 'hæmme' eller 'binde' tyngdeenergien. Men desuden kan følelserenergien være så dominerende i bevidstheden, at den så at sige lukker individet passivt inde i sig selv, f.eks. i selvmedlidenhed og selvopgivelse. Det er delvis baggrunden for, at Martinus med forbehold karakteriserer følelserenergien som livgivende. Det samme er tilsvarende tilfældet med tyngdeenergien, der som nævnt også kun med forbehold kan karakteriseres som dræbende, specielt fordi den netop i kraft af sin særlige natur er tildelt rollen som den ene af de to kontraaktive hovedkomponenter, altså tyngdeenergien og følelserenergien, i det levende væsens såkaldte psykiske kraftfelt.

Tyngde- og følelserenergien i naturen

Som antydnet ovenfor giver tyngde- og følelserenergien sig på hver sin måde naturligvis også til kende i naturprocesserne, hvad der for tyngdeenergiens vedkommende betyder, at den i pagt med sit ekspansive og dynamiske væsen viser sig som en bevægelsesfremmende faktor. Det vil i en vis forstand sige, at den viser sig i alt, hvad der har at gøre med varme, udvidelse, ekspansion, eksplosion, ild, fordøjelse, destruktion, dematerialisation og lignende, for blot at nævne nogle tilfældige eksempler på naturprocesser, hvori tyngdeenergien indgår som en dominerende faktor i de involverede grundenergikombinationer.

For følelserenergiens vedkommende forholder det sig lige modsat, idet den i konsekvens af sit kontraktive og stabiliserende væsen primært viser sig som en bevægelsehæmmende faktor, hvilket indebærer at den viser sig i alt, hvad der har at gøre med sammentrækning, kulde, frost, afkøling, krystallisation og materialisation, for også her blot at nævne et tilfældigt udvalg af eksempler på naturprocesser, hvori følelserenergien forekommer som dominerende faktor i de involverede grundenergikombinationer.

(Vedr. tyngde- og følelserlivets 'klimaer': Se Per Bruus-Jensen: "X" – en komplet indføring i Martinus' kosmologi. Bind 1, stk. 1. 139.-1. 144.)

Grundenergiernes B-gruppe

Vi har hermed i grove træk omtalt grundenergiernes A-gruppe, de uintellektuelle eller materiedannende grundenergier, og skal herefter gå videre til en kortfattet omtale af B-gruppen. Denne omfatter de intellektuelle eller bevidsthedsdannende grundenergier: intelligensenergien, intuitionsenergien og hukommelsesenergien. Disse tre grundenergier omtales også som tankelivets grundenergier, idet de primært er ansvarlige for det, der forstås som Jegets tankeliv. Med tankelivet menes den mentale proces, som i praksis former sig som en mere eller mindre viljestyret bearbejdning af et givet erfaringsmateriale, og som af Jeget registreres som 'tænkning'. Ved begrebet 'en tanke' forstås der ganske enkelt et åndeligt objekt, som af Jeget opleves som en mere eller mindre abstrakt 'billeddannelse', der dels kan have form af sproglige 'lydbilleder' eller af sansningsbaserede 'forestillinger' eller 'billeder', som mere eller mindre refererer til syns-, lyd-, lugt-, og duft- samt smagsindtryk og til en vis grad også fornemmelsesindtryk, indtryk, der alle uden undtagelse indgår som bestanddele af Jeget erfaringsmateriale.

Ved begrebet 'tænkning' forstås også den proces, der blandt andet består i at skrive disse linjer, og naturligvis også i at læse dem. Som eksempler på højere former for tænkning, kan nævnes aritmetik, geometri, matematik, filosofi og erkendelsesteori. En særlig sublim og abstrakt tænkning findes i form af den kosmiske tænkning, som opererer med 'objekter', der hverken kvantitativt eller kvalitativt besidder form, konturer eller begrænsning, hvilket især medfører, at de pågældende 'objekter' kun er tilgængelige for Jeget via intuitionsevnen. Disse 'objekter' eller højintellektuelle kosmiske facitter, som vedrørende livet og virkeligheden (kosmos), er det netop, at Martinus' kosmiske analyser i særlig grad beskæftiger sig med.

4. Intelligensevnen

I objektiv, substantiel henseende udgør de såkaldte 'tanker' specielle, mere eller mindre komplicerede svingnings- eller vibrationskombinationer eller –systemer i det af instinkt-, tyngde- og følelsesenergien dannede og opretholdte P-kraftfelt, hvorfor tænkning principielt består i at frembringe mere eller mindre viljestyrede og velorganiserede svingninger og svingningskombinationer i P-kraftfeltet. Det er i den forbindelse, at intelligensenergien, grundenergiorganisationens fjerde kosmiske grundenergi, kommer ind i sammenhængen.

I sin neutrale, objektive og principielle natur defineres intelligensenergien som evnen til systematik og hensigtsmæssighed, hvorved blandt andet forstås en evne til at administrere og hensigtsmæssigt udnytte Jegets til rådighed værende erfaringsmateriale, et materiale, som Jeget vel at mærke normalt næsten kun har adgang til via hukommelsesenergien og –evnen. Af samme grund vil det derfor være hensigtsmæssigt og formålstjenligt, at omtale den sjette grundenergi, hukommelsesenergien, allerede her, idet vi dog lige først skal benytte lejligheden til

at præcisere, hvad der i denne sammenhæng skal forstås ved begrebet 'hensigtsmæssighed'.

Indenfor rammerne af Martinus' kosmologi forstås 'hensigtsmæssighed' i sin dynamiske betydning af begrebet, som en administration af et givet erfaringsmateriale ud fra et givet sæt valgmuligheder, som fører til en optimalt ideel udnyttelse af de givne betingelser for opfyldelsen af et ønsket, bestemt behov. I statisk betydning af begrebet 'hensigtsmæssighed' forstås en færdig eller afsluttet manifestation, som implicit udtrykker en optimal opfyldelse af et givet formål, hvilket naturligvis ikke hverken i dette eller det foran nævnte tilfælde udelukker muligheden af, at der selvfølgelig forekommer manifestationer, som er udtryk for større eller mindre grader af hensigtsmæssighed, og dermed for en mere eller mindre optimalt ideel opfyldelse af det eller de ønskede formål.

Tænkningen og hukommelsesevnen

Uden rådighed over et vist erfaringsmateriale ville Jeget være totalt udelukket fra at kunne skabe sit tankeliv. Tænkning består jo netop i en mental bearbejdning af visse allerede gjorte erfaringer eller indhøstede oplevelser, som i øvrigt for en stor dels vedkommende har sin oprindelse i Jegets sansemæssige kontakt med det fysiske materieplans objekter samt i den på sprog grundede vekselvirkning med andre mennesker på samme materieplan, hvilket altså vil sige den fysiske verden. Heraf følger derfor, at jo større sum af oplevelser og erfaringer et Jeg råder over, des rigere tankeliv har det mulighed for selv at have, men samtidig også for at give udtryk for overfor omgivelserne. Denne evne til at danne erfaringsforråd og til i større eller mindre grad at tage ved lære af sine erfaringer og til at handle på grundlag heraf, er det som betegnes intelligens. Men denne som sagt i høj grad beroende på, afhængig og betinget af en evne til at akkumulere den strøm af oplevelser, som kontakten med omverdenen normalt medfører, og af en evne til at fastholde de derigennem indhøstede erfaringer. Denne evne besidder Jeget heldigvis og normalt i form af netop hukommelsesenergien eller –evnen.

Hukommelsesevnen og bevidsthedsarkivet

Det er en kendsgerning, at vi ikke har hele vort opsamlede erfaringsmateriale fremme i dagsbevidstheden på én gang, og at en større eller mindre del af det følgelig opbevares på en sådan måde, at det normalt og i bedste fald kun på 'opfordring' gør sig gældende i livsoplevelsen. Hele Jegets fond af erfaringer, viden, evner og talenter, som dels bidrager til at sikre dets individualitet, og som dels er afgørende for dets bevidsthedsliv, der i form af refleksion, planlægning og lignende, beror på individets egne viljestyrede initiativer, kan med henvisning til dets rolle for det fungerende bevidsthedsliv sammenfattes under begrebet bevidsthedsarkivet.

Bag hver eneste af individets handlinger forekommer der normalt visse tanker og følelser, der motiverer dem, mere eller mindre naturligtvis, men heraf ses det, at enhver handling på sin vis er en videreført bevidsthedsmanifestation, for hvilken den fysiske materie udgør materialet og den fysiske organisme redskabet. Det betyder, at det fysiske handlingsliv kan betragtes som en fysisk projektion af det fungerende bevidsthedsliv, hvilket vil sige, at der i en vis forstand er tale om en fysisk 'forlængelse' af dette, ganske som det på sin vis er tilfældet med den tilgrundliggende fysiske organisme, der faktisk repræsenterer en fysisk forlængelse af den 'overordnede' og på sin vis langt vigtigere åndelige eller parafysiske struktur, uden hvilken den fysiske organisme ganske enkelt ikke ville være i stand til at fungere som bevidstgjort redskab for Jeget.

Bevidsthedsarkivet

Det netop nævnte bevidsthedsarkiv har sit 'sæde' i det såkaldte evighedslegeme, også betegnet som det højpsykiske kraftfelt, som sammen med Jeget udgør det levende væsens overbevidsthedsregion. Begrebet og udtrykket "evighedslegeme" har hos Martinus sin forklaring i, at Jegets overbevidsthedsstruktur er fuldkommen urørligt hævet over enhver form for destruktive kræfter og energier, som måtte forekomme indenfor underbevidsthedsregionen, der er al skabelses og livsoplevelses skueplads. Det er netop i evighedslegemet, at jeget automatisk opbevarer sit gradvis erhvervede erfaringsmateriale, som altså udgør en væsentlig del af det totale bevidsthedsarkiv, der yderligere indeholder alle de organtalentkerner, på hvilke skabelsen eller opbygningen af Jegets fysiske så vel som psykiske organisme er beroende.

(Her kan henvises til afsnittet Talentkerneprincippet – om de livsvigtige 'talentkerner' eller 'skæbnefrø'.)

Men for at kunne udnytte og 'genbruge' sit arkiverede erfaringsmateriale, må Jeget have rådighed over en evne til at genaktivere og dermed genopleve arkiveret erfaringsmateriale, på hvilket alt bevidst tankeliv og al skabelse og manifestation er beroende og absolut afhængigt.

6. Hukommelseevnen

Denne evne til så at sige at 'hente' sit skjulte erfaringsmateriale 'ned' i dagsbevidstheden og derigennem genbruge og genopleve det, er netop hukommelsen eller erindringsevnen, som i sin neutrale, objektive og principielle natur defineres som evnen til akkumulation (opsamling).

Som sanseevne for Jeget betragtet, viser hukommelsesenergien sig principielt som evnen til at fremdrage og genaktivere det personlige erfaringsmateriale, der findes arkiveret i evighedslegemet, også kaldet overbevidstheden. Betydningen for

Jegets samlede livsoplevelse af denne evne til at genaktivere eller 'genoplive' erfaringsmaterialet, vil formentlig være umiddelbart indlysende, ikke mindst i betragtning af, at forekomsten af det bevidsthedsområde, der kaldes "fortiden", helt og holdent er beroende på hukommelsesevnen. Men det er ikke kun begrebet 'fortiden' i objektiv og subjektiv forstand, der er afhængig af hukommelsesevnen eksistens, det gælder også begrebet 'tiden' i det hele taget. Uden evnen til at huske eller erindre og dermed 'genkende', ville Jeget ikke have nogen som helst mulighed for at kunne opfatte og skelne mellem begreberne før, nu og efter, og ville dermed heller ikke have nogen mulighed for at kunne 'fastholde' dén på basis af oplevelsen af stambevægelsen etablerede strøm af oplevelser, der 'flyder' gennem 'Nuet.

I henhold til Martinus er al form for bevægelse underkastet kredsløbsprincippet lovmæssigheder, hvilket indebærer, at enhver udløst bevægelse, f.eks. i form af en handling, hvis konsekvenser, behagelige såvel som ubehagelige, i princippet og før eller siden vil vende tilbage til sit ophav (individet). Individet oplever imidlertid ikke kun de i fortiden, hvilket vil sige, alt fra for et øjeblik siden til flere liv tilbage, udløste bevægelers (handlingers) tilbageslag eller virkninger, men udløser samtidig konstant nye bevægelser (handling), hvis konsekvenser først vil blive udløst før eller siden i fremtiden, hvilket vil sige, alt fra om et øjeblik til flere liv ude i fremtiden.

Her skal vi huske på, at Martinus' kosmologi opererer med flere-livs-hypotesen, men i og med ét-livs-hypotesen, tager situationen sig lidt anderledes ud, idet der af gode grunde er tale om, at individet kun har et enkelt liv til rådighed. Og eftersom der set i det perspektiv ikke findes et evighedslegeme, må bevidsthedsarkivet og dermed hukommelsesevnen være baseret på eller i, hvad man måske kunne tillade sig at kalde for det psyko-elektromagnetiske felt-fænomen: 'et-livs-overbevidstheden'. Sidstnævnte har i øvrigt 'rod' i Guds overbevidsthed, dog naturligvis kun i den tid eller de år, det levende væsen, bl.a. i form af mennesket, er i live.

Stambevægelsen og hukommelsen

Det vil samtidig sige, at også selve oplevelsen af stambevægelsen er betinget af Jegets evne til at kunne fastholde og erindre, idet der jo for stambevægelsens vedkommende er tale om, at den objektivt set er identisk med en funktion ved et legeme eller en genstand, der består i, at dette eller denne skifter position i forhold til først og fremmest udgangspositionen. Men for at kunne opleve og registrere denne positionsændring, kræves der en evne til at 'fastholde' og dermed (bevidst eller ubevidst) sammenligne udgangspositionen med den nye eller eventuelt flere nye positioner.

Når man yderligere tager i betragtning, at oplevelsen af stambevægelsen eller stambevægelserne betinger oplevelsen af de fire aflæggerbevægelser, rummet, tiden, forvandlingen og materien, og at de fem universelle bevægelsesarter tilsammen udgør grundlaget for hele den fænomenologiske side af livsoplevelsen, turde det stå klart for enhver, at Jeget i tilfælde af en delvis eller totalt manglende evne til at kunne erindre og genkende, ville være henvist til at opleve en tilsvarende mangelfuld eller slet ikke forekommende egentlig livsoplevelse. Situationen ville i bedste fald betyde, at livsoplevelsen i tilfælde af helt eller delvist hukommelsessvigt, reduceres til henholdsvis elementær anelse om 'væren i nuet' eller en defekt langtidshukommelse, sådan som det f.eks. ses i forbindelse med visse hjernesygdomme, som f.eks. Alzheimers sygdom og ved amnesi som følge af blodpropper i hjernen eller hjerneblødninger.

En personlig kommentar: For mit eget vedkommende har jeg som følge af en blodprop i hjernen oplevet et heldigvis kun kortvarigt bortfald af korttidshukommelsen, som varede godt og vel et døgn. Langtidshukommelsen fungerede derimod udmærket, idet jeg sagtens kunne huske, hvad der var sket tilbage i tiden. Det mest bemærkelsesværdige ved hukommelsestabet var imidlertid, at jeg var ude af stand til at huske forløb, der var sket indenfor det nævnte tidsrum. Alt, hvad jeg havde set, oplevet, tænkt og sagt, eksisterede simpelthen ikke for mig. Det kunne altså sådan set have været ligegyldigt, om det overhovedet var sket eller ej. Men deraf lærte jeg især, hvor vigtig og absolut nødvendig hukommelsen er for os mennesker. Uden den ville vi ikke være i stand til at orientere os i hverdagen eller livet i det hele taget. I et lidt videre, erkendelsesmæssigt perspektiv betyder hukommelsessvigt eller –tab, at vi faktisk kun oplever og erkender verden i det omfang og den grad, som vores hukommelsesevne er i stand til at præstere. Hvad der ligger derudover har vi hverken viden eller anelse om.

Hukommelsesenergien som manifestationsevne

Betragtet som manifestationsevne viser hukommelsesenergien sig primært som evnen til at etablere og opretholde den del af Jegets samlede bevidsthedsarkiv, der specielt rummer dets lager af erfaringsmateriale og viden, og som kaldes erindringskartoteket. Dette lager eller fond forekommer og opretholdes ved hjælp af et organisk element, der optræder i P-kraftfeltet og som primært skylder hukommelsesenergien sin eksistens, hvorfor dette element følgelig betegnes som hukommelseslegemet. Dette legeme udgør den instans, som i praksis besidder evne til at opfange og fastholde de vibrations- og spændingsmønstre, der via Jegets sansemæssige berøring med blandt andet den fysiske omverden frembringes og opleves i P-kraftfeltet. Det hænger sammen med, at hukommelseslegemet under indflydelse af moderenergien øjeblikkeligt overfører de i samme kraftfelt etablerede vibrations- og spændingsdata til evighedslegemets erindringskartotek, hvor de i form af stabile og uforgængelige 'vibrationsprogrammer' opmagasineres efter

bestemte love og retningslinier. Det er sådan et 'vibrationsprogram', Martinus betegner som en talentkerne, i dette tilfælde mere præcist som en erindrings-talentkerne, idet der her er tale om, at specielt hukommelsesenergien udgør dens hovedbestanddel.

Men det bør heller ikke i denne forbindelse overses eller glemmes, at de seks grundenergier altid kun kan optræde samtidigt, hvilket indebærer at en talentkerne, foruden af den 'bærende' grundenergi, samtidig også består af de fem øvrige grundenergier, der i mere eller mindre potentiel og reduceret form er til stede som data i samme indbyrdes kombinationsforhold, som gjorde sig gældende i den tilgrundliggende oplevelse. Men primært organiseres, opretholdes og bæres den enkelte talentkerne af den syvende kosmiske grundenergi, moderenergien, hvilket indirekte blev tilkendegivet ovenfor i og med ordene "efter bestemte love og retningslinier."

Som vi allerede har været inde på under omtalen af organtalentkernerne, er baggrunden for Martinus' brug af udtrykket "talentkerne", som han i anden sammenhæng også kalder for "skæbnefrø", den, at netop frugtkernen eller plantefrøet i mikroskopisk format indeholder det informationsprogram eller – mønster, på grundlag af hvilket eksempelvis et træ eller en plante under gunstige vilkår bliver til lige præcis dét træ eller dén plante, der i det pågældende tilfælde er tale om.

(Vedr. begrebet 'talentkerner', se afsnittet Talentkerneprincippet – om de livsvigtige 'talentkerner' eller 'skæbnefrø'. Disse er dog også omtalt her i artiklen "Ét-livshypotesen og Martinus' kosmologi.")

Begrebet "erindringstalentkerne"

På baggrund af det ovenfor beskrevne, omfatter begrebet en erindringstalentkerne altså et mikroskopisk lille datacenter, som i koncentreret og 'kodificeret' form rummer overhovedet alle de kvantitative og kvalitative vibrationsdata, der tilsammen udgjorde den oprindelige oplevelse. Begreber og forhold, som det forresten ikke burde være vanskeligt at forstå i vore dage, hvor kendskabet til og anvendelsen af elektronisk databehandling ved hjælp af de såkaldte computere jo efterhånden er så udbredt, at de fleste mennesker i industrilandene har forstand på det. For de elektroniske datas vedkommende er disse indlejret i computerens hukommelse (et elektronisk kredsløb), subsidiært på bånd, diskette, CD-rom eller DVD, hvorfra de ved hjælp af computerens tastatur og harddisk senere kan kaldes frem igen og bringes til at fremtræde på monitoren lysskærm. Til sammenligning er erindringstalentkernerne indlejret i overbevidsthedens eller evighedslegemets erindringskartotek, hvorfra de efter

ønske og ved hjælp af hukommelseslegemet kan kaldes frem igen og bringes til at fremtræde i underbevidsthedens P-kraftfelt.

En kosmisk-kemisk rensningsproces

Der er imidlertid ét bestemt og meget vigtigt forhold, der gør sig gældende i forbindelse med erindringstalentkernerne, og det er den omstændighed, at hukommelsesenergiens stabiliserende og konserverende indflydelse på de til erindringstalentkernerne knyttede vibrations- og informationsdata, kun i en vis udstrækning omfatter sådanne data, der repræsenterer ubehagelige, smertefulde og triste sider af den oprindelige oplevelse. For en kosmisk betragtning, som den Martinus repræsenterer, udgør de nævnte 'data' uædle islæt i talentkernestrukturen, islæt, som med tiden gradvis vil 'forvitre', nedbrydes og efterhånden udskilles eller fjernes fra talentkernens øvrige indhold, som til sidst helt vil være rensset og befriet for alle 'mørke' og 'uædle' bestanddele. Herefter vil talentkernestrukturen kun indeholde vibrations- og informationsdata, der repræsenterer de lyse, behagelige, lykkelige og glædelige sider af den oprindelige oplevelse, hvor ubehagelig og smertefuld denne så end har været.

Forholdet finder i øvrigt sin analogi i metallernes verden, hvor de uædle metaller, som f.eks. jern, kobber m.fl. med tiden ruste eller forvitre og efterhånden går i opløsning, medens et ædelt metal, som især guld, har en mere bestandig holdbarhed. Det er den primære grund til, at guld vurderes så højt.

Erindringens "guldkopier"

Den nævnte kosmisk-kemiske udrensings- eller forvandlingsproces, som det levende væsens erindringstalentkerner ifølge evige, universelle love ufravigeligt altid vil være underkastet, bevirker således at de oprindelige og normalt 'grumsede' eller uædle erfarings- og vibrationsdata eller -programmer i talentkernestrukturen i sidste instans vil komme til at fremtræde som forædlede kopier af de oprindelige, tilgrundliggende oplevelser. Sådanne forædlede kopier har Martinus meget betegnende givet navnet "guldkopier". Disse knytter der sig i øvrigt den særlige omstændighed til, at de ved at blive fremdraget i dagsbevidstheden giver anledning til, at Jeget oplever en kortere eller længere varende tilstand af mental salighed, der i nogle tilfælde endog kan antage karakter af ren ekstaseoplevelse.

Det er forresten den samme psykologiske udrensningsproces, der betinger og ligger bag konstateringen af, at det der engang blev oplevet som ubehageligt eller endog smerteligt, senere hen i livet forekommer ubetydeligt eller ligegyldigt, eller måske endda nu fremtræder i et lysende og rosenrødt skær. Man behøver her blot at minde om ældre menneskers erindringer fra barndomstiden, der måske var knapt så behagelig og lykkelig, som den tager sig ud i retrospektiv genoplevelse via erindringen. På principielt samme måde med f.eks. soldatertiden, hvis strabadser

næsten forekom uudholdelige, mens de stod på, men som allerede forholdsvis få år efter fremtræder i et så formildende eller forsonende lys i erindringen, at de implicerede parter ikke sjældent endog er i stand til at se de groteske og ofte "ustyrligt morsomme" momenter ved rekruttiden. Martinus gør i øvrigt opmærksom på, at det er den samme kosmisk-kemiske rensningsproces, der ligger til grund for udsagnet om, at "tiden læger alle sår". Men i den forbindelse bør man huske på, at der med begrebet "tiden" kan menes alt fra år til en menneskealder eller et århundrede, ja, flere århundreder.

Kritik af erindringens 'foryldningsevne'

Her kan det måske passende indskydes, at den omtalte kosmisk-kemiske rensningsproces, hvorunder tidligere mørke og uædle oplevelser og erfaringer så at sige 'foryldes' og derefter kommer til at fremtræde i 'guldmateriale' i en persons erindring, ofte har givet kritikere anledning til at fremsætte nedladende eller ironisk kritik af det omtalte forhold. Som regel ud fra den holdning til sagen, at hukommelsen i sådanne tilfælde enten 'narrer' den omhandlede person eller 'taler imod' vedkommendes eget bedre vidende og i al fald imod vidners kendskab til sagen, og at den derfor er upålidelig og vildledende. Fra en almindelig synsvinkel betragtet kan dette naturligvis være helt ellers delvis rigtigt, men set fra Martinus' kosmiske synsvinkel forholder det sig altså noget anderledes og ikke helt så enkelt og ligetil, som det umiddelbart kunne se ud til, hvilket turde være fremgået af den ovenfor givne forklaring på den proces, der ligger til grund for erindringens 'foryldningsevne'.

Hukommelsesenergien i naturen

Det er normalt vanskeligt, at spore hukommelsesenergien i naturens bevægelsesmanifestationer og adfærdsmønstre, hvilket i henhold til Martinus primært skyldes, at den repræsenterer en form for kvalitativ vibration, som kun gør sig indirekte bemærket, og tilmed på en relativt beskedne måde. Af samme grund er den betydningsmæssigt set vanskelig at analysere og tyde. Den optræder dog i det samlede natursceneri i form af den saligheds- og ekstaseenergi, som er udløst på foranledning af de såkaldte 'guldkopier'. I sin specielle fremtræden som salighedsenergi, formår hukommelsesenergien under visse betingelser at påvirke de 'ydre' energi- og bevægelsesmanifestationer, som den derved giver et karakteristisk præg.

Dette specielle præg er særlig tydeligt i form de i den såkaldte mineralske materie forekommende krystallisationsfænomener, der ofte udviser en overraskende og betagende skønhed både i form og struktur. Det kan vi ikke mindst se et fremragende eksempel på i de fantastiske snekrystaller, hvoraf man endnu aldrig har kunnet registrere to, der er fuldkommen ens, til trods for det faktum, at de ofte forekommer i milliardvis. De er dog alle uden undtagelse symmetrisk sekskantede

(heksagonale), men kan have form af plader, prismer eller stjerner, hvilke former der i henhold til meteorologien hænger sammen med temperaturforholdene i atmosfæren i dannelsesøjeblikket. Men det er jo kun en konstatering og beskrivelse af, hvad der sker og hvordan det fysisk set foregår, men det forklarer ikke snekrystallernes individuelle former eller hvorfor det rent faktisk forholder sig sådan. Det bidrager heller ikke til problemets løsning, at man eventuelt henviser til krystallernes atomer og den specielle måde, på hvilken disse i de enkelte tilfælde er ordnet og placeret i snekrystallernes atomare grundmønstre. Det er kun at skubbe 'problemet' en instans længere væk. For hvad er det i grunden, der ligger bagved og har bestemt de atomare grundmønstre, ja, og elementarpartiklernes og atomernes lovmæssigheder?

Hukommelsesenergien og mineralriget

I henhold til Martinus' kosmiske analyser kan løsningen på spørgsmålet om årsagen til snekrystallernes fuldkomne og skønne konstruktion kun findes i det forhold, at hele den del af verden, der kaldes mineralriget, i sin kosmiske analyse fremtræder som en vældig og omfattende, kollektiv projektion af salighedsenergi og dermed som en samlet ytring af verdensaltets sjette grundenergi, hukommelsesenergien.

Det er i den forbindelse vigtigt, at man gør sig klart, hvad Martinus mener der i virkeligheden her er tale om, nemlig at der befinder sig et utal af Jeger eller levende væsener på dét åndelige tilværelsesplan eller -niveau, som Martinus kalder salighedsriget. Situationen i dette rige er den specielle, at de pågældende Jeger udelukkende er meditativt koncentrerede om deres eget 'indre univers', som helt og holdent udgøres af det guldkopimateriale, der er resultatet af de oplevelser og erfaringer, de samme Jeger har erhvervet sig tidligere i udviklingsspiralens forudgående tilværelsesplaner eller -riger.

Guldkopier og P-kraftfeltet

Salighedsvæsenernes permanent koncentrerede meditative beskæftigelse med guldkopierindringerne, afføder i henhold til Martinus automatisk en tilsvarende permanent oplevelse af saligheds- og ekstasevibrationer, som blandt andet indvirker på de materiedannende grundenergier: instinkt-, tyngde- og følelsesenergien, som i samspil med specielt erindringskartoteket i overbevidstheden, bringes til at etablere bestemte vibrationsmønstre og svingningssystemer, som i form af ultramikroskopiske stambevægelser i P-kraftfeltet er identiske med de kræfter og faktorer, der udgør grundlaget for de projektioner i 'fysisk' materie, vi kender som de såkaldte elementarpartikler, der igen danner atomer, som blandt andet indgår i dannelsen af mineralkrystaller og herunder de ovenfor omtalte snekrystaller. (Note 7)

Kommentar: Her skal indskydes, at selvom Martinus' opfattelse af salighedsriget og mineralriget lyder tiltrækkende og besnærende, så vil den ikke rigtig kunne stemme overens med ét-livs-hypotesens opfattelse. Ifølge denne kan der ikke findes de åndelige riger: visdomsriget, den guddommelige verden og salighedsriget, som Martinus opererer med i sin kosmologi, vel at bemærke på den måde, at disse riger opretholdes af de herskare af levende væsener, dels sådanne, som opholder sig der relativt permanent og dels sådanne, som passerer successivt igennem rigerne, på vej mod en ny reinkarnation. Hvad angår snekrystaller, så dannes disse i henhold til ét-livs-teorien derimod af de lovmæssigheder, der gælder for fysisk materie i form af elementarpartikler og atomer. Hvilket i sig selv er forunderligt nok.

Men bemærk, dermed være ikke sagt og udelukket, at de former for bevidsthed, der karakteriserer visdomsriget, den guddommelige verden og salighedsriget, udmærket kan være 'afdelinger' eller 'sektorer' i Guds bevidsthed. Eller rettere sagt: De nævnte former for bevidsthed ER med al sandsynlighed 'afdelinger' eller 'sektorer' i Guds bevidsthed, sådan som så sandt og smukt beskrevet af Martinus.

5. Intuitionsenergien

Som den opmærksomme læser måske har noteret sig undervejs, så sprang vi fra omtalen af den 4. grundenergi direkte over til omtalen af den 6. grundenergi, idet vi uden videre udelod omtalen af den 5. grundenergi. Det skyldtes, at det var naturligt at omtale hukommelsesenergien i sammenhæng med intelligensenergien. Men vi skal nu vende os til den femte kosmiske grundenergi, intuitionsenergien, som om muligt spiller en helt særlig og overordentlig betydningsfuld rolle indenfor rammerne af Martinus' kosmologi. Ja, faktisk så stor en rolle, som overhovedet kan tænkes, idet den udgør intet mindre end selve grundlaget for skabelsen og eksistensen af Martinus' kosmologi.

Det sidstnævnte hænger sammen med, at Martinus på et tidspunkt i sit liv, mere præcist i en alder af 30 år, ifølge hans eget både mundtlige og skriftlige udsagn kom ud for at opleve et ikke mindst for ham selv totalt overraskende åndeligt gennembrud, som efterlod ham med evnen til en viljestyret anvendelse af netop intuitionsenergien eller –evnen, hvilket kort sagt satte ham i stand til at gennemskue, forstå og dermed 'løse' livsmysteriets utallige gåder og problemer. Disse 'løsninger' manifesterede han efterfølgende og først og fremmest i form af en serie i og for sig enkle, men samtidig geniale symboltegninger, ved blandt andet hvis hjælp han foretog og nedskrev en lang række kosmiske analyser, således kaldet, fordi de angiveligt om- eller indbefatter alt, hvad der kan tænkes at være relevant og af betydning for en fuldstændig sammenfattende forståelse og beskrivelse af verdensaltets og tilværelsens indretning og funktionsmåde. Heraf betegnelsen "kosmologi", altså en lære om kosmos eller verdensaltet. (Note 8)

Intuition kontra intelligens

Som formentlig bekendt nyder intuition og dermed intuitionsevnen ikke nogen videre anseelse indenfor nutidens filosofi og erkendelsesteori og slet ikke indenfor naturvidenskaben, der i vid udtrækning og forståeligt nok er domineret af og baserer sig på analytisk, logisk og kritisk tænkning, som i hovedsagen anvendes på en erfaringsmæssig og eksperimentel udforskning af den såkaldte fysiske verdens fænomener. Det kunne dog se ud til, at visse nyere erkendelsesteoretiske og filosofiske skoler og retninger – i øvrigt i lighed med nogle ældre filosofier og tankesystemer – regner intuitionen som den centrale erkendelseskilde. Det er eksempelvis tilfældet med den filosofi, som franskmanden Henri Bergson (1859-1941) har lagt navn til. Men det er i nok så høj og konsekvent grad tilfældet med Martinus' erkendelseslære, hvori intuitionsevnen har fået en motiveret, velbegrunderet og stærkt påkrævet renæssance, både som sans- og manifestationsevne betragtet, der placerer den som den af det levende væsens seks fundamentale kosmiske bevidsthedsevner, som har den størst mulige 'gennemtrængningskraft' og dermed præstationseffekt.

De øvrige fundamentale bevidsthedsevner er som bekendt instinkt-, tyngde-, følelses-, intelligens- og hukommelsesevnen. Men intuitionsenergien eller -evnen omfatter samtidig det bredest tænkelige spektrum af livsoplevelsen. Martinus har utvivlsomt behandlet dette i en vis forstand komplicerede og omfattende spørgsmål om den intuitive erkendelses gyldighed og rækkevidde, så vel som den intuitive livsoplevelses omfang og betydning, i et perspektiv og med en indsigt og ekspertise, som kun synes at have haft få fortilfælde i den menneskelige tankes og erkendelses historie.

Intuitionen og "visdomsoceanet"

Når netop intuitionsevnen indtager en så fremtrædende plads indenfor rammerne af Martinus' kosmologi, beror det ikke mindst på, at intuitionsenergien, der i sin neutrale, objektive og principielle natur defineres som evnen til idé-dannelse og idé-funktion, i sin egenskab af sansevne for Jeget, primært viser sig som evnen til uden forudgående refleksion eller overvejelse at erkende dét kompleks af evige fakta, der under ét repræsenterer, hvad Martinus dristigt nok betegner som intet mindre end livsmysteriets løsning. Ved sidstnævnte begreb skal forstås den ultimative, absolutte, utvetydige 'sandhed' om livets, naturens og verdensaltets inderste idé, væsen og identitet.

Når det i henhold til Martinus rent faktisk kan lade sig gøre, at nå frem til den nævnte løsning på tilværelsesmysteriet, skyldes det ikke mindst den særlige omstændighed, at intuitionsenergien som sådan præstationsmæssigt er de øvrige underbevidsthedsgrundenergier suverænt overlegne. Især hvor det gælder om at etablere sansemæssig kontakt med det særlige vibrationsplan, der i sin statiske eller

potentielle form eller natur fremtræder som det, Martinus betegner som "visdomsoceanet". Sidstnævnte udgør et holistisk, allestedsnærværende, universelt og uforgængeligt 'ocean' eller 'fond' af koncentrerede kosmiske idé-facitter, der tilsammen og i rent principiel form indeholder og er udtryk for samtlige kosmiske grundsandheder om tilværelsen, og som dermed er identisk med den evige, guddommelige visdom, det vil sige Guds egen viden og visdom.

Hver især nærer og vedligeholder verdensaltets utallige levende væsener via hukommelsesenergien et personligt bevidsthedsarkiv, der er sæde for en omdannelse af erindringstalentkerner til guldkopier. Og især med hensyn til sidstnævnte danner summen af bevidsthedsarkiver det såkaldte visdomsocean, der i praksis er der samme som de højeste zoner af Guds bevidsthedsarkiv. Medens det personlige guldkopi-forråd kan kontaktes via hukommelsesenergien, er visdomsoceanet tilgængeligt for intuition. I tråd hermed danner intuitionen grundlag for tilstanden "kosmisk bevidsthed".

"Visdomsoceanet" og "den guddommelige verden"

Ifølge Martinus eksisterer der imidlertid samtidig en dynamisk version af det netop nævnte specielle vibrationsplan, visdomsoceanet, nemlig i form af det særlige tilværelsesplan, der kaldes "intuitionsplanet" eller "den guddommelige verden", og som faktisk repræsenterer spiralkredsløbets og dermed tilværelsens allerhøjeste 'rige' for de levende væseners livsudfoldelse. Dette rige eller tilværelsesplan er derfor – sammen med visdomsriget og salighedsriget - identisk med selveste Guddommens centrale bevidsthedsregion. Men eftersom denne region udgør en diametral, men samtidig komplementær modsætning til det tilværelsesplan, hvor det jordiske menneske befinder sig, nemlig i dyreriget, som kosmisk set er præget af dén specielle grundenergi-kombination, der domineres af tilværelsens sansemæssigt set 'næstsvageste' energi, tyngdeenergien, som blandt andet danner basis for forekomsten af "det dræbende princip", er det derfor ikke så mærkeligt, hvis de allerfleste mennesker betragter "den guddommelige verden" som utopi eller ren og skær fantasi.

I den forbindelse gør det sådan set ingen forskel, at intelligensevnen generelt og relativt set er stærkt fremtrædende i nutidsmenneskets bevidsthedsliv, eller at den som erkendelsesevne betragtet i bedste fald besidder en forholdsvis stor kapacitet, for i sin objektive og principielle natur er den neutral, og vil som sådan kunne anvendes lige så godt i "det dræbende princip" tjeneste som i "det livgivende princip" tjeneste. Situationen er da også den, at intelligensenergien i den sidste del af dyreriget, hvortil netop det jordiske menneske hører, udviklingsmæssigt stadig er underlagt tyngdeenergien, hvad der blandt andet giver anledning til, at intelligensevnen i meget høj grad tjener et bredt spektrum af egoistiske og selviske formål og hensigter. Det sidstnævnte afstedkommer ikke mindst utallige større og

mindre konflikter og kriser mellem mennesker indbyrdes, ofte med vold, drab, krig, lemlæstelse, sult, nød og elendighed til følge.

Intuition og udviklingsniveau

Men når intuitionsevnen endnu er så forholdsvis ukendt for det jordiske menneske, skyldes det i henhold til Martinus først og fremmest den omstændighed, at dette endnu ikke har nået det niveau eller stadium i sin kosmiske udvikling (evolution), hvor intuitionsenergien er så fremtrædende, at den indgår som et naturligt led i individets totale daglige energiomsætning. På det jordiske menneskes udviklingsniveau er intuitionsevnen for langt de flestes vedkommende enten latent eller gør sig kun meget lidt gældende i bevidsthedslivet.

Imidlertid forekommer der dog trods alt hos en del mennesker, ja, måske hos langt de fleste, de såkaldte "lyse øjeblikke" af inspirerede tilskyndelser til en eller anden form for kreativ eller human aktivitet, eller en pludselig opstået indsigt i eller forståelse af sammenhænge, f.eks. i form af de såkaldte "aha-oplevelser", sammenhænge, som intellektet ikke har kunnet magte at redegøre for, men som nu spontant præsenteres for det i reglen overraskede individ, der samtidig også føler en dyb glæde, som i nogle tilfælde ligefrem er ledsaget af en lykkefølelse og salighedsrus og trang til at omfavne alt og alle. (Note 9)

"Kosmiske glimt"

Sådanne særlige øjeblikke, som de ovenfor nævnte, hvori individet er så 'heldig' ufrivilligt at kontakte og opleve intuitionsenergiens og -evnens vibrationer, betegner Martinus som "kosmiske glimt", idet disse i større eller mindre udstrækning repræsenterer det tidligere ovenfor omtalte 'fond' af koncentrerede, kosmiske idé-facitter, der er identiske med den evige, guddommelige visdom. Når kontakten med og oplevelsen af dette visdomsfond i reglen er forbundet med en dyb glæde og salighedsfølelse, hænger det blandt andet sammen med, at en stor del af dette visdomsfond fremtræder i form af de tidligere omtalte forædlede erindringstalentkerner, hvis vibrationsmønstre og -data udgør de såkaldte guldkopier, altså kopier af de oprindelige tilgrundliggende oplevelser.

Der er imidlertid en vigtig og afgørende forskel mellem oplevelsen af guldkopier, der sanses henholdsvis via hukommelsesevnen og intuitionsevnen, idet der i førstnævnte tilfælde væsentligst er tale om en forædlet genoplevelse af oprindelig personlige nyoplevelser, ledsaget af glæde eller salighedsfølelse, medens det i sidstnævnte tilfælde drejer sig om en 'ydre' nyoplevelse af superabstrakte idékoncentrationer af pointemæssig karakter, hvorved blandt andet skal forstås, at denne nyoplevelse af guldkopierne principielt indebærer, at den kosmiske hensigt og mening i og med de tidligere ubehagelige eller ligefrem smertefulde oplevelser

og erfaringer, der oprindeligt ligger til grund for de pågældende guldkopier, nu står lysende klar i form af den enkelte guldkopis centrale idé eller pointe.

I de tilfælde, hvor guldkopierne opleves eller sanses via hukommelsesevnen, oplever individet i reglen en salighedsfølelse, som giver en stærk fornemmelse af Guds tilstedeværelse og nærhed, medens de samme guldkopier sanset via intuitionsenergien forsyner individet med idé-facitter, der alt efter kvaliteten af disse giver et indblik i eller overblik over f.eks. årsagssammenhænge. Ingen af delene er i og for sig så mærkværdige i betragtning af, at samtlige levende væsener i verdensaltet i henhold til livsenheds- og organismeprincippet i virkeligheden er individuelle sanseorganer og manifestationsredskaber for det eneste altomfattende og levende alvæsen, den evige Gud. Hvilket blandt andet indebærer, at samtlige levende væseners respektive livsoplevelser og erfaringssum tilsammen repræsenterer Guds livsoplevelse og erfaringsmateriale, hvoraf en del er omdannet til en permanent status som guldkopier, og som derfor udgør Guds forråd af guldkopier, der altså tilsammen danner en sublim vibrationsfære i form af det såkaldte "visdomsocean", som i kodificeret form indeholder koncentratet af verdensaltets og dermed Guds visdom.

Guds primære bevidsthed

Det er til dette visdomsforråd i form af samtlige levende væseners opmagasinerede guldkopier, at det enkelte individ under særlige forudsætninger og betingelser har adgang, nemlig når vedkommende personligt behersker intuitionsenergien og derigennem har fået evne til direkte og viljestyret at kontakte den del af Guds bevidsthed, som er repræsenteret ved det højpsykiske vibrationsplan, Martinus som omtalt betegner som "visdomsoceanet". Sidstnævnte er som ligeledes omtalt en lokalitet i den del af Guds primære bevidsthed, som kaldes "den guddommelige verden". Men en sådan beherskelse af intuitionsenergien er som sagt endnu sjælden hos vor tids menneskehed, hvilket først og fremmest hænger sammen med, at det endnu er de færreste mennesker, der er i besiddelse af en bevidsthed, hvori følelsesenergien og intelligensenergien permanent arbejder fuldkommen harmonisk sammen indbyrdes.

Pointet er her, at et sådant harmonisk samarbejde så at sige 'binder' tyngdeenergien og dermed de sindskræfter, der står i vejen for en empatisk holdning og retfærdig bedømmelse af alt, hvad der sker i verden. Men en sådan højintellektuel og etisk bevidsthedsstandard er netop udtryk for dét specielle mentale 'klima', som i henhold til Martinus er en forudsætning og betingelse for tilvejebringelse af intuitionsenergiens og dermed intuitionsevnenes ultra-sublime vibrationer.

En af de forholdsvis få, som i nyere tid har været begavet med en så harmonisk og højintellektuel bevidsthedsstandard, er som nævnt netop Martinus, hvem vi andre

derfor står i stor gæld til, ikke mindst med hensyn til den lange række kosmiske analyser og facitter, som han heldigvis følte sig forpligtet til og evnede at videregive både mundtligt og skriftligt, og uden hvilke mange af os fortsat ville have følt sig åndeligt og religiøst hjemløse. Men som også tidligere omtalt, understreger Martinus kraftigt, at han med hensyn til sin særlige sansbegavelse på intuitionens område, absolut ikke udgør nogen speciel undtagelse, men at tværtimod alle mennesker uundgåeligt vil opnå præcis samme sansbegavelse, som han, efterhånden som den enkeltes personlige mentale udvikling er nået frem til den tilstand, Martinus karakteriserer og betegner som "intellektualiseret følelse, der i realiteten er det samme som næstekærlighed, som igen er den fornødne forudsætning og betingelse for, at intuitionsevnen vil kunne bringes til at fungere på viljens bud, i principiel lighed med, hvad der er tilfældet med intelligensevnen. (Note 10)

Kosmisk bevidsthed og Gud

Den specielle højintellektuelle bevidsthedstilstand, hvori individet har permanent viljestyret kontrol over intuitionsenergien og –evnen, og hvori individet samtidig føler sit bevidsthedsfællesskab med Gud, betegner Martinus med begrebet "kosmisk bevidsthed". Denne særlige og permanente bevidsthedstilstand giver altså via intuitionsenergien individet adgang til sansemæssig kontakt med den del af verdensaltets totale erfaringsmateriale, der er blevet omdannet til guldkopier, og det er netop denne omstændighed, der giver individet indtrykket af at have bevidsthed fælles med Gud, så vel den del af Gud, der viser sig som det 'nære' mellemkosmos, som den del, der viser sig i form af 'fjerne' mikrokosmiske dybder og i form af gigantiske makrokosmiske højder.

Imidlertid er det også en kendsgerning, at adskillige mennesker både i fortid og nutid har haft lejlighed til glimtvis at opleve intuitionsenergiens sublime vibrationer, nemlig i visse "lyse øjeblikke" af inspirerende tilskyndelser til en eller anden form for kreativ, kunstnerisk aktivitet, eller pludseligt opståede øjeblikke, hvori 'løsningen' på et eller andet problem, det være sig praktisk, teknisk, videnskabeligt, filosofisk og/eller erkendelsesteoretisk, har vist sig med lysende klarhed. Det er netop af disse grunde, at Martinus betegner de momentane 'glimt' af tilskyndelser, inspirationer eller problemløsninger som "kosmiske glimt". Om disse oplyser han samtidigt, at de pågældende 'glimt' må anses for at være 'forløbere' for etableringen af det mere 'permanente lys', han som nævnt kalder "kosmisk bevidsthed".

"Den store fødsel"

Men forud for den permanente kosmiske bevidstheds indtræden, må individet gennemgå en bevidsthedsproces, som har sin analoge parallel i den almindelige fødselsproces, af hvilken grund Martinus da også betegner den som "den store fødsel". Og hvor den 'lille', almindelige fødsel beforder barnets adgang til den store

fysiske verden, dér befordrer "den store fødsel" individets adgang til den kosmiske bevidstheds universelle, guddommelige verdensalt. På den baggrund karakteriserer Martinus derfor også den fysiske del af salighedsriget, det vil sige mineralriget, samt planteriget og dyreriget under ét, som den guddommelige 'livmoderzone', hvori 'fostret', i form af dé åndelige væsener, der kosmisk set atter har ladet sig 'undfange' til en ny fysisk inkarnation eller tilværelse, kan 'vokse' og udvikle sig frem til netop "den store fødsel". I den sammenhæng kan de "kosmiske glimt" ses som forløbersymptomer på den relativt nært forestående "store fødsel" til "kosmisk bevidsthed".

I henhold til Martinus' kosmiske analyser forholder det sig sådan, at hos geniale forfattere, kunstnere og forskere kan intuitionsevnen træde i funktion i sådanne øjeblikke, hvor de pågældendes bevidsthed strejfer erindringer af ren kærlighedsmaterie eller -energi, hvilket vil sige de såkaldte guldkopier. Og da individet som følge heraf i de nævnte øjeblikke betages af ekstatiske salighedsfølelse, kan der i form af lynsnare glimt tilføres de pågældende nyt idémateriale til digte, romaner, skuespil, eventyr eller andre former for kunstneriske manifestationer. Men det kan også dreje sig om glimt, som afslører eller løser erkendelsesmæssige sammenhænge og videnskabelige eller tekniske problemer. (Note 11)

I øvrigt er det ikke sjældent, at det pågældende intuitive idémateriale fremtræder i bevidstheden i organiseret eller ligefrem færdig form, f.eks. hvad angår digte, eventyr eller synopsen til en roman eller et skuespil, eller librettoen til en opera. Men det normale i disse tilfælde er dog, at vedkommende forfatter eller digter ved hjælp af intelligens- og hukommelsesbefordret erfaringsbearbejdning må give de superabstrakte idéformationer en såvel kvalitativ som kvantitativ iklædning, således at disse får begrebsmæssig anskuelighed i form af de nævnte kunstneriske kategorier. Et godt eksempel på en kunstner, der ofte benyttede sig af den intuitive 'metode', er netop digteren og forfatteren H.C.Andersen, for hvem "kosmiske glimt" i høj grad havde betydning under skabelsen af hans omfattende forfatterskab. Men oftest måtte han dog bearbejde og forme sine tekster, så at disse på bedst mulig måde repræsenterede de idéer og intuitive indskydelser, han fik eller havde fået.

Intuition som sans- og manifestationsevne

Med ovenstående omtale af intuitionsenergien, har vi foreløbig kunnet konstatere, at denne som grundevne for Jeget betragtet, dels viser sig som en særlig evne til at sans livsmysteriets totale løsning, og dels som en evne til at 'undfange' ideer og idémateriale til kreativ kunstnerisk aktivitet eller videnskabelig og/eller teknologisk opfindsomhed, af hvilke grunde intuitionsenergien kvalitativt og præstationsmæssigt er helt suveræn i forhold til de fem øvrige underbevidsthedsgrundenergier eller -evner. Dette forhold bliver ikke mindre synligt af, at intuitionsenergiens funktion tydeligt kan spores hos menneskehedens

helt store førerskikkelser og velgørere gennem tiderne, de såkaldte "verdensgenløbere" eller "verdensfrelser", hvis værdi og betydning for den kosmisk set 'bevidstløse' menneskehed frem for alt skyldes en fremragende beherskelse og benyttelse af verdensaltets altoverstrålende femte kosmiske grundenergi, intuitionsenergien eller intuitionsevnen. Det skyldes primært, at den sidstnævnte giver umiddelbar og permanent adgang til den lokalitet i Guds bevidsthed, der rummer al dennes visdom, nemlig i form af det såkaldte "visdomsocean".

(Vedr. Martinus' omtale af "visdomsoceanet", se LB VII, stk. 2554. – Per Bruus-Jensen: "X" – en komplet indføring i Martinus' kosmologi. Bind 1, stk. 1. 165.)

Kommentar: Det siger sig selv, at i henhold til ét-livs-hypotesen, kan "den store fødsel" til permanent kosmisk bevidsthed ikke skyldes den mentale og moralske udvikling i individets kosmiske fortid, hvilket vil sige individets modningsproces i tidligere inkarnationer. Individet har jo kun haft dette ene aktuelle liv til sin rådighed, så derfor må "den store fødsel" nødvendigvis også anskues i det aktuelle jordiske livs perspektiv. Imidlertid er det erfaringsmæssigt ikke alle mennesker, der samtidigt er aktuelle kandidater til at gennemgå den nævnte åndelige fødsel, hvilket må betyde, at der må være tale om helt specielle individuelle og personlige forudsætninger for, at en sådan "fødsel" kan forekomme. Mig bekendt er Martinus' "store fødsel" et exceptionelt tilfælde i nyere tid. Men hans personlige forudsætninger og intellektuelt set almindelige begavelse tydede ikke på, at han i 30-års alderen skulle komme ud for at opleve dén åndelige modningsproces, han selv betegner som "indvielsen til kosmisk bevidsthed". Se evt. nærmere herom, hvad han selv fortæller og skriver i bøgerne "Omkring min missions fødsel" og "Martinus Erindringer".

Interessant er det i sammenhæng med "den store fødsel" omkring 30-års alderen, at vide, at psykoanalytikeren Sigmund Freud (1856-1939) via sine psykologiske studier fandt frem til kernepersonlighedens gennembrud, hvor der ved sidstnævnte forstås det stadie, hvor personlighedens væsentligste egenskaber og karaktertræk i det store og hele er fastlagt, hvilket almindeligvis er tilfældet ved afslutningen af ungdomstiden. Og afslutningen af sidstnævnte ligger vel generelt set fortsat omkring 29-30 år, i hvert fald for en del menneskers vedkommende.

Intuitionsenergien i naturprocesserne

I henhold til Martinus viser Intuitionsenergiens tilstedeværelse og fremtræden i naturens processer og adfærdsmønstre sig og kan stort set spores overalt og i alt, hvad der forstås ved naturens frembringelser, hvad enten disse forekommer i mikro-, mellem- eller makrokosmos. Det er i første række denne grundenergis tilstedeværelse i naturens skabelsesprocesser og –produkter, der medvirker til at disse kan inspirere ikke kun forfattere og kunstnere, men også videnskabsfolk,

teknikere og opfindere etc., og netop fordi naturprocesserne og naturprodukterne er så umådeligt varierede, geniale, idérige og også ofte besidder en inspirerende skønhed og formålstjenlighed eller hensigtsmæssighed – det sidstnævnte i al fald ud fra en kosmisk synsvinkel betragtet. (Note 13)

Eksempler på skønhed i naturen finder man blandt andet og måske ikke mindst i mineralrigets krystaller og krystalformationer, og i blomsterverdenens liv, former, farver og dufte, så vel som i dyrerigets og insekternes mangfoldige arter og former. Eksempler på idérig hensigtsmæssighed og formålstjenlighed ser vi både i organismernes interne og eksterne anatomi, og i disses biologiske funktioner og fysiologiske processer, samt i organismernes indbyrdes samspil og modspil, dels i form af "kampen for tilværelsen", men dels også i form af den såkaldte symbiose, som består i et samliv mellem artsforskellige organismer til fælles gavn og bedste. Symbiose kan undertiden ligefrem være en livsbetingelse for den ene eller begge de implicerede parter.

Kendte eksempler på symbiose er f.eks. eremitkrebs' samliv med søanemoner, hvor søanemonen med sine nældecellebesatte arme beskytter krebsen, der til gengæld indirekte fodrer sin 'partner' med resterne fra sit måltid. Et andet eksempel er myrernes samliv med bladlus, hvor bladlusene forsyner myrerne med et sødt sekret og selv opnår en vis beskyttelse mod fjender, blandt hvilke f.eks. er mariehøns. Men der findes andre eksempler på symbiose mellem forskellige arter, både inden for plante- og dyreriget, herunder ikke mindst i insektverdenen. Udover symbiose mellem dyr indbyrdes og planter indbyrdes, eksisterer der i visse tilfælde også symbiose mellem dyr og plante. Et eksempel på det sidstnævnte forekommer i visse insekters tarmkanal, hvor der findes mikroorganismer, f.eks. bakterier, som synes at være uundværlige for insekternes udvikling og stofskifte.

Med denne kortfattede og bestemt ikke udtømmende beskrivelse og karakteristik af de syv kosmiske grundenergier, overbevidstheds-grundenergien, som Martinus kalder "moderenergien", og de seks underbevidsthedsgrundenergier, som ifølge ham er følgende: instinkt-, tyngde-, følelses-, intelligens-, intuitions- og hukommelsesenergien, er der gjort et forsøg på at give den ikke-forhåndskyndige læser en mulighed for at sætte sig ind i en del af den kosmisk-psykologiske baggrund for min bedømmelse af en personlighed, som i dette tilfælde digteren H.C.Andersen. (Note 14)

Den læser, som eventuelt skulle være interesseret i at stifte nærmere bekendtskab med Martinus' højst interessante, dybt seriøse og fascinerende kosmiske analyser og facitter, kan det anbefales selv at læse Martinus' egne værker. Desuden kan det anbefales, at læse Per Bruus-Jensens hovedværk: "X" – en komplet indføring i Martinus' kosmologi 1-4, som efter min opfattelse er et rosværdigt og – set fra mit synspunkt – uundværligt supplement til Martinus' egne værker.

Endvidere kan det anbefales den læser, som gerne vil have et ikke alt for omfattende, men alligevel kvalificeret og overskueligt overblik over det centrale indhold i Martinus' kosmologi, at læse Svend Åge Rossens "Martinus Verdensbillede – et idéhistorisk studie", Forlaget Kosmologisk Information, Klint 2008.

Grundenergiernes indbyrdes kombinationer

Her skal citeres følgende fra artiklen H1-31. Grundenergiernes kombinationer - om de kosmiske grundenergiers indbyrdes kombinationer:

(Citat) I dette supplerende afsnit skal vi se nærmere på et andet og nok så vigtigt emne i forbindelse med de kosmiske grundenergier, nemlig disses indbyrdes kombinationer, som spiller en så afgørende rolle ikke alene indenfor rammerne af Martinus' kosmologi, men ifølge denne i tilværelsen som helhed. Faktisk så stor en rolle, at uden eksistensen af grundenergiene og disses indbyrdes kombinationer ville der ikke være noget, der hedder livet og verden, ejheller noget der hedder bevidsthed, ånd, sjæl eller psyke. Men lige præcis det modsatte er tilfældet, og det i en sådan grad, at Martinus har indført begrebet "kosmisk kemi" som supplerende 'modstykke' til "fysisk kemi". Førstnævnte, altså "kosmisk kemi", handler om det, der skal forstås som læren om psykiske stoffer eller energier og deres indbyrdes forbindelser, disses dannelse, opbygning, omdannelse, egenskaber og reaktioner, medens sidstnævnte handler om det, der forstås som fysiske stoffer eller energier og deres forbindelser, disses dannelse, opbygning, omdannelse, egenskaber og reaktioner.

"Kosmisk kemi"

Begreberne stof eller materie hentyder i både naturvidenskabelig og åndsvidenskabelig forstand til tilværelsens grundelement, mere specifikt forstået som "energi", idet alt stof i sin dybere analyse er udtryk for energi, mere præcist såkaldt atomenergi. Naturvidenskabeligt defineres begrebet energi mere specifikt som "evnen til at udføre arbejde" eller kort og godt som "arbejdsevne", medens åndsvidenskaben i form af Martinus' kosmologi definerer begrebet energi som "evnen til at skabe" eller kort og godt som "skabeevnen". Men ved begrebet "skabeevne" skal kosmologisk set også forstås evnen til at etablere livsoplevelse, herunder sansning. Skabeevnen skal derfor opfattes som en kombineret skabe- og oplevelsessevne. Begrebet "kosmisk kemi" kan følgelig også forstås som "kosmisk psykologi" og denne igen i videre forstand som "skæbnevidenskab".

Som det umiddelbart turde fremgå af ovenstående, skal begrebet "kosmisk kemi" indenfor rammerne af Martinus' kosmologi forstås som en udvidet form for kemi, som især inddrager og omfatter læren om psykiske stoffer eller energier og disses egenskaber, reaktioner og blandinger. Martinus bruger hele to digre bind af sit syvbinds hovedværk til sine analyser af kosmisk kemi, nemlig Livets Bog II og III. Det

skal dog nævnes, at emnet også er behandlet i de øvrige bind af Livets Bog, men ikke så koncentreret og omfattende, som tilfældet er i de to nævnte bind. Men alene denne omstændighed antyder, hvilken stor og afgørende betydning han tillægger emnet i sin kosmologi. Desuden har han behandlet emnet i adskillige foredrag og artikler i årenes løb, fordi det åbenbart har været ham magtpåliggende at få sine medmennesker til at forstå værdien af at have kendskab til loven for de psykiske stoffers eller energiers karakter og reaktioner. Eller kort og godt til, hvad der med rette kan betegnes som kosmisk psykologi eller kosmisk skæbnevidenskab.

I Livets Bog II behandler Martinus fire hovedemner: 1. "Loven om stoffernes reaktion", 2. "Jeg'ets evige kraftkilder", 3. "Grundenergiernes kombination", og 4. "Tankeklimaer". I Livets Bog III drejer det sig om følgende tre hovedemner: 1. "Kredsløbsprincippet", 2. "Livsmysteriets løsning", og 3. "Livssubstanser". (Note 1)

Her på hjemmesiden har alle fire temaer været berørt summarisk eller sporadisk i forskellige afsnit og sammenhænge, men tema nr. 2. "Jeg'ets evige kraftkilder", er dog blevet nogenlunde grundigt behandlet i artiklen Jegets evige energikilder.

"Moderenergien", grundenergier og sjælelig struktur

På baggrund af vort foreløbige kendskab til Martinus' kosmologi, forstår vi nu, at af de syv kosmiske grundenergier er nr. 1-6 knyttet til underbevidsthedsregionen – også kaldet den sjælelige struktur. Grundenergi nr. 7, kaldet "moderenergien", er som sådan den overordnede, fordi den er 'ophav' til de seks øvrige grundenergier, og som sådan knyttet til, eller rettere sagt identisk med overbevidsthedsregionen, der også betegnes som det højpsykiske kraftfelt. I praksis er dette repræsenteret ved en serie fundamentale skabepprincipper, som er absolut nødvendige og uundværlige forudsætninger for det levende væsens tilværelse som oplevende og skabende individ. Samarbejdet mellem det højpsykiske kraftfelt og den sjælelige struktur viser sig i praksis i form af det såkaldte psykiske kraftfelt, for nemheds skyld også kaldet P-kraftfeltet, og dette samvirker igen med individets fysiske hjerne- og nervesystem i de tidsrum, hvor det er inkarneret i den fysiske verden. Men P-kraftfeltet består som sådan permanent, idet det er indenfor rammerne af dette, at al Jegets livsoplevelse, dvs. dets sansning og manifestation, det fungerer og kommunikation foregår, og det, hvad enten Jeget midlertidigt fremtræder som plante, dyr, menneske eller højere former for levende væsen.

Diagram af mekanismen bag P-kraftfeltets funktion. Trekanten refererer til det levende væsens treenige struktur. X 1 = jeget; fig. 7 = moderenergien; fig. 2 og 3 = tyngde- og følelsesenergien; fig. 1 = instinktenergien og 4, 5 og 6 henholdsvis intelligens-, intuitions- og hukommelsesenergien. P-kraftfeltet udgøres mere præcist af grundenergiene 1, 2 og 3, som igen danner objektivt grundlag for jegets mentale livsrum. Diagram: © 1982 Per Bruus-Jensen: Eksistens og udødelighed, bind 1, s. 257. Borgens Forlag, København, 1982.

Som tidligere omtalt er det ingen tilfældighed, at de syv kosmiske grundenergi nævnes i en bestemt rækkefølge, tværtimod skyldes det den omstændighed, at de under indflydelse af de kosmiske skabepprincipper eksisterer i en lovbundet organisation eller en bestemt indbyrdes, men kosmisk set variabel kombination eller konstellation. Denne kombination eller konstellation er primært bestemt af kredsløbs- og kontrastprincippet's lovmæssigheder, ifølge hvilke den indbyrdes kombination udgør en integreret og ubrydelig helhed, således at det f.eks. i praksis er totalt udelukket at udskille eller isolere den enkelte grundenergi fra organisationens øvrige grundenergi.

Det vil altså ikke være muligt hverken ad fysisk eller psykisk vej at foretage objektive indgreb i grundenergi-organisationen, for på den måde eventuelt at undersøge de enkelte grundenergi hver for sig, hvilket må anses for en særdeles heldig omstændighed, især i betragtning af, at grundenergiene tilsammen blandt andet fungerer som materiale for Jegets samlede organiske struktur. Derimod er det muligt via viljemæssig beherskelse af intuitionsenergien som sansevne betragtet, at gennemskue grundenergiorganisationens indre struktur. Det er baggrunden for, at Martinus med sin veludviklede intuitionsevne har følt sig kvalificeret og kompetent til at foretage en sådan undersøgelse, og til desuden at fremlægge dens

overraskende og enestående resultat i form af sine dybdeborende analyser omkring grundenergiernes karakter og indbyrdes kombinationer. (Note 2)

Jegets bevidsthedsapparat (X2) fremstillet som en kombination af to zoner: en overbevidsthedszone (OBZ), der tjener som omsætningsredskab for moderenergien (7), samt en underbevidsthedszone (UBZ), der varetager omsætningen af de seks øvrige grundenergier (1-6). - (© 1986 Per Bruus-Jensen: "X" bd.1, stk. 1. 211. – Gengivet her med forfatterens tilladelse). – Her skal for en ordens skyld tilføjes, at den punkterede trekant foroven på diagrammet, skal udtrykke Jeget og dermed også egoet, hvor sidstnævnte er en underinstans af førstnævnte.

I henhold til Martinus er al form for energi i virkeligheden afarter, 'nuancer' eller udtryk for den samme til grund liggende generalenergi, som han derfor kalder "moderenergien", nemlig dels i medfør af, at Jeget fungerer i rollen som "faderinstansen", og dels i medfør af, at moderenergien er ophav til alle andre former for energi, hvad enten det drejer sig om fysisk eller psykisk (åndelig) energi. Den såkaldte 'fysiske energi' er nemlig i bund og grund af samme natur og oprindelse, som tilfældet er med den "psykiske energi", idet begge grundlæggende er afledt af Jegets element og vel at mærke – i Jegets eget element eller substans. Begrundet med, at der reelt og kosmisk set ikke findes noget som helst andet grundlag. Jegets eget element, evigheden og uendeligheden, er som tidligere omtalt absolut tomhed og stilhed, hvilket dog ikke bør forlede én til at opfatte tomheden som et "tomt rum", og ej heller som det, vi normalt forbinder med begrebet "stilhed". Ved "tomhed" skal forstås 'noget', som ikke besidder rumlige størrelser eller dimensioner, og ved "stilhed" skal forstås 'noget', der ikke bevæger sig og som dermed ikke er undergivet fænomenet 'tid'. Men forunderligt nok, så er den nævnte "tomhed" og "stilhed" lige præcis grundlaget for forekomsten af fænomenet

”energi”, hvis fornemste kendetegn er bevægelse, mere præcist ”stambevægelse”, som igen er grundlaget for de fire subjektive og såkaldte ”aflæggerbevægelser”: rummet, tiden, forvandlingen og materien. (Note 3)

Grundenergiernes indbyrdes kombinationer

Det er overordentlig vigtigt at gøre sig klart, at de seks grundenergier altid optræder tilsammen og derfor altid indgår i et lovbundet indbyrdes kombinations- eller konstellationsforhold. Dette er præget af, at den ene af energierne er dominant i kombinationsforholdet, medens dens modsætning samtidig er latent (midlertidigt ikke-virkende). Eftersom grundenergiernes indbyrdes kombinationsforhold og disses vækst og degeneration er absolut lovbundet på basis af kredsløbs- og kontrastprincippet, betyder det desuden, at to af energierne principielt altid vil være i vækst på vej fra latent til dominant tilstand og indflydelse, medens disses to modsatte energier vil være i 'degeneration' fra dominant til latent tilstand og indflydelse. Se diagrammet nedenfor over grundenergiernes kombinationer .

I praksis giver de netop beskrevne forhold sig udslag i seks indbyrdes forskellige grundkombinationsforhold, dvs. et, hvori instinktenergien dominerer, et, hvori tyngdeenergien er dominant, et, hvori følelsesenergien dominerer, et, hvori intelligensenergien dominerer, et, hvori intuitionsenergien er den førende, og endelig et, hvori det er hukommelsesenergien, der har dominansen.

Her skal indskydes og endnu engang gentages, at i Martinus' kosmologi defineres begrebet energi som evnen til at præstere skabelse, idet vi samtidigt husker på, at begrebet 'skabelse' i samme kosmologi betyder 'omskabelse' eller tilstands- eller situationsforandring. Det betyder endvidere, at de seks nævnte grundenergier repræsenterer seks grundforskellige måder, som individet evner at sanse og give sig til kende eller manifestere sig på. Det betyder følgelig, at man som tidligere omtalt vil kunne tale om de seks underbevidstheds-grundenergier som henholdsvis 1: instinktevnen, 2: tyngdeevnen, 3: følelsesevnen, 4: intelligensevnen, 5: intuitionsevnen og 6: hukommelsesevnen.

Med disse betegnelser på grundenergiene som udtryk for mere eller mindre kendte bevidsthedsevner, er vi ligesom kommet på 'hjemmebane'. Det er jo evner, vi alle kender til og mere eller mindre benytter os af i et vist individuelt omfang i vort daglige liv.

For imidlertid at give læseren en mulighed for nemmere og bedre at kunne forstå den lovmæssighed, der på basis af først og fremmest kredsløbsprincippet gør sig gældende i forbindelse med grundenergiernes seks standardkombinationer, skal her gengives et par andre af Per Bruus-Jensens diagrammer samt hans forklaringer

dertil, som desuden forklarer diagrammernes symbolske brug af geometriske former og figurer:

Først en diagrammatisk forklaring af det kredsløb eller den vækst- og degenerationsproces, som grundenergiene hver især nødvendigvis må gennemgå, udtrykt som en lovmæssighed:

Som det vil kunne ses, har den sidste fremstillingsform den fordel frem for den første, at den direkte udtrykker, at den ene evolutionscyklus afløses af den næste

gennem legemets indtræden i et nyt kredsløbs første stadium: fosterkernestadiet. (© 1986 Per Bruus-Jensen: "X", bd. 1, stk. 1. 224. – Gengivet her med forfatterens tilladelse).

Med hensyn til sjælens seks kosmisk-kemiske grund-fremtrædelsesformer, har Per Bruus-Jensen bl.a. fremstillet det følgende diagram, hvorigennem man også vil kunne aflæse sjælens præstationskraft eller –evne på de forskellige udviklingsstadier:

Som det vil kunne ses, gør den foran beskrevne sjælelige forvandlingsmekanisme det aktuelt at tale om eksistensen af seks karakteristiske standard-legemskombinationer, der under moderenergiens indflydelse gradvis afløser hinanden og herunder giver anledning til en successiv forvandling af den sjælelige struktur som helhed. Tager vi i denne forbindelse sammenhængen mellem legemer og grundenergier i betragtning (stk. 1. 193.) er det endvidere nærliggende at karakterisere disse standardkombinationer som seks specifikke, kosmisk-kemiske grundfremtrædelsesformer, der cyklisk afløser hinanden i en bestemt orden. Og med henvisning til diagrammet ovenfor vil vi fremover omtale dem som henholdsvis A, B, C, D, E, og F-konstellationen.

Først og fremmest kan vi følge de seks åndelige legemer og deres respektive vækst- og degenerationsforløb, dersom vi aflæser diagrammet fra neden og op efter (romertallene nederst henfører til den grundenergi, det enkelte legeme er redskab for og bærer navn efter.). Og dernæst kan vi få indtryk af de førnævnte seks standard-legemskonstellationer ved, at vi aflæser diagrammet på tværs.

En nærmere ransgning af diagrammet vil bl.a. afsløre, at den første standard-konstellation (mærket A) udmærker sig ved, at instinktlegemet (første legeme fra venstre, mærket I) befinder sig i kulminationsstadiet, medens samtidigt tyngde- og følelseslegemet (andet og tredje legeme) befinder sig på henholdsvis andet og første vækststadium. Intelligenslegemet (fjerde legeme) er derimod latent og befinder sig således på fosterkernestadiet samtidigt med, at intuitions- og hukommelseslegemet (femte og sjette legeme) befinder sig på henholdsvis andet og første degenerationsstadium.

Betænker man nu, at disse seks åndelige legemer tilsammen konstituerer den sjælelige struktur, der foruden at befordre sansning også udgør Jegets redskab for skabelsen af parafysiske manifestationer, bliver det indlysende, at karakteren, arten og kvaliteten af disse manifestationer må blive præget af det udviklingsforhold, i hvilket de pågældende seks åndelige legemer indbyrdes befinder sig, idet dette udviklingsforhold jo udtrykker deres funktionelle kapacitet eller præstationskraft relativt til hinanden. (Uddrag fra Per Bruus-Jensen: "X", bd. 1, stk.1. 227. © 1986 Per Bruus-Jensen. – Gengivet her med forfatterens tilladelse. Diagrammet refererer indirekte til Martinus' symbol nr. 12: Grundenergiernes kombinationer. DeV I, stk. 1.-3., og via dette link: [H1-31. Grundenergiernes kombinationer](#))

Men det er altså den lovmæssige og dynamiske indbyrdes kombination eller konstellation mellem grundenergiene, som – sammen med især en anden uhyre vigtig hovedfaktor: det seksuelle polprincip – er af afgørende betydning for individets karakteregenskaber og personlighed, og for hele dets bevidstheds- og handlingsliv og dermed for dets forhold til sine medvæsener og sin omverden. Kort sagt er den til enhver tid rådende særlige grundenergikombination i individets samlede organiske struktur bestemmende for dets totale livsoplevelse, samtidig med at den er udtryk for dets aktuelle kosmiske udviklingstrin.

Den kosmiske 'udviklingstrappe'

Det er altså med andre ord netop den i hvert enkelt tilfælde særlige grundenergikombination i individets samlede organiske struktur, der karakteriserer og afgør individets tilhørsforhold til et nærmere bestemt udviklingstrin. Martinus' kosmologi opererer med i alt seks 'hoved-trin' på den kosmiske 'udviklingstrappe', nemlig seks successive 'trin' opad, der gentager sig i uendelighed, og hvor hvert 'trin' er baseret på, hvilken grundenergi, der er førende og dominerende i hovedkombinationen. Betegnelsen 'hovedkombination' skal forstås sådan, at der findes et antal 'mellemkombinationer' i den udviklingsmæssige overgang fra den ene hovedkombination til den næste. (Note 4)

Kosmologien omfatter altså i alt seks fundamentale og principielle hovedformer for kombination eller konstellation mellem de seks underbevidsthedsgrundenergi

indbyrdes. Disse seks hovedformer er primært bestemt af kredsløbs- og kontrastprincippet lovmæssigheder, således at der på hvert af de nævnte hovedtrin forekommer en situation, hvori en af grundenergiene i hovedkombinationen befinder sig i sit kulminationsstadium, mens dens komplementære modsætning samtidig befinder sig i sit latente stadium. To af kombinationens øvrige fire grundenergi befinder sig komplementært i henholdsvis første vækststadium og første degenerationsstadium. Endvidere befinder de to resterende grundenergi i kombinationen sig ligeledes komplementært i henholdsvis andet vækststadium og andet degenerationsstadium, hvilket læseren i øvrigt vil kunne orientere sig om ved hjælp af ovenstående diagram.

Som nævnt vil hver af de seks hovedformer for grundenergiernes indbyrdes kombinationer i det væsentligste være karakteriseret og bestemt af den grundenergi, som i sit kredsløb befinder sig på det udfoldelsesmæssige kulminationsstadium. Og eftersom de enkelte grundenergiers funktionelle dominans optræder i en lovmæssigt bestemt rækkefølge fra 1-6, nemlig som henholdsvis instinkt-, tyngde-, følelses-, intelligens-, intuitions- og hukommelsesenergi, så vil de seks hovedformer for kombination successivt afløse hinanden i den lovmæssigt forudbestemte rækkefølge.

De syv kosmiske grundenergiers navne, karakteristika og funktioner er som bekendt blevet omtalt i afsnittet "Jegets evige energikilder" Men selv om de fleste måske nok umiddelbart kan forstå, hvad begrebet de kosmiske grundenergi refererer til, vil det derimod nok være nyt for nogle læsere, at det ovenfor nævnte indbyrdes kombinationsforhold mellem de seks underbevidstheds-grundenergi, der som påvist forekommer i seks indbyrdes grundforskellige hovedkombinationer, ifølge Martinus også danner basis for og giver sig til kende som seks grundforskellige tilværelseszoner i den guddommelige bevidsthed og organisme.

Det er derfor i denne forbindelse vigtigt at have klart for sig, at de forhold og lovmæssigheder, der uden afvigelser gælder for grundenergiene og disses indbyrdes kombinationer, naturligvis også gør sig principielt gældende for hver af den sjælelige strukturs respektive seks åndelige legemer. Disse varetager jo hver især specielt dén grundenergikombination, hvori den til det pågældende legeme svarende grundenergi befinder sig i sit kulminationsstadium, og som legemet samtidig er omsætningsredskab for.

Eftersom de seks hovedformer for indbyrdes kombination mellem grundenergiene samtidigt repræsenterer de ovenfor nævnte i alt seks 'hoved-trin' på den kosmiske 'udviklingstrappe', vil disse 'trin' altså hver især kunne karakteriseres og betegnes i henhold til den kulminerende og bærende grundenergi i kombinationen. Det vil sige som henholdsvis instinkt-trinet eller -planet, tyngde-trinet eller -planet, følelses-trinet eller -planet, intelligens-trinet eller -planet, intuitions-trinet eller -planet, og

hukommelses-trinet eller –planet. Da disse 'trin' eller 'planer' faktisk er identiske med de seks kosmiske tilværelsesplaner eller naturriger, vil vi herefter omtale disse i overensstemmelse med Martinus' egne betegnelser på de pågældende riger. Hvilket henholdsvis vil sige planteriget, dyreriget, det rigtige menneskerige, visdomsriget, den guddommelige verden og salighedsriget.

De seks kosmiske tilværelseszoner eller riger

Disse seks 'tilværelseszoner' eller "riger", som Martinus også kalder dem, er altså følgende:

1. instinktzone eller planteriget,
2. tyngdezone eller dyreriget,
3. følelseszone eller det rigtige menneskerige,
4. intelligenszone eller visdomsriget,
5. intuitionszone eller den guddommelige verden, og
6. hukommelseszone eller salighedsriget.

Mineralriget er i henhold til Martinus dannet af en slags 'overskudsenergi' fra "salighedsriget", hvilket især hænger sammen med at salighedsvæsenernes bevidsthed hovedsagelig er koncentreret omkring de såkaldte "guldkopierindringer", en situation som netop fylder de pågældende individers bevidsthed med salighedsoplevelser, der er så stærke, at de 'vibrerer' ind på det fysiske plan og giver anledning til dannelsen af fysisk materie. Dette forhold er blevet omtalt i afsnittet "Jegets evige energikilder".

Men heraf ser vi blandt andet, at de i alt seks tilværelseszoner eller riger følger evolutionsmæssigt og kronologisk successivt efter hinanden i en bestemt rækkefølge, idet de dog også eksisterer samtidigt side om side i den nævnte orden, og griber ind i hinanden, ligesom de gensidigt forudsætter og har deres oprindelse i hinanden. Almindeligvis kender det jordiske menneske kun tre af disse riger, nemlig de fysiske naturriger: mineral-, plante- og dyreriget, til hvilket sidste mennesket (endnu) hører. De åndelige naturriger er dog ikke helt ukendte, men kendes af det enkelte menneske kun i form af bevidsthedsenergiernes følelse, intelligens, intuition og hukommelse.

Det er imidlertid vigtigt at gøre sig klart, at tilværelseszonernes eller -rigernes eksistens og karakter alene formes, opretholdes og fornys i kraft af de til hver zone eller hvert særskilt rige hørende levende væseners bevidsthed og aktiviteter. Tilværelseszonerne eller -rigerne er altså ikke i objektiv forstand noget i sig selv, men er helt og aldeles produkt eller resultat af et indbyrdes samvirke og med- og modspil, som skyldes de myriader af levende væsener, der kosmisk set på skift og i en evig strøm 'befolker' de forskellige riger. (Note 5)

Diagrammet viser den guddommelige bevidsthedsstrukturens arbejdsdeling set i relation til kontrast og kredsløbsprincippet. Linien A angiver kredsløbets 'undfangelsestærskel', dvs. det punkt, hvor 'inkarnationen' i et nyt kosmisk organismeprincip finder sted. Strækningen fra A til B repræsenterer den guddommelige 'livmoderzone', hvor det nye organismeprincip passerer igennem sine forskellige fosterstadier. Linien B markerer "den store fødsel", altså fødslen ud af livmoderzonen (den sekundære bevidsthed) og ind i Guds primære bevidsthedsverden. Linien C udtrykker det punkt, hvor gudesønnen 'dør' bort fra den ydre verden til fordel for sin egen indre erindringsverden, der repræsenterer en hviletilstand, hvor individet i kosmisk målestok må betragtes som diskarneret. Diagrammet viser med andre ord reinkarnationsprincippet i kosmisk målestok, dvs. i et format, hvor dets manifestationer omfatter hele spiralafsnit. - (Diagram og tekst er gengivet efter: © 1989 Per Bruus-Jensen: "X", bind 4, 41. kapitel, stk. 4. 295. – Gengivet med forfatterens tilladelse. Diagrammet refererer indirekte til Martinus' symbol nr. 13: Den evige verdensplan. Symbolbogen DeV I, stk 1-9. og via dette link: <http://www.martinus.dk/da/symbolerne/symboloversigt/symbol-13>

Supplerende kan tillægges, at diagrammet jo indirekte også viser spiralafsnittets seks kosmiske storrigter (= tallene 1 – 6), fordelt på henholdsvis Guds primære bevidsthedszone (= Parafysisk virkelighed) og Guds sekundære bevidsthedszone (= Fysisk virkelighed). Men diagrammet kan uden at øve vold på det også symbolisere

det diskarnerede individs, eksempelvis et menneskes, passage gennem de åndelige riger, = Guds primære bevidsthed: = cirka halvdelen af den åndelige del af 3. det rigtige menneskerige, 4, visdomsriget, 5. den guddommelige verden, og halvdelen af 6. salighedsriget, og tilbage til de fysiske riger, = Guds sekundære bevidsthed: = cirka halvdelen af 6. den fysiske del af salighedsriget = mineralriget, videre til 1. planteriget, og tilbage til 2. dyreriget, som det jordiske menneske jo endnu tilhører. (Supplerende diagramforklaring ved Harry Rasmussen på basis af Per Bruus-Jensens beskrivelser. Ovenstående diagram refererer desuden til Martinus' symbol nr. 11: Det evige verdensbillede, det levende væsen II, den evige guddom og de evige gudesønner. Symbolbogen Det Evige Verdensbillede I, stk 1-34. og via dette link: <http://www.martinus.dk/da/symbolerne/symboloversigt/symbol-11>)

Grundenergiene og individet

Imidlertid vil det være relevant her at se på, hvilken betydning en bestemt grundenergikombination mere præcist har i relation til en gruppe af individer. Her skal vi som udgangspunkt tage hovedkombination nr. 2, hvilket vil sig den grundenergikombination, der er karakteristisk og bestemmende specielt for situationen i dyreriget, som det jordiske menneske jo endnu umiskendeligt tilhører.

Den kosmisk set udviklingsbestemte grundenergikombination, der karakteriserer det 'melletrin', som nutidens menneskehed generelt set befinder sig på, er væsentligst præget af den udviklingsbetingede 'overgang' fra dyreriget til det rigtige menneskerige. For at lette forståelsen af emnet, vedføjes her det tidligere ovenfor gengivne diagram over grundenergiernes hovedkombinationer, men i denne omgang vil vi koncentrere os om det udviklingsstadium, som befinder sig i området ved overgangen fra de to vandrette felter B og C.

(Diagram – her uden tekst – er gengivet fra Per Bruus-Jensen: "X", bd. 1, stk. 1. 227. ©1986 Per Bruus-Jensen. – Gengivet her med forfatterens tilladelse.

Som tidligere nævnt refererer diagrammet indirekte til Martinus' symbol nr. 12: Grundenergiernes kombinationer. DeV I, stk. 1.-3. Se link senere nedenfor).

Feltet B betegner "dyreriget" og feltet C udtrykker situationen i "det rigtige menneskerige". Tallene I-VI refererer til de respektive grundenergier og desuden til den sjælelige strukturs seks åndelige legemer: I. Instinktenergien og -legemet, II. tyngdeenergien og -legemet, III. Følelserenergien -legemet, IV. Intelligensenergien og -legemet, V. Intuitionsenergien og -legemet, og VI. hukommelsesenergien og -legemet.

Hver rombefigur er opdelt i seks vandrette felter, som er nummererede fra 1 til 6. Disse felter og numre gentager sig ligeledes opefter på diagrammet. Tallene angiver de seks faser hver grundenergi og hvert legeme gennemgår: Et latent stadium (1), to vækststadier (2 og 3), et kulminationsstadium (4) og to degenerationsstadier (5 og 6). Samtidig genkender vi rombefiguren som identisk med det tidligere ovenfor gengivne diagram over hvert enkelt sjæleligt eller åndeligt legemes vækst- og degenerationsforløb.

Som det fremgår af diagrammet er den dominerende og derfor førende grundenergi i "dyreriget" nr. II: tyngdeenergien, som ved overgangen til feltet C allerede er kulmineret i sin udfoldelse og nu langsomt og gradvist er ved at aftage i dominans, idet den påbegynder 1. degenerationsstadium. Dens komplementære modsætning, grundenergi nr. V: intuitionsenergien, er lige akkurat begyndt at få 'glimtvis' indpas i bevidsthedslivet hos relativt mere fremskredne kulturmennesker.

Grundenergi nr. III: følelserenergien, er stærkt på vej i 2. vækststadium, mens dens komplementære modsætning, grundenergi nr. VI: hukommelsesenergien, til gengæld er lige så stærkt i færd med at overgå til sit latente stadium. Men den aftagende hukommelsesevne kompenseres i praksis af samarbejdet mellem instinkt- og følelserenergien, samt af den voksende intuitionsevne.

Endelig befinder grundenergi nr. I: instinktenergien, sig ved overgangen til 2. degenerationsstadium, samtidig med at dens komplementære modsætning, grundenergi nr. IV: intelligensenergien, er godt i gang med at påbegynde sit 2. vækststadium.

Men hvilken lære kan vi så uddrage af denne særlige grundenergikombination, som specielt er gældende for det moderne kulturmenneske? – Jo, vi kan først og fremmest bringes til at indse, at et menneskes totale psykofysiske habitus for det første er udviklingsbetinget og for det andet er organisk funderet i og med, at

grundenergiene i virkeligheden er baseret på disses respektive omsætningsredskaber, nemlig de såkaldte sjælelige eller åndelige legemer.

Egoisme kontra næstekærlighed

Særlig vigtigt i sammenhængen er den omstændighed, at den relativt markante vækst af grundenergi nr. III, følelsesenergien, og af grundenergi nr. IV, intelligensenergien, blandt andet bevirker, at disse to energier i deres indbyrdes forhold og samarbejde i stadig stigende grad sættes i stand til at 'binde' eller 'hæmme' grundenergi nr. II, tyngdeenergien.

Konsekvensen heraf er i praksis, at det enkelte menneskes tilbøjeligheder for aggressivitet, egoisme og intolerance efterhånden og gradvist vil afløses af medfølelse, forståelse og hensyntagen til medmennesket, så vel som til de øvrige medskabninger, man er eller kommer i berøring med. Denne nyorientering i sympatimæssig henseende kulminerer før eller siden i en bevidstheds- og handlingspraksis, der bedst betegnes med ordet næstekærlighed. Det vil sige en etisk-moralsk bevidsthedsstandard, som står i stærk kontrast til situationen på mere inhumane udviklingsstadier, som på diagrammet findes i området omtrent midt i felt B. Det vil samtidig sige, at det eller de pågældende mennesker, som er nået frem til et grundfæstet højt etisk sindelag, udviklingsmæssigt set er godt på vej til at overskride 'tærskelen' til "det rigtige menneskerige", på diagrammet vist som felt C, hvor det som sagt er en helt anden grundenergikombination, og dermed også en helt anden og ny mennesketype, der gør sig gældende.

Som tidligere nævnt, er der imidlertid en nok så betydningsfuld konsekvens af den tiltagende harmonisering mellem følelse og intellekt på bekostning af tyngdeenergiens 'dræbende' tendenser, og det er, at den specielle permanente bevidsthedskonstitution eller sindstilstand, som harmoniseringen medfører, åbner mulighed for, at intuitionsenergien og –evnen kan gøre sig stadig mere gældende i bevidsthedslivet, til fordel for erkendelse og kreativ kunstnerisk eller teknisk-videnskabelig aktivitet og lignende. (Citat slut)

De kosmiske grundenergier og det fysiske legeme

Her skal fremhæves, at det i forbindelse med omtalen af de kosmiske grundenergier og disses indbyrdes kombinationer er vigtigt at vide eller orientere sig om, at det fysiske legeme, altså vores fysiske krop, i henhold til Martinus' kosmiske analyser i det væsentlige består og udgøres af de tre 'fysiske' energier: 1. Instinktenergien, 2. Tyngdeenergien, og 3. Følelsesenergien. De tre åndelige eller psykiske energier, som i praksis kendes i form af vore åndsevner, er: 4. Intelligensenergien, 5. Intuitionsenergien, og 6. Hukommelsesenergien. Alle 6 kosmiske grundenergiers indbyrdes kombinationer og styrke, har Martinus påvist i sit symbol nr. 12., som på

en forenklet og visuel måde netop viser grundenergiernes indbyrdes kombinationer, som læseren via det følgende link selv vil kunne orientere sig om:

<http://www.martinus.dk/da/symbolerne/symboloversigt/symbol-12>

På symbolet er det især det næstnederste tværgående felt, der i begge ender er markeret med orange farve, som har særlig interesse i denne forbindelse og sammenhæng, idet dette felt netop repræsenterer dyreriget, hvortil det jordiske menneske stadigvæk hører, omend så småt er på vej mod det, Martinus betegner som "det rigtige menneskerige".

Min foreløbige pointe er her, at såfremt min hypotese eller påstand om, at vi levende væsener, der kalder os selv for mennesker, i øvrigt i lighed med alle andre levende væsener, kun har ét liv at leve, vil det kun være de tre nederste feltrækker, der kan have interesse, nemlig feltrækken med rød farve i hver ende, feltrækken med orange farve i hver ende, og delvis feltrækken med gul farve for hver ende. Hvorfor feltrækken med gul farve for hver ende kun kan have delvis interesse for os her, skyldes det forhold, at denne feltrække repræsenterer grundenergiernes kombination i det såkaldte "rigtige menneskerige", et rige, som med sit høje etiske og moralske niveau i henhold til Martinus' kosmiske analyser endnu "ikke er af denne verden". Derfor er det kun den allernederste del af samme feltrække, der i denne forbindelse har interesse, idet denne repræsenterer de højst udviklede jordiske mennesker.

Men det forhold, at hver af grundenergiene i henhold til Martinus er repræsenteret ved hver sit interaktive legeme eller redskab, der danner grundlag for hver enkelt grundenergis funktion, er naturligvis lidt problematisk set ud fra ét-livs-hypotesen. Men det synes logisk set at være klart, at der må findes en form for 'anlæg' eller 'center' i underbevidstheden, hvorfra hver af de 6 grundenergier udfolder sig. Et 'anlæg' eller 'center', hvori energien for kortere eller længere intervaller så at sige 'hviler' eller er midlertidigt latent, når denne ikke er aktiv og i funktion.

Men set på baggrund af især Martinus' vældige og i god forstand forunderlige og eventyrlige verdensbillede, er det naturligvis en dristig påstand af lille mig, at mene, at vi mennesker – i lighed med alle andre levende væsener – kun har ét eneste liv at leve. Især i betragtning af, at jeg i en lang række tidligere artikler har forholdt mig loyalt og indforstået med Martinus' geniale kosmiske analyser og livsfacitter. Det står da også enhver frit for, at være uenig i de konklusioner og konsekvenser, jeg har draget som følge af mit eget mentale ståsted. Dette må jeg for at være ærlig naturligvis henholde mig til og forsvare så godt jeg kan. Om mit 'forsvar' så er godt nok og gyldigt, må det nok være op til hver enkelt kyndig læser selv at dømme om og afgøre.

(Artiklen fortsætter i 2. del)

Ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi. En redegørelse. 2. del

© Oktober 2016. Revideret i Maj 2017. Harry Rasmussen.

Ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi

En redegørelse

2. del

Her fortsættes teksten fra artiklens 1. del: Men indrømmet, det er lidt svært forståelige sager, vi her har med at gøre. Derfor vil denne artikel, både i sin 1. og 2. del, ikke være nem læsning. Den kræver faktisk en stor portion medvirkende hjerneaktivitet hos læseren, under forudsætning af, at man virkelig seriøst ønsker at sætte sig ind i de emner, artiklen handler om. Derfor forventer jeg heller ikke, at ret mange, om overhovedet nogen, vil bruge tid på at gennemlæse begge de to dele af – det skal gerne indrømmes – denne måske alt for lange artikel. Men vi skal jo under alle omstændigheder videre her med artiklens 2. del, der begynder med en omtale af det meget vigtige emne: ”Det psykiske kraftfelt”:

DET PSYKISKE KRAFTFELT

Hvis kendsgerningerne skulle gå hen og vise sig primært at være, at vi kun har et eneste liv, altså det vi lever nu og her, til vores rådighed, hvordan forholder det sig så med den psykiske struktur eller det såkaldte psykiske kraftfelt, P-kraftfeltet? - For i henhold til gyldig videnskabelig analyse af især sanseprocessens anatomiske og fysiologiske funktioner, står det klart, at det psykiske kraftfelt som det substantielle grundlag for bevidstheden i videre forstand, derfor også eksisterer som grundlaget for vores evner til at manifestere os, sanse og opleve.

Man må forestille sig P-kraftfeltet som en slags psyko-elektromagnetisk felt, men som vel at bemærke både indeholder og opretholder det fysiske legeme og den dertil knyttede bevidsthed. Så vidt jeg kan se, når vi regner med ét-livs-hypotesen, må det forholde sig sådan, at det psykiske kraftfelt – altså manifestations-, sanse- og oplevelsesfeltet - opstår samtidigt med undfangelsen og fødslen af det fysiske legeme og vokser og udvikler sig synkront med dette. Følgelig må samme psykiske struktur normalt også degenerere med det fysiske legemes alder og ophøre i og med dettes død og opløsning. Hvilket jo forresten også er, hvad der i henhold til Per Bruus-Jensens fortolkning af Martinus' kosmiske analyser, sker med det såkaldte ”koblingslegeme”, som så vidt jeg kan se godt kan forenes med den her omtalte sammenhæng. Nemlig som et interaktivt forbindelsesled mellem den overordnede psykiske struktur, P-kraftfeltet eller oplevelsesfeltet, og det deri eksisterende fysiske

legeme. Overbevidstheden – som her ikke forstås som en 'udenfor' eller 'over' bevidstheden forekommende evig instans, men derimod forstået som en indenfor rum-tid midlertidigt eksisterende ubevidst eller underbevidst psykisk faktor - vil jo med sine 'indbyggede' kosmiske skabepprincipper og sin beholdning af organ- og erindringstalentkerner stadigvæk være overordnet P-kraftfeltet, som netop skylder samme overbevidsthed og dennes indhold sin eksistens.

Se evt. artiklen: 4.91. Øje, hjerne og bevidsthed - nogle kritiske betragtninger over den naturvidenskabelige opfattelse af de nævnte fænomener. Bemærk, at artiklen er indforstået med Martinus' kosmiske analyser omkring blandt andet sanseprocessen, der dog i det væsentlige stemmer med den videnskabelige opfattelse af samme. Det er derfor især den sidstnævnte opfattelse, læseren bør notere sig i denne sammenhæng. - Vedr. det såkaldte "koblingslegeme", se evt. artiklen H1-16. Gennem døden eller de parafysiske verdener – om diskarnationens 'teknik'. - Vedr. oplysningerne om specielt P-kraftfeltet, se f.eks. artiklen H1-27. Tillæg. 3. kapitel: Erkendelseslæren i Martinus' kosmologi (II)

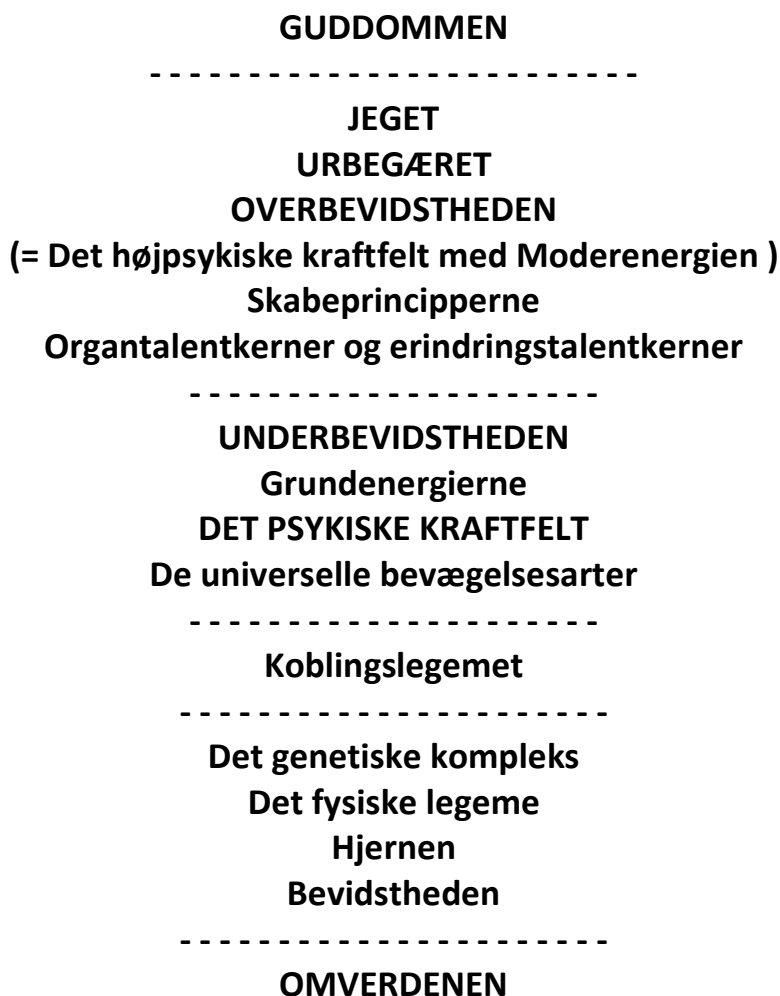
-
Det skal her pointeres, at Martinus ikke selv bruger ordet og begrebet "koblingslegemet", men i stedet benytter udtrykket "transformationsfeltet". Det vil måske derfor også være lidt nemmere at forstå koblingslegemet og dets funktion, hvis man forestiller sig koblingslegemet som noget i retning af et elektromagnetisk kraftfelt knyttet til den fysiske organisme. Dette kraftfelt påvirkes fra to sider, nemlig dels af automatiske og viljesmæssige impulser fra den sjælelige struktur og dels af automatiske impulser fra den fysiske organisme, som f.eks. elektro-kemiske reaktioner i sanseorganerne, nervesystemet og hjernecentrene. Det er i denne forstand, at man kan tale om den specielle rolle, koblingslegemet eller transformationsfeltet - jeg har for nemheds skyld her foretrukket at bruge betegnelsen koblingslegemet - spiller for jegets (individets) kontakt med den fysiske materies verden, nemlig som omtalt som en interaktiv organisme, der dels formidler Jegets indadrettede aktivitet i form af sansning og dels dets udadrettede aktivitet i form af manifestation, hvilket vil sige handlinger af enhver art og form.

I en forsøgsvis erkendelse og forståelse af, hvad fænomenet P-kraftfeltet eller transformationsfeltet rent faktisk er for noget, bør man studere den videnskabelige redegørelse for sanseprocessen, kombineret med eksempelvis de kommentarer til denne, som jeg har redegjort for i artiklen 4.91. Øje, hjerne og bevidsthed Læg særligt mærke til konklusionen, at de rent fysiske og fysiologiske hjerneprocesser, som finder sted under synsprocessen, ikke synes at have ret meget at gøre med, hvad vi rent faktisk ser og oplever i og med vores bevidsthed. Det er derfor den instans, der tolker og omsætter de fysiske hjerneprocesser til synsindtryk af det, vi iagttager, der er værd at notere sig. Disse bevidste synsindtryk må derfor befinde sig "udenfor" eller "over" den fysiske hjerne. Det er denne i sig selv usynlige instans,

som vi normalt ikke er bevidste om, der er identisk med manifestations-, sanse- og oplevelsesfeltet alias P-kraftfeltet.

Som det indirekte vil være fremgået af det her ovenfor sagte om P-kraftfeltet eller manifestations-, sanse- og oplevelsesfeltet, så rokker som allerede sagt antagelsen af ét-livs teorien heller ikke ved faktorer, som den "udenfor" eller "over" P-kraftfeltet eksisterende overbevidsthed med dennes 'indbyggede' kosmiske skabepprincipper og dens beholdning af organ- og erindringstalentkerner. Og i øvrigt rokker det heller ikke ved "underbevidstheden" og de deri 'indbyggede' og fungerende seks kosmiske grundenergier, hvoraf bevidstheden vel må siges at være det fornemmeste produkt. De nævnte faktorer, lovmæssigheder og kræfter eller energier vil i princippet stadigvæk være de samme, som tilfældet er, når disse er set i dén kosmiske sammenhæng, hvori Martinus fremstiller de nævnte emner. Se i øvrigt mere om dette emne efter skildringen af de fem universelle bevægelsesarter.

Her skal imidlertid gentages det forsøgsvis skema over faktorernes og de psykofysiske kræfters orden, sådan som disse dels er skildret i denne artikels 1. del og også fortsat er og vil blive skildret i denne 2. del:

For ikke at blive misforstået derhen, at jeg bilder mig ind at kunne 'korrigere' eller 'revidere' Martinus' fremragende analyser af de i skemaet herover anførte faktorer, kræfter og energier, vil jeg kraftigt slå fast, at der fra min side kun er tale om en forsøgsvis anskuelse af verden, livet og tilværelsen ud fra en alternativ ét-livs-hypotese, det vil sige, en foreløbig sandsynlig antagelse eller teori, indtil dennes overensstemmelse med virkeligheden enten bekræftes eller afkræftes.

DE FEM UNIVERSELLE BEVÆGELSEARTER

Som formentlig bekendt og nævnt er det en kendsgerning, at det kræver energi at frembringe bevægelse. Dette emne er der gjort grundigt rede for af både Martinus og Per Bruus-Jensen. Der forekommer i henhold til Martinus' kosmologi i alt fem grundlæggende universelle, hvilket vil sige almengældende, bevægelsesarter, som skematisk opstillet ser således ud:

1. Stambevægelsen
2. Rummet
3. Tiden
4. Forvandlingen
5. Materien

Som det for længst er fremgået af introduktionen til Martinus' kosmologi, defineres begrebet og fænomenet energi indenfor naturvidenskaben som evnen til at præstere arbejde, idet der her er tale om fysisk energi. Indenfor rammerne af Martinus' kosmologi defineres energi som evnen til at præstere skabelse, hvilket indebærer at det i dette specielle tilfælde grundlæggende drejer sig om udpræget åndelig eller parafysisk energi. Disse to definitioner på energiens natur synes umiddelbart og gensidigt at udelukke hinanden, hvorfor det indbyrdes forhold imellem dem kan betegnes som komplementært, idet de nemlig først tilsammen udtrykker de erfaringer og den viden, vi overhovedet er i stand til at få om den større helhed, som begge er en del af og repræsenterer på hver sin måde. Men i denne sammenhæng er det naturligvis især det kosmologiske energibegreb, der interesserer og som vi skal se nærmere på.

Det skal her indskydes, at den efterfølgende beskrivelse af de fem universelle bevægelsesarter, især står i gæld til Per Bruus-Jensens efter min mening fremragende fremstilling af disse i "X" – en komplet indføring i Martinus' kosmologi 1-4, men i denne sammenhæng især bind 1. Uden denne ville jeg ikke have været i stand til at redegøre så kort og klart for faktorernes orden, som tilfældet forhåbentlig nu er.

Energi og bevægelse

I henhold til Martinus' kosmologi er energi altid knyttet til begrebet og fænomenet bevægelse, som rent faktisk er energiens grundlæggende eksistensform. Det er derfor relevant at tale om både et energiaspekt og et bevægelsesaspekt for det skabtes vedkommende, til trods for den omstændighed, at energibegrebet i sig selv entydigt henhører under skabe- og oplevelsesens princip: X 2, hvorimod virkningerne heraf, dvs. 'bevægelserne', altså det skabte/oplevede, utvetydigt henhører under det skabtes princip: X 3. Det vil med andre ord sige, at energi og bevægelse fundamentalt altid vil være knyttet til et levende væsen og derfor altid i sine grundformer vil have karakter af afsendelse og modtagelse af energi.

Energi er ifølge kosmologien en evig, uforgængelig 'størrelse', som hverken kan skabes eller bringes til at ophøre eller forsvinde. Det, der er af skabt natur ved energifænomenet, er udelukkende kun de bevægelser, der er energiens givne eksistensform. Heraf turde det fremgå, at begrebet skabelse i virkeligheden drejer sig om og skal forstås som den proces eller virksomhed, der består i at omdanne bevægelse, og dermed i en vis forstand også energien, fra én form til en anden. Ved energi-former forstås de forskellige former, i hvilke energien tilsyneladende kan fremtræde, så som f.eks. for åndelig energis vedkommende som mental eller psykisk energi, hvilken sidste i henhold til Martinus er nært beslægtet med elektrisk energi. For fysisk energi kan der f.eks. være tale om kemisk energi, elektrisk energi, strålingsenergi og atomenergi mm., men i princippet findes der kun én generalform for energi, nemlig bevægelse. (Note 1)

Vigtigt! Også her i denne artikel er der tale om et vist 'genbrug' af en del af de artikler, jeg i årenes løb har skrevet i relation til Martinus' kosmologi, og som for de flestes vedkommende er vedføjet notetal, der henviser til de kilder, som er relevante for den enkelte citerede artikel. Disse notetal – i ovenstående tilfælde (Note 1) i artiklen H1-32. De fem universelle bevægelsesarter - en kortfattet oversigt – henviser til noter i den originale artikel. Notetallene har jeg ladet stå, selvom der ikke er vedføjet et noteapparat til denne artikel om ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi. Men den eller de læsere, som måtte have behov for eller ønske om at læse, hvad noterne indeholder, må desværre ulejlige sig med selv at opsøge dette indhold i de respektive originale tekster her på hjemmesiden. Men i øvrigt kan man efter behag springe noterne over.

Det bør måske i forbindelse med, at der i princippet kun findes én generalform for energi, nemlig bevægelse, fremhæves, at udtrykket "energi" er en anden betegnelse for Jegets evne til at skabe og opretholde et illusionistisk alternativ til sig selv og sin egen elementære virkelighed, der er identisk med immateriel tomhed-stilhed. I øvrigt består der ifølge Martinus en nøje sammenhæng mellem fænomenerne

oplevelse, skabelse og bevægelse, idet skabelse altid former sig som manifestation af bevægelse og oplevelse altid som registrering af bevægelse, hvoraf det turde fremgå, at fænomenet bevægelse udgør det basiselement, af hvilket det skabtes princip, så vel objektivt som subjektivt, er opbygget. Men da der dybest set ikke findes andet at 'bevæge', end subjektets (Jegets) immaterielle element, som jo i henhold til de kosmiske analyser udgør intet mindre end verdensaltets fundament, følger heraf overraskende nok, at bevægelse ikke kan etableres eller forekomme i absolut forstand, men kun som et rent illusionistisk fænomen, et blændværk, der tilslører subjektets eller Jegets sande natur og identitet. (Note 2)

De fem universelle bevægelsesarter

Set under 'blændværket's synsvinkel, hvorunder det skabte fremtræder som et illusorisk kompleks af bevægelser, er der mere specifikt tale om, at fem grundlæggende faktorer kan komme i betragtning, nemlig tilværelsens fem universelle bevægelsesarter. Men da disse med hensyn til deres eksistens og funktioner er helt afhængige af og beroende på eksistensen af de tidligere omtalte seks kosmiske grundenergier, som igen er afhængige af og beroende på den syvende kosmiske grundenergi, moderenergien, der i sin egenskab af skabe- og oplevelsessevne blandt andet er repræsenteret ved en serie kosmiske skabepprincipper, skal vi begynde med at fremhæve dén kosmiske enkeltfaktor, som i første instans er ansvarlig for tilsløringen af sandheden om Jegets absolutte, immaterielle natur, nemlig skabepprincip nr. 5: bevægelsesprincippet.

Det er netop lige præcis dette skabepprincip, som – i sit indbyrdes samspil med de øvrige skabepprincipper – ligger til grund for de ovenfor nævnte fem universelle bevægelsesarter, hvilke sidste i forening bibringer det skabte dets kvantitative, størrelsesmæssige egenskaber, så som mængde, størrelse, afstand, rum, tid, varighed, hastighed, vægt, konsistens, stof, masse eller materie. (Note 3)

Bevægelsesart nr. 1: Stambevægelsen

De fem bevægelsesarter kaldes universelle, fordi de omfatter alt og alle, og desuden gør sig gældende under alle forhold og i alle situationer i verdensaltet, forstået på den måde, at intet skabt ville kunne eksistere uden deres virke. Ja, faktisk er alt skabt identisk med deres virke. Samtidig kan det konstateres, at de fem bevægelsesarter står i et særligt indbyrdes afhængighedsforhold til hinanden, idet de fire af dem faktisk automatisk udledes eller er 'aflæggere' af den ene, som de derfor skylder deres eksistens, af hvilken grund denne ene da også betegnes som den første bevægelsesart. I konsekvens heraf kaldes den derfor også for stambevægelsen, idet de fire øvrige bevægelsesarter så at sige 'stammer' fra denne ene og første, som derfor udgør deres 'ophav' eller 'årsag'. Som en direkte følge af dette forhold betegnes de fire bevægelsesarter som "aflæggerbevægelser".

Det er dog ikke hensigten, at gå nærmere ind på de fem universelle bevægelsesarters karakteristika og egenskaber i alle detaljer her, så derfor må vi nøjes med en kortfattet beskrivelse af dem hver især og af deres indbyrdes afhængighedsforhold. Specielt interesserede kan henvises til Martinus' egne værker og til supplerende værker, som f.eks. Per Bruus-Jensens "X" – en komplet indføring i Martinus' kosmologi 1-4. (Note 4)

Stambevægelsen udgør som nævnt den første bevægelsesart og er objektivt set ganske enkelt karakteriseret ved den funktion, der består i, at et legeme eller en genstand ændrer position i forhold til sin udgangsposition. altså bevæger sig fra ét sted til et andet. Det pågældende 'legeme' eller 'genstand' kan være hvad som helst, lige fra en elementarpartikel, et energikvante, et atom, et encellet dyr, en fisk, et insekt, et pattedyr, en planet, et solsystem, en bold, en bil, et tog etc., etc. – Men enhver stambevægelse har både objektiv og subjektiv status, idet den som en objektiv funktion ved et legeme eller en genstand, er et produkt af Jegets udadrettede aktivitet: manifestationen, det vil sige Jegets afsendelse af energi, mens den som subjektiv oplevelse betragtet er et produkt af Jegets indadrettede aktivitet: sansningen, hvilket vil sige Jegets modtagelse af energi.

Sin status som en objektiv funktion ved et legeme eller en genstand skylder stambevægelsen altså en manifestationsmæssig indsats fra Jegets side, mens dens status som en subjektiv virkning af, at et legeme eller en genstand skifter position, altså skyldes en sansemæssig indsats fra Jegets side. At ordet og begrebet 'indsats' er relevant også i forbindelse med Jegets sansning, beror på, at sansning ikke er en passivt receptiv proces, men tværtimod stiller krav om Jegets aktivt kreative medvirken. Det vil læseren kunne forvise sig om, ved f.eks. at læse afsnittene "Erkendelseslæren i Martinus' kosmologi (I)-(IV)" her på hjemmesiden. Det skal dog pointeres, at den aktivt kreative indsats fra Jegets side i forbindelse med sansningen, i vid udstrækning har ubevidst og automatisk karakter.

Bevægelsesart nr. 2: rummet

I kraft af Jegets oplevelse af den første bevægelsesart, stambevægelsen, opstår der en forestilling om afstande og derigennem en forestilling om Noget, der giver plads for disse afstande. Dette Noget, som kendes under begrebet rummet, er vi almindeligvis ikke vant til at opfatte som en art bevægelse, men snarere som noget, der er statisk og ubevægeligt og som i en vis forstand omslutter og dermed rummer eller indeholder alt, hvad der eksisterer, altså med andre ord verdensrummet. Det skal da også straks siges, at rummet kun er bevægelse i indirekte betydning af begrebet, men i forbindelse med Jegets indadrettede aktivitet, sansningen, er rummet en konsekvens af bevægelsesprincippet, en konsekvens som imidlertid kun har subjektiv status, og som dermed kun udgør et rent bevidsthedsfænomen. Men idet begrebet "rummet" med hensyn til sin

eksistens står i afhængighed til bevægelsesprincippet, kaldes det derfor den anden bevægelsesart, og da denne samtidigt er en subjektiv konsekvens af stambevægelsen, betegnes den følgelig som aflæggerbevægelse nr. 1.

Bevægelsesart nr. 3: tiden

Den tredje bevægelsesart og dermed aflæggerbevægelse nr. 2, kender vi som det fænomen, der kaldes "tiden". De fleste mennesker vil formentlig umiddelbart acceptere, at tiden kaldes en slags bevægelse. Man taler jo ofte om, at tiden går, løber eller iler. Men ifølge Martinus forholder det sig nu ikke helt så enkelt med fænomenet tid. Godt nok er den på den ene side en konsekvens af bevægelsesprincippet, lige som der på den anden side kun er tale om bevægelse i indirekte forstand, på samme måde, som tilfældet er med rummet. Men det er misvisende at opfatte eller forestille sig tiden som noget, der går, løber eller iler, idet tiden i så fald måtte tilhøre genstandenes objektive verden og dermed selv have objektiv eksistens. Ifølge kosmologien er tiden identisk med et art bevægelse, men kun i indirekte forstand, idet den i lighed med rummet udelukkende har subjektiv eksistens som en i tilknytning til Jeget eksisterende forestilling. Denne forestilling er i forbindelse med Jegets indadrettede aktivitet en direkte konsekvens eller virkning af bevægelsesprincippet, idet Jegets erkendelse af begrebet 'tid' hænger sammen med dets oplevelse af stambevægelsen, og gennem denne oplevelse skabes eller opstår forestillingen og dermed bevidstheden om begreberne begyndelse, varighed og afslutning, tre begreber som netop danner grundlag for forestillingen om begrebet tid.

Jeget og "det evige Nu"

I henhold til Martinus finder Jegets livsoplevelse sted i det, der kaldes Nuet, som dybest set er identisk med Jegets 'syn' af sig selv som en evig, uforanderlig modsætning til al bevægelse. 'Nuet' repræsenterer dermed subjektivt set Jeget, som dette er i sig selv, og kan som sådant karakteriseres som et udtryk for den kosmiske virkelighed bag livsoplevelsens illusionistiske 'tryllespind'. Relationen mellem Nuet og livsoplevelsens fluktuationer ligner i høj grad relationen mellem Jeget i dets egenskab af et uforanderligt centrum i bevidstheden og bevidsthedens subjektive indhold af skiftende bevægelser i rummet. Nuet udgør derfor på sin vis et fast punkt for jegets forestilling om tid, og da Jeget er evigt i sin natur, kan Nuet følgelig også betegnes som evigt, altså som det evige Nu. Nuet og tiden er med andre ord indbyrdes forbundet på den måde, at sidstnævnte gennem sit afhængighedsforhold til bevægelse synes at flyde gennem Nuet, en situation, der danner baggrund for opfattelsen eller oplevelsen af "tidens gang". Men der er her tydeligvis tale om en ren og skær illusion, idet den faktiske hændelse drejer sig om en stadig udskiftning af livsoplevelsens scenerier, der ustandselig kommer og går i Nuet. Det er altså ikke tiden som sådan, der skifter, for den eksisterer som sagt kun i form af en illusorisk forestilling.

Jegets mentale livsrum

Ved hjælp af de tre første bevægelsesarter – stambevægelsen, rummet og tiden – frembringer Jeget for sig selv et dynamisk præget 'livsrum' med det formål, at skabe en tids- og rumdimensionel modsætning til sin egen evigheds- og uendelighedsnatur, for netop derigennem at sikre sig forestillingen om adskillelse og isolation fra det universelle Jeg-element, Guds Jeg. Dernæst for at skabe en illusionistisk begrænsning af sit eget ubegrænsede Jeg, og derigennem sikre sig forestillingen om en verden uden for det selv, altså forestillingen om en ydre verden. Og endelig for at skabe en stabil 'ramme' om livsoplevelsens øvrige momenter, herunder ikke mindst dem, som de to andre og endnu ikke omtalte bevægelsesarter er eksponenter for. Der er med andre ord her tale om Jegets etablering af sin egen individualitet, idet det subjektive rum-tids-kontinuum, der udgør Jegets mentale 'livs-rum', er en nødvendig forudsætning for at dets personlige vilje og øvrige skabende kræfter kan udfolde sig, og for at dets livsoplevelse med dennes stadige strøm af vekslende scenerier, kan have et 'rum', hvori det kan foregå. Men objektivt set er forestillingen om det personlige Jeg en illusion, idet virkeligheden i henhold til Martinus kosmisk set er den, at samtlige Jeger er repræsentanter for et fælles, universelt Jeg-element, Guds Jeg, der ikke på nogen måde udviser begrænsning eller bevægelse. Imidlertid er det personlige Jeg (egoet) naturligvis en funktionel instans indenfor rammerne af den relative virkeligheds verden, hvad der stort set nok vil være umiddelbart indlysende for enhver.

Bevægelsesart nr. 4: forvandlingen

Den fjerde bevægelsesart eller aflæggerbevægelse nr. 3, er også betinget af Jegets 'forudgående' oplevelse af stambevægelsen, og den giver sig til kende som det fænomen, der kaldes forvandlingen, hvilket vil sige, den forvandling af situationen i Jegets mentale 'livs-rum', der ledsager stambevægelsernes mangeartede fuldbyrdelse. Fænomenet 'forvandling' er indirekte identisk med den oplevede stambevægelse og dermed samtidig en konsekvens af bevægelsesprincippet. Som oplevelse betragtet er forvandling et produkt af Jegets indadrettede aktivitet, sansningen, og har som sådan udelukkende subjektiv eksistens som en i Jegets mentale livsrum optrædende særlig proces. Det ved forvandlingen, der har objektiv status, er alene dén eller dé stambevægelser, den umiddelbart henfører til og som netop udgør en direkte manifestation af bevægelsesprincippet.

Som eksempler på fænomenet forvandling kan nævnes vækst- og degeneration, opbygning og nedbrydning, i praksis f.eks. i form af fosterudvikling, over barndom, ungdom, manddom, og alderdom til død, ja, i virkeligheden omfatter forvandling en hvilken som helst manifestations- eller skabelsesakt, herunder altså blandt andet nedbrydnings- og degenerationsprocesser, af hvad art disse end måtte være. Som en følge heraf er det næppe vanskeligt at se, at den fjerde bevægelsesart udgør en

overordentlig vigtig bestanddel af den samlede livsoplevelse, som den jo i høj grad bidrager til, ved at sikre dennes indhold og nuancering.

Model af radiumatomets elektronbaner. Som en integreret kombination af tomrum, energi og bevægelse legemliggør hvert eneste atom i tilværelsen det tre-enige princip og dets pointe. - © 1986 Per Bruus-Jensen: "X", Bind 1, stk. 1.36. Forlaget Nordisk Impuls, Spjald 1986. – Gengivet med forfatterens tilladelse. – Supplerende bemærkninger: tomrummet er identisk med jeget (X. 1.), energien er identisk med skabe- og oplevelsesevnen (X. 2.) og bevægelsen er identisk med det skabte og oplevede (X. 3.).

Denne illustration bringes udelukkende for at pointere, hvilken betydning atomerne og dermed mikrokosmos spiller i sammenhæng med stort set alt i tilværelsen. Hvad atomerne og elementarpartiklerne i grunden er substantielt set, er et stort spørgsmål. Ifølge kvantefysikkens erkendelsesteori er der tale om, hvad der egentlig kan og skal forstås ved begrebet fysisk virkelighed. Se evt. nærmere herom i T. Bergstein: kvantefysik og dagligsprog. Om komplementariteten i atomfysikken og om dens betydning for erkendelsesteorien. Forlaget Munksgaard, København 1966.

Bevægelsesart nr. 5: materien

Den sidste af tilværelsens fem universelle bevægelsesarter er materien, som dermed samtidig udgør aflæggerbevægelse nr. 4, idet den helt og holdent skylder stambevægelsen sin eksistens. Objektivt set er 'materien' i henhold til Martinus ikke noget som helst andet end en koncentration af stambevægelser, som opleves af Jeget under særlige perspektiviske betingelser, hvorved de kommer til at fremtræde med mikrokosmisk format. Oplevelsen af de mikrokosmiske stambevægelser medfører uundgåeligt oplevelse af tilsvarende mikrokosmiske aflæggerbevægelser i form af mikrokosmiske rum-, tids- og forvandlingsmomenter, som forekommer inden for rammerne af Jegets mentale livsrum, og som i praksis viser sig som oplevelsen af en overordentlig livlig, detaljeret vibrationsmasse, der svarer til bevægelses-kombinationens struktur.

Det er denne vibrationsmasse eller dette felt af mikrokosmiske stambevægelser, som via sansning resulterer i forestillingen om et tilsvarende felt af mikrokosmiske aflæggerbevægelser, og det er også dette felt, der i praksis opleves som dén kollektive vibrationsmasse eller strukturformation, vi kalder stof eller materie. Materiens eller stoffets fremtræden i faste, flydende og luftformige tilstande er i sidste instans et spørgsmål om proportionsforholdet mellem individuelle mønstre af stambevægelser og disses aflæggerbevægelser, specielt rummet og tiden. Dette indebærer blandt andet, at dér, hvor proportionsforholdet mellem bevægelsesarterne rummet og tiden ændrer sig, dér vil også bevægelsesarten 'forvandlingen' – og dermed materieindtrykket – ændre karakter, nemlig i form af oplevelsen af henholdsvis fast, flydende og luftformig materie.

Materiens paradoks

Rent objektivt udgør materien altså et koncentrat af mikrokosmiske stambevægelser, men som stof eller materie betragtet, er den derimod et resultat eller produkt af vekselvirkningen mellem dette bevægelseskoncentrat på den ene side og Jegets indadrettede aktivitet, sansningen, på den anden side. Objektivt set kan materien naturligvis også betragtes som en koncentration af energi eller som en særlig energiform (masseenergi), som f.eks. atomenergi. Dette beror kosmisk set på sammenhængen eller identiteten mellem bevægelse og energi, hvilket vi skal vende tilbage til om lidt. Det der er særlig vigtigt at gøre sig klart i forbindelse med omtalen af de fem universelle bevægelsesarter er, at materien som sådan er en typisk aflæggerbevægelse og derfor følgelig en typisk repræsentation for den åndelige verden. I betragtning af den store og næsten alafgørende betydning materien synes at have for vor daglige oplevelse af livet og tilværelsen på godt og ondt, turde denne konklusion nærmest forekomme paradoksal eller ligefrem absurd. Men ikke desto mindre tyder meget på, at det drejer sig om andet og mere end et til formålet egnet og bekvemt postulat, hvilket vi skal se lidt nærmere på under omtalen af livsoplevelsens status som illusionistisk fænomen betragtet.

Livsoplevelsens 'eksterne' urelementer

Under omtalen af de fem universelle bevægelsesarter, har vi især kunnet konstatere, at livsoplevelsen/bevidstheden altså blandt andet er opbygget af disse fem 'eksterne' urelementer, det vil sige stambevægelsen, rummet, tiden, forvandlingen og materien, som i virkeligheden kun udgør fem væsensforskellige måder, på hvilke Jeget er i stand til at opleve bevægelsesprincippet, og disse måder må derfor betragtes som fem forskellige virkninger af dette. Det er derfor med andre ord disse virkninger, der forsyner ethvert levende væsens livsoplevelse med primært dens kvantitative momenter, men indirekte også med dens kvalitative momenter, hvilket tilsammen betyder alle livsoplevelsens såkaldte ydre data og

egenskaber, hvorfor de fem universelle bevægelsesarter da også betegnes som livsoplevelsens eksterne urelementer.

Energi = skabeevne = virkeevne

Men som omtalt i afsnittene om grundenergiene og grundenergiernes kombinationer, optræder hovedprincippet "det skabte", foruden med et bevægelsesaspekt, også med et lige så vigtigt energiaspekt, idet hovedprincippet anskuet som et objektivt fænomen indirekte er forbundet og identisk med den skabeevne eller virkeevne, som den også kaldes, som det både først og sidst skylder sin eksistens. Man bør her endnu engang have klart for sig, at begreberne 'energi' og 'skabeevne' eller 'virkeevne' er synonyme begreber, og at udtrykket energi blot er et andet ord for det treenige princips anden funktionelle hovedinstans, skabe- og oplevelsesevnen eller "X 2". Hvilket netop er i overensstemmelse med, at ordet 'energi' direkte oversat betyder evne til at virke, eller med andre ord: evne til at frembringe/skabe virkninger. Man bedes her erindre sig, at den kosmologiske definition på begrebet energi er den, at denne er identisk med evnen til at præstere skabelse, hvilket sidste imidlertid ikke kun involverer Jegets udadrettede aktivitet, manifestationen, men også dets indadrettede aktivitet, sansningen, hvorfor Jegets skabeevne ikke kun benævnes som sådan, men også under ét som "skabe- og oplevelsesevnen".

Det skabtes to hovedaspekter

Det afgørende forbindelsesled mellem det skabtes to hovedaspekter: energien og bevægelsen, er altså ikke overraskende stambevægelsen, som i sin egenskab af objektivt fænomen repræsenterer energi. Vi har jo allerede konstateret det intime identitetsforhold mellem bevægelse og energi, som indebærer, at bevægelse altid og ufravigeligt er energiens grundlæggende eksistensform. Energi vil følgelig altid være knyttet til bevægelse, og de tidligere omtalte syv kosmiske grundenergi, som tilsammen repræsenterer det skabtes energiaspekt, danner ikke nogen undtagelse herfra, hvilket derfor blandt andet indebærer, at netop energiaspektet involverer en lang række fænomener med tilknytning til bevægelsesaspektet, repræsenteret ved de omtalte fem universelle bevægelsesarter. De nævnte fænomener henfører dels direkte til grundenergiene som årsager betragtet, og dels refererer de også til disses virkninger, det vil sige som skabte ting betragtet.

Som det forhåbentlig turde være fremgået mere eller mindre direkte under omtalen af de fem universelle bevægelsesarter, er begrebet 'energi' kosmisk set desuden identisk med Jegets evne til at skabe et kontrastmæssigt alternativ eller 'modbillede' til sig selv og sin egen elementære virkelighed, som er intellektuelt ufattelig og ubeskrivelig immateriel tomhed-stilhed. Jegets element eller 'substans', hvilket i virkeligheden vil sige: Guds element eller 'substans', udgør paradoksalt nok det

fundamentale 'råmateriale', hvoraf, hvori og hvorved alt og alle eksisterer, udfolder sig og oplever.

Omtalen af de fem universelle bevægelsesarter skal for fuldstændighedens skyld her afsluttes med en kort, skematisk oversigt over disse og herunder de fire aflæggerbevægelser:

Udvidet skematisk oversigt over de fem universelle bevægelsesarter:

Bevægelsesart nr. 1. = stambevægelsen

Bevægelsesart nr. 2. = aflæggerbevægelse nr. 1. rummet

Bevægelsesart nr. 3. = aflæggerbevægelse nr. 2. tiden

Bevægelsesart nr. 4. = aflæggerbevægelse nr. 3. forvandlingen

Bevægelsesart nr. 5. = aflæggerbevægelse nr. 4. materien.

Som det formentlig allerede vil stå læseren klart, så er der intet i definitionerne på de fem universelle bevægelsesarter, der strider imod ét-livs-hypotesen, hvorfor vi må konstatere, at disse fuldtud også gør sig gældende i dette tilfælde.

Det psykofysiske koblingslegeme

Med den parafysiske talentkernebeholdning i skæbneelementet i overbevidstheden på den ene side og det fysiske génkompleks i den sammenkoblede æg-sædcelle i æglederen og senere i livmoderen på den anden side, ses det umiddelbart at vi er stillet overfor to adskilte organiske strukturer: Den parafysiske (åndelige) og den fysiske (materielle). Der er ganske vist kun tale om to indbyrdes forskellige fremtrædelsesformer for samme til grund liggende 'virkelighed', nemlig moderenergien repræsenteret ved de øvrige seks kosmiske grundenergier. Men i praksis er disse to fremtrædelsesformer indbyrdes adskilte i kraft af den særlige grundenergi-kombination, de hver især er udtryk for, således at en direkte forbindelse eller kontakt mellem de to organstrukturer, den åndelige og den fysiske, er helt udelukket.

Der stilles derfor krav til eksistensen af et 'mellemlid', som er i stand til at formidle en interaktiv kontakt mellem de to organismestrukturer. Et sådant forbindelsesled findes ifølge Martinus i form af det såkaldte "transformationsfelt", af Per Bruus-Jensen betegnet "koblingslegemet", som i parapsykologisk terminologi i øvrigt betegnes som "finstoflegemet" eller "finstof-dubletten". "Koblingslegemet" er et organisk system, der fungerer som interaktivt transformatorisk forbindelsesled mellem den sjælelige struktur og det fysiske legeme, hvorfor det i sin objektive natur som proces- eller kraftfelt betragtet, udgør en kombination af parafysiske og fysiske energier og kræfter. Som læseren vil huske, er vi i øvrigt allerede blevet introduceret til koblingslegemet i tidligere afsnit.

Det, der i henhold til Martinus gør koblingslegemet nødvendigt, er dels den omstændighed, at den fysiske organisme er for tung og massiv til, at Jeget kan kontrollere og dirigere den ved hjælp af den sjælelige struktur alene. Men en sådan kontrol er jo netop en forudsætning og betingelse for, at den fysiske organisme med samtlige sine funktioner kan bringes i overensstemmelse med det bevidsthedsliv, som det primært er dens opgave at formidle og så vidt muligt være optimalt udtryk for. Denne opgave 'løser' koblingslegemet dels ved at overføre fysiske sanseimpulser til det egentlige bevidsthedsapparat, som udgøres af den sjælelige struktur og overbevidstheden, og dels ved at formidle at parafysiske (åndelige) impulser fra bevidsthedslivet, herunder begær, ønsker og vilje, bliver overført til primært den fysiske organismes hjerne- og nervesystem. (Note 22)

Koblingslegemets vækst- og degeneration

Som en skabt foreteelse er koblingslegemet naturligvis også underlagt de lovmæssigheder, der gælder for vækst- og degeneration, og eftersom dette legeme objektivt defineres som et procesfelt, der subjektivt fremtræder som en tro kopi eller dublet af det fysiske legeme, eller rettere omvendt, betyder det, at koblingslegemet begynder at blive dannet allerede omkring eller snarere før undfangelsestidspunktet. Det hænger sammen med, at koblingslegemet er en videreførelse af det såkaldte transformationsfelt, hvis anlæg allerede begynder at dannes på det tidspunkt i processen, hvor skæbneelementets slumrende 'fysiske' talentkernebeholdning atter gennemstråles af salighedsvæsenets længsels- og ekstaseenergier og herved genoplives til aktiv tilstand.

Her må dog allerede indskydes, at ifølge ét-livs-hypotesen kan der ikke være tale om, at transformationsfeltet begynder at blive dannet før undfangelsestidspunktet. Dets opbygning og vækst må derimod formodes at blive påbegyndt samtidig med undfangelsen. Hvilket i praksis vil sige omkring eller kort efter, at den befrugtede æg-sædcelle begynder at differentiere sig.

Transformationsfeltet består derfor til at begynde med udelukkende af parafysiske, dvs. rent åndelige energier. Efter nogen tids langsomme modningsproces antager transformationsfeltet en struktur, der svarer til og repræsenterer skæbneelementets aktive 'fysiske' talentkerner med de deri indeholdte organiske mønstre. Det gælder såvel de talentkerner, som allerede har opnået fysisk/genetisk repræsentation som de talentkerner, der i form af 'erhvervede egenskaber' foreløbig kun har opnået parafysisk status, enten på et mere eller mindre fremskredent B-stadium eller eventuelt et C-stadium (se herom i afsnittet "Talentkerneprincippet").

Herefter følger det modnede parafysiske transformationsfelts automatisk tiltagende kombination med rent fysiske energier, herunder især fysiske energier af seksuel og orgastisk karakter, med en begyndende materialisering af transformationsfeltet til følge. Man kan måske sige, at transformationsfeltet udgør fostret til koblingslegemet, hvis vækst sker parallelt med væksten af den fysiske organisme, og hvis funktioner kontrolleres og dirigeres derigennem, hvilket specielt formidles via den sjælelige strukturs tyngdelegeme. Det betyder i praksis, at f.eks. et spædbarns koblingslegeme er udviklet og ligner et spædbarns fysiske organisme, mens koblingslegemet for den voksne og det ældre menneskes vedkommende ligner henholdsvis det voksne og det aldersprægede fysiske legeme. Transformationsfeltet eller koblingslegemet er i lighed med det fysiske legeme med andre ord underkastet vækst- og degenerationsprincippet.

Martinus oplyser i øvrigt, at transformationsfeltet/koblingslegemet næres af bevidsthedslivet og åndedrættet i forening, og at dets vekselvirkning med den fysiske organisme væsentligst foregår via blodet og centralnervesystemet under ét. Derfor egentlig ikke så mærkværdigt, at begreberne "psyche" (græsk) og "spiritus" (latin) oprindeligt er afledt af 'åndedræt', altså af den ånde vi ind- og udånder, når vi trækker vejret. I øvrigt er netop finstofkroppen eller koblingslegemet ofte blevet forvekslet med "sjælen". Men begrebet "sjælen" eller "psyken" er i henhold til de kosmiske analyser derimod identisk med overbevidstheden, også kaldet evighedslegemet, og den sjælelige struktur, tilsammen kaldet Jegets totale parafysiske sanse- og manifestationsredskab eller -apparat. Dette parafysiske redskab eller apparat betjener sig i menneskets tilfælde sansemæssigt specielt af den sjælelige strukturs følelseslegeme, medens det manifestationsmæssigt specielt er knyttet til samme strukturs tyngdelegeme. De nævnte to legemer bør dog ikke opfattes som separate organismer, men derimod som to strukturer i den fælles sjælelige eller psykiske struktur. Men det vil i videre forstand sige, at psyken eller sjælen, forstået som overbevidstheden eller Jegets evighedslegeme, aldrig nogen sinde er uden tilknytning til et sanse- og manifestationsredskab i form af en til formålet mere eller mindre tjenlig organisme eller et såkaldt legeme. (Note 23)

Som flere gange nævnt og omtalt, kan der i henhold til ét-livs-teorien ikke være tale om, at det levende væsen selv har et såkaldt evighedslegeme, kun om, at det så længe det lever, har en andel i Guds evige overbevidsthed.

KOBLINGSLEGEMET OG DØDEN

Lad os begynde med at konstatere, at begrebet 'døden' har to grundlæggende betydninger i Martinus' Kosmologi. Dels hentyder det til "den kosmiske død", som individet bliver genstand for under udviklingsprocessen fra parafysisk til fysisk tilværelse, hvor det mister erindringen og dermed bevidstheden om sin egen udødelighed og om sit guddommelige tilhørsforhold, og dels refererer begrebet til

den 'død', hvorunder individets sjælelige struktur sammen med det såkaldte "koblingslegeme" frigøres helt fra den fysiske organisme, om end i begge tilfælde kosmisk set kun midlertidigt.

Om det såkaldte "koblingslegeme" kan her særlig fortælles, at det som objektivt procesfelt betraget, består af en blanding af parafysiske og fysiske energier (instinkt-, følelses- og tyngdeenergi), og at det subjektivt betraget fremtræder som en kopi eller dublet af den fysiske krop. Det sidstnævnte er baggrunden for, at man særligt inden for parapsykologien og spiritismen betegner koblingslegemet som "finstofkroppen" eller "dobbeltkroppen". (Note 1)

Den omstændighed, at koblingslegemet består af en blanding af parafysiske og fysiske energier, hænger sammen med dets funktion som et interaktivt forbindelsesled mellem den sjælelige struktur og den fysiske krop. Grundet de store kvalitative forskelle mellem de to organismestrukturer, er det ikke muligt at etablere en direkte forbindelse mellem disse, og det er derfor her at det særlige 'blandingslegeme' kommer ind. Det fungerer nemlig i praksis på én gang som 'transformator' af sanseimpulser fra det fysiske hjerne-nervesystem til den sjælelige struktur og dermed til jeget, og af bevidstheds- og viljesimpulser fra jeget og den sjælelige struktur til den fysiske organisme. Sidstnævnte organisme har ifølge Martinus til primær opgave, at betjene Jeget og dets bevidsthedsliv, for derigennem at bidrage til samme Jegs erfaringsforøgelse og ikke mindst dets moralsk-etiske eller humane udvikling. (Note 2)

Koblingslegemet og "sølvsnoren"

Normalt er koblingslegemet tæt forbundet med den fysiske krop, objektivt set nærmest som et elektromagnetisk felt i og omkring denne, men under visse omstændigheder er det i stand til at 'løsgøre' sig fra den fysiske krop gennem såkaldt 'projektion'. Herunder bevarer det forbindelsen til denne krop via et slags parafysisk 'nervekabel', i parapsykologien kaldet "sølvsnoren", hvis variable længde kan være fra nogle få centimeter til adskillige meter. Det sidstnævnte er tilfældet under de såkaldte ud-af-kroppen-oplevelser, hvor koblingslegemet f.eks. 'svæver' rundt i lokalet, medens det fysiske legeme sidder eller ligger og sover, eller måske befinder sig i mere eller mindre bedøvet tilstand som følge af hypnose, feber, narkose, alkohol- eller narkotika-påvirkning. Det interessante er i den forbindelse, at koblingslegemet bevarer sin sanseevne og forbindelse til den sjælelige struktur og dermed til Jeget, som normalt er i stand til at registrere, hvad der foregår.

De nævnte 'projektioner' sker i reglen helt spontant og uden at det pågældende individ har villet det, hvilket dog ikke er ensbetydende med, at en 'projektion' ikke kan ske vilkårligt. Det kan den rent faktisk, og tilmed på en måde, så at individet viljemæssigt i større eller mindre grad kan dirigere koblingslegemet, som

vedkommende ønsker og har lyst til, om end med visse begrænsninger, der bl.a. er dikteret af "sølvsnoren"s udstrækningsmuligheder.

Men uanset om en 'projektion' sker uvilkårligt eller vilkårligt, vil koblingslegemet automatisk og normalt igen vende tilbage til et tæt tilknytningsforhold til det fysiske legeme, når 'seancen', feberen, bedøvelsen eller rusen er forbi. Hvorefter det atter kan genoptage sine normale funktioner som interaktiv 'transformator'. (Note 3)

Koblingslegemet og 'døden's indtræden

Som det indirekte vil være fremgået af den hidtidige beskrivelse af koblingslegemet, er dette opbygget af to 'energi-lag', nemlig et parafysisk og et 'finstofligt' fysisk 'lag'. Denne omstændighed har dels betydning for koblingslegemets funktion som interaktiv 'transformator' mellem den parafysiske, sjælelige struktur og det 'grovstoflige' fysiske legeme, men dels også i forbindelse med dødsprocessen, når denne på et eller andet tidspunkt uundgåeligt indtræder i individets fysiske tilværelse. Denne proces skal vi beskæftige os med i det følgende.

Enhver ved jo nok, hvad det vil sige, når nogen eller noget dør, og særlig når det er et menneske, der dør. Hvad enten der er tale om hjernedød eller hjertedød, og uanset årsagen eller årsagerne til dødens indtræden, om denne sker pludseligt ved et ulykkestilfælde, eller langsomt og gradvist som følge af ukontrollabel eller uhelbredelig sygdom, så ophører det pågældende individ med at sanse og tilkendegive sig overfor sine fysiske omgivelser. Kroppen ligger ubevægelig og efterhånden kold og stiv, med lukkede eller halvtåbne, 'tomme' og stirrende øjne, medens den efterladte nærmeste familie står rundt omkring dødslejet, mere eller mindre forstenede i sorg, uforstående og måske angste overfor dødens uafvendelighed.

Men hvordan tager samme situation sig mon ud fra den 'afdøde's synsvinkel, altså set 'indefra'? Ja, som forventeligt ifølge Martinus' oplysninger herom, så reagerer døende mennesker meget individuelt og forskelligt på 'døden's komme, lige fra at blive grebet af stor angst og frygt for, hvad der herefter skal ske, over apatisk accept af det uafvendelige, til ligefrem glæde og lykkefølelse over måske at blive befriet for uudholdelig smertelig sygdom, ubodelig ensomhedsfølelse eller tabt livslyst som følge af vanskelige og subjektivt set uoverkommelige livsvilkår. (Note 4)

Døden: Den store overraskelse

Fælles for de allerfleste, men især for mennesker med en mere eller mindre konsekvent og rodfæstet materialistisk og ateistisk livs- og verdensanskuelse, betyder dødsøjeblikket i henhold til Martinus og flere andre okkultister i første omgang en stor og i reglen behagelig eller ligefrem glædelig overraskelse. Den 'afdøde' opdager nemlig til sin egen store overraskelse, at han eller hun slet ikke er

'død', men fortsat er i stand til at tænke, føle og sanse sine omgivelser. Og så længe vedkommende individs sjælelige struktur endnu er forbundet med koblingslegemet, og dette på sin side endnu har en vis tilknytning til det afdøde fysiske legeme via "sølvsnoren", kan det 'døde' individ fortsat opleve de reelle fysiske omgivelser. Det kan således eksempelvis opleve situationen omkring sit eget dødsleje, og vil måske føle medlidenhed med sin sørgende familie og venner, der med tårefyldte øjne betragter den døde krop. Men den 'døde' har normalt ingen mulighed for at komme i kontakt med eller give sig til kende overfor individer på det fysiske plan, ligesom disse normalt heller ikke er i stand til at komme i kontakt med den 'afdøde', der jo nu befinder sig i det tilværelsesområde eller den grænsezone til den virkelige parafysiske verden, Martinus betegner som "dødens første sfære".(Note 5)

Det er dog ikke alle nyligt 'døde', der oplever en situation som den ovenfor beskrevne, og denne afbrydes da også efter kortere eller længere varighed, idet "sølvsnoren" brister på et tidspunkt, hvorved individets bevidste og vilkårlige forbindelse med den fysiske verden normalt og i reglen afbrydes totalt. Der kan dog fortsat være tale om en vis ubevidst og automatisk forbindelse mellem koblingslegemet og det afdøde fysiske legeme, men om varigheden af denne forbindelse hersker der nogen usikkerhed. Forskellige oplysninger fra okkult side kunne tyde på, at forbindelsen kan vare dage, uger eller måneder, ja, måske endnu længere. Men i henhold til Martinus, kan forbindelsen i al fald vare dage og uger efter dødens indtræden, hvilket eksempelvis er årsagen til, at den 'døde' endnu er i stand til at føle angst og smerte under kremeringen af vedkommendes afdøde fysiske krop.

Når dette er tilfældet, hænger det bl.a. sammen med, at den fysiske krop jo ifølge Martinus er et univers af levende mikroindivider, som skæbnemæssigt er organisk knyttet til det makro-jeg, den 'døde's Jeg repræsenterer for disse. Mikroindividerne, hvis organismer i form af den fysiske krops organer, celler, molekyler etc., også er i stand til at føle smerte, 'dør' først efterhånden som kroppens animalske dele naturligt nedbrydes og opløses. Disse mikroindivider - og dermed også makro-jeget - er altså fortsat i stand til at føle smerte under ligbrændingen, som for dem betyder pludselig og unaturlig død. Martinus sammenligner disse ulykkelige mikroindividers situation med den situation et stort antal mennesker må opleve, når de redningsløst fortabte omkommer under en storbrand. Den 'døde' har derfor efter Martinus' opfattelse fortsat et ansvar for sit afdøde fysiske legemes videre skæbne, som vedkommende i levende live burde have truffet testamentarisk bestemmelse om karakteren af. Underforstået: ikke ligbrænding. (Note 6)

Dødens første sfære

I henhold til ét-livs-hypotesen kunne man i stedet betegne denne 'sfære' som den første fase af dødsprocessen, den døende kan opleve, hvilket vil sige, inden den

døende er helt død. Det kan ikke med rette afvises at være tilfældet, så derfor må man læse de herefter følgende tekster med et vist forbehold, nemlig det, at disse tekster er skrevet på baggrund af opfattelsen af, at den døende 'vågner' op i en åndelig tilstandsform umiddelbart efter at forbindelsen ved døden er afbrudt med det fysiske legeme. Dette kan jo ikke finde sted ifølge ét-livs-hypotesen, idet den den nævnte "åndelige tilstandsform" kun kan være, så længe det fysiske legeme fortsat er i live og en form for bevidsthed endnu forekommer.

Vi fortsætter derfor her en beskrivelse af dødsprocessen, sådan som denne skildres i Martinus' kosmologi. Allerede inden forbindelsen med det afdøde fysiske legeme er afbrudt helt, må den 'døde' omstille og indstille sig på en tilværelse af en vis varighed i den semi-parafysiske tilstandsform, som forekommer i "dødens første sfære". Denne er karakteriseret ved at være både åndelig (parafysisk) og fysisk i kraft af den sjælelige strukturs fortsatte tilknytning til koblingslegemet, som derfor er medbestemmende vedrørende indholdet og karakteren af individets aktuelle livsoplevelse.

Individets livsoplevelse i den første sfære efter dødens indtræden, varetages nu i forening af den sjælelige strukturs følelseslegeme og tyngdelegeme i et vist samarbejde med koblingslegemet, idet dagsbevidstheden sanssemæssigt set er overført på følelseslegemet, medens tyngdelegemet står for den udadrettede aktivitet, manifestationsfunktionen. Imidlertid 'træder' individet ved sit fysiske legemes død ikke ind i en verden eller tilværelsesform, der er lige så solidt 'objektiv', som tilfældet er med den fysiske rum-tids-dimensionelle afstands-verden, det lige har forladt. Den åndelige eller parafysiske tilstand, som individet nu befinder sig i, opleves ganske vist også som rum-tidsdimensionel, men på en helt anderledes og i øvrigt subjektivt betinget måde.

Det nævnte forhold hænger primært sammen med den omstændighed, at de parafysiske energier eller stråleformede materier er usynlige, lette og flygtige, og de følger desuden deres helt særegne lovmæssigheder, af hvilken årsag de derfor er nemmere at manipulere, end tilfældet er med de fysiske energier og materier. De parafysiske energier eller materier er nemlig underlagt den form for lovmæssighed, der bevirker at de automatisk og prompte adlyder og former sig efter individets bevidste så vel som ubevidste mindste tanke, idé, forestilling, begær, ønske og vilje. Det indebærer samtidig, at den parafysiske materie straks ved individets indtræden i dødens første sfære former sig efter de forestillinger om sig selv og sin omverden, som Jeget i løbet af måske et langt fysisk liv har vænnet sig til at betragte som "sin verden". Disse forestillinger ligger jo opbevaret i form af et 'mønster' eller 'kompleks' af erindringstalentkerner i individets skæbneelement i overbevidstheden. I dødens første sfære 'projiceres' dette vaneforestillingskompleks af en "verden" automatisk straks 'ud' i den parafysiske materie, som antager form af rum-

tidsdimensionelle fænomener, der af individet opleves som dets 'omgivelser'. (Note 7)

De nævnte 'omgivelser' kan tilmed i så høj grad ligne de fysiske omgivelser, som individet kort forinden har fået afbrudt forbindelsen med, at vedkommende måske ikke umiddelbart opdager forskellen eller den i virkeligheden totale forandring, der er sket i dets liv. Både ifølge Martinus og parapsykologien gives der eksempler på, at et individs kontakt med sit fysiske legeme er blevet afbrudt så pludseligt og uventet, at den pågældende ikke i første omgang selv er klar over situationen. En sådan situation kan f.eks. forekomme ved blodpropper, hjerneblødninger, ulykkestilfælde eller under krigshandlinger, hvor et menneske bliver skudt med øjeblikkelig død til følge. Der findes okkulte beretninger om soldater, som gennem medier har kunnet fortælle i nutid om, at de er blevet skudt med øjeblikkelig død til følge, men at de blot oplevede dette som at blive slået omkuld. Men snart efter var de i stand til at rejse sig igen og fortsætte kampen eller fremrykningen side om side med deres kammerater, indtil det gik op for dem, at der var et eller andet galt fat med situationen.

Men mennesker, der dør under mindre dramatiske omstændigheder, vil heller ikke i alle tilfælde være klar over, at de ikke længere befinder sig i den fysiske krop og dennes omverden. De oplever det måske kun, som om de har sovet eller på anden måde været midlertidigt fraværende, for når de 'vågner', synes 'verden' jo at se præcis sådan ud, som den hele tiden har gjort. Det er først efterhånden og når de pågældende kommer i en bestemt situation, der mere eller mindre tvinger dem til at indse, at de ikke længere er bundet til den fysiske krop og dens omverden. (Note 8)

Den omtalte situation hentyder til det forhold, at individet efterhånden føler det trættende og kedsommeligt med den evindelige gentagelse af dets tilvante hverdagsrutiner. Det opdager også snart, at de mennesker, som det til "daglig" omgiver sig med, reagerer 'robotagtigt' og uselvstændigt, nemlig i medfør af, at disse jo faktisk kun er 'projektioner' af dets egne bevidste tanker, følelser og erindringer, men i nok så høj grad af dets ubevidste, automatisk fungerende vaneforestillinger. Men individet er i den situation ligesom fanget i sit eget tankespind, sådan som tilfældet også er i drømmetilstanden, særlig under mareridt, og kan normalt ikke selv opløse eller frigøre sig fra dette, hvor meget det end ønsker eller vil det. Til sidst føler individet sig totalt klemt inde, isoleret og ensom i sit selvskabte mentale fængsel, der nærmest føles som et rent helvede, og her fyldes det mere og mere af sort fortvivlelse og desperation. Da er det, at individet som sidste udvej anråber eller beder den ukendte magt eller instans, som det måske ikke hidtil har troet på eksistensen af, om trøst og hjælp til at blive befriet for sin uudholdelige situation.

Dødens første sfære som "skærsildszone"

Den netop beskrevne situation er baggrunden for, at Martinus i øvrigt opdeler dødens første sfære i to afdelinger eller zoner, nemlig henholdsvis en "helvedes-" eller "skærsildszone" og en "paradiszone", hvilken sidstnævnte vi skal se på om lidt. Men såvel helvedeszonen som paradiszonen forekomst, hænger ifølge Martinus sammen med individets etisk-moralske habitus og øvrige mentale kvalifikationer, kort sagt med dets karakter og begavelse. Individets religiøse tro, ikke-tro eller ligefrem vantro (ateisme), dets livs- og verdensanskuelse, hvad enten denne er idealistisk eller materialistisk, spiller også en rolle i sammenhængen. Det siger derfor næsten sig selv, at det fortrinsvis er ikke-troende og vantroende, ateistiske og materialistiske mennesker, der har størst risiko for at havne i en "helvedes-situation". Det kan dog også ske for religiøse mennesker, hvis skyldbevidsthed og angerfuldhed kredser om deres eget selv og midlertidigt holder dem fangne i denne lidelsesfulde situation. Men især gælder det for religiøst fanatiske og fundamentalistiske mennesker, der i den fysiske verden har optrådt intolerant og fordømmende overfor anderledes troende og tænkende, og som måske fortsætter denne adfærd i deres egen selvskabte lilleverden efter døden. Først når individet har fået nok af sin uhyggelige situation, som det ikke selv magter eller evner at befri sig fra, og derfor er indstillet på hjælp 'udefra', sker der en afgørende forandring for det pågældende individ, hvilket vil fremgå lidt senere nedenfor. (Note 9)

Dødens første sfære som "paradiszone"

Som nævnt ovenfor, findes der ifølge Martinus også en anden og helt anderledes afdeling af dødens første sfære, som han kalder for "paradiszone". Den er i lighed med helvedezonen i bund og grund et produkt eller resultat af individets egen etisk-moralske habitus, karakter og øvrige begavelse, samt af dets religiøse tro eller human-idealistiske eller spiritualistiske opfattelse. På grundlag heraf oplever dertil særligt egnede individer umiddelbart dødens første sfære som en slags paradistilstand, hvori de får opfyldt de fleste af deres ideelle religiøse ønsker og forhåbninger, som i reglen viser sig at være forbundet med bestemte materielle begær og forestillinger. Andre individer, som ikke er religiøst troende, men måske til gengæld humane og tolerante, og som stiller ideale krav til social, økonomisk og kulturel retfærdighed og ligestilling mellem kønnene og menneskene i det hele taget, oplever måske at se deres idealer og drømme virkeliggjort under deres midlertidige ophold i den første dødssfæres paradiszone.

Men uafbrudt at få opfyldt alle sine ideale ønsker og forhåbninger, og alle sine materielle ønsker og begær, uden forhindringer af nogen som helst art, er i længden så trættende, kedsommeligt og uinspirerende, at det i praksis lige så meget er et mentalt fængsel, som tilfældet er for individerne i helvedezonen. Dette "paradisfængsel" kan individet normalt heller ikke slippe ud af ved egen hjælp, men for de

troendes vedkommende bliver bønner til Gud om hjælp derfor deres 'redning'. For de human-idealisteriske mennesker, som almindeligvis ikke tror på den autoriserede Gud, stiller situationen sig lidt anderledes. En del af disse føler sig dog overbeviste om eksistensen af en højere kraft eller magt, og under det psykiske pres og den magtesløshed de til sidst føler, retter de deres tanke og håb om befrielse til denne magt.

Som tidligere nævnt, beror individets oplevelser i begge afdelinger af dødens første sfære på det forhold, at den stråle- eller vibrationsformede såkaldte parafysiske energi- eller materiestruktur, automatisk og umiddelbart former sig efter individets bevidste tanker, idéer, forestillinger, ønsker og vilje, så vel som efter dets ubevidste begær og vaner. Men da individets sjælelige struktur organisk set samtidig endnu er forbundet med koblingslegemet eller finstofkroppen, der jo som oplyst består af to 'energi-lag', et parafysisk og et fysisk 'lag', præger denne situation naturligvis også livsoplevelsen. Nemlig på den måde, at det til en vis grad er indflydelsen fra koblingslegemet, der medvirker til at fastholde individet i dets fysiske vaneforestillinger, og dermed i dødens første sfære. (Note 10)

Individets situation i den første sfære efter døden, er i princippet sammenlignelig med dets situation under søvnen og drømmetilstanden. Søvnstilstanden kaldes da også for "den lille død". I drømme oplever individet i reglen sig selv i mere eller mindre vante og tilsyneladende fysiske omgivelser, lige som f.eks. ægtefælle, familiemedlemmer, venner, bekendte og eventuelt kæledyr, eller måske helt fremmede personer, optræder med den største selvfølgelighed og som om de er de 'rigtige' personer. At de ikke er det, ved vi først, når vi vågner og konstaterer, at de livagtige personer i drømmen, bare var 'drømme-personer'. Den indbyrdes kommunikation med dem i drømmen, var kun en envejs-kommunikation, for de pågældende reagerede og handlede som en slags 'marionetter', ubevidst frembragt og dirigeret af det drømmende individs egen bevidsthed. Den afgørende forskel mellem individets drømmetilstand og dets bevidsthed i den første sfære efter døden, er i henhold til Martinus den, at der i sidstnævnte tilfælde består en mulighed for, at individet reelt kan kommunikere, dels med fysisk levende individer og dels med andre, 'afdøde', individer i den første sfære.

Den parafysiske verdens 'hjelpekorps'

Imidlertid er der ifølge Martinus hjælp at hente for de nødstedte individer i dødens første sfære, idet den parafysiske verden i kraft af Guds alkærlighed, alviddom og almagt er så viseligt indrettet, at der også her findes en slags 'rednings- eller hjelpekorps'. Dette 'korps', som reelt set er Guds særlige organer, består af et hierarki af højt kvalificerede og specialuddannede individer, som af menneskekærlige grunde frivilligt stiller sig til rådighed som psykologiske 'redningsfolk' eller psykiatriske 'hjelperer', der til enhver tid holder sig parate til at

træde til, når individerne i dødens første sfære har behov for hjælp til at klare sig ud af den penible situation, hvori de i en vis forstand – om end ubevidst for dem selv - har bragt sig selv.

Medlemmerne af den parafysiske eller åndelige verdens 'redningskorps' betegnes i religiøs og okkult terminologi som "skytsengle" eller "skytsånder", betegnelser, der både er dækkende og karakteriserende for deres natur og funktion. De opfattes i reglen som 'engle' eller 'ånder', der på forskellige måder har til opgave at beskytte, hjælpe, advare og vejlede mennesker, dels i den parafysiske verden og dels i den fysiske verden. Det har været og er fortsat blandt troende kristne almindeligt at forestille sig engle og ånder som udødelige, bevingede væsener. Det sidstnævnte hænger formentlig oprindeligt sammen med, at begrebet 'vinger' blev opfattet som symbol på en bevægelsesfrihed, der ikke kun ligner men overgår fuglenes, og som man - ifølge Martinus med rette - tillagde og tillægger engle og ånder. Men i virkeligheden har åndelige væsener, skytsengle eller blot engle, ikke brug for fysisk set nødvendige flyveredskaber eller –organer som f.eks. vinger, men er helt anderledes frit stillet med hensyn til bevægelsesfrihed.

Som flere gange omtalt, er den parafysiske verden nemlig især karakteriseret ved at være en tilstandsverden, hvilket bl.a. betyder, at der her ikke er tale om at tilbagelægge rumlige eller tidsmæssige afstande, for at komme i kontakt med andre individer, lokaliteter og ting, sådan som tilfældet er i den fysiske verden. I modsætning hertil benytter man sig i den parafysiske verden af en slags "psykokinese", hvorved forstås en psykologisk evne til at øve indflydelse på en person, en hændelse eller genstand udelukkende ved tankens kraft. Desuden opnås personlig kontakt gennem brug af "resonans-princippet", hvilket i praksis vil sige den 'teknik', der består i, at et legeme i svingninger frembringer lignende svingninger i et andet legeme.

Det betyder med andre ord, at så snart et parafysisk individ, hvad enten det drejer sig om et medlem af 'redningskorpset' eller en almindelig 'indvåner', vil hjælpe eller blot opsøge et medvæsen og derfor ønsker kontakt med vedkommende, opnås denne kontakt via psykokinese og/eller resonansteknik i samme øjeblik, som koncentrationen og ønsket eller tanken herom er etableret i åndens eller hjælpeåndens bevidsthed. Dette forhold gælder uanset om det individ, der blot søges kontakt med, eller som har behov for hjælp, befinder sig på det parafysiske eller det fysiske plan. (Note 11)

Men hvor godt og smukt det end lyder med den åndelige verdens hjælpekorps i form af såkaldte 'engle' eller 'skytsånder', så hører disse åndelige væsener desværre ikke hjemme indenfor ét-livs-hypotesens rammer. Det gør derimod det hjælpekorps vi herefter kort skal omtale:

Den fysiske verdens hjælpekorps

Imidlertid viser livet eller tilværelsen uimodsigeligt, at der som nævnt forekommer tilfælde, hvor mennesker kommer ud for at opleve ubehagelige, smertelige og ligefrem tragiske personlige situationer eller forhold, som det er vanskeligt eller umuligt at finde forklaringer på årsager til i individets eget nuværende liv. Og hvor det forekommer usandsynligt, at årsagerne skulle ligge i et eller flere tidligere liv i fortiden. I den specielle sammenhæng henviser Martinus til forekomsten af Skytsengle- eller skytsåndsprincippet eller -institutionen, som i henhold til hans analyser fungerer som en repræsentation af selve Guddommens omsorg for sine skabninger, mere præcist i de tilfælde, hvor individet, som nævnt, kommer ud for situationer og forhold, som dettes skæbne så at sige ikke gør det berettiget, at individet skal opleve og gennemleve. (3)

Denne forklaring kan man naturligvis forholde sig til, som man vil eller synes, men personligt har jeg vanskeligt ved at forstå og dermed også at acceptere den som gyldig. For tænk bare på det enorme antal – og vel at mærke egnede - skytsånder eller -engle, der skal til, for at imødekomme behovet for hjælp, f.eks. i form af behandling, trøst og/eller vejledning, til anslået omkring 7 milliarder mennesker på jordkloden! Dertil kommer dyrene, i forbindelse med hvilke Martinus nævner, at dyrenes dødsangstskrig, idet de angribes og dræbes af et andet eller flere andre dyr, udviklingsmæssigt set er begyndelsen på begrebet og fænomenet bøn. (4)

I den sammenhæng afhjælper det heller ikke situationen væsentligt, at der også findes professionelle og såkaldt 'fysiske skytsengle', nemlig i form af f.eks præster, psykologer og psykiatere, som vitterligt konstant udøver megen hjælp og vejledning til syge og plagede mennesker. Eller den store skare af læger og sygeplejersker og andet plejepersonale, der verden over dagligt året rundt gør, hvad de evner og formår, for at hjælpe og i bedste fald helbrede deres patienter.

Med noget der ligner god vilje, kunne man måske forstille sig, at "det åndelige hjælpekorps" i form af skytsånder eller skytsengle, er organiserede og fungerer på principielt samme måde, som de ovenfor netop nævnte præster, psykologer, psykiatere, læger, sygeplejersker og andet plejepersonale.

Men i mange – de allerfleste? - tilfælde viser kendsgerningerne, at langt fra alle menneskene eller dyrene bliver hjulpet, men tværtimod ubønhørligt og uhjælpeligt går deres angst- og smertefulde skæbne imøde. Dette gælder både de forfulgte og angrebne vilddyr i naturen og de tamdyr, som mennesker pr. tradition dræber og slagter i millionvis hvert eneste år. Og ikke at forglemme de mange mennesker, soldater så vel som civile, der såres fysisk og/eller psykisk og lemlæstes, og som omkommer under krige og krigslignende tilstande. Men menneskene overgår langt dyrene, når det gælder dræbende tendenser og adfærd. Tænk bare på Nazi-

Tysklands umenneskelige behandling og drab af jøder i kz-lejrene, både før og især under Anden Verdenskrig, hvor angiveligt omkring 6 millioner jødiske mænd, kvinder og børn omkom af underernæring og overanstrengelse under tvangsarbejde, og derefter blev gasset ihjel og brændt til aske i krematorierne, eller, som det skete for mange døde fanger, smidt i massegrave og dækket med kalk og jord. For slet ikke at tale om de i princippet og i praksis omtrent lignende forbrydelser mod mennesker, der foregik i Sovjetunionen efter den kommunistiske revolution i 1917.

Det helt store og problematiske spørgsmål er her, i hvert fald set fra mit måske ukvalificerede synspunkt, om begrebet og fænomenet årsagsbestemt, og dermed lovbundet skæbne, nødvendigvis behøver at være en selvfølgelig og uundgåelig konsekvens eller lovbundet følgevirkning af i hovedsagen hovedskabepincip nr. 5: Bevægelsesprincippet, og hovedskabepincip nr. 6: Talentkerneprincippet? -

Det er dette spørgsmål, der, som en følge af min tvivl og skepsis, er det store og afgørende problem i sammenhæng med min forsøgsvisse forståelse af Martinus' i øvrigt meget smukke og eventyrlige verdensbillede. Personligt har jeg alligevel ikke noget problem med at droppe påstanden om skæbnens lovbundethed, så meget mindre, som at det efter min bedste opfattelse ikke på afgørende måde rokker ved det i øvrigt basale i det nævnte verdensbillede.

Det genetiske kompleks

I vor oplyste tid må de fleste formodes at vide, hvad gener er for nogle højst forunderlige og uhyre vigtige fænomener. Men for alle tilfældes skyld skal her kortfattet refereres, hvad der nærmere kan og skal forstås ved begreberne genetik og genealogi. Genetik er betegnelsen på studiet af biologisk arv og arveligheds-mekanismer. Selvom ordet 'mekanismer' er lidt malplaceret i forhold til levende materier. Genealogi er studiet og læren om slægtsforskning.

De fleste oplyste mennesker vil vide, at generne er enheder for den biologiske arv, og at disse befinder sig på kromosomerne og består af informationer, der er kodet i form af DNA, en forkortelse af – pyh ha! - den DesoxyriboNuklein-Acid (syre), der opbygger generne. Mennesket har normalt 46 kromosomer, hvoraf 2 er kønskromosomer og 22 par er homologe autosomer, hvilket vil sige overensstemmende selvstyrende kromosomer. Mænds kønskromosomer benævnes XY og kvinders XX. Summen af en organismes genetiske information kaldes genotypen, altså det biologiske anlægspræg, som er bæreren af arvemassen eller genomet. Summen af organismens karakteristika kaldes fænotypen, det vil sige, resultatet af individets arvelige anlæg, og denne og dette bestemmes delvis af genotypen og delvis af ydre årsager.

Et gen er en udelelig enhed, der – som nævnte ovenfor - oftest findes i dobbelt besætning, som kan lokaliseres til en bestemt plads på et kromosom. Denne konstatering skyldes, at forskerne på et tidspunkt havde fået indblik i cellernes finstruktur og især i kromosomernes forhold, en indsigt og viden, som satte en hurtig udvikling af arvelighedsforskningen eller genetikken i gang, for alvor begyndende omkring år 1900.

Som det indirekte fremgår af det ovenfor omtalte, er vi med generne kommet meget tæt på tilværelsens grundelementer: atomer og elementarpartikler, og dermed også på, hvor den tilsyneladende hårfine 'grænse' går mellem den fysiske og den psykiske natur. En del tyder på, at denne 'grænse' er 'flydende', forstået på den måde, at der egentlig ikke er tale om et modsætningsforhold, en dualisme, mellem ånd og materie, men snarere om et identitetsforhold, sådan som renæssance-filosoffen Giordano Bruno (1548-1600) og barok-filosoffen Baruch Spinoza (1632-1672) hævdede og som en nutids-tænkner som Martinus (1890-1981) ligeledes er talsmand for. Ifølge d'herrer er ånd en 'forlængelse' af materien og denne en 'forlængelse' af ånd, eller rettere sagt: ånd og materie er to udtryk for den samme til grund liggende virkelighed, som er det guddommelige Alvæsen, hvis egennatur af gode grunde så at sige er hævet over, hvad vi som menesker er i stand til at kunne afgøre.

Men tilbage til omtalen af generne:

Menneskets komplette genom, altså samtlige de i cellekernen tilstedeværende arveanlæg, også kaldet kromosomsæt, kendes ret detaljeret og består af sekvenser på i alt 3,2 milliarder DNA-basepar. Mange genes funktion kendes i detaljer og forklares biokemisk via proteinsyntese. Sidstnævnte er den proces, hvorunder proteiner bliver dannet ud fra aminosyrer. Når denne proces foregår i en celle kaldes den en proteinbiosyntese. Proteiner kan i øvrigt også fremstilles via en kemisk syntese, hvilket kaldes peptidsyntese.

XY-kromosomer gør mænd modtagelige for visse arvelige sygdomme, der sidder på X-kromosomet, hvilket f.eks. gælder farveblindhed. Men selv om dette anlæg er recessivt, altså vigende, vil det ikke komme til udtryk i fænotypen, hvis der er et tilsvarende raskt gen til stede. Kvinder skal have to gener, der koder for farveblindhed, før det kommer til udtryk i fænotypen, mens mænd kun skal have et.

En genetiker er en forsker, der arbejder med arvelighedsforskning, hvor man bl.a. søger at bestemme, hvilke dele af arvemassen, der styrer dannelsen af bestemte proteiner, som f.eks. hæmoglobin. Desuden søger man at regulere vækst og udvikling hos fosteret og spædbarnet, f.eks. dannelsen af øjne, ligesom arvemassen indeholder anlæg for bestemte adfærdsmønstre, som eksempelvis barnets gangrefleks. Genetikere er også ofte rådgivere for mennesker og/eller familier med

arvelige sygdomme, hvor man er i stand til at påvise sandsynligheden for at få raske eller syge børn.

Både human og almen genetik rummer konsekvenser for emner af udpræget følelsesladet karakter, så som politiske og etiske implikationer, der er opstået som en følge af den efterhånden større erfaring og viden omkring mulighederne for at manipulere og forme naturen og menneskets krop og psyke.

En særlig gren indenfor biologien er molekylærbiologien, på principielt tilsvarende måde har man i genetikken molekylærgenetikken, hvis opgave er at udforske og beskrive de molekylære mekanismer – der var ordet 'mekanisme' igen! - som er involveret i at videreføre den genetiske information fra modercelle til dattercelle og dermed indirekte fra forældre til afkom. Molekylærgenetikken beskriver også vedligeholdelsen af den genetiske information, deriblandt også reparation af spontane skader i cellens DNA.

Der findes desuden også transmissionsgenetikken og populationsgenetikken. Den førstnævnte forsker i nedarvningen af egenskaber fra forældre til afkom, og herunder også sammenhængen mellem nedarvningen af forskellige gener og mellem forskellige egenskaber. Et eksempel på nedarvning af en kvantitativ egenskab er menneskers højde. De fleste kvantitative egenskaber påvirkes af genotypen i mange gener foruden af miljøet. En kvalitativ egenskab kan f.eks. være begavelse eller anden mental evne eller disposition.

Populationsgenetikken forsker i og beskriver udviklingen af populationers, altså befolknings, genetiske sammensætning som følge af naturlig selektion, migration, mutation, tilfældige forandringer og andre mekanismer, som forårsager ændringer i populationers genetiske sammensætning over tid. Populationsgenetik spiller en stor og vigtig rolle for både evolutionslæren og for forædling af både dyr og planter.

Set i ét-livs-hypotesens perspektiv er spørgsmålet om arvelighed naturligvis af en ganske særlig interesse, nemlig fordi, hvor meget af et individ er arv og miljø og hvor meget er samme individs egen fortjeneste? - Svaret vil nok være, at det et menneske er og fremtræder som, er en blanding af de nævnte elementer. Men at et menneske selv tilegner sig færdigheder og evner af forskellig art, må være udenfor al tvivl. Se nærmere herom under omtalen af organtalentkerner og erindringstalentkerner.

Det fysiske legeme

Med især det menneskelige legeme er der tale om et nok så forunderligt psykofysisk fænomen i form af det produkt eller resultat, der er en følge af cellernes, kromosomernes og genernes funktioner og virksomhed. Man behøver ikke at gå så

langt, for at finde et nærliggende eksempel på livets forunderlighed, tilmed lige her og nu, midt i hverdagen!

Men hvori består hverdagslivets mirakel eller under i grunden mere præcist, set i nutidsperspektiv? - Jo, svaret er for så vidt ret enkelt, for det består kort og godt i, at 'noget' i det hele taget er til og dernæst i den måde, hvorpå dette 'noget' er indrettet og er til på. Ikke mindst i form af naturlovene og i nok så høj grad de lovmæssigheder, som vismanden Martinus betegner som "de kosmiske skabe- og oplevelsesprincipper". Disse især viser, at der er en fuldkommen logisk plan- og hensigtsmæssighed i alle iagttagelige og kendte livsprocesser, fra de fantastiske elementarpartikler, atomer, molekyler og celler i mikrokosmos over organer og mangfoldigheden af organismer i, hvad der kan kaldes mellemkosmos, og til planeter, måner, sole, solsystemer og de vældige galakser i makrokosmos. Tilmed et makrokosmos, som 'kun' er makrokosmos oplevet i menneskeperspektiv. Samme kosmos kan sagtens tænkes at være mikrokosmos i et endnu større makrokosmos og sådan videre i det grænseløse verdensalt, alt og alle eksisterer i og er med til at udgøre og opretholde.

Ja, men hvor finder man da underet i hverdagen? - Svaret er, at det er lige for næsen af dig! Eller rettere sagt: Din egen næse er en del af dette under. Tænk bare, hvilket forunderligt organ den er, sådan som den er indrettet og fungerer fra naturens side. Og tænk så videre over hele ansigtets og hovedets og hele kroppens anatomi og diverse fantastiske fysiologiske processer.

I ansigtet er der jo ud over næsen også så væsentlige organer som munden med tænder, tunge, gane og - ikke mindst – noget så fantastisk som øjnene og disses funktioner. Dernæst ørerne og de indre høreorganer, som i lighed med øjnene via nerver og nervebaner har forbindelse til hver deres centre i et af naturens mest forunderlige og i mange tilfælde nødvendige og uundværlige organer: Hjernen. Det er jo dette i grunden mærkværdige organ, jeg bruger i dette øjeblik, hvor jeg sidder bag computerskærmen og tænker, formulerer og taster bogstaver, ord, sætninger osv., alt sammen efter en forud lagt plan, så alt tilsammen giver mening. Men hvordan det skrevne opfattes af læseren, ja, det er faktisk noget andet og beror på vedkommendes alder, mentale forudsætninger såsom intelligens, opfattelses- og forståelsesevne. Der er jo blandt andet noget, der hedder at kunne misforstå eller slet ikke forstå.

Og tænk så, at alt dette er fremkommet ved, at en ægcelle og en sædcelle har forenet sig, sådan som disse er forud beregnet til, i bedste tilfælde efter et vellykket samleje mellem en kvinde og en mand! Kun få synes virkelig at tænke dybere over dette. Først og fremmest over de to køn og dannelsen af ægcelle og sædcelle i henholdsvis kvindens æggestokke og i mandens testikler. Dannelsen af cellerne med kromosomer og gener, er en eventyrlig proces for sig. Derefter ægløsningen og

ægcellens vandring gennem æglederen til livmoderen, i hvis slimhinde ægcellen under normale forhold lejr sig. Og sædcellens modning i testiklen, klar til normalt under mandens og kvindens intime samleje at blive affyret ind i kvindens skede og finde vej til livmodermunden og ind i livmoderen og frem til forening med ægcellen. Den proces, der derefter under normale omstændigheder finder sted, nemlig den forenede æg- og sædcelles sammensmeltning og den påfølgende vækst i form af celledeling og differentiering til dannelsen af den kommende organismes mange forskellige specialorganer med specialfunktioner. En vækst og specialisering, som uden forbehold – og vel at bemærke under normale forhold – vil kunne karakteriseres som et virkeligt og nærmest mirakuløst under.

For hvad er det for kræfter og lovmæssigheder, der i de ovenfor nævnte tilfælde er i spil? - Det har den videnskabelige biologi og kemi sine udmærkede svar på, men disse svar drejer sig kun om, hvad der rent fysisk-kemisk foregår og hvordan, men ikke om det dybereliggende filosofiske eller åndsvidenskabelige spørgsmål om hvorfor? - Det sidstnævnte spørgsmål: "hvorfor?" forudsætter nemlig, at der ligger en bevidst plan eller hensigt til grund for processerne, og bevidst plan og hensigt forudsætter et bevidst 'noget', der har denne plan og hensigt.

Ganske vist foregår en væsentlig del af de nævnte processer som autonomt instinktstyrede, men det ændrer ikke ved, at der er tale om en overordnet plan- og hensigtsmæssighed. Her vil naturvidenskaben naturligvis svare, at det er de kræfter og lovmæssigheder, som skyldes evolutionen, der ligger til grund for, at processer er autonomt instinktstyrede. Hvilket selvfølgelig er rigtigt nok. Men man kunne så stille spørgsmålet: Hvad er det, der har bestemt evolutionen, altså dette, at noget udvikler sig, tilmed i en eller flere bestemte retninger? - At noget udvikler sig i bestemte retninger og dermed ikke er et udtryk for blind tilfældighed, kan da kun betyde, at der må eksistere 'noget', som har bestemt eller bestemmer den eller de retninger, evolutionen i kraft af sine iboende kræfter og lovmæssigheder, skulle og måtte bevæge sig i.

Hverken naturvidenskabelige forskere eller vi amatør-filosoffer kommer udenom at måtte acceptere, at der eksisterer et overordnet 'noget' med bevidsthed, hensigt og vilje. Hvad man så i øvrigt vil kalde dette 'noget', er egentlig mindre vigtigt. Men man kunne jo f.eks. vælge bare at kalde dette 'noget' for "Et Noget", idet man samtidigt husker på de attributter eller kvalifikationer, dette "Noget" besidder eller er udtryk for.

Det ældgamle og gode udtryk og ord "GUD" har den ulempe ved sig, at det er belastet af alle mulige og umulige fordomme og ikke mindst af en hel del overtro. Desuden findes der tilsyneladende mange nutidsmennesker, som vender ryggen til eller ligefrem tager afstand fra begreberne om en Gud, som de blandt andet synes er en anakronisme i vor moderne tid. Derfor har den ateistiske, materialistiske livs-

og verdensopfattelse længe haft særdeles gode eksistensbetingelser, faktisk lige siden oplysningstiden i 1700-tallet, midlertidigt afbrudt af romantikkens idealistiske idéer og forestillinger de første tredive år af 1800-tallet. Men igen og i næsten højere grad fik den ateistiske, materialistiske livs- og verdensopfattelse en slags renæssance i og med naturalismen og realismen i sidste halvdel af 1800-tallet og faktisk foreløbig fortsat i nutidens dybt ateistiske, materialistiske livs- og verdensopfattelse, som det er lige før, at denne er blevet til et dogme.

Det seksuelle polprincip

Men med omtalen tidligere ovenfor, er vi blandt andet stødt på det i og for sig mærkværdige, at der stort set hos alle dyrearter og ikke mindst hos menneskene forekommer to køn, som er forudsætningen og betingelsen for slægtens videreførelse. Hankøn og hunkøn er biologisk, anatomisk og fysiologisk indrettet til at bidrage til at formere slægten. Også selvom forplantningsprocessen i nyere tid ikke nødvendigvis behøver at foregå ved, at mand og kvinde har samleje med hinanden, men kan foregå ad kunstig vej. Om dette forhold med de to køn kan her fortælles følgende, som er lånt fra min artikel H1-08. Introduktion til "Det seksuelle polprincip":

Den evige Fader-Moder: Gud

(Citat) I foregående afsnit blev det bl.a. omtalt, at Guddommen og det levende væsen (også kaldet "gudesønnen", et udtryk der refererer til begge køn, jævnfør f.eks. med lignelsen om den fortabte søn), eksisterer i hinandens billede ("skabt i Guds billede efter hans lignelse"). Det blev også nævnt, at Guddommen samtidigt udgør højeste eller øverste instans i et kosmisk-organisk forhold, der har karakter af et forældre-barn forhold, idet Gud udgør den primære og højeste repræsentant for forældre- og beskyttelsesprincippet. (Note 1)

Vi blev også gjort bekendt med, at dette princip udgør en variant af verdensgenløsningsprincippet, der i praksis blandt andet tilkendegiver sig i form af den guddommelige suggestion, som er den 'hånd', Gud har rakt ud i form af såkaldte verdensgenløsere (f.eks. Moses, Buddha, Jesus, Muhammed, og disses præster og missionærer), for at føre og vejlede individerne gennem visse stadier i den kosmiske involutions- og evolutionsproces, hvor væsenerne ikke selv har evne til at opleve det virkelige livs store eventyr. Det 'eventyr', hvori Gud 'taler' og 'kommunikerer' med hvert enkelt levende væsen i form af det daglige livs fænomener, vilkår, hændelser og forhold. (Note 2)

Religionerne, der er følelsens og troens udtryk, er derfor i det evige forældre-barn forhold udtryk for den guddommelige "Moder", mens videnskaben i det samme forhold er udtryk for den guddommelige "Fader". Som det indirekte ses heraf, er "Fader- og Moderprincippet" i virkeligheden ét, idet Gud i sig selv udgør en forening

af disse to principper. Gud er derfor på samme tid både de levende væseners evige Fader og evige Moder. Man burde derfor i bønnen rettelig tiltale Gud med ordene "evige Fader-Moder, Gud!"

Det guddommelige Fader-princip er udtryk for Guddommens højeste instans, Jeget, lige som det guddommelige Moder-princip et udtryk for "Moderenergien" dvs. "overbevidstheden", medens "det skabte" eller "underbevidsthedsregionen" med det psykiske kraftfelt og dermed al livsoplevelse, er udtryk for "afkommet" eller "barnet".

Som det i hvert fald indirekte vil være fremgået af det netop sagte, er Guds 'dobbelt-position' som evig Fader-Moder, udtryk for et kønsligt forhold, dvs. et forhold mellem det maskuline (fader) princip og det feminine (moder) princip. Gud repræsenterer altså samtidigt begge køn. Begrebet "køn" hedder på latin sexus, som betyder køn eller kønslig. Deraf udtrykkene seksual, seksuel.

Eftersom principperne "maskulin", af latin maskulinum, af mas: væsen af hankøn, og "feminin", af latin femininum, af femina: væsen af hunkøn, i en vis forstand er principielle om end komplementære modsætninger og dermed 'modpoler' i det indbyrdes forhold, kan dette derfor betegnes som "det seksuelle polprincip". Hvilket netop er, hvad Martinus gør. Men hermed er sagen langt fra afgjort, for den viser sig nemlig ved nærmere eftersyn at være meget omfattende og kompliceret, samtidigt med at det seksuelle emne fra en vis - begrænset - synsvinkel anses for at være delikat og provokerende. (Note 3)

Begrebet seksualisme

Det sidstnævnte hænger især sammen med, at seksuallivet primært vedrører det levende væsens, og måske særligt menneskets, mest intime sfære, og med, at menneskets seksuelle udfoldelse helt op til vor egen tid ofte har været omgivet af tabuer og forbud. Men hvorfor nu det, kunne man her spørge? Jo, formodentlig fordi interessen og aktiviteten omkring netop den seksuelle side af livet gennem hele menneskeheds historie har haft en slags førsteprioritet, og denne interesse er blevet mødt med modvilje og moralske restriktioner i puritansk religiøse og borgerlige kredse og samfund, måske særlig i totalitære samfund. Et forhold, der også har gjort og stadig gør sig gældende i såkaldte socialistiske eller kommunistiske samfund, som tilfældet f.eks. var i det tidligere Sovjetunionen og efter en del at dømme stadigvæk blandt andet er i det kommunistiske Kina, i al fald officielt.

Denne interessemæssige førsteprioritet for det seksuelle, hænger for menneskets vedkommende givetvis sammen med dets grundlæggende situation som bevidst eller måske snarere selvbevidst væsen. Derudover beror det naturligvis først og fremmest på, at det drejer sig om en primær drift, kønsdriften, hvis funktion er

afhængig af kønskirtlernes hormonproduktion, men som tillige er stærkt psykisk betinget. Kønndriften er i reglen rettet mod det modsatte køn, med det formål gennem samleje eller parring at avle nye individer og dermed sikre artens eller slægtens beståen.

Kønndriften kan dog også have såkaldt anormal retning, så der opstår seksuelle afvigelser, især hos mennesket, som f.eks. homoseksualitet, sadisme, masochisme, sodomi, pædofili og nekrofil. Hos dyr er kønndriften normalt kun virksom i bestemte brunstperioder, som da totalt dominerer dyrets adfærd. Menneskets kønndrift er derimod normalt aktiv hele året rundt, og den seksuelle interesse og udfoldelse drejer sig i mange tilfælde ikke længere kun om artens eller slægtens videreførelse, men i nok så høj grad om selve samlejet og den stærkt attråede seksuelle udløsning eller orgasme. Denne betyder normalt både fysisk og psykisk afspænding, men er samtidig enestående ved, at den giver individet den formentlig højeste form for fysisk og psykisk behags- og lystfølelse, der kan grænse til det ekstatiske.

Interessen for at få adgang til samleje og til at opnå seksuel udløsning eller orgasme, uden at dette nødvendigvis skulle resultere i befrugtning og graviditet, må have været stor og markant allerede tidligt i menneskets historie, hvilket eksempelvis Moselovene med deres strenge påbud og forbud, kan tages som udtryk for. De kristne kirkefædre, så vel som katolicismen og protestantismen, overtog i øvrigt jødedommens restriktive holdning til seksualiteten, og særlig gennem inkquisitionens opgør med hedenskabets heksetro og trolddomskunst, finder man et stærkt islæt af frygten for seksualismen. Det samme er tilfældet inden for islam, og man kan kort sige, at dette faktisk gælder indenfor alle patriarkalske kulturer op gennem tiden. (Note 4)

Seksualiteten som sakramente

Særlig i den tidlige og middelalderlige kristendom, blev seksualiteten anset for at være djævelens værk, der havde som formål at forføre menneskene til at sætte sig op imod Gud. Det kan bl.a. ses af, at "slangen" i den ældgamle myte om Adam og Eva er identificeret med "djævelen", og "syndefaldet" og "syndsbevidstheden" tolkes, som om det drejer sig om skammen over den nøgenhed, der afslører mandens og kvindens seksualorganer, underforstået deres seksualitet. (Note 5)

Der fandtes dog i oldtiden samfund, som f.eks. det klassiske græske, hvor seksualiteten ligefrem blev betragtet og dyrket som et sakramente, dvs. som et helligt mysterium, der under sin udførelse: samlejet og især orgasmens ekstase, formodedes at bringe deltagerne i direkte kontakt med det guddommelige. Denne opfattelse af seksualiteten som en hellig handling, afspejler sig også i klassisk græsk mytologi og filosofi, hvori begrebet "Eros", af græsk eros: kærlighed, betyder den magt eller kraft, der bragte orden og samhørighed i "Khaos", af græsk chaos: gab,

svælg, i græsk mytologi det gabende 'rum' eller 'dyb', hvorefter verden skabtes. Ordet betyder endvidere uorden, forvirring, planløshed. (Note 6)

Temaet om "Eros" er særligt behandlet i Platons skrift Symposion, hvori forskellige lærde mennesker er forsamlet til et drikkegilde, og herunder får hver af deltagerne lejlighed til at fremsætte sit syn på den magt og kraft, der bragte - eller bringer - orden og samhørighed i verden. Det er især den herlige og muntre tale, som komedieskriveren Aristophanes (445-385 f.Kr.) holder for forsamlingen, der har interesse i denne sammenhæng, idet den på flere måder foregriber den opfattelse af "det seksuelle polprincip", som Martinus har fremlagt i form af nogle - i ordets bedste mening - fantastiske og vel nærmest geniale analyser. Aristophanes' tale skal vi vende tilbage til senere. (Note 7)

Det skal allerede her indskydes og nævnes, at det er en af Martinus' store fortjenester, at han har peget på og gennemanalyseret seksualiteten som en kraft eller energi, der – foruden at være den basale og universale kraft, der styrer verdensaltet - også tjener et andet formål ud over at stå i forplantningens tjeneste. Nemlig det formål, at være individets 'kanal eller 'adgangsvej' til oplevelsen af det guddommelige alvæsen, Gud. En direkte eller indirekte oplevelse, som forekommer, uanset om individet er bevidst om den virkelige sammenhæng eller ej.

Det hænger blandt andet sammen med, at Martinus opdeler seksualitet i to hovedkategorier eller former: 1. den emotionelle seksualisme, som i hovedsagen opleves af enkeltpoede individer, og 2. den intellektuelle seksualisme, som i sin avancerede form kun kan opleves af dobbeltpoede individer. Til primær grund for Martinus' betragtninger over seksualiteten, ligger den opfattelse at kærlighed og seksualisme er to sider af samme sag, nemlig i begge tilfælde som kilder til den af restriktiv puritanisme så forkætrede nydelse eller i nogle tilfælde nærmest ekstatiske henrykkelse. Dette vil især komme til at fremgå af det senere afsnit om emotionel og intellektuel seksualisme. (Citat slut)

For at uddybe forståelsen af fænomenet seksualisme skal her citeres fra den artikel, som følger umiddelbart efter den netop ovenfor citerede artikel, nemlig H1-09. "Det seksuelle polprincip" – af Martinus også betegnet som "skabensens rat":

(Citat)

Det uhyre vigtige princip, "det seksuelle polprincip" og herunder "den seksuelle polforvandling", henhører som nævnt under det begreb, Martinus inden for rammerne af sin kosmologi betegner som "skabepprincipper". Her skal jeg gøre et forsøg på at give et så kortfattet rids som muligt af "det seksuelle polprincip" og dets grundlæggende og enorme betydning i sammenhæng med Martinus' kosmologi. Som læseren jo for længst har forstået, indgår de faktorer og forhold, der ligger bag disse principper, også mere eller mindre direkte i H.C.Andersens forfatterskab, og

det vil derfor være af en vis værdi for læseren, i det mindste at kende til, hvad Martinus' kosmologi kan belære os om i forbindelse med så vigtige faktorer og forhold, som de der forekommer i relation til begrebet seksualisme.

Ganske vist er emnet delikat og stadig noget af et tabu for mange mennesker, men som forhåbentlig fordomsfrie og uafhængige forskere bør intet være os fremmed, heller ikke livets og menneskelivets mere intime sider, så meget mindre som at interessen for emnet overhovedet ikke har med det frivole eller nyfigne at gøre. Her vil vi derfor se bort fra, at der blandt læserne måske vil være nogle, som ikke synes om at beskæftige sig med emnet, eller som det ligefrem byder imod at gøre det. Til disse læsere vil der kun være at sige, at man naturligvis efter eget valg vil kunne springe de sider over, der omhandler "det seksuelle polprincip" og de dermed beslægtede afsnit. Det sker nemmest ved at fravælge afsnittene i menuen.

Som vi allerede er blevet gjort bekendt med i introduktionen til det seksuelle polprincip, kan det konstateres, at de begreber og faktorer, der ligger til grund for Martinus' betegnelser og analyser af "det seksuelle polprincip" og af "polforvandlingen", også forekommer inden for mytologien og flere klassiske religionsfilosofier, men blot under andre navne og betegnelser. Men samtidigt må vi konstatere, at Martinus har gjort emnet til genstand for en interesse og dybdeborende behandling, der nok er noget nær enestående i religionernes og filosofiens eller tænknings historie.

Men lad os først tage udgangspunkt i den helt basale biologiske kendsgerning, at der eksisterer hankøn og hunkøn, i planteverdenen såvel som i dyreriget, hvortil mennesker i form af drenge og piger, mænd og kvinder (endnu) hører. Det er endvidere tydeligt for enhver, at de to køn gensidigt både kompletterer og komplementerer hinanden, fysisk såvel som psykisk. Kompletterer hinanden, fordi de først tilsammen udgør den enhed eller helhed, der skal til for primært at videreføre slægten, og komplementerer hinanden i den forstand, at de samtidigt udgør en slags indbyrdes modsætninger, der især hvad egenskaber angår gensidigt 'udelukker' hinanden og dog først tilsammen udgør netop den enhed eller helhed, der så åbenbart er naturens eller Skaberens mening eller hensigt.

Det, der fører og 'binder' de to køn sammen, er basalt den gensidige fysiologiske og psykologiske tiltrækning, som blandt andet kan antage karakter af forelskelse, og hvis hovedformål er parring. Det er primært denne, der ligger til grund for begreber som seksualisme og det heraf afledte ord og begreb sex. Selve ordet er jo afledt af det latinske ord *sexus*, som netop betyder 'køn', altså det kønnede. Men udover forplantningen synes det gensidige tiltrækningsforhold mellem de to køn også at have et andet formål med parringen. Det er jo nemlig også en kendsgerning, at det er selve den seksuelle oplevelse og især den seksuelle klimaks, orgasmen, der motiverer mænd og kvinder til at have samleje eller andre former for seksuel

omgang med hinanden. I den forbindelse ser vi her foreløbig bort fra, hvad der også er en kendsgerning, nemlig at der forekommer andre former for seksuel orientering, især homoseksuel tiltrækning og adfærd mellem mænd indbyrdes og mellem kvinder indbyrdes, lige som der forekommer afvigende eller ligefrem afsporede former for seksuel tiltrækning og adfærd, som f.eks. sadomasochisme, sodomi, pædofili mm. Men nok så vigtigt er det, at der også forekommer ændringer i det såkaldte traditionelle kønsrollemønstre, især i retning af en kulturel, social og økonomisk ligestilling mellem de to køn, således at disse efterhånden gensidigt mere eller mindre overtager hinandens 'roller' i hverdagslivet. Disse 'roller' bestod især før i tiden primært i, at kvinden hovedsagelig tog sig af hjemmet og børnene, medens manden var "skaffedyret", der gik - ikke på jagt - men på arbejde udenfor hjemmet, for at tjene de nødvendige penge til hjemmets opretholdelse og familiens behov og forbrug.

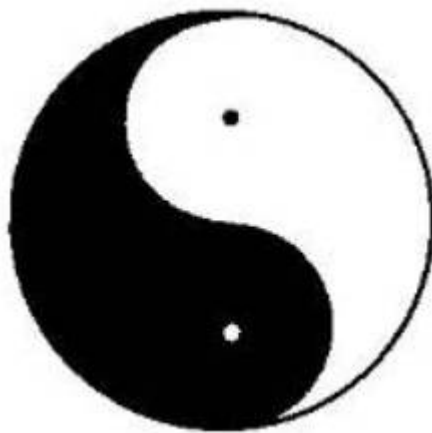
Situationen er imidlertid den, at ligestillingsfolkene har været og til en vis grad fortsat er tilbøjelige til at udelukke de biologiske, fysiologiske og psykologiske forskelligheder, der helt basalt og trods alt stadig præger de to køn, hvorfor ligestillingsbestrebelse enøjset ser de hidtidige traditionelle kønsrollemønstre primært som udtryk for kulturel og social 'undertrykkelse' i patriarkalsk dominerede, dvs. i udpræget mandsstyrede samfund. Man er endog gået så vidt som til at mene, at seksuel orientering, altså om man vil leve som heteroseksuel eller homoseksuel, udelukkende er et spørgsmål om frit valg for det enkelte menneske.

Her skal jeg dog ikke bevæge mig dybere ind i denne problematik på dette sted, men blot henvise generelt til den efterfølgende skildring af "det seksuelle polprincip". Der kan her i øvrigt også henvises til artiklen 4.116. Martinus' kosmologi om seksualisme

Som nævnt er den opfattelse af seksualiteten, som Martinus har givet så fremragende udtryk for i form af sine analyser omkring "det seksuelle polprincip" og "polforvandlingen", ikke noget helt nyt og enestående i filosofi-, ideologi-, mytologi og religionshistorien. Tanker, ideer og forestillinger i den retning forekommer allerede i oldegyptisk kultur og religion, lige som det er tilfældet i klassiske indiske filosofisystemer og i mesopotamisk og græsk religion og mytologi. Og ikke mindst i urjødedommen forekommer det, der i princippet svarer til "det seksuelle polprincip", nemlig i 1. Mosebogs skabelsesberetning, mere præcist i form af fortællingen eller myten om Adam og Eva. Som rundet af den kristne kultur og religion, forholder Martinus sig da også især til den nævnte skabelsesberetning og myten om Adam og Eva, hvilket jeg senere skal vende tilbage til.

Imidlertid må man konstatere, at Martinus' opfattelse og skildring af "det seksuelle polprincip" i nok så høj grad har lighedspunkter sammenfaldende med de klassiske indiske filosofiske systemer Tantra, Sankhya og den derpå baserede yogafilosofi. Vi har jo allerede set en tydelig principiel overensstemmelse mellem Martinus'

opfattelse af skæbne-spiralkredsløb og indisk filosofis og religions karma-samsara forestillinger. Men også i tilfældet med "det seksuelle polprincip" må vi henholde os til, at det indbyrdes sammenfald eller ligheden ifølge Martinus skyldes, at parterne har øst af samme kilde, dvs. har haft intuitiv tilgang til en fælles kosmisk virkelighed, som normalt er og har været og fortsat er 'skjult' for mennesker i almindelighed. Den pågældende kosmiske virkelighed har indtil videre kun været åbenbaret for særligt udvalgte og indviede, vismænd og guruer, og vi må utvivlsomt betragte Martinus som hørende til denne kategori. Det skal dog tilføjes, at i henhold til Martinus er det kun et tidsspørgsmål før den åndelige udvikling, der har været i gang især i de sidste 200 år, vil medføre at flere og flere efterhånden vil opnå såkaldt "kosmisk bevidsthed", som giver umiddelbar adgang til selvoplevelse af livets dybere sandheder.

Taoismens berømte hovedsymbol yin og yang - endnu engang. Som allerede påpeget kan symbolet ikke kun tolkes som udtryk for komplementaritetsprincippet, men også mere specifikt som et udtryk for "det seksuelle polprincip". Martinus tillægger i øvrigt sidstnævnte princip så grundlæggende og afgørende betydning i sin kosmologi, at han ligefrem har karakteriseret sit hovedsymbol Det evige verdensbillede, det levende væsen II, den evige guddom og de evige gudesønner (Symbol nr. 11) som et 'røntgenbillede' af yin og yang-symbolet.

Det er lige præcis disse såkaldte "dybere sandheder" der refereres til, når jeg som et af udgangspunkterne for mine analyser af H.C.Andersens forfatterskab taler om det fjerde af de i alt fire tydningsplaner, og som bl.a. er omtalt i artiklen "Eventyr og kosmologi". Det fjerde tydningsplan, der netop indeholder et fond af universale (kosmiske) ideer, tanker og forestillinger, er jo karakteristisk for forfattere af H.C.Andersens format. Det er især den viljestyrede adgang til dette 'fond', der berettiger til betegnelsen genialitet. Som nævnt forekommer de psykologiske og metafysiske forestillinger, der svarer til Martinus' definition af "det seksuelle polprincip", også i blandt andet taoismen med dens modsætnings- og samspilspar yin og yang, og i det indiske filosofiske system Tantra samt i Sankhya og i den dertil

knyttede yoga-filosofi. I yoga-filosofien og -psykologien ses mennesket som et oprindelig åndeligt væsen, bestående af et jeg og en bevidsthed, der via sit begær og af uvidenhed (avidya) i form af karma-samsara midlertidigt er 'fanget' i fysisk materie i form af en psykofysisk organisme eller fysisk krop.

Formålet med de forskellige yoga-systemer er gennem målrettet træning gradvis at opnå en fuldstændig fysisk-mental selvbeherskelse med henblik på at frigøre ånden permanent fra den psykofysiske organisme og dermed fra karma-samsara eller det evigt spinnende "livshjul" af fødsel, død, genfødsel osv. Denne evindelige gentagelse tolkes nemlig som den dybere årsag til lidelse, og denne gælder det om at blive udfriet fra gennem den nævnte målrettede psykiske og fysiske træning.

Her skal indskydes, at der også findes en ret speciel gren inden for klassisk indisk filosofi, hvis navn er Vedanta (Vedaernes endemål). I sin ortodokse form går den tilbage til de sidste århundreder før Kristi fødsel, men dens tre nyere retninger stammer fra perioden omkring 850-1250. Den bedst kendte retning er vismanden Shankaras monistiske Advaita-vedanta, der ser verden som en enhed og ikke, som tilfældet er i Sankya- og Yogafilosofien, som en to-delt (dualistisk) verden. Advaita-vedanta ser det som sit mål at bringe mennesket til erkendelse af den ene og absolutte virkelighed, Brahman eller alsjælen, som i mennesket er til stede som Atman eller enkeltsjælen, og som bag den synlige verdens gøglespil, "maya" (= illusion), er bestemmende for alt. Også denne filosofis hoved- og grundtanker genfinder vi i Martinus' kosmologi, om end han opfatter verden på en noget mere positiv måde, idet han - i modsætning til Shankara - tilkender den ydre verden en relativ gyldighed, som bl.a. begrundet et engagement i sociale og politiske problemer.

Her skal jeg dog ikke gå yderligere ind på de mange forskellige og nok så interessante grene af yoga, der findes, men kun fremhæve, at der inden for yoga-systemerne findes en gren under betegnelsen "kundalini-yoga", der i lighed med bhakti-yoga særligt beskæftiger sig med kræfter og faktorer, der principielt svarer til de kræfter og faktorer, der knytter sig til det af Martinus anvendte begreb: "det seksuelle polprincip".

Tantras kosmologi er baseret på forestillingen om, at universet med alle dets enkeltfænomener er en differentieret fremtrædelsesform for en tilgrundliggende enhed, makrokosmos, som er styret af en guddommelig kraft, shakti, der gennemtrænger alt. Tantra-filosofien opfatter f.eks. det menneskelige legeme og dets naturlige funktioner, herunder ikke mindst seksualiteten, som en fremtrædelsesform for den guddommelige kraft, shakti. Man søger derfor at påvirke og udvikle de guddommelige kraftcentre, de såkaldte chakras, i legemet, for ad den vej at realisere enheden med de altgennemtrængende kræfter i universet. Tantras opfattelse af seksualiteten som en hellig handling, et sakramente, står i skærende

kontrast til de øvrige klassiske indiske filosofisystemer, som stort set alle betragter det fysiske legeme ud fra en asketisk og restriktiv synsvinkel, som har ført til, at seksuel afholdenhed (cølibat) ses som et ideal, der primært er egnet til at fremme udfrielsen fra "livshjulet".

Påfaldende beslægtet med Tantras opfattelse er Shakti-filosofien, hvor kulten drejer sig om at opnå enheden mellem Shiva-Shakti, som ikonografisk er udtrykt i en figur hvis ene side er mandlig og den anden side kvindelig. Samme opfattelse genfindes også i Kundalini-yoga, hvor Kundalini-kraften er lokaliseret i centret 'muladhara' i menneskets åndelige legeme i regionen omkring kønsorganerne. Kraften opfattes som en sammenrullet slange af hunkøn, "kundalini", som er koncentreret i regionen omkring kønsorganerne. Gennem meditation drejer det sig derfor om at vække og få 'slangekraften' til at bevæge sig op gennem rygsøjlels seks andre nervecentre, chakras, for at lade den forene sig med det mandlige center, Sahasrara: "den tusindbladede lotus", som er lokaliseret i det område af hjernen, der i anatomi og fysiologi betegnes 'glandula pinealis': koglekirtlen. Mødet mellem de to chakras, det kvindelige og det mandlige, opleves som bevidsthedsudvidelse og frigørelse.

Der er dog et videre sigte med forestillingen om Kundalini-kraften, end ovenfor skitseret, idet den repræsenterer den guddommelige urkraft, som skaber, opretholder og nedbryder universet. Kundalini-kraften rummer således både skabelsens mysterium og vejen til frigørelse, og har som sådan en dobbeltfunktion. Når kraften stiger nedad, bliver den årsag til skabelse og et samtidigt engagement med de fysiske kræfter og materier, og når den stiger opad bliver den årsag til frigørelse fra de nævnte fysiske kræfter og materier. Kundalini-kraften rummer derfor begge disse muligheder: Trældom og frigørelse, hvilket er i principiel overensstemmelse med Martinus' analyser vedrørende "det seksuelle polprincip" og "polforvandlingen".

Forhåbentlig kan læseren på grundlag af, hvad der sporadisk er blevet fremført i flere af mine artikler om H.C.Andersen og hans livs- og verdensanskuelse, allerede her ane konturerne af de relativt store lighedspunkter, der er mellem de netop skitserede forestillinger om seksualitet på den ene side og Martinus' analyser over "det seksuelle polprincip" og "polforvandlingen" på den anden side. Men dette vil forhåbentlig i endnu højere grad komme til at stå lysende klart i den følgende skildring af Martinus' omfattende og såkaldte kosmiske analyser omkring begrebet og fænomenet seksualisme.

I sine kosmiske analyser af "det seksuelle polprincip", tager Martinus endnu engang udgangspunkt i det grundlæggende kosmiske faktum, at alle levende væsener i lighed med Guddommen hver især er konstitueret som et treenigt princip. Men ikke nok med det, de levende væsener er også 'skabt i Guds billede og ligner 'ham' i henseende til den kosmiske kendsgerning, at alle levende væsener er

dobbeltkønnede, eller mere præcist og korrekt: dobbeltpolede, idet de hver især udgør en kombination af hankøn og hunkøn. Det forholder sig ifølge Martinus nemlig sådan, at Guddommen selv er den højeste repræsentant for det kosmiske forældreprincip, forstået på den måde, at Gud repræsenterer både det fuldkomne "faderprincip" eller den fuldkomne "maskulinitet", og samtidigt det fuldkomne "moderprincip" eller den fuldkomne "feminisme". Hvert eneste levende væsen repræsenterer med andre ord begge de to køns karakteristika eller begge de seksuelle 'poler', men på en så speciel måde, at det ikke er umiddelbart gennemskueligt for enhver.

Eros, urbegæret og "den højeste ild"

Martinus har givet femte bind af sit hovedværk, "Livets Bog", undertitlen "Den højeste ild", et begreb, han forenklet sagt definerer som en urdrift mod behagsoplevelser af enhver art. Denne definition kan minde om Sokrates' omtrent tilsvarende definition af begrebet "Eros", nemlig som den evigt stræbende, aldrig stillestående længsel, higen og trang efter at nå det fuldkomne skønne, sande og gode, som er identiske udtryk for det højeste behag. Eros er den drivende kraft i al skabende og fødende virksomhed og dermed i al kunst, videnskab, religion, politik, industri, håndværk, humanitær indsats etc. etc., og simpelthen i al stræben og udvikling trin for trin mod nye højder i fuldkommenhed. (Note 1)

Som vi vil erindre os, kommer Jeget og dets urbegær ind som første hovedfaktor i det treenige princip. Urbegæret definerer Martinus som et neutralt og unuanceret begær efter oplevelse, slet og ret. Men 'oplevelse' er et fænomen, der må skabes, i den forstand, at Jeget udfordres i sin egenskab af 'skaber' til, gennem en kombineret udadrettet og indadrettet aktivitet, hvilket vil sige gennem afsendelse af energi (manifestation) og modtagelse af energi (sansning), at tilvejebringe den begærede oplevelse. Livsoplevelse bliver i en vis forstand derfor Jegets hovedformål og ledemotiv.

Gennem afsendelse af energi, altså gennem manifestative tiltag, bl.a. i form af handlinger, påvirker Jeget sine omgivelser i en eller anden retning, og gennem modtagelse af energi via sanseapparatet modtager Jeget visse indtryk, herunder indtryk af de virkninger, det selv er årsag til, jævnfør med loven for aktion og reaktion, i dette tilfælde underforstået skæbne- eller karmaloven. Denne definerer Martinus kort og godt som oplevelsen af følgerne, virkningerne og eftervirkningerne til de årsager, det levende væsen selv i første instans har udløst gennem sin væremåde og sine handlinger.

Dobbeltfunktionen afsendelse og modtagelse af energi er i denne sammenhæng udtryk for et samvirke mellem Jeget og dets urbegær på den ene side, og et af de i moderenergien (overbevidstheden) virkende skabepprincipper, nemlig lige præcis

"polprincippet", på den anden side. Jegets praktiske afsendelse og modtagelse af energi er derfor udtryk for, at polprincippet virker.

I betragtning af den centrale og faktisk altafgørende rolle, som dobbeltfunktionen afsendelse og modtagelse af energi betyder for det levende væsens tilværelse, er det forståeligt, at Martinus fremhæver netop det tilgrundliggende polprincip som det "overordnede" af samtlige kosmiske skabepprincipper, der jo altid i en eller anden grad er involveret i en hvilken som helst form for 'skabelse' og livsoplevelse. Han betegner det tilmed som dét "skabelsens rat", hvormed "det guddommelige skabepprincip (Gud som skaber) dirigerer og 'styrer' verdensaltet og sit vældige kosmiske evolutionsprojekt. (Note 2)

Her skal i øvrigt indskydes en vigtig pointe i forbindelse med begreberne 'skabelse' og 'evolution'. Megen unødigt diskussion kunne undgås, såfremt man gjorde sig klart, at det er en misforståelse, når begrebet og fænomenet 'skabelse' betragtes som noget, der én gang for alle har fundet sted og at følgelig al såkaldt videre udvikling dermed er udelukket eller overflødiggjort. Denne opfattelse er udtryk for en tolkning af f.eks. den bibelske skabelsesmyte, som ikke har rod i virkeligheden. Forholdet er nemlig det, at Guddommen i henhold til Martinus' opfattelse af samme, er permanent og uafbrudt aktivt skabende i form af evolutionære processer, det vil sige processer, der udvikler sig fra det enkle og mindre sammensatte til det mere komplekse og sammensatte, nemlig i medfør af sine iboende skabende evner, som er udmøntet i en serie såkaldte evige kosmiske skabepprincipper. Den indvending, at der består et uoverstigeligt modsætningsforhold mellem skabelse og evolution, er derfor komplet grundløs.

Kontrastprincippet: behag og ubehag

For at etablere den på basis af urbegæret eftertragede eller begærede livsoplevelse, aktiverer Jeget i første række polprincippet, der i praksis viser sig som afsendelse og modtagelse af energi. Men for at livsoplevelsen kan få en bestemt retning eller karakter, må Jeget desuden involvere endnu et vigtigt skabepprincip i sine aktiviteter, nemlig kontrastprincippet. Kontrastprincippets funktion, i form af statiske så vel som dynamiske modsætningsforhold, er ganske simpelt en primær forudsætning for, at afsendelse og modtagelse af energi og dermed af manifestation og sansning - og deraf følgende livsoplevelse - overhovedet vil kunne finde sted.

Det af Jeget etablerede samspil mellem urbegæret og kontrastprincippet, giver sig i praksis udtryk i sult- og mættelsestilstandes opståen og indbyrdes vekselvirkning, idet de til stadighed afløser hinanden. Da sulttilstande normalt opleves som en form for ubehag og mættelsestilstande normalt som en form for behag, kan vi hermed konstatere at der i og med begreberne behag og ubehag optræder endnu et stort og grundlæggende generalprincip i Jegets tilværelse. Dette forhold beror

grundlæggende på, at Jeget er i stand til at skelne mellem forskellige sansedata, frem for alt mellem sult og mættelse, og på, at det foretrækker behag frem for ubehag. Denne omstændighed bevirker principielt, at Jeget til enhver tid er motiveret for og ønsker sine sulttilstande afløst af mættelsestilstande.

Den kendsgerning, at også mættelsestilstande på et tidspunkt - jævnfør f.eks. med overmættelse - virker utilfredsstillende og derfor som en form for ubehag, rokker ikke ved det principielle i situationen: Jeget iværksætter på foranledning af urbegæret bevidst den aktivitet, der skal afløse sulttilstanden, hvorimod det på et tidspunkt utilfredsstillende ved mættelsestilstanden er en automatisk følge af især kontrastprincippet indvirken. (Note 3)

Før vi går videre med denne på sin vis måske lidt vel 'tekniske' udredning af de faktorer og kræfter, der ligger bag det levende væsens (Jegets) evne til at skabe den eftertragtede livsoplevelse, og dermed bl.a. også bag seksualitet, ville det måske være en god idé at give læseren et koncentreret overblik over, hvad der inden for rammerne af Martinus' kosmologi i grunden skal forstås ved begrebet et levende væsen. Dette gøres formentlig bedst og nemmest ved at gengive et diagram, som på grundlag af nogle af Martinus' grafiske symboler er udarbejdet af Per Bruus-Jensen til brug for dennes enestående kursus: "X" - en komplet indføring i Martinus' kosmologi", bind 1-4.

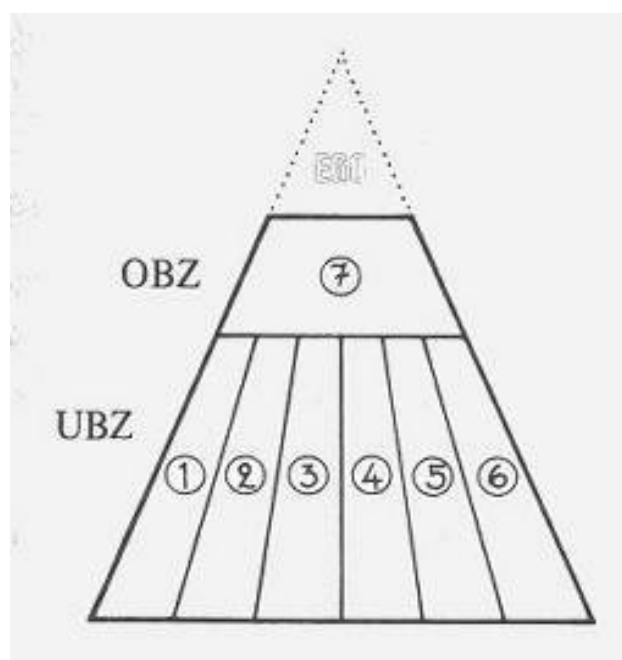
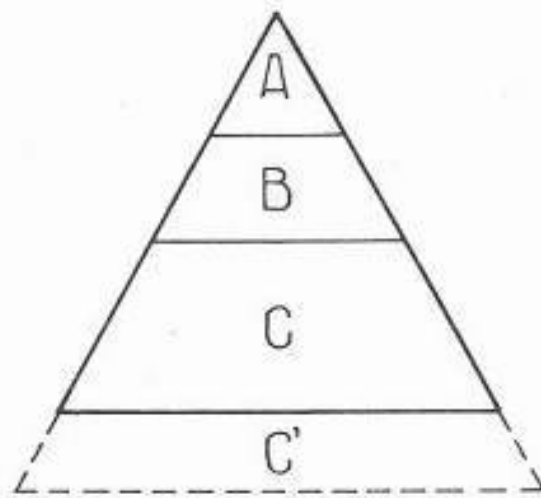

Diagram over det levende væsens kosmiske grundstruktur, sådan som denne defineres og opfattes inden for Martinus' kosmologi. Som det ses er trekanten inddelt i tre vandrette felter og i seks lodrette felter. Det øverste felt symboliserer ego'et, som er en fremtrædelsesform for universaljeget, som alle levende væsener er fælles om. Det mellemste felt med tallet 7, symboliserer overbevidstheden eller

overbevidsthedszonen (OBZ). Tallet 7 refererer til den syvende kosmiske grundenergi: moderenergien. Det nederste felt, som er opdelt i seks lodrette felter, symboliserer underbevidstheden eller underbevidsthedszonen (UBZ). Tallene 1-6 refererer til de seks kosmiske grundenergier eller grundenergilegemer. Læseren bedes her erindre sig, at begrebet 'underbevidstheden' skal forstås som bevidstheden 'under' overbevidstheden, dvs. som en instans, der i funktionel henseende er underlagt de kræfter, som virker i overbevidstheden. (Diagrammet findes i bogen "X" - en komplet indføring i Martinus' kosmologi", bd. 1, side 307, og gengives her med velvillig tilladelse fra forlæggeren og forfatteren Per Bruus-Jensen. (Se endvidere diagrammet nedenfor).

Oversigt over det levende væsens totale, kosmiske struktur. A svarer til Jeget, B til evighedslegemet, C til den sjælelige struktur og C' til den fysiske organisme.

- 1) kombinationen $A+B+C+C'$ = det totale levende væsen i fysisk fremtræden
- 2) kombinationen $A+B+C$ = det totale levende væsen i blot parafysisk/åndelig fremtræden
- 3) kombinationen $B+C+C'$ = det totale bevidsthedsapparat eller det totale udtryk for princippet "organismen"
- 4) kombinationen $A+B$ = overbevidstheden eller overbevidsthedszonen (OBZ)
- 5) kombinationen $B+C$ = "psyken" eller det totale parafysiske apparat
- 6) kombinationen $C+C'$ = den komplette underbevidsthedszone (UBZ) alias den psyko-fysiske organisme

Mellem C og C' må man i øvrigt tænke sig koblingslegemet indskudt, altså den struktur, der i begge retninger varetager forbindelsen mellem den fysiske organisme og den parafysiske struktur.

Diagrammet med tekst findes i bogen "X" - en komplet indføring i Martinus' kosmologi", bd. 1, side 424, og gengives her med velvillig tilladelse af forlæggeren og forfatteren Per Bruus-Jensen.

”Det psyko-sympatiske anlæg”

Martinus har i sit livsværk gjort meget ud af at redegøre for, at det levende væsens evne til at skelne mellem behag og ubehag, har sit kosmiske grundlag i samspillet mellem urbegæret på den ene side og kontrastprincippet i dets egenskab af sult- og mættelsesprincip på den anden side. Jegets evne til at kende forskel på behag og ubehag er ifølge Martinus af fundamental betydning for eksistensen af værdibegreber og værdisystemer i tilværelsen.

Det er netop på samvirket mellem urbegæret og kontrastprincippet, subsidiært sult- og mættelsesprincippet, og Jegets evne til at skelne mellem behag og ubehag, at det vældige organiske system hviler, som Martinus kalder for det levende væsens psyko-sympatiske anlæg. På dette anlæg beror i virkeligheden Jegets evne til at skelne mellem behag og ubehag under enhver forekommende form, lige fra de mindste og til de største og mest forskelligartede styrkegrader af ekstatiske vellyst til ulidelig smerte og pine. (Note 4)

Dette organiske anlæg eller system er ifølge Martinus opbygget af materiale fra samtlige de sult- og mættelsestilstande, som Jeget gennem sin evige fortid har gennemlevet og erfaret. Dette materiale er repræsenteret ved summen af guldkopier og disses koblinger i overbevidsthedsregionen, samt af de sjælelige organer eller legemer, først og fremmest følelseslegemet, i underbevidsthedsregionen. Det er dette organiske anlæg eller system, der ligger til grund for fænomenet seksualisme og dermed for begrebet den højeste ild, hvorved som tidligere nævnt, Martinus forstår behaget som mulighed samt driften mod oplevelse af behag i praksis.

Det er på denne baggrund, at Martinus uden forbehold har kunnet fastslå, at overhovedet alt, hvad der sker i verdensaltet inden for skabelsens og det skabtes område, dybest set er udtryk for seksualisme. Det repræsenterer nemlig alt sammen det principielle ved kønsakten, der dybest set er motiveret af længslen efter behag, og som former sig som afsendelse og modtagelse af energi. Og det vedrører ikke det principielle i sagen, at bestræbelserne ofte resulterer i alt andet end behag eller vellyst, men det er en helt anden historie, som vi senere skal se på. Tilbage bliver, at den højeste ild, altså driften mod behag, er en central og permanent motivationsfaktor i Jegets evige tilværelse. (Note 5)

Afsendelse og modtagelse af energi

Idet vi på baggrund af, hvad der er oplyst ovenfor, kan konstatere at seksualismens kosmiske hovedtema er afsendelse og modtagelse af energi, skal vi i det følgende se på, hvordan polprincippet ligger til grund for opbygningen af Jegets organiske struktur, altså den struktur, som Jeget betjener sig af for at kunne iværksætte både afsendelse af energi eller manifestation og modtagelse af energi eller sansning. Det

sker primært i kraft af, at hvert af den sjælelige strukturs eller underbevidsthedens åndelige legemer gennem dertil særligt indrettede organer er i stand til at præstere både manifestation og sansning i tilknytning til den grundenergi, som de hver især er omsætningsredskab for. Tyngde- og følelseslegemerne udgør dog her en undtagelse, idet førstnævnte legeme i overvejende grad fungerer som manifestationslegeme, og dermed som redskab for afsendelse af energi, medens sidstnævnte i overvejende grad er et sanselegeme og dermed fungerer som redskab for modtagelse af energi.

Det forhold, at de åndelige legemer hver for sig er indrettet som redskaber til at kunne befordre manifestation og sansning på hver sit særlige grundenergiområde, gælder i princippet også for det fysiske legeme. Men da den fysiske organisme er en fysisk forlængelse af den samlede sjælelige struktur (jf. med diagrammet ovenfor), er den derfor indrettet som redskab til at kunne befordre manifestation og sansning på samtlige grundenergiområder.

Den sjælelige strukturs dobbeltsystem

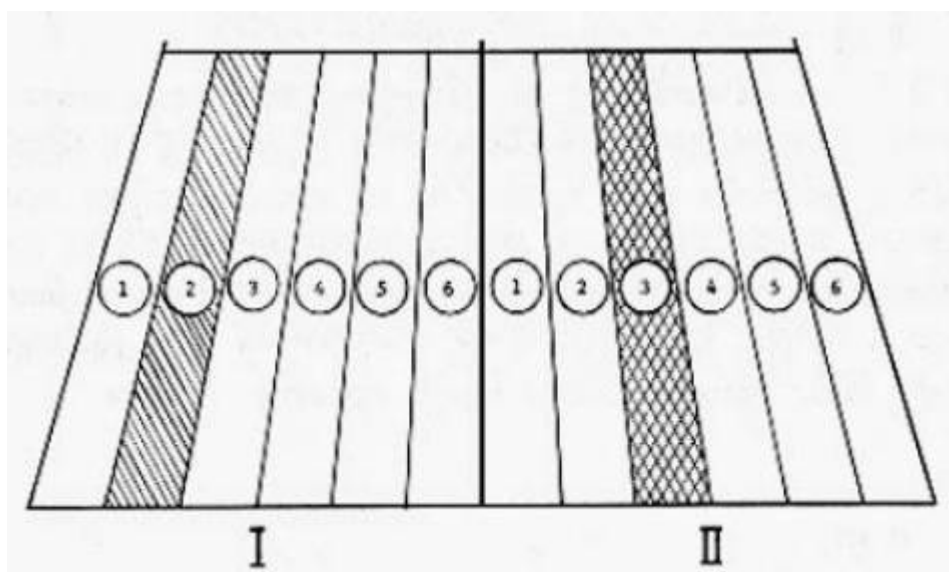
De åndelige legemers evne til at kunne befordre både manifestation og sansning, beror som nævnt på de særligt indrettede lokalorganer, som de hver især er opbygget af. På principielt samme måde som tilfældet er for det fysiske legeme, hvor øjne, ører, næse, tunge og det sensoriske nervesystem er lokalorganer for sansning, medens knogler, muskler, sener og det motoriske nervesystem primært er lokalorganer for manifestation.

For hvert af de åndelige legemers vedkommende, danner de mange lokalorganer et særligt dobbeltsystem, idet hvert legeme i medfør af sin dobbeltfunktion som redskab for både manifestation og sansning, har karakter af et dobbeltlegeme. Men da den sjælelige strukturs seks åndelige legemer i virkeligheden udgør en organisk enhed, betyder det at den sjælelige struktur som helhed også udgør et dobbeltsystem.

Den sjælelige strukturs dobbeltsystem viser sig da ved, at den del af systemet, der fungerer som redskab for manifestation, er organisk knyttet til tyngdelegemet, medens den del, der fungerer som redskab for sansningen, organisk set er knyttet til følelseslegemet. Tyngde- og følelseslegemet indtager derfor en central plads som grundelementer i den sjælelige strukturs dobbeltsystem.

Den sjælelige strukturs organiske dobbeltsystem, der varetager dobbeltfunktionen afsendelse og modtagelse af energi, viser sig netop derigennem at være et udtryk for polprincippet og dermed også som en direkte projektion af dette skabepincip. I overensstemmelse hermed, har Per Bruus-Jensen for klarhedens skyld døbt den del af dobbeltsystemet, der står for afsendelse af energi og dermed manifestation: det donative system, af latin donare: at give, og den del af dobbeltsystemet, der står for

modtagelse af energi eller sansning: det receptive system, af latin recipere: at modtage. (Note 6)

Den sjælelige struktur foldet ud i et donativt system (I) og et receptivt System (II), hvilket henholdsvis tyngdelegemet (2) og følelseslegemet (3) (skraverede legemer) danner kerneelementer for. (© 1989 Per Bruus-Jensen: "X", bind 4, stik. 4. 17. Gengivet med forfatterens og forlæggerens tilladelse).

De åndelige legemer og spiralcentrene

Som tidligere oplyst, er hvert af den sjælelige strukturs (underbevidsthedsområdets) seks åndelige legemer rodfæstet i hver sin grundtalentkerne eller hver sit spiralcenter, som har 'sæde' i overbevidstheden eller det højpsykiske kraftfelt. Der findes derfor i alt seks sådanne grundtalentkerner eller spiralcentre, som i forbindelse med specialorgantalentkerner og erindringstalentkerner og disses indbyrdes koblinger, tilsammen danner eller udgør skæbneelementet. Det er desuden de seks spiralcentre, der er ansvarlige for omsætning af moderenergien til de seks grundenergier. Men i henhold til Martinus forholder det sig sådan, at dobbeltsystemet for afsendelse og modtagelse af energi, det vi i denne sammenhæng nu har lært at kende som henholdsvis det donative og det receptive system, også er rodfæstet i en slags super-overordnede talentkerner i det højpsykiske kraftfelt eller overbevidstheden. Men vel at mærke talentkerner, der i dette tilfælde hovedsageligt består af moderenergi.

Det er disse to overordnede talentkerner, der organisk set formidler polprincippet og derved for evigt opdeler og sikrer den totale underbevidsthedsstruktur i et donativt og et receptivt organsystem. Det er i den forstand, at de to overordnede organiske dannelser skal forstås som talentkerner. Nemlig den talentkerne, der formidler viljen til afsendelse af energi, og den talentkerne, der formidler viljen til modtagelse af energi. Som det ses af hele fremstillingen, er disse to over-

talentkerner eller overbevidsthedsorganer polære, hvilket i forbindelse med sammenhængen mellem begrebet seksualisme på den ene side og funktionerne afsendelse og modtagelse af energi på den anden side, danner baggrunden for, at Martinus betegner dem som Jegets to seksuelle poler. Disse to seksuelle poler benævner han henholdsvis som den maskuline pol, eller polen for afsendelse af energi, og den feminine pol, eller polen for modtagelse af energi. Betegnelser, som i øvrigt henviser til specielt menneskets erfaring for seksualisme. (Note 7)

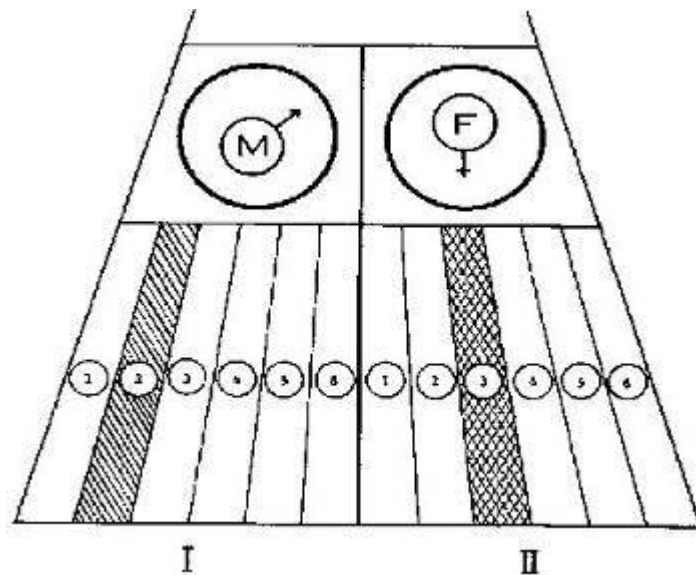
"Den højeste ild" og orgasmen

Seksualisme vil kort og godt sige dette at dyrke den højeste ild, eller længslen efter behagsoplevelse. Denne længsel har sin rod i Jegets erfaring for behagsoplevelse, specielt den form for erfaring, der eksisterer i form af den mest udprægede og koncentrerede form for behagsoplevelse, der normalt findes, nemlig det seksuelle klimaks eller højdepunktet i den seksuelle tilfredsstillelse, orgasmen.

Det seksuelle klimaks er med andre ord en behagsoplevelse, der formentlig næppe findes magen til i det levende væsens tilværelse, hvorfor samme behagsoplevelse derfor også står for individet som noget af det mest attraktive i livet, og noget, som det derfor er parat til at sætte meget - om ikke alt - ind på at opnå.

Det hænger ifølge Martinus sammen med det forhold, at det seksuelle klimaks i virkeligheden er udtryk for individets direkte organiske føling eller kontakt med de absolut højeste lag af Guds bevidsthed, hvilket først og fremmest vil sige lag, der er repræsenteret ved den guddommelige verden og salighedsriget. Disse to tilværelsesplaner eller riger er i henhold til Martinus udtryk for de højeste og mest sublime energikombinationer og -vibrationer, der overhovedet forekommer i Guds bevidsthed, og som sådanne identificerer han dem med begrebet den hellige ånd.

Det indebærer med andre ord, at idet individet opnår den seksuelle klimaks, gennemstråles det af den hellige ånd, hvilket i virkeligheden vil sige, at det levende væsen da i ånden møder sit guddommelige ophav, den evige Fader-Moder. Men sådan opfatter mennesket i almindelighed jo ikke det seksuelle klimaks, selvom dette stadig står for det som den højeste form for behag, det er i stand til at opnå og opleve. Ja, i bedste fald som en alt overstrålende oplevelse, der normalt fylder individet med glæde og optimisme, og som derved gør livet værd at leve. (Note 8)

Sammenhængen mellem den sjælelige struktur og de seksuelle poler. Det donative system (I) er rodfæstet i den maskuline pol eller polen for afsendelse af energi (til venstre, mærket M), medens det receptive system er rodfæstet i den feminine pol eller polen for modtagelse af energi (til højre, mærket F). De to poler må betragtes som talentkerner for det donative og det receptive system. (© 1989 Per Bruus-Jensen: "X", bd.4 , stk.4. 19. Gengivet med forfatterens tilladelse).

De to seksuelle poler og polorganer

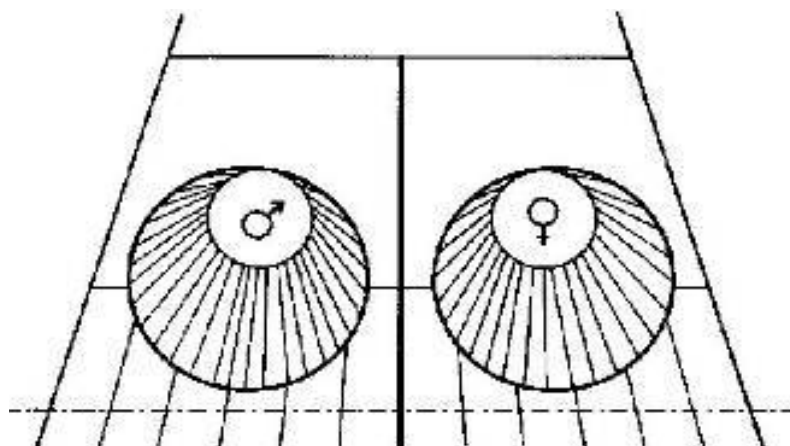
Det seksuelle klimaks baserer sig ifølge Martinus i virkeligheden på overordentlig komplicerede organiske og funktionelle forudsætninger og forhold. Jeget har nemlig i al evighed reageret på følingen med den højeste ild på den måde, at det i intim tilknytning til de to seksuelle overbevidsthedspoler opretholder et særligt højpsykisk organanlæg, der som en organisk forlængelse af de to førstnævnte, er placeret i det 'højeste' lag af underbevidstheden. Deraf udtrykket højpsykisk.

Det nævnte organanlægs tilknytning til de to seksuelle overbevidsthedspoler er baggrunden for, at det er relevant at betegne de pågældende anlæg som polorganer. Det er netop disse, der, i samvirke med de to poler, under bestemte omstændigheder muliggør det seksuelle klimaks. (Se diagrammet nedenfor)

Der består altså en nær sammenhæng mellem de to seksuelle poler og de tilhørende polorganer, der udgør grundlaget for det seksuelle klimaks. Polorganerne danner så at sige bro mellem de to seksuelle poler i overbevidstheden og den sjælelige strukturs organiske dobbeltsystem i form af underbevidstheden. Det er i den sammenhæng vigtigt at notere sig, at polorganernes funktion som 'bro-forbindelse' mellem de to overbevidsthedspoler og den sjælelige struktur, også udgør en uundværlig faktor og forudsætning for opnåelsen af det seksuelle klimaks. Dette kan hverken de to overbevidsthedspoler eller de to polorganer i sig selv afstedkomme. (Note 9)

De primære seksualorganer

Med de to pol-organer som hovedansvarlige for især muligheden af det seksuelle klimaks, er det forhåbentlig ikke vanskeligt at forstå, at disse i virkeligheden udgør det levende væsens egentlige eller primære seksualorganer. Det er jo nemlig for det første disse to pol-organer, der betinger oplevelsen af det attråede seksuelle klimaks, og for det andet bestemmer de helt fundamentalt Jegets sympatiske orientering, nemlig i den forstand, at dette principielt føler sympati for alt, hvad der i den sidste ende kan føre til opnåelsen af det seksuelle klimaks, og antipati mod alt, hvad der kan forhindre eller direkte true dette.

Sammenhængen mellem de to seksuelle poler og de tilhørende pol-organer, grundlaget for det seksuelle klimaks. Polorganerne er vist som den skraverede cirkelfigur uden om de to seksuelle poler. Det ses, hvordan polorganerne danner bro mellem den sjælelige struktur og de to seksuelle poler. (© 1989 Per Bruus-Jensen: "X", bd. 4, stk. 4. 23. – Gengivet med forfatterens tilladelse).

Denne sympati og antipati giver sig udslag eller udtryk i henholdsvis tiltrækning og frastødning, der jo som udtrykkene umiddelbart siger, henholdsvis betyder at blive eller føle sig tiltrukket af noget, og at blive eller føle sig frastødt af noget. I denne forbindelse vil læseren sikkert erindre sig, at det tidligere er blevet nævnt, at princippet tiltrækning-frastødning har principielle ligheder med elektrostatikkens grundlag og lovmæssigheder. Her skal vi derfor ganske kort skildre, hvori den principielle overensstemmelse med de forhold, der gør sig gældende i forbindelse med køns- eller kærlighedslivet, består.

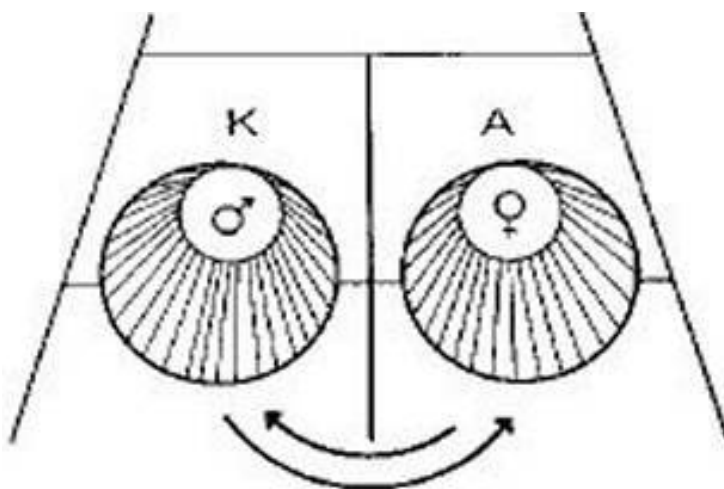
Men som tidligere antydnet, er spørgsmålet om tiltrækning og frastødning og i øvrigt også om det seksuelle klimaks ikke så enkelt og ligetil en sag, som det måske umiddelbart kunne lyde til at være. Det hænger ifølge Martinus sammen med den omstændighed, at der består en særlig relation mellem de to overbevidsthedspoler og de to seksuelle polorganer eller psyko-sympatiske anlæg. De sidstnævnte har nemlig ikke karakter af et maskulint polorgan, der er knyttet til den maskuline pol,

og et feminint polorgan, der er knyttet til den feminine pol. Forholdet er i virkeligheden betydeligt mere kompliceret og - det tør nok siges - raffineret. (Note 10)

Det seksuelle klimaks eller orgasmen

Vedrørende selve det seksuelle klimaks, beror dette psykisk set på et særligt samspil mellem de to polorganer, idet de behagsfølelser, som Jeget modtager gennem det ene polorgan, ved hjælp af det andet polorgan bliver i stand til at stille bevidstheden ind på en ganske bestemt mental tilstand eller 'bølglængde' (vibrationshastighed). Denne tilstand eller 'bølglængde' forplanter sig via den sjælelige struktur til det andet polorgan, således at et slags kredsløb etableres mellem de to polorganer, hvorved behagsfølelserne, Jeget oplever og fokuserer på, i stigende grad forstærkes, for på et tidspunkt at antage karakteren af klimaksoplevelse.

Martinus' pointe er her, at klimaksoplevelsen bliver muliggjort af, at det polorgan, der fungerer som modtager af behagsfølelserne, gennem det til lejligheden etablerede kredsløbs-samspil med det 'assisterende' polorgan, er blevet bragt til at svinge eller vibrere i takt med de tidligere nævnte højeste energikombinationer i Guds bevidsthed.

Polorganerne i deres fremtræden som antenne og kondensator for hinanden i forbindelse med etableringen af seksuelt klimaks. Her tænkes det feminine polorgan i rollen som antenne (mærket A), medens det maskuline polorgan fungerer som kondensator (mærket K). Deres indbyrdes virksomhed med karakter af et kredsløb via den sjælelige struktur er vist ved korresponderende pile. (© 1989 Per Bruus-Jensen: "X", bd. 4, stk. 4. 26.- Gengivet med forfatterens tilladelse).

I praksis opnås den seksuelle klimaks i henhold til Martinus' principielt på den måde, at Jeget på given foranledning modtager almindelige behagsfølelser via de

ydre sanseoplevelser, som 'opfanges' af den sjælelige strukturs følelseslegeme, og derigennem af det polorgan som ved den lejlighed fungerer som modtager, og som da er tilknyttet den sjælelige strukturs følelseslegeme (det receptive system). Denne situation aktiverer automatisk det andet polorgans medvirken i processen, hvilket fører til en stimulering og forstærkning af behagsfornemmelserne, i praksis den fysiske så vel som psykiske pirringsvirksomhed.

Under forudsætning af, at Jeget fastholder og øger denne pirringsvirksomhed og koncentrationen omkring den længe nok, bringes svingnings-spændingstilstanden i modtager-polorganet efterhånden mere og mere på bølgelængde med de svingnings- og spændingstilstande, der gør sig gældende i de højeste lag af den guddommelige bevidsthed. I den givne situation begynder Jegets føling med disse bevidsthedslag almindeligvis som momentane, kortvarige kontakter med disse lag, der yderligere ansporer det assisterende polorgan til forstærket medvirken, hvorved modtager-polorganet bringes i en svingnings- og spændingstilstand, der af Jeget opleves som en følelsesmæssigt så koncentreret tilstand eller ekstase, at denne i heldigt fald til sidst fører til et uovertruffent klimaks. (Note 11)

Det er dette klimaks, som i bedste fald har karakter af en behags- eller salighedsoplevelse, der overgår alt andet, det levende væsen, subsidiært mennesket, er i stand til at tilvejebringe og opleve. At mennesket i almindelighed derimod ikke oplever dette kortere eller længere varende klimaks i dets kosmiske natur, nemlig som det eller de guddommelige øjeblikke, hvor det gennemstråles af den hellige ånds energier og kræfter, hænger ifølge Martinus sammen med menneskets aktuelle udviklingsituation.

Denne situation er bestemt af, at mennesket for tiden befinder sig på et trin i den kosmiske udviklingsproces, hvor det foreløbigt kun kender den form for seksuelt klimaks, som kan opnås gennem den ene af de to principielle 'adgangsveje', der kan føre til dette, nemlig den form for klimaks, der kan opnås uafhængigt af dagsbevidst intuitionsvirksomhed.

Det er i den sammenhæng vigtigt at understrege, at de to polorganer gensidigt er i stand til at kunne fungere som modtager og 'assistent' for hinanden. Men da de to polorganer ikke fungerer på samme måde, bevirker dette at det principielt er muligt at etablere to forskellige former for seksuelt klimaks, beroende på hvilket af de to polorganer, der i det givne tilfælde spiller 'hovedrollen' som modtager af behagsfornemmelserne.

Polorganernes funktioner

De to underbevidstheds-polorganers praktiske betydning ligger i, at de hver især er udpræget sensitive over for behags- og ubehagsfornemmelser, som de til dels selv

muliggør. Desuden fungerer de på foranledning af diverse behagsfølelser som en slags 'batterier' for opladning og afstemning af en spændingstilstand, som i givet fald bringer dem på bølgelængde med de særlige, guddommelige energier, der udgør en væsentlig del af grundlaget for oplevelsen af den seksuelle klimaks eller ekstase.

Den afgørende forskel mellem de to polorganers respektive funktionsmåde ligger i, at det ikke er de samme behagsmomenter, de er følsomme over for. Det ene polorgan er nemlig kun påvirkeligt af behagsfølelser, der formidles via sansning fra neden, dvs. behagsfølelser, der hidrører fra stofside-momenter, herunder emotionelle momenter. Omvendt er det andet polorgan udelukkende påvirkeligt af behagsfølelser, der formidles via sansning fra oven, dvs. behagsmomenter, der hidrører fra åndelige momenter eller livssidedata. (Se nedenfor).

De to polorganers særpræg medfører primært, at de er forbundet med hver sit specielle område af den sjælelige strukturs to organiske storområder, som vi tidligere har lært at kende henholdsvis under betegnelserne det receptive system, som særlig formidler sansning, og det donative system, der særlig formidler manifestation. Men begrebet sansning omfatter som allerede antydnet to principielle sansemetoder eller måder, hvorpå sansning kan finde sted. Disse to sansemåder kalder Martinus henholdsvis for "sansningen fra neden" og "sansningen fra oven".

"Sansningen fra neden"

Ved begrebet sansningen fra neden, som især befordres af den sjælelige strukturs følelseslegeme, forstår Martinus den form for sansning, der hidrører fra livsoplevelsens 'ydre', fysiske side, den såkaldte stof-side, - han kalder den også for sansningen på tværs af materien, dvs. en rum-tid-dimensionel sansning (herom senere) - og som sansnings- eller oplevelsesmæssigt resulterer i komplekset af emotioner og sansekvaliteter (følelser, følelser, fornemmelser, farver, lyde, dufte, m.v.). Det er altså med andre ord den sansemetode, som er beroende på det eksterne sanseapparat, et begreb, der bl.a. omfatter de ydre, fysiske sanseorganer: øjne, ører, næse osv. Vi skal imidlertid senere vende tilbage til og se nærmere på, at begrebet det eksterne sanseapparat dækker over betydeligt andet og mere, end de fysiske sanser. (Note 12)

"Sansningen fra oven"

Ved begrebet sansningen fra oven, som især befordres af den sjælelige strukturs intuitionslegeme, intelligenslegeme og hukommelseslegeme, forstår Martinus den form for sansning, der hidrører fra livsoplevelsens 'indre', åndelige eller parafysiske side, den såkaldte livsside, - han kalder den også for sansningen på langs af materien, dvs. en ikke-rum-tid dimensionel sansning (herom senere) - og som

sansnings- eller oplevelsesmæssigt resulterer i Jegets forståelse af det, stofsiden med sine diverse sansedata åndeligt set 'betyder', dvs. dens mening, værdi eller betydning.

Det er ikke mindst i denne forbindelse, at Jegets erindringskartotek optræder med dets indhold af individets samlede sum af erfaringer fra indeværende spiralafsnit, i form af erindringstalentkerner i overbevidsthedsområdet (skæbneelementet). Vi skal dog ikke gå dybere ind på sansningens problematik her, men blot nævne, at der findes to hovedformer for sansning fra oven, nemlig én form, hvor denne sansning foregår uden intuitionsenergiens medvirken, og én form, hvor den foregår med denne grundenergis specielle medvirken. Det er særlig i forbindelse med den sidstnævnte form for sansning fra oven, at begreber som evighed, guldkopier og visdomsocean er relevante og kommer ind i sammenhængen. (Note 13)

Imidlertid er hovedpointen i sammenhængen, at de to sæt polorgan-kombinationer danner grundlag for hver sin form for seksualisme, hvoraf som nævnt kun den emotionelt betonedede seksualisme er kendt af mennesket. Derimod er samme menneske i almindelighed fortsat ubekendt med den intellektuelt betonedede seksualisme. Den førstnævnte befinder sig i et afhængighedsforhold til dén sansestruktur, der især er ansvarlig for den fænomenologiske livsoplevelse samt følelseslivet. Det skal fremhæves, at ifølge Martinus er overhovedet al livsoplevelse fænomenologisk og dermed i en vis forstand illusionistisk (herom senere). Den sidstnævnte form for seksualisme befinder sig derimod i et afhængighedsforhold til den sansestruktur, på hvilket det intellektuelle liv er beroende.

Det emotionelle og det intellektuelle polorgan

Disse to indbyrdes forskellige afhængighedsforhold mellem polorganerne og sansestrukturerne indbyrdes, udgør baggrunden for at Martinus har givet de to polorganer henholdsvis tilnavnet den emotionelle pol, som altså er ansvarlig for den emotionelle seksualisme, og den intellektuelle pol, der svarer for den intellektuelle form for seksualisme. Det er lige præcis dette sæt polorganer, der henvises til, når talen er om begrebet det psyko-sympatiske anlæg.

Desuden er det netop med indførelsen af de to nævnte kosmiske begreber i fremstillingen, dvs. det emotionelle polorgan og det intellektuelle polorgan, at vi er kommet i berøring med nogle af de måske allervigtigste faktorer og samtidig et af de mest betydningsfulde emner i Martinus' Kosmologi. Det vil formentlig uden videre fremgå af den følgende beskrivelse af de to ovennævnte polorganers specielle relationer til de to overbevidsthedspoler. (Note 14)

Det indbyrdes forhold mellem de to overbevidsthedspoler, den maskuline pol og den feminine pol, og de to underbevidstheds-polorganer, det emotionelle polorgan

og det intellektuelle polorgan, er nemlig helt specielt og lader sig ikke umiddelbart udlede af selve begreberne. For at kunne forstå det i øvrigt periodisk skiftende tilknytningsforhold mellem de to poler og polorganer, er det nødvendigt at inddrage en ny og afgørende faktor og et nyt og omfattende begreb i fremstillingen.

Dette begreb og denne faktor kalder Martinus for "det seksuelle dobbeltekredsløb", og herved forstår han et kredsløb, inden for hvilket alle det seksuelle temas principielle muligheder kommer til udfoldelse og bliver ligeligt oplevet af individet. Der er endvidere det helt specielle ved dette dobbeltekredsløb, at det er udtryk for et af de store og afgørende træk ved livets kosmiske grundplan, som han også kalder for "den evige verdensplan". (Note 15)

Kommentar: Et kosmisk fænomen som "det seksuelle dobbeltekredsløb" har naturligvis ingen gyldighed set i ét-livs-hypotesens perspektiv. Men indenfor rammerne af Martinus' kosmologi, er det logisk, at et sådan dobbeltekredsløb må forekomme, for at den fuldstændige ligestilling og retfærdighed i de levende væseners tilværelse kan finde sted. Men en væsentlig pointe i ét-livs-hypotesen er jo netop, at den fuldstændige ligestilling og retfærdighed i de levende væseners tilværelse efter en hel del at dømmes faktisk ikke finder sted.

Relationen mellem de to poler og de to polorganer

Som nævnt eksisterer der ikke noget fast eller permanent tilhørsforhold mellem de to poler og de to polorganer, idet de ifølge Martinus forholder sig til hinanden på en måde, der fører til dannelsen af netop det seksuelle dobbeltekredsløb. Hvordan det går til i praksis, skal jeg i det følgende kapitel søge at redegøre for så enkelt og klart, som det er mig muligt. Men jeg vil dog her benytte lejligheden til endnu engang at henvise den specielt interesserede læser til selve kilden til denne fabelagtige og storslåede beskrivelse af det seksuelle kosmiske 'drama', nemlig Martinus' egne værker, eventuelt suppleret med Per Bruus-Jensens bidrag i form af en supplerende systematisk fremstilling af samme emne. (Note 16)

Som tidligere nævnt afhænger det seksuelle klimaks af begge polorganer og deres respektive sansestrukturers medvirken, men der består samtidigt den mulighed, at et seksuelt klimaks kan etableres og opleves så vel gennem det ene som det andet polorgan, hvilket giver anledning og adgang til to former for seksuel ekstase. Den ene mulighed giver det emotionelle polorgan adgang til, og den anden mulighed er det intellektuelle polorgan ansvarlig for.

Indtil videre er det dog kun muligt for mennesket i almindelighed at etablere og opleve det seksuelle klimaks via det emotionelle polorgan, hvorimod det i henhold til Martinus forholder sig sådan, at menneskets mulighed for at kunne benytte sig af det intellektuelle polorgan til at opnå seksuelt klimaks, vil komme inden for

rækkevidde i løbet af en overskuelig fremtid. Det hænger især sammen med den igangværende, specielle humane udvikling, Martinus betegner som polforvandlingen, som indgår i det seksuelle dobbeltkredsløb, og som vi snart skal gøre os bekendt med.

Imidlertid har et fænomen som "talentkerner" været nævnt så ofte, især i dette afsnit, at nogle læsere måske kunne føle behov for at få forklaret, hvad der mere præcist skal og kan forstås ved begrebet. Derfor skal vi i det følgende afsnit beskæftige os med "talentkerneprincippet", før vi går videre med udredningen af de uhyre interessante og – det må tilstås – komplicerede og derfor vanskeligt forståelige analyser omkring seksualisme. Via hjemmesidemenuen har læseren hele tiden mulighed for at veksle mellem og vende tilbage til de forskellige afsnit, som måske i særlig grad gør krav på interesse og opmærksomhed. (Citat slut)

Kommentar: Her skal skyndsomts indføres, at talentkernerne er blevet grundigt omtalt tidligere ovenfor, hvorfor der ikke vil være grund til at gentage emnet her. Derimod vil der være god grund til endnu engang at konstatere og påpege, at efter min opfattelse strider ét-livs-hypotesen ikke imod det væsentlige og principielle i Martinus' (og Per Bruus-Jensens) geniale skildring af "det seksuelle polprincip". Derfor vil vi roligt kunne fortsætte denne lange odysse med at omtale det nok så vigtige emne i Martinus' kosmologi, som han selv betegner som "den seksuelle polforvandling".

Det skal i øvrigt allerede her på forhånd indskydes og fremhæves, at selv om Martinus' skildring af "den seksuelle polforvandling" forudsætter og er betinget af den proces, han betegner som "den kosmiske udvikling og udvikling", en proces, der ifølge hans kosmologi principielt gentager sig igen og igen i al evighed, vil jeg mene, at det principielle og væsentlige i "den seksuelle polforvandling" også er gyldigt set i ét-livs-hypotesens betydeligt mindre perspektiv. Den nævnte forvandling kan udmærket tænkes at forekomme genetisk fra individ til individ og fra slægt til slægt.

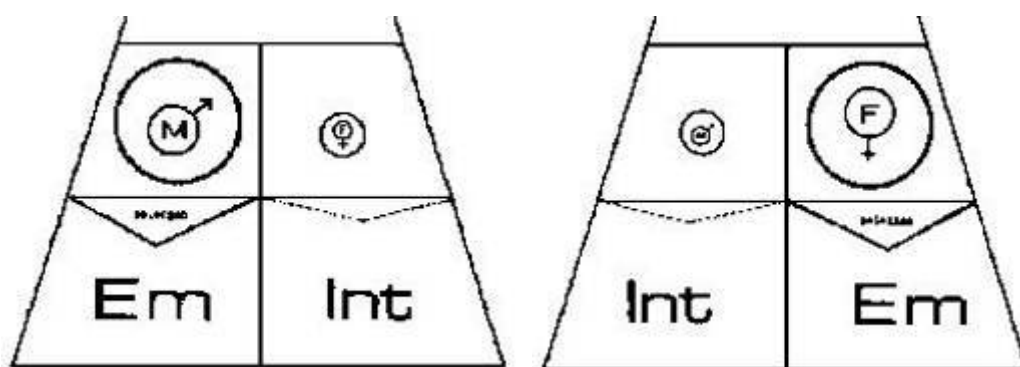
Men det må indrømmes, at dette mindre perspektiv jo ikke har plads til at rumme de store kosmiske visioner, som Martinus har set for sig og brugt et langt liv til at skrive og fortælle om. Alligevel vover jeg at fastholde ét-livs-hypotesen", som i stedet tolker Martinus' visioner, analyser og facitter i et sekulært historisk perspektiv. Det sker i form af menneskehedens fysiske, samfundsmæssige og kulturelle og dermed også psykologiske historie fra slægt til slægt og fra kulturperiode til kulturperiode.

Inden vi fortsætter med en nærmere redegørelse for, hvad den seksuelle polforvandling betyder for både det enkelte menneske og for menneskeheden, skal her fortælles om et nok så vigtigt emne i relation til den netop nævnte polforvandling:

De to polers og polorganers indbyrdes relationer

Det kan indledningsvis fastslås, at det ifølge Martinus er en ufravigelig kosmisk grundregel, at det emotionelle polorgan med tilhørende sansestruktur hos hankønsvæsener altid er knyttet til den maskuline pol. Da den sidstnævnte er sæde for det levende væsens udadrettede aktivitet og dermed for dets afsendelse af energi (manifestation), er vi hermed stillet over for en donativ seksualtype.

For hunkønsvæseners vedkommende forholder det sig lige modsat, idet det emotionelle polorgan i disses tilfælde altid vil være forbundet med den feminine pol. Da denne jo er sæde for det levende væsens indadrettede aktivitet og dermed for dets modtagelse af energi (sansning), er der derfor tale om en receptiv seksualtype.

Hankønsvæsenets totale polkombination: 1) det emotionelle polorgan (den aflange trekant med spidsen pegende nedad mod 'Em' i feltet på figuren til venstre) plus apparatet for sansning fra nedden er forbundet med den maskuline pol (mærket 'M'), der er maksimalt udviklet; 2) det intellektuelle polorgan (den aflange trekant med spidsen pegende nedad mod 'Int' i feltet på figuren til venstre) plus apparatet for sansning fra oven er forbundet med den feminine pol, der er mere eller mindre latent.

Hunkønsvæsenets totale polkombination: 1) det emotionelle polorgan (den aflange trekant med spidsen pegende nedad mod 'Em' i feltet på figuren til højre) plus apparatet for sansning fra nedden er forbundet med den feminine pol (mærket 'F'), der er maksimalt udviklet; 2) det intellektuelle polorgan (den aflange trekant med spidsen pegende nedad mod 'Int' i feltet på figuren til højre) plus apparatet for sansning fra oven er forbundet med den maskuline pol, der er mere eller mindre latent.

(Diagrammer og tekst er med mindre tilføjelser til sidstnævnte gengivet fra © 1989 PB-J: "X", bd. 4., stk. 4. 43.)

Personlig vil jeg indskyde, at det selvfølgelig kræver en god portion fantasi at 'omsætte' diagrammer, som de ovenfor viste, til faktisk virkelighed. Men selv om

forholdet mellem poler og polorganer er et subtilt emne, er det dog vigtigt, at man efter bedste evne gør sig klart, hvad sagen drejer sig om.

Idet den maskuline pols kosmiske tendens er udadrettet i form af afsendelse af energi = manifestation = donativ, og den feminine pols er indadrettet = modtagelse af energi = sansning = receptiv, kan det følgelig konstateres, at det er indflydelsen fra de to overbevidsthedspoler, der fører til dannelsen af to forskellige seksualtyper eller køn.

Dette lovbundne forhold vedrørende den emotionelle seksualisme, er de to polorganer til enhver tid undergivet. Men i og med kendskabet til den emotionelle seksualismes organiske grundlag, er det forhåbentlig muligt at forstå, hvorfor hankønnets forhold til hunkønnet i reglen er kendetegnet ved relativt større fysisk styrke og muskelkraft og ved aggressiv tilbøjelighed til at ville underlægge sig den 'ydre' verden, for dermed at kunne herske og regere. Dette forhold hænger for hankønnets vedkommende sammen med den organiske omstændighed, at den maskuline pol især samvirker med den sjælelige strukturs tyngde- legeme, som jo bl.a. netop er kendetegnet ved tyngdeenergiens dynamiske og udadfarende kraft. Omvendt er hunkønnet præget af relativt mindre fysisk styrke og muskelkraft, og dets forhold til hankønnet er i reglen kendetegnet ved tilbøjelighed til og stort talent - i mange tilfælde 'snilde' - for at 'underordne' sig hankønnet (manden) og appellere om hans beskyttelse og tryghed i videre forstand.

Disse særpræg hænger for hunkønnets vedkommende sammen med det forhold, at den feminine pol organisk især samvirker med den sjælelige strukturs følelseslegeme, der jo ved sit tilknytningsforhold til følelsesenergiens 'passive', 'sammentrækkende' og indadrettede kraft netop bibringes sine særlige karakteristika. (Note 1)

Kønsrollerne

De to kønspræg, hankøn og hunkøn, og disses forhold til eget køn og modkønnet, er altså i henhold til Martinus ikke en rollefordeling eller et 'rollespil', som mere eller mindre er påtvunget eller påført de levende væsener i form af henholdsvis hankøn og hunkøn eller mand og kvinde, sådan som det i nyere tid er blevet hævdet af kulturradikale og rabiate politiske filosofier. Kønsprægene er ifølge Martinus grundlæggende naturgivne, men i en noget anden forstand end nutidige, rabiate kønsrolle-debattører almindeligvis forestiller sig.

Det skal dog medgives kritikerne af den 'naturgivne årsagssammenhæng' mellem kønnene, at det kun er med forbehold, at de ovennævnte kønspræg og karakteristika for henholdsvis hankøn og hunkøn er gældende. Dels gives der

undtagelser i naturen, hvor det f.eks. i insekternes verden i nogle tilfælde er hunnen, der er det stærke køn og hankønnet det modsatte.

Således gives der bl.a. hos bierne særlige forhold, som er bestemmende for kønnet, men som ikke har lighed med de almindeligt kendte relationer mellem kønnene. Inden for pattedyrenes verden ser man også forskellige undtagelser, som f.eks. hos løverne og lignende rovdyr, hvor det især er hunnerne, der jager og sørger for afkommets opdragelse og beskyttelse. Men i brunsttiden og i parringssammenhæng, er det hannerne, der er de aggressive og aktive, medens hunnerne normalt er 'passive' og i bogstaveligste forstand underlægger sig det stærke køn.

I menneskets verden finder man også afvigelser fra det normale eller almindelige kønsrollemønster, idet der hos visse natur- og stammefolk har hersket såkaldt matriarkat (kvindestyre). Dette er dog efter alt at dømme snarere en sjælden undtagelse, end det er nogen regel, og hænger formodentlig sammen med helt specielle forhold, som f.eks. underskud af mænd. På samme måde med flerkoneri, som delvis er socialt og kulturelt betinget, men som oprindeligt måske kan være forårsaget af overskud af kvinder.

Endelig er der den form for afvigelse fra det normale forhold mellem de to køn, som kaldes homoseksualitet eller bøsser og lesbiske. Der forekommer desuden en række andre seksuelle afvigelser fra normen, som f.eks. pædofili, sadomasochisme, sodomi, fetichisme, nekrofil m.m., som psykologien og psykiatrien almindeligvis mener skyldes uheldige årsager i barndommen, men som biologien snarere mener skyldes genetiske forstyrrelser, og nogle hjerneforskere tilskriver specielle forhold i hjernen.

Martinus giver imidlertid en noget anden og på sin vis dybere årsagsforklaring på homoseksualitet så vel som på de øvrige seksuelle afvigelser fra normen, end både psykologien, psykiatrien, biologien og hjerneforskningen, hvilket vi skal se på senere.

Til trods for de nævnte afvigelser fra det normale kønspræg og normal seksuel orientering og praksis, er der dog ikke noget som tyder på, at Martinus' analyser af det seksuelle polprincip med de to poler og polorganer, og af den emotionelle seksualisme med hvad deraf videre følger, ikke skulle være gyldige. Eller i det mindste er jeg ikke blevet orienteret om det, hvis det skulle være tilfældet. Det er med andre ord indtil videre min overbevisning, at de kosmiske analyser i alt væsentligt er gyldige, også på dette vigtige emneområde. Derfor vil vi nu gå videre i denne fremstilling af Martinus' analyser over den emotionelle seksualisme og dens i det hele taget vidtrækkende konsekvenser. (Note 2)

Den emotionelle seksualismes klimaks

Selvom de to polorganer, som tidligere nævnt, kan betegnes som det levende væsens primære kønsorganer, er de i henhold til Martinus dog ikke i sig selv i stand til at fremkalde seksuelt klimaks. Derfor er de uløseligt tilknyttet det egentlige sanseapparat i form af den sjælelige struktur, som dels kan præstere sansning fra neden og dels sansning fra oven.

Som nævnt vil det emotionelle polorgan altid være forbundet med den del af sansestrukturen, som er præget af det emotionelle legeme, altså følelseslegemet, og dets virksomhed, der er ansvarlig for sansningen fra neden (sansningen af livets 'stofsider', dvs. rum-tid-hastigheds-dimensionelle fænomener og data).

Men til etableringen af det seksuelle klimaks kræves desuden forekomst og medvirken af specielle sanseorganer i underbevidsthedsregionen, der er særligt indrettede til at samarbejde med polorganerne i fælles bestræbelse på at frembringe det af Jeget så stærkt attråede seksuelle klimaks. Sådanne specialorganer, der henhører under apparatet for sansning fra neden og som står i den emotionelle seksualismes tjeneste, forefindes på det åndelige plan i form af følelseslegemet, og på det korresponderende fysiske plan i form af de primære kønsorganer. Det er dog her vigtigt at gøre sig klart, at selv om netop kønsorganerne spiller en central rolle for opnåelsen af det seksuelle klimaks, så er det ifølge Martinus ikke det fysiske kønsorgan i sig selv, der frembringer dette klimaks. Det gør derimod et højpsykisk polorgan, som kønsorganet via følelseslegemet står i forbindelse med, i dette tilfælde det emotionelle polorgan, der derfor kan opfattes som højpsykisk pendant til det fysiske kønsorgan. (Note 3)

Det intellektuelle polorgan

Imidlertid oplyser Martinus, at opnåelsen af det seksuelle klimaks yderligere kræver medvirken af endnu en nødvendig faktor, og denne udgøres af det intellektuelle polorgan. Det hænger dels sammen med, at klimaks i væsentlig grad opnås gennem en bevidsthedsproces, og dels med, at det er en nødvendig forudsætning for opnåelsen af klimaks, at netop dette polorgan bringes i en svingnings- og spændingstilstand, som er i resonans med og giver indslag af de guddommelige energier, hvoraf oplevelsen af den seksuelle orgasme rent faktisk afhænger.

Det seksuelle klimaks forudsætter altså medvirken af både emotionel og intellektuel aktivitet fra det levende væsens side, og ikke mindst for menneskets vedkommende, for at kunne etableres, og der stilles tilmed krav om, at denne aktivitet skal indeholde i hvert fald et minimum af de kvaliteter, der svarer til kvaliteten af de guddommelige energier.

Men netop i den forbindelse er mennesket og især dyret vanskeligt stillet, fordi de intellektuelle anlæg selv i bedste fald er så uudviklede og svage, at intuitionsenergien endnu ikke er under viljens kontrol og derfor kun optræder tilfældigt og i sporadiske glimt. Dertil kommer, at følelseslivet relativt set er lavt og primitivt, idet det i overvejende grad er egoistisk og ikke levner megen plads for de altruistiske og humane følelser, som betinger den viljestyrede intuition.

Dette betyder strengt taget at man ikke skulle forvente, at der hos dyret og det jordiske menneske forekommer de nødvendige forudsætninger for opnåelsen af det seksuelle klimaks. Men dette klimaks ved man og kan iagttage er en kendsgerning hos begge væsenstyper. Følgelig må der altså findes en anden mulighed, for at individets sansestruktur kan komme i kontakt med de betingende høje guddommelige energier. Spørgsmålet lyder derfor: Hvad er det lige præcis for en faktor, der kompenserer for eller ligefrem erstatter manglen på høje emotionelle og intellektuelle egenskaber, som eksempelvis den betydningsfulde intuitionsfunktion?

En kompenserende faktor

Hertil svarer Martinus klart og enkelt, at den kompenserende faktor udgøres i dette tilfælde af instinktlegemet, men vel at mærke mere præcist dets medvirken og funktion i det sanseapparat for sansning fra oven, som er tilknyttet det intellektuelle polorgan. Vi skal dog ikke her komme nærmere ind på, hvordan instinktlegemet fungerer i sammenhængen, men blot pege på, at dets medvirken som kompenserende faktor især hænger sammen med, at det så at sige har forbindelse 'bagud' til kilden til de ekstaseenergier, hvoraf det seksuelle klimaks afhænger, nemlig summen af de personligt vundne erfaringer og erindringer fra det tilbagelagte spiralafsnit, men omdannet til guldkopier.

Som vi tidligere har hørt om, er disse guldkopier 'oplagrede' i visdomsoceanet, der er en 'statisk' eller 'potentiel' afdeling eller 'lag' af det tilværelsesplan, Martinus kalder den guddommelige verden. Denne 'grænser' op til salighedsriget, som det nuværende menneske og dyr også opholdt sig i og passerede igennem i sin tid, på vej mod en ny fysisk tilværelse, der begyndte i mineralriget og som via planteriget fortsatte i dyreriget, hvortil det jordiske menneske endnu hører.

Men under deres respektive fortidige ophold i salighedsriget, kunne mennesket og dyret hver især beskæftige sig dagsbevidst og viljemæssigt med det nævnte guldkopimateriale, som forelå i form af forædlede erindringskopier af de oprindeligt tilgrundliggende oplevelser og erfaringer. Men i løbet af involutionen via mineral-, plante- og dyreriget og efterhånden som det sidstnævnte med dets barske livsvilkår lagde stadig større beslag på væsenernes opmærksomhed og kræfter, kom dette guldkopimateriale til at repræsentere den tabte lys- og kærlighedsverden eller "den tabte horisont" fra urtiden.

Dette er altså ifølge Martinus baggrunden for instinktlegemets automatiske tilgang til den personlige sum af guldkopier, og det er takket være denne, at mennesket og dyret aner og fornemmer de beslægtede høje guddommelige vibrationer og energier, når dets primære fysiske kønsorganer påvirkes under forspillet og samlejet eller parringen, og hvis intensitet kulminerer under orgasmen.

Der er naturligvis meget andet og mere, der kunne siges om og bidrage til at belyse og karakterisere den emotionelle seksualisme, men det ville føre for vidt at komme nærmere ind på dens mange store og interessante aspekter i denne forbindelse. Her må jeg endnu engang henvise den specielt interesserede læser til kilden til denne fremstilling. (Note 4) H1-11. Emotionel og intellektuel seksualisme – om de to grundformer for seksualisme.

For at undgå at gentage, hvad jeg allerede for længst har skrevet om emnet, vil jeg her citere fra artiklen H1-13. Introduktion til "Den seksuelle polforvandling" – den 'vågne' og den 'sovende' seksuelle 'pol':

Mennesket og den seksuelle polforvandling

(Citat) I dette kapitel skal vi se på nogle af de faktorer, der er bestemmende og afgørende for individets forvandling fra egentligt dyr til rigtigt menneske, og på, hvordan den til grund liggende seksuelle polforvandlingsproces indvirker på menneskets sympatiske og seksuelle orientering og adfærd, samt på dets udvikling, bevidsthedsliv og adfærd i det hele taget.

Som tidligere omtalt udvikler det levende væsen sig i materien eller den fysiske verden fra salighedsriget via mineralriget, planteriget og dyreriget, hvortil det jordiske menneske endnu hører, og hvorfra det ifølge Martinus er i færd med at udvikle sig frem til en væsenstilstand, der kvalificerer det til at henhøre under "det rigtige menneskerige"s domæne. Dette rige er først så småt ved at begynde at manifestere sig her på jorden i vor tid, men vil i henhold til de kosmiske analyser blive udviklet og etableret på de jordiske kontinenter i løbet af de kommende tre tusinde år.

Ifølge Martinus' kosmiske analyser udgør jordmennesket - Martinus betegner konsekvent mennesket som "jordmennesket" eller "det jordiske menneske", dels for at skelne fra det egentlige dyr, og dels som modsætning til "det rigtige menneske" i "det rigtige menneskerige" - et overgangsvæsen mellem dyr og menneske, et væsen, der endnu i stor udstrækning bærer dyrerigets livsvilkår og traditioner i sig, men hvis længsler og håb i realiteten er rettet mod det foreløbige Utopia, som især menneskehedens åndelige elite altid har set for sig. Dette Utopia er ifølge Martinus identisk med det rigtige menneskerige, hvorfra store kulturelle fornyere og åndelige

vejledere, som eksempelvis Moses, Krishna, Buddha, Jesus og Muhammed, som hver til sin tid blev udsendt af det guddommelige skabeprincip (Gud) i egenskab af verdensgenløsningsprincip og forsyns- eller forældre- og beskyttelsesprincip, for at inspirere menneskeheden til langsigtet at ændre kurs og målsætning. (Note 1)

Skabeprincippets mørke og lyse udstråling

I henhold til Martinus udgør det guddommelige skabeprincip den fundamentale basis for al udvikling og oplevelse af livet, sådan som dette udfolder sig indenfor hvert af de kosmiske udviklingsafsnit, vi allerede har lært at kende under betegnelsen "spiralafsnit". Et sådant "afsnit" eller storkredsløb udgør netop en helhed, indenfor hvilken alle verdensaltets fundamentale og førende faktorer og principper kommer til ligelig udfoldelse.

Indenfor denne helhed viser det guddommelige skabeprincip sig med to indbyrdes modsatte tendenser, som gensidigt betinger og forudsætter hinanden, idet den ene tendens dominerer og er førende i første halvdel af spiralafsnittet, medens den anden tendens er førende og dominerende i anden halvdel af samme spiralafsnit. Disse lovmæssigheder er de levende væsener undergivet, og som følge deraf kommer disses oplevelse af livet indenfor hvert af de to spiralhalvdele til at forme sig som direkte modsætninger. (Note 2)

På ovenstående enkle og illustrative diagram vises forholdet mellem spiralkredsløbets indviklingsbue (A) og udviklingsbue (B). Diagrammet skal læses mod uret. Tallene 1-6 henviser til de seks kosmiske tilværelsesplaner eller riger. Det fremgår, at indviklingsbuen spænder over halvdelen af den guddommelige verden (5), hele salighedsriget (6) og hele planteriget (1) samt halvdelen af dyreriget (2). Sagt på anden måde, så strækker indviklingsbuen sig fra kulminationen af den guddommelige verden til kulminationen af dyreriget. Modsat ses det også,

at udviklingsbuen spænder over halvdelen af dyreriget (2), hele det rigtige menneskerige (3) og hele visdomsriget (4) samt halvdelen af den guddommelige verden (5). Det betyder, at udviklingsbuen strækker sig fra kulminationen af dyreriget til kulminationen af den guddommelige verden. (© 1989 Per Bruus-Jensen: "X", bd. 4, stk. 4. 118.).

Min kommentar: Selv om det ikke er det, som ovenstående diagram handler om, så kunne man faktisk alligevel godt tolke det derhen, - hvilket jo også er i delvis overensstemmelse med beskrivelsen af diagrammet - at A-buen dækker over de fysiske jordiske riger, fra og med halvdelen af rige nr. 5 (intuitionsenergiens domæne), som kunne tænkes at markere de helt igennem geniale atomare forudsætninger for rige nr. 6: mineralriget, (hukommelsesenergiens domæne). Rige nr. 1: skal ses som planteriget, (instinktenergiens domæne), halvdelen af rige nr. 2, som det egentlige dyrerige (tyngdeenergiens domæne), og halvdelen af rige nr. 3, det rigtige, humane menneskes første stadier (følelserenergiens domæne).

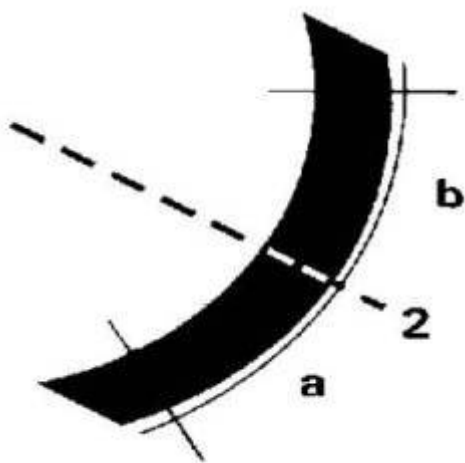
Men hvad der tydeligvis ikke er i overensstemmelse med diagrammets originalforklaring, er, at i 'et-livs-hypotesens kontekst kan kredsløbets B-bue ikke tolkes som udtryk for de åndelige riger, sådan som den originale forklaring lyder, men derimod kun tolkes som de åndelige eller psykiske energier, der markerer den samlede menneskeheds fortsatte successive bevidsthedsmæssige, samfundsmæssige og kulturelle udvikling. Hvilket med andre ord vil sige en udviklingsperiode, der er kendetegnet ved henholdsvis følelserenergiens, intelligensenergiens, intuitionsenergiens og hukommelsesenergiens overordnede dominans. Hvilket altså vil sige, en udvikling, der strækker sig fra og med sidste halvdel af rige nr. 2 (tyngde-energiens domæne), hele rige nr. 3 (følelserenergiens domæne), hele rige nr. 4 (intelligensenergiens domæne) og for første halvdel af rige nr. 5 (intuitionsenergiens domæne). De pågældende energier udgør samtidig de fysiske levende væseners bevidsthedsevner, sådan som tilfældet jo også er i Martinus' kosmologi.

Problemet med denne fortolkning er imidlertid, at da der grundlæggende er tale om et kosmisk kredsløb, som i princippet repeteres og fortsætter forfra og om igen i det uendelige i form af et spiralkredsløb, som til stadighed akkumulerer nye oplevelser og erfaringer hidrørende fra de levende væsener, der er involveret i forløbet. Man må altså med andre ord tænke sig en vedvarende og kontinuerlig proces af udvikling og udvikling. Denne millionårige eller måske snarere milliardårige proces, vil formentlig kunne tænkes at have foregået og at ville foregå her på jorden lige så længe denne har eksisteret og vil komme til at eksistere.

Skabeprincippets mørke udstråling

I henhold til Martinus betinger det guddommelige skabeprincip betinger, at dets virkninger i første halvdel af en spiral har til opgave at udvikle og fremme individets selviske længsel, begær og beskæftigelse med materien eller de materielle fænomener, hvorved individet bliver stadig mere og stærkere knyttet til materielle ting og dermed indviklet i materien. Denne situation medfører især, at individets interesse for og kærlighed til andre levende væsener for disses egen skyld, efterhånden svinder mere og mere til fordel for, at disse kun udgør redskaber for opnåelsen og tilfredsstillelsen af dets egne egoistiske ønsker og behov. Den yderste konsekvens heraf er, at det med tiden kommer til at fornemme og opleve sit eget Jegs adskillelse fra de andre levende væsener i tilværelsen. Denne oplevelse eller fornemmelse af adskillelse er faktisk identisk med individualitetsfølelsen eller jegfølelsen, som dermed er blevet fornyet. Hvilket i henhold til Martinus altså er skabeprincippets bevidste, målrettede hensigt.

På denne baggrund kommer individet i første halvdel af spiralafsnittet efterhånden til at fremtræde med fortættede eller materiefyldte organismer og med en udpræget egenkærlighed eller selvopholdelsesdrift, der i praksis viser sig som et egoistisk og på visse stadier umætteligt begær efter at tilegne sig ejerforholdet og ejendomsretten til så vel den livløse som den levende materie, men vel at mærke ofte på andre og svagere væseners bekostning. For bestemte individers vedkommende gælder tilegnelsen endog den materie, hvoraf andre individer har opbygget deres organismer, hvilket i særlig markant grad gælder for rovdyrene, som har udviklet sig til at være absolut afhængige af tilegnelsen af animalsk føde.

Udsnit af diagrammet ovenfor. Viser mødestedet mellem indviklingsbuen og udviklingsbuen i kulminationen af dyreriget, kendetegnet ved Jeg-bevidsthedens opståen. a = det rene dyr; b = det jordiske menneske. (© 1989 Per Bruus-Jensen: "X", bd. 4, stk. 4. 130.).

I henhold til Martinus har det guddommelige skabeprincip (Gud) imidlertid et helt bestemt formål med at lade individerne udvikle sig til den højeste grad af selvished og egoisme, hvor disse er helt ude af stand til at have samfølelse med eller tage hensyn til deres medvæsener. Denne selvished eller egoisme befordrer nemlig alle sådanne tendenser og fænomener som magtbegær, had, hensynsløshed, selvglæde og selvtilstrækkelighed, hovmod, misundelse, skinsyge o. lign. Sådanne følelser giver sig i deres yderste konsekvenser udslag i form af drab, mord, krig, lemlæstelse, kriminalitet, sygdom, livslede, sorg m.v.. Eller kort sagt den kulminerende form for ubehag, vi kalder det "onde". Da dette "onde" udgør "mørket" i tilværelsen, betegner Martinus derfor denne side af det guddommelige skabeprincips virksomhed som "den mørke udstråling".(Note 3)

"Det ubehagelige gode"

Denne mørke udstråling fra det guddommelige skabeprincip har ifølge Martinus til opgave at stimulere de levende væseners udfoldelse og oplevelse af "mørket", primært for derigennem at udvikle de evner hos samme væsener, uden hvilke udfoldelsen og oplevelsen af "lyset" ville være en total umulighed. Martinus pointerer, at en hvilken som helst form for oplevelse er uundgåeligt betinget af en forudgående oplevelse af dennes kontrast eller modsætning. Intet væsen i tilværelsen ville være i stand til at opleve noget, hvortil det ikke i forvejen har oplevet modsætningen, hvilket kort sagt vil sige, at modsætningerne så vel begrebs- som oplevelsesmæssigt gensidigt forudsætter og betinger hinanden. Den mørke udstråling i form af det såkaldte "onde" er derfor i sin højeste kosmiske analyse identisk med en guddommelig velsignelse, og det "onde" er følgelig ikke et absolut onde, men tværtimod en lige så nødvendig faktor i den kosmiske verdensorden som det såkaldte "gode". I konsekvens heraf betegner Martinus derfor det "onde" som "det ubehagelige gode" og det "gode" som "det behagelige gode".

Al udfoldelse og oplevelse af livet beror altså på kontrastforholdene i tilværelsen, hvorfor kontrastprincippet er et af de betydelige skabeprincipper, som det guddommelige skabeprincip (Gud) betjener sig af i sin universelle virksomhed. Skabeprincippets mørke udstråling er derfor en nødvendig og uundværlig basis for de levende væseners udvikling mod lyset. (Note 4)

Skabeprincippets lyse udstråling

I komplementær modsætning hertil, har det samme princip ifølge Martinus til opgave i sidste halvdel af spiralafsnittet at udvikle og inspirere individet til uselvisk og betingelsesløs kærlighed, næstekærlighed, til de levende væsener i tilværelsen. Denne udvikling har til formål, at underminere og efterhånden nedbryde individets interesse for de materielle ting og dets begær efter at eje eller besidde materien, eller kort sagt dets magt- og ejendomsbegær. Andre levende væseners ve og vel kommer mere og mere i fokus og bliver et lige så vigtigt ansvarsområde for

individet, som dets eget ve og vel. Det betyder, at individet efterhånden kommer til at føle sit samvær med alle andre levende væsener i tilværelsen, hvilket kulminerer i at individet på et tidspunkt oplever sig selv som ét med sit guddommelige faderlige ophav.

I sidste halvdel af spiralafsnittet beforder det guddommelige skabeprincip altså udviklingen af uselvskheden og alkærligheden, og derigennem bringes individet til at tage afstand fra og undgå og undslå sig for at deltage i enhver form for handlinger og foreteelser, der henhører under det såkaldte "onde" og ubehagelige og smertefulde for andre væsener. Dermed er individet blevet bragt i kontakt med universets guddommelige harmoni, fred og lykke, som er udtryk for den højeste form for kosmisk lys, der eksisterer, nemlig Guddommens egen væremåde og stråleglans. Derfor betegner Martinus denne side af det guddommelige skabeprincips virksomhed som "den lyse udstråling". (Note 5)

Det kosmiske livs "dage" og "nætter"

Det guddommelige skabeprincip ytrer sig altså i sin helhed i form af en lys og en mørk udstråling, hvis virkninger beforder de levende væseners evige udviklingsrejse gennem en tilværelseszone, hvor den lyse udstråling er dominerende, og en tilværelseszone, hvor den mørke udstråling er altafgørende. Sådanne to zoner danner tilsammen et udviklingsafsnit, dvs. et spiralafsnit, indenfor hvilket de levende væseners livsudfoldelse og livsoplevelse i lige høj grad kulminerer i kosmisk lys og mørke. Da dette i princippet gentager sig i al evighed, betyder det, at de levende væseners evige liv kommer til at forme sig som oplevelse af skiftende perioder af lys og mørke. Sammenligner man spiralkredsløbets lys og mørke med døgnkredsløbet, bliver disse til det evige livs "dage" og "nætter", og sammenligner man med årskredsløbet bliver de til det evige livs "somre" og "vintre".

Skabeprincippet store kontrasterende udstrålinger supplerer og komplementerer altså hinanden til en enhed, som dermed udgør den grundlæggende faktor, der betinger enhver form for livsudfoldelse og oplevelse af livet. Dermed bliver skabeprincippet lyse så vel som mørke udstråling ensbetydende med en altbeherskende guddommelig velsignelse, som fører de levende væseners evige udvikling og tilværelse frem gennem stadigt voksende og større og større højder i kosmiske bevidsthedssfærer eller tilværelsesplaner i Guddommens evige rige. (Note 6)

"Mørke" og "lyse" verdensgenløbere

Imidlertid passerer individerne ikke uden videre fra spiralafsnittets lyszone til dets mørkezone, og det er heller ikke tilfældet med passagen fra mørkezone til lyszone. Denne 'passage' styres jo dybest set af Guddommen, som i dette øjemed betjener sig af en særligt kvalificeret form for sans- og manifestationsredskaber,

nemlig af de såkaldte "verdensgenløser". Som tidligere omtalt, udgør samtlige levende væsener i mikrokosmos så vel som i mellemkosmos og makrokosmos Guddommens sanseorganer og manifestationsredskaber, jævnfør med stof- og livsenhedsprincippet. Guddommen er jo i sig selv ubegrænset eller fuldkommen i enhver henseende og kan som sådan ikke "vise" sig i sin egen natur for endelige væsener.

Ved begrebet "verdensgenløser" forstår Martinus et individ eller menneske, der er så langt fremskredent i udviklingen, at vedkommende i kraft af egne evner har tilegnet sig et sådant overblik over livet og en indsigt i dets love, at det er i stand til at grundlægge den moral og idealisme, som kulturen opbygges omkring. En sådan åndelig reformator eller kulturskaber kendes almindeligvis under betegnelsen "messias" eller "frelser", men som Martinus har valgt at kalde "verdensgenløser", hvor begrebet "genløsning" skal forstås som "at løskøbe" eller "løse tilbage fra fangenskab". For Martinus vil det sige, at et sådant indviet væsens mission altid resulterer i et samfunds tilegnelse af en ny og mere fuldkommen åndskultur, som derved udfrier det af en forældet kulturs efterhånden snærende traditioner og overtro og de mangehånde ubehagelige følger heraf. (Note 7)

"Mørke" verdensgenløser

Eftersom udvikling kun kan ske gennem væsenernes oplevelse af mørke så vel som af lys, vil verdensgenløserne i første halvdel af udviklingsspiralen være inspireret af det guddommelige skabepincips mørke udstråling, hvilket medfører at de vil have til opgave at opfordre og stimulere menneskeheden i tilegnelsen af en moral og et livssyn, som beforder de foreteelser, der netop bidrager til at skabe, opretholde og stadig forøge "mørket" og dets ubehagelige virkninger.

Sådanne verdensgenløser betegner Martinus som "mørke verdensgenløser", og dem har menneskeheden i en fjern fortid kendt under navn af "Lucifer", "Ahriman", "Satan", "Djævelen", etc. Den moral og livsopfattelse, som disse mørke verdensgenløser etablerede og indpodede i menneskene i svundne tider, behersker i virkeligheden endnu i vore dage udviklingen og menneskeheden i langt højere grad, end tilfældet er med den moral og det kulturgrundlag, der for ikke så mange årtusinder siden blev indpodet i menneskeheden af lyse verdensgenløser. Det kan man ifølge Martinus se af, at alle begreber, synspunkter og holdninger, der forsvarer eller stimulerer til krig, mord, drab, slagting, hævn, straf, "retfærdig harme", "hellig vrede", osv., jo reelt henhører under den mørke udstrålings moral. (Note 8)

Menneskeheden og skabeprincippets lyse udstråling

Men eftersom jordkloden - og med den jordmenneskeheden - er nået ind i den halvdel af spiralafsnittet, hvor den lyse udstråling fra skabeprincippet begynder at udfolde sig, vil samtlige individer også i større eller mindre grad være inspireret eller påvirket af denne udstråling, som har til opgave at befordre en udvikling og kultur, der faktisk i enhver henseende er stik modsat det gamle og forældede kulturgrundlag. Den lyse udstråling opfattes og promoveres derfor i reglen som guddommelig, medens den mørke udstråling til gengæld er indhyllet i mystik og derfor ofte fordømmes som direkte gudsfjendtlig og "ond".

Men til trods for, at menneskeheden i henhold til Martinus stort set er trådt over tærskelen til den lyse udstrålings domæne, idet jorden allerede har passeret kulminationen i den mørke udstråling, så gør resultatet eller følgerne af den sidstnævnte sig som nævnt fortsat stærkt gældende i samme menneskehed, nemlig som naturlige bevidsthedsanlæg og evner for at praktisere den mørke moral. Derfor er de mørke verdensgenløseres mission på jorden i virkeligheden blevet totalt umulig og dermed overflødiggjort, hævder Martinus, hvilket naturligvis ikke er ensbetydende med, at en eller flere af deres "disciple" ikke lejlighedsvis - men altså ikke tilfældigt - kan inkarnere på jorden i forsøget på at genoplive eller styrke den "gode gamle moral og verdensorden". Sådanne "disciple" af "mørket" kender vi fra nyere tids historie i skikkelse af en Adolf Hitler, en Josef Stalin, en Pol Pot m.fl. Karakteristisk for disse er det, at de i reglen optræder i "fåreklæder", det vil sige under foregivende af idealistisk og retfærdighedsstræbende målsætning, men hvor det korrupte snart viser sig ved, at de i praksis hylder magten efter den kyniske og hensynsløse devise: "målet helliger midlet".

I henhold til Martinus er menneskehedens nuværende udvikling blevet ført af lyse verdensgenløseres, hvilke han identificerer som de store åndspersonligheder, der er ophav til de førende verdensreligioner: Buddhismen, kristendommen og Islam. Det vil altså sige Siddhartha Gautama eller Buddha (ca.560-480 f.Kr.), Joshua Ben Josef eller Jesus Kristus (ca. år 7 f.Kr.-33 e.Kr.) og Muhammad ibn Abd-Allah eller blot Muhammed (ca.570-632). Graden af disse verdensgenløseres identitet som repræsentanter for det guddommelige skabeprincipps lyse udstråling og moral skal ses på baggrund af, i hvilket omfang de i deres visdom og lære har forkyndt betingelsesløs næstekærlighed og derved taget afstand i teori så vel som i praksis fra enhver form for udfoldelse af princippet "at dræbe" og fra de øvrige foreteelser i skabeprincippets mørke udstråling. (Note 9)

Imidlertid er der for Martinus ingen tvivl om, at den form hvori de tre store verdensreligioner har formidlet de kosmiske budskaber og sandheder, efterhånden er blevet forældet i forhold til de erfaringer og den viden, og dermed den intelligensudvikling, som menneskeheden generelt set især har tilegnet sig i løbet af

de sidste par hundrede år. Dette kan i henhold til Martinus blandt andet ses af det betydelige frafald, som dog nok mest gælder for den vestlige verdens og for kristendommens vedkommende. Han betegner derfor de tre store verdensreligioner, buddhismen, kristendommen og islam, som udtryk for, hvad han kalder "den gamle verdensimpuls".

(Artiklen fortsætter i 3. del)

Ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi. En redegørelse. 3. del

© Oktober 2016. Revideret i Maj 2017. Harry Rasmussen.

Ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi

En redegørelse

3. del

Tro og overtro

Lige så længe menneskene har været at betragte som netop "mennesker", både i dette ords biologiske og kosmologiske betydning, har disse været ført og vejledt af ældre brødre i udviklingen, først af mørke og siden af lyse verdensgenlødere. Men grundet på menneskenes endnu relativt primitive åndelige udviklingsstandard, har deres opfattelse af disse verdensgenlødere undertiden antaget meget fantastiske former. I reglen er verdensgenløserne blevet mødt med mistro og især misforståelse af samtiden, men efterhånden som deres guddommelige mission slog rod og blev etableret og institueret, slog opfattelsen af dem over i en så urokkelig tro på og uforbeholden anerkendelse af dem, at de endte med ligefrem at blive dyrket og tilbedt som rene guddomme.

Efterhånden som tiden gik opstod der forskellige myter, sagn og legender omkring de pågældende personligheder, således at troen på dem snart blev forvandlet til ren overtro. Denne tilbedelse og dyrkelse af åndspersonligheder, der i virkeligheden blot var ældre brødre i udviklingen, i stedet for af den virkelige Guddom, blev efterhånden en af de pågældende samfunds største hindringer for videre ånds- og kulturudvikling, et forhold, der til en vis grad også gør sig gældende inden for verdensreligionerne i vore dage.

I henhold til Martinus er der imidlertid i vor tid påbegyndt en ny lys udstråling fra det guddommelige skabepincip, som primært har til formål og opgave, på grundlag af kosmisk viden, hvilket vil sige en indsigt i dé åndelige faktorer og lovmæssigheder, der styrer de levende væsener og dermed livet, at vejlede den del af menneskeheden, som er vokset ud over troens domæne og dermed ikke længere kan modtage inspiration og vejledning gennem den guddommelige suggestion, der i vid udstrækning hidtil har ført menneskeheden i dens åndelige liv og udvikling. Den ny udstråling tilsigter at åbne uhildede og fordomsfrie menneskers øjne for, at dagliglivet her og nu i virkeligheden er Guddommens egen "tale" til de levende væsener om, at tilværelsen i sig selv er det største eventyr, der eksisterer. Den tilsigter med andre ord at fremme menneskers evne til at kunne få religiøs inspiration og 'næring' gennem hverdagens små og store hændelser eller fra

virkeligheden selv, og ikke gennem andre menneskers formidling og omtale af den.
(Note 10)

Den ny verdensimpuls

Den ny lyse udstråling fra skabeprincippet betegner Martinus som "den ny verdensimpuls, og den er ifølge hans oplysninger begyndt at stråle ind over jordens åndelige klima omkring vort århundredes begyndelse. Den ligger bl.a. til grund for de store økonomiske, sociale, kulturelle, samfundsmæssige, politiske forandringer og ikke mindst de ændrede indbyrdes menneskelige relationer, der har fundet sted og fortsat finder sted her i det tyvende århundrede, og som ifølge til Martinus i øvrigt vil fortsætte endnu et stykke ud i fremtiden. Der er dog ikke kun tale om behagelige virkninger af den ny verdensimpuls' indflydelse, men i en overgangsperiode i nok så høj grad om virkninger af endog særdeles ubehagelig eller ligefrem smertelig karakter. Blandt disse sidste nævner Martinus f.eks. vor tids store politiske omvæltninger eller revolutioner, seksuelle abnormiteter, ulykkelige ægteskaber, forskellige former for misbrug, f.eks. alkohol og narkotika, sindssygdomme mm. Foreteelser, som Martinus betegner som naturlige og uundgåelige reaktioner, der nødvendigvis må forekomme, hvor den ny verdensimpuls kolliderer med gamle holdninger og opfattelser af tilværelsen.

Men specielt vigtigt er det nok, at den ny verdensimpuls ifølge Martinus i særlig grad ligger til grund for hans eget virke og livsværk, som han hævder udgør en direkte forlængelse af Jesu genløservirksomhed og lære, af hvilken grund det derfor har fået samlebetegnelsen "Det Tredie Testamente".

Det er i øvrigt Martinus' opfattelse, at hans værk vil komme til at danne inspirationsgrundlag og åndelig vejledning for stadig større dele af menneskeheden i løbet af de næste tre tusinde år. Til den tid vil det rigtige menneskerige være så etableret her på jorden, at al videre åndelig og religiøs vejledning af menneskene vil være totalt overflødiggjort, idet disse hver især da har gennemgået den store fødsel og er blevet kosmisk bevidste, hvilket vil sige, at de herefter selv ejer erkendelsen af deres egen udødelighed og organiske samhørighed og identitet med den guddommelige Fader-Moder. Som en følge heraf, vil væsenerne derfor selv være i stand til at hente den fornødne religiøse inspiration og næring gennem dagliglivets fænomener og små og store hændelser.

De dybere årsager til alt dette, skal i henhold til Martinus i virkeligheden søges i den altdominerende polforvandlingsproces, som vi allerede har fået et første indblik i via de foregående afsnit her i afhandlingen. Det er polkonstellationen hos menneskene, der er hovedansvarlig for disses forskellige former for bevidsthedskategorier, og følgelig for forholdet til den guddommelige suggestion og dermed til den gamle verdensimpuls, lige som de to seksuelle polers indbyrdes forhold ligger til grund for

menneskehedens modtagelighed - eller eventuelt ikke-modtagelighed - for den ny verdensimpuls. Det er også forvandlingen eller ændringen af polforholdet, der er bestemmende for det levende væsens udvikling fra dyr til menneske, og endelig er denne forvandringsproces i sine senere overgangsstadier ansvarlig for forekomsten af normale så vel som unormale og afsporede seksuelle orienteringer og adfærd. (Note 11)

Menneskeheden og den ny verdensimpuls

Som vi ovenfor er blevet gjort bekendt med, så manifesterer det guddommelige skabepincip sig blandt andet i form af religioner, kulturer og verdensopfattelser af enhver art, som ofte gennem årtusinder inspirerer og besjæler de menneskesamfund, hvori de er opstået og udviklet, og til de samfund, de er blevet videregivet til. Først efter så langt et tidsrum er behovet for en ny udstråling af skabeprikket blevet aktuelt og påkrævet, for at Gud kan bringe menneskene og deres samfund videre i kulturel henseende, hvorfor en sådan ny udløsning af skabeprikket også finder sted. Det betyder, at denne udløsning kun forekommer periodisk eller rytmisk, og af samme grund betegnes hver sådan rytmisk udstråling som en impuls. Disse impulser kalder Martinus for "kosmiske verdensimpulser", og en sådan er som nævnt i vor tid på ny ved at sende sine åndelige kræfter eller energier ind gennem jordklodens bevidsthed, hvilket i praksis vil sige ind gennem menneskeheden.

Imidlertid gør den guddommelige suggestion og den gamle verdensimpuls i form af hinduisme-buddhisme, jødedom-kristendom og Islam sig fortsat så stærkt gældende hos store dele af menneskeheden, at det langt fra er alle mennesker, der har behov for eller er i stand til at modtage den ny verdensimpuls, hverken med hensyn til dens nye materielle ideer om ændrede kapital-, ejendoms- og samfundsforhold, eller dens nye religiøse ideer og forestillinger, sådan som disse især er manifesteret i form af Martinus' livsværk, herunder især Livets Bog 1-7 og symbolværket Det evige Verdensbillede 1-6.

I den sammenhæng pointerer Martinus, at et individs modtagelighed eller ikke-modtagelighed for højere kræfter, ideer og forestillinger om tilværelsen eller for en ny åndskultur, som der i virkeligheden her er tale om, ikke er noget individet kan afgøre eller bestemme med sin vilje. Det er de bag viljen eksisterende bevidsthedskræfter og den åndelige kvalitet, dvs. dets samlede oplevelser, erfaringer, anlæg, vaner og tilbøjeligheder, som netop er forskellige fra individ til individ, der er de egentlige bestemmende kræfter bag viljen, og som derfor afgør individets holdning og modtagelighed for eller imod en ny åndskultur.

Et individs holdning til åndelige og moralsk-etiske emner og problemer, er ifølge Martinus altså et spørgsmål om sjælelige anlæg, hvilket i virkeligheden vil sige om

udvikling. Men da man almindeligvis ofte tror og mener, at menneskers holdning til tilværelsen kun er et spørgsmål om vilje, kommer man derfor ikke sjældent til at dømme om og føle sympati for eller imod hinandens holdninger, meninger og livsanskuelser på et fejlagtigt grundlag. Udviklingsbestemte lovmæssigheder betinger, at nogle væsener er så meget forud for og andre så fjernt bagefter hinanden i åndelig-moralsk henseende, at man ikke vil kunne have samme tro og moralsk-etiske forskrifter for, hvordan tilværelsen er indrettet og bør leves. (Note 12)

Kommentar: Så vidt jeg kan bedømme, forekommer det mig, at fænomener som verdensgenløsningsprincippet såvel i sit princip som i praksis i form af både "den gamle verdensimpuls" og "den ny verdensimpuls" – omend ikke i alle detaljer - også har gyldighed i forbindelse med ét-livs-hypotesen.

Menneskehedens bevidsthedskategorier

For at hjælpe det søgende menneske til at forstå og dermed bedre at kunne tolerere sine medmenneskers ofte vidt forskellige åndelige udvikling og forudsætninger, har Martinus bl.a. fremlagt nogle analyser, som han kalder "Jordmenneskehedens modtagelighed for den ny verdensimpuls". Herunder opdeler han menneskeheden i to store hovedgrupper, hvoraf den ene er den, der mere eller mindre er vokset ud over og ikke længere er i stand til at modtage religiøs inspiration og åndelig næring på grundlag af den gamle verdensimpuls, dvs. fra de store verdensreligioner hinduisme-buddhisme, jødedom-kristendom og Islam. Denne hovedgruppe betegner Martinus som "Gruppe A".

Den anden bevidsthedsmæssige hovedgruppe betegner Martinus som "Gruppe B", og den omfatter mennesker, for hvem de gamle religioners dogmer og ritualer endnu har sin fulde inspirationskraft, og for hvem disse derfor endnu er et nødvendigt og uundværligt religiøst og åndeligt livsgrundlag.

De nævnte to hovedgrupper inddeler Martinus yderligere i hver tre kategorier, nemlig i forhold til tre grundlæggende hovedkombinationer mellem følelse og intelligens, dvs. én kategori, hvor følelse og intelligens fungerer nogenlunde jævnbyrdigt og harmonisk i bevidstheden, en kombination af sjælekræfterne, som baserer sig på en relativt høj moralsk-etisk standard, der i øvrigt kvalificerer individet til modtagelighed for den ny verdensimpuls, og til at udgøre en "celle" i det "fosterlegeme", der med tiden skal vokse frem til "Guds rige" på jorden. Derefter nævner han en anden kategori, hvor følelseskræfterne dominerer over intellektet, et forhold som viser sig i forskellige nuancer og afskygninger, hvorfor Martinus da også har opdelt denne kategori i seks afdelinger.

Det er i anden afdeling af anden kategori i gruppe A, at man finder mennesker, som på grund af deres ortodokse og dogmatiske tilhørsforhold til religiøse samfund eller sekter, er modstandere af enhver form for åndelig fornyelse, herunder af ideer og foreteelser, der er en direkte eller indirekte følge af indflydelsen fra den ny verdensimpuls.

Tredie kategori udgøres af mennesker med for stærkt udviklet intelligens i forhold til følelseslivet. Martinus oplyser for resten at det særlig er fra mennesker, som tilhører tredie afdeling af tredie kategori i gruppe A, der vil blive gjort modstand mod det rent religiøse og moralske i den ny verdensimpuls. Denne kategoris og afdelings mennesker er i reglen direkte antireligiøse, men lader sig derimod ofte inspirere af de materielle ideer, som skyldes indflydelsen fra den ny verdensimpuls.

Martinus påpeger, at der med analyserne af anden kategoris anden til femte afdeling i gruppe A er tale om mennesker, for hvem følelseslivet i relativt høj grad omsættes til parringsdrift, som igen giver sig udtryk i form af forelskelse, ægteskab, forældrekærlighed, familieliv osv., med tilhørende lykkelige og ulykkelige virkninger. Det indebærer desuden, at individet oftest er materielt orienteret og bundet, således at der kun i ringere grad er plads til religiøse og åndelige interesser. Imidlertid er det netop hos disse "afdelinger"s mennesker, at polforvandlingen i særlig grad er accelererende, hvilket indebærer at den såkaldte naturlige seksualisme er under stærk degeneration, og at parforholdet ofte er overfladisk og ulykkeligt, og ægteskabet som institution reelt set på retur. (Note 13)

"Dyrisk" og "menneskelig" seksualisme

Denne zone i udviklingen benævner Martinus "De ulykkelige ægteskabers zone", og oplyser at den er forløber for en anden zone i tilværelsen, som han kalder "ufrugtbarhedens zone", idet ægteskabstalentets degeneration her har nået et stadium, hvor individerne i stadig højere grad er uegnede som ægteskabelige partnere. Denne zone udgør i henhold til de kosmiske analyser grænseområdet mellem den dyriske og den menneskelige seksualisme, hvilket hænger sammen med, at mennesket både legemligt og åndeligt set i vid udstrækning er et pattedyr og derfor endnu henhører under dyreriget og dets livsvilkår og lovmæssigheder, særlig hvad angår køn, befrugtning og forplantning.

Den dyriske form for seksualisme, som det jordiske menneske jo endnu er henvist til at praktisere, har vi tidligere lært at kende under begrebet "den emotionelle seksualisme", som vi samtidigt erfarede hænger sammen med det emotionelle polorgans tilhørsforhold til den emotionelle sansestruktur. Begrebet "den menneskelige seksualisme" er blot et andet udtryk for det fænomen, vi nu kender under betegnelsen "den intellektuelle seksualisme", og som særlig er knyttet til det intellektuelle polorgan med tilhørende intellektuel sansestruktur. Denne form for

seksualisme er det kun muligt at praktisere for det fuldkomne eller 'færdige' eller 'rigtige' menneske, hvis bevidsthed er fri for alle dyriske anlæg og tendenser, så som køn, ejendomsret og skinsyge, men som i stedet føler og formidler Guds nærhed, alkærlighed og alvisdom til alt og alle, det kommer i berøring med. Det er kun dette højtudviklede individ eller "rigtige menneske", der er i stand til at overholde og efterleve "loven for tilværelse", der tilsiger det at elske Gud over alt andet og sin næste som sig selv.

Afsporet seksualisme

Imidlertid mangler vi endnu at nævne sjette og sidste afdeling af anden kategori i gruppe A. De individer, der tilhører denne afdeling, er mennesker, hvis følelsesliv helt er opslugt af deres interesse og afhængighed af seksualisme. Deres sextrang er så dominerende og umættelig, at den er blevet en last, der har ført flere andre laster med sig, så som alkoholisme og narkotikamisbrug, lige som der for begge køns vedkommende kan være tale om prostitution og seksuelle udskejelser og perversiteter, herunder sadomasochisme, der i nogle tilfælde fører til lemlæstelse og endog drab, i forsøget på at opnå seksuel tilfredsstillelse.

Sådanne mennesker går ofte fra forelskelse til forelskelse og fra ægteskab til ægteskab, ligesom de er stamgæster i natklubber, værtshuse og dansesteder. Hvor der ikke er tale om velhavende og depraverede lediggængere, men om såkaldt almindelige mennesker, er disse samtidigt ofte arbejdssky og kriminelle, og undertiden subsistensløse, vagabonderende og overfaldes undertiden af livslede og psykiske lidelser, som i nogle tilfælde fører til selvmord. Disse stakkels mennesker er ifølge Martinus prædestinerede til, alt efter sværhedsgraden i deres forskellige former for misbrug, at blive genfødt i et eller flere kommende liv i et vanskabt og kronisk sygt, nervesvækket legeme med svækket hjerne, og deraf følgende sindssyge og åndssvaghed. Det er dog vigtigt at notere sig, at Martinus samtidigt påpeger, at intet som helst individ er 'fortabt' for tid og evighed, men at der altid er en vej tilbage til normaliteten og dermed til den rette kurs mod den guddommelige tilværelse i selskab med den evige Fader-Moder. (Note 15)

Intelligenslivets bevidsthedskategori

Tredie kategori i gruppe A udgøres principielt af individer, hvis udvikling har formet sig sådan, at deres bevidsthed også har en ubalance, idet følelseslivet er for lidt udviklet i forhold til intellektet. Dette misforhold giver sig normalt udtryk i, at disse individer grundlæggende er mere materielt end åndeligt indstillede, hvilket i reglen bevirker, at det er materielle foreteelser, så som penge, stand og stilling, ære og anerkendelse, der sidder i højsædet. Det vil kort sagt sige, at disse væseners bevidsthedsindstilling i sin yderste konsekvens er ensbetydende med antireligiøsitet, materialisme, kriminalitet m.m.

Martinus påpeger, at det især er indenfor denne kategori, man finder repræsentanter for storkapitalen, rigdommen og den såkaldte overklasse. Men selvom kategoriens individer er relativt mere materialistisk orienterede i deres grundholdninger, og selvom man også her finder den tidligere omtalte degeneration, så er denne dog normalt mindre end hos følelseskategoriens individer. Derfor kan man også indenfor intelligenskategorien møde mennesker, der er betydningsfulde redskaber i kulturens og samfundets tjeneste, og som desuden kan være så udviklede kosmisk set, at de har udprægede religiøse interesser. Ja, det viser sig endog i kategoriens første af fem afdelinger, at nogle individer nærmer sig tærskelen til det, Martinus kalder "den store fødsels forgård".

Det, der adskiller de her omtalte individer fra følelseskategoriens mennesker, er den markante omstændighed, at deres religiøsitet ikke er af ortodoks og dogmatisk karakter. De af dem, der har et særlig stærkt behov for at beskæftige sig med åndelige og filosofiske problemer, søger derfor at forbinde deres tro med viden. Sådanne mennesker kender vi f.eks. i form af filosoffer, religionsforskere og åndsforskere, som søger at forbinde deres tænkning og religiøse anskuelser med videnskabelige erfaringer. Martinus betegner derfor denne afdelings individer som repræsentanter for visdommen. (Note 16)

Bevidsthedstyper og videnskabens repræsentanter

Individerne i tredje kategoris anden afdeling repræsenterer et udviklingsområde, hvor disharmonien mellem intelligens og følelse er større end i første afdeling. Her findes også forskere, der beskæftiger sig med filosofi, religion og videnskab, men da deres intelligens er langt større end deres følelse, anerkender og interesserer de sig hovedsageligt kun for emner, der kan iagttages, efterprøves og verificeres eller falsificeres gennem de fysiske sanser og tekniske hjælpemidler. Den herigennem opnåede og overordentlig store og betydningsfulde materielle og tekniske erfaring, viden og kunnen, betegner Martinus som videnskaben og følgelig dens udøvere som videnskabsmænd og -kvinder. Men han fremhæver samtidig, at videnskabens udøvere, på trods af deres fremragende intelligens, ikke nødvendigvis også er fremragende i etisk-moralsk forstand. Der findes derfor mange forskellige karaktertilstande blandt videnskabens udøvere, lige fra idealistiske til forbryderiske karakterer.

Tredie afdelings individer udgøres af mennesker, hvis hovedinteresse kredser om samfunds- og regeringsforhold, dvs. om politik. Indenfor denne afdeling finder man også en stor skala af karakterer, lige fra stærkt idealistiske, men antireligiøse og materielt orienterede til dybt materialistiske, magtsyge og kriminelle karakterer. Den mere fremskredne del af de førstnævnte er ifølge Martinus inspireret af de materielle ideer fra den ny verdensimpuls, men vil, efterhånden som deres livserfaringer nærmest påbyder det, også blive inspireret af de åndelige og religiøse

ideer fra samme impuls. De sidstnævnte karakterer går derimod mere eller mindre ind for revolution, diktatur, enten elitens eller proletariatets, lige som de går ind for voldspolitik, restriktiv retspleje, langvarige straffe og dødsstraf, især når det gælder deres modstandere.

Fjerde afdeling består af mennesker, som hovedsagelig i kraft af deres intelligens er blevet forretningsmænd eller handelsfolk, hvis etisk-moralske standard ikke udgør nogen hindring for eventuelt at berige sig på andre menneskers bekostning. Sådanne mennesker repræsenterer et karakterniveau, hvor egoisme, griskhed, magtskyge, kynisme, hensynsløshed, gerrighed, ærgerrighed og hykleri er fremherskende. Hykleriet viser sig især som dén falske form for venlighed eller elskværdighed, der med visse undtagelser kendes som reklamekunsten. Denne betegner Martinus principielt ligeud som det "maskerede røveri", idet han dog samtidigt fremhæver, at så vel forretningsverdenen som reklamebranchen i medfør af kapitalismens særlige væsen og hidtidige dominans indtil videre må betragtes som et nødvendigt onde. (Note 17)

Yngre sjæle i udviklingen

Endelig findes der en femte afdeling i tredje kategori i gruppe A, og den udgøres af individer, hvis følelsesliv er endnu mere primitivt end hos fjerde afdeling. Det er derfor mennesker med primitive bevidsthedstendenser i retning af egoisme, griskhed, hensynsløshed, kynisme, voldsmentalitet, som kan vise sig i form af tyveri, røveri, overfald, drab og mord. Sådanne individer befinder sig derfor mere eller mindre konstant i konflikt med samfundets lov- og ordensregler, som de på grund af deres meget primitive egoistiske moral ikke er i stand til at overholde. Der er altså med andre ord her tale om mennesker, som vi almindeligvis plejer at betegne som kriminelle eller forbrydere. Denne afdelings individer tilhører altså den såkaldte forbryderverden.

Martinus advarer i den forbindelse imod, at man henregner seksualforbrydere under den almindelige forbryderverden, idet han fremhæver at mennesker, der forbryder sig seksuelt, i de fleste tilfælde tilhører et langt højere bevidsthedsniveau end almindeligt kriminelle. Der er derimod tale om syge og abnorme mennesker, som er blevet afsporet fra den normale seksuelle polforvandling. (Se herom senere). Almindelige kriminelle er derimod individer, der set ud fra deres eget udviklingstrin er fuldt normale, men blot udgør yngre sjæle inden for civilisationen. Men i lighed med alle andre individer, så vil også disse mennesker via deres livserfaringer og skæbnedannelse før eller siden blive bragt frem til tærskelen til den store fødsels forgård, for siden at gennemgå den store fødsel til kosmisk bevidsthed og derigennem få adgang og part i den del af Guds evige rige, vi i denne fremstilling har lært at kende under betegnelsen "det rigtige menneskerige". (Note 18)

Følelsens og troens bevidsthedskategorier

Hermed er vi nået frem til en kortfattet omtale af de tre bevidsthedskategorier i gruppe B. Disse tre kategorier fremtræder i princippet med præcis samme grundlæggende forhold mellem følelse og intelligens, som tilfældet er med de tre kategorier i gruppe A. Men den afgørende og karakteristiske forskel mellem A- og B-gruppens kategorier er den, at der med B-gruppens kategorier er tale om mennesker, som i større eller mindre udstrækning er under indflydelse af den betydelige faktor i menneskehedens åndelige udvikling, som Martinus kalder "den guddommelige suggestion". Denne suggestion, som skyldes det guddommelige skabepincip og som formidles via de såkaldte verdensgenløbere og disses disciple og præster, består i følelsesmæssigt påførte religiøse forestillinger, der har autoritet og virkelighedspræg og dermed magt over sådanne individer, hvis sind ikke byder på modstand i form af ønske eller krav om logisk, intelligensmæssig begrundelse og bevisførelse.

Martinus karakteriserer principielt troende mennesker som individer, der endnu ikke magter ved egen hjælp at få religiøs inspiration eller forståelse gennem det daglige, materielle livs fænomener, hændelser og begivenheder, eller kort sagt gennem naturen, men som i det væsentligste får deres religiøse behov dækket og tilfredsstillet gennem troen og de udefra (af verdensgenløberne m.v.) påførte trosforestillinger. I modsætning til, hvad tilfældet er for religiøst orienterede mennesker i gruppe A, er naturen og det daglige livs materielle foreteelser for gruppe B ikke sjældent identisk med noget, der henhører under begrebet "det onde". De ortodokse og dogmatisk troende mennesker af enhver religiøs afskygning og religion kan derfor ikke blive ført og vejledt af det, Martinus betegner som "livets egen religion", der jo består i, at det daglige livs materielle oplevelser og erfaringer afgiver en religiøs inspiration, som på basis af viden om livets guddommelige faktorer, love og kræfter udgør en stimulerende faktor i individets tilværelse.

Kategorierne i gruppe B udgøres altså af individer med principielt samme tre grundlæggende kombinationsforhold mellem følelse og intelligens som i gruppe A, men på et mindre fremskredent bevidsthedsniveau end tilfældet er med kategorierne i gruppe A: 1. omtrentlig ligevægt mellem følelse og intelligens, 2. for meget følelse i forhold til intelligens, og 3. for meget intelligens i forhold til følelse. Bestemmende for gruppe B er også, at dens individer ikke er nået ret langt ind i det polforvandlingsområde, hvor den seksuelle og ægteskabelige degeneration finder sted. I B-gruppens bevidsthedskategorier er der i øvrigt ingen afdelinger.

I første kategori finder man de virkelig troende mennesker, som i nogle tilfælde, hvor ortodoksien og dogmatikken ikke står i vejen for det, er i stand til at udvise stor næstekærlighed, og desuden en begyndende forståelse og tolerance overfor andre religioner og religiøse retninger, lige som de ofte er nyttige og gode

samfundsborgere. Det er derfor også her man møder de gode, stabile og livslange parforhold og ægteskaber. Skyggesiden ved deres tilværelse udgøres ifølge Martinus af deres ukritiske og uafklarede forhold til det dræbende princips kræfter og foreteelser. De er endnu i stand til eksempelvis at drive jagt og fiskeri, lige som de fortsat i en vis udstrækning accepterer slagteri, dyreforsøg og krig og kapitalisme. (Note 19)

Religiøs nidkærhed og fanatisme

Anden kategori i gruppe B består af mennesker, som på grund af deres begrænsede intelligens og fornuft generelt set har for let ved at tro, og som derfor ofte viser sig som meget fanatiske tilhængere af en af de under den gamle verdensimpuls henhørende religioner eller sekter. Som en følge af deres fremtrædende fanatisme er sådanne mennesker ofte meget intolerant indstillede overfor anderledes troende og tænkende, som de mener tilhører syndens, mørkets, djævelens eller den ondes børn, og som de følgelig opfatter som "vantroende" eller "evigt fortabte". I egen opfattelse tilhører de naturligvis selv "de frelste" eller "hellige", som skal "arve riget". Særlig i den europæiske middelalder gik denne type mennesker så vidt i deres religiøse fanatisme og selvretfærdighed, at de stemplede og dømte anderledes tænkende som kættere, hekse og troldkarle, som skulle forfølges med band, tortur og henrettelse ved drukning eller på bålet. Men sådanne mennesker findes endnu den dag i dag over hele verden, selvom deres intolerance og magt i forholdet til andre, er blevet betydelig stækket og nu i stedet ofte er omsat til større eller mindre offentlig moralsk fordømmelse af personer og grupper, psykiske pressionsforsøg og i nogle tilfælde direkte eller indirekte fysisk udstødelse af lokalsamfundet.

Den religiøse nidkærhed, der udvises af denne kategoris mennesker var efter Martinus' opfattelse på sin plads dengang den gamle verdensimpuls skulle udbredes til barbarer, men overfor vor tids fremskredne og oplyste demokratiske samfunds mennesker, er den dels forældet og dels i stigende grad en gene, der i høj grad er med til at vende det moderne kulturmenneskes interesse væk fra den gamle verdensimpuls og dens religiøse ideer, forestillinger, sakramenter og ritualer. Den religiøse nidkærhed med sin rettroenhed og dogmatisme, vil derfor med tiden undergrave sig selv, og dens tilhængere og udøvere vil før eller siden blive modtagelige for de håb og længsler og den åndelige inspirationskraft, der repræsenteres af den ny verdensimpuls, hævder Martinus.

Forresten er det særlig fra denne kategori af mennesker, uanset hvilken af verdensreligionerne, de bekender sig til, at "den ny verdensimpuls", specielt i form af Martinus' "Det Tredie Testamente", vil møde en betydelig modstand.

I det hele taget fremhæver Martinus, at intolerance udgør den allerstørste hindring for individets overskridelse af "Tærskelen til den store fødsels forgård", og

intolerancens bekæmpelse - ikke hos andre, men hos sig selv - er derfor den fornemste opgave for nutidsmennesket. (Note 20)

Naturmennesker som nutidige lovovertrædere

Tredie kategori i gruppe B udgøres af individer med en lidt større intelligens i forhold til følelse, af hvilken grund disse derfor kun har meget primitive moralbegreber og desuden ikke er særligt religiøst anlagte. Der er derfor også her tale om en kategori af mennesker, som i lighed med sjette afdelings individer i tredje kategori i gruppe A, er forholdsvis nyttilkomne sjæle inden for civilisationen, idet de i deres tidligere tilværelser endnu fødtes (reinkarnerede) som naturmennesker. En tilstand, hvis livsvilkår og eksistensbetingelser endnu i større eller mindre grad præger deres nuværende liv indenfor civilisationen, afhængigt af hvor få eller mange liv, der i det aktuelle tilfælde er tale om. Martinus pointerer dog, at denne kategoris mennesker udviklingsmæssigt set er noget yngre end den tilsvarende kategori i gruppe A.

Imidlertid vil tredje kategoris individer per definition ofte komme i konflikt med kultursamfundets love og forordninger, som de nødvendigvis må opleve og føle som snærende bånd og restriktioner, som man kun behøver at følge, hvor der er mulighed eller sandsynlighed for at 'overtrædelser' bliver opdaget og straffet. Men Martinus fremhæver, at efterhånden som de pågældende individer vokser frem gennem civilisationen og gennem svære lidelser af forskellig art får deres følelse og intellekt udviklet, vil deres modtagelighed for "omvendelse" enten til den gamle eller den ny verdensimpuls vokse, og de vil dermed blive ført videre på samme vej mod "lyset", som alle individer før dem er blevet, og som alle individer efter dem, også vil blive. (Note 21)

Den kosmiske udvikling og repetitionsprocessen

Det er her vigtigt at gøre sig klart, at Martinus er af den opfattelse, at det enkelte individs tilhørsforhold under den ene eller den anden af de ovenfor omtalte grupper, kategorier og afdelinger, først kan afgøres efter at samme individ har passeret sit tredivte år. Dette markerer nemlig normalt det tidspunkt, hvor individet fremtræder som "sig selv", dvs. med den åndsudvikling og karakterstandard, som vedkommende individ repræsenterede ved sin død i forrige inkarnation, men vel at mærke, hvis døden først var indtrådt efter det fyldte tredivte år. Hvis døden er indtrådt tidligere end anført, vil det være den personlighedsstandard, som individet havde i et endnu tidligere liv, der 'generobres'. Det er ifølge Martinus nemlig en almengældende kosmisk lovmæssighed, at individet i hver ny tilværelse automatisk må repetere artens så vel som sin egen hidtidige biologiske, psykologiske og kulturelle udvikling. Denne udvikling repeteres fra fostertilstand over barndom til ungdom. Det betyder bl.a., at individet i en vis udstrækning må genopleve relativt lavere udviklingstrin, som det allerede havde overvundet i tidligere liv, for at nå frem

til den kernepersonlighed eller udviklingsbestemte personlighed, som individet kosmiske set aktuelt repræsenterer.

Disse repetitionsforhold indebærer bl.a., at før et individ har nået den alder, hvor kernepersonligheden er fuldt udviklet, kan det derfor undervejs godt repræsentere en eller successivt eventuelt flere andre bevidsthedskategorier eller afdelinger, som det senere fuldstændig forlader til fordel for den bevidsthedsgruppe, -kategori og -afdeling, der repræsenterer dets virkelige udviklingsstandard. Ifølge Martinus vil den videre udvikling af bevidsthedslivet og personligheden herefter foregå i et betydeligt langsommere tempo end repetitionen, idet den virkelige udvikling kræver et betydeligt større tidspanorama for at kunne realiseres. Repetitionsprocessen skal vi i øvrigt komme nærmere ind på i senere afsnit. (Note 22) (Citat slut)

Kommentar: Så vidt jeg kan bedømme med min forståelse af emnet, er Martinus' analyser og karakteristik af bevidsthedskategorierne og deres underafdelinger, en af de mest geniale præstationer i hans kosmologi, fordi disse er udtryk for en avanceret psykologisk indsigt og viden om det dybere menneskelige bevidsthedsliv. Dette gælder også, selv om det overordnede kosmiske perspektiv, hvori Martinus ser på emnet, af gode grunde ikke kan være gyldigt, når emnet ses og vurderes ud fra det mere 'jordbundne' perspektiv i form af ét livs hypotesen.

Det skal her gentages og understreges, at det sidstnævnte netop er tilfældet med denne artikel, at der naturligvis ikke er tale om emner som skæbnens lovbundethed, reinkarnation og repetition af tidligere liv eller inkarnationer. Ét-livs-hypotesen eliminerer simpelthen disse muligheder, som vi i øvrigt skal vende tilbage til senere i denne artikel.

For fuldstændighedens skyld skal her også citeres fra den efterfølgende artikel: H1-14. Polforvandlingens seksuelle kategorier – Fra A- til K-menneske:

(Citat)

Nogle konsekvenser af den seksuelle polforvandling

I dette kapitel skal vi fortsætte den relativt grundige, men trods alt kortfattede og skitse-mæssige gennemgang af nogle af Kosmologiens vigtigste begreber og forestillinger om individet, livet og verden. Det drejer sig her om at give en ligeledes kortfattet eller nærmest skematisk redegørelse for den del af den seksuelle polforvandlingsproces, der giver sig udtryk i en række forskellige seksualtyper og former for seksualpraksis. Som læseren sikkert for længst har fået opfattelsen af, udgør polforvandlingen en proces, der har så stor og afgørende indflydelse på vort liv som mennesker, at det ikke er for meget sagt, at den ligger til grund for vores totale psykofysiske habitus, ligesom den i vid udstrækning bestemmer eller dikterer vores holdninger så vel som vores handlinger.

Det, vi i det følgende skal se på, er en række forskellige kategorier af seksualtyper, som ifølge Martinus opstår eller udvikles under polforvandlingsprocessen og præger bestemte faser af denne, nemlig de faser, som nutidsmennesket i særlig grad er udtryk for og repræsenterer. Imidlertid ville det føre for vidt her, hvis der skulle gives en fuldstændig og detaljeret omtale af de forskellige kategorier i den seksuelle polforvandling, det drejer sig om, såvel af normale, ikke-afsporede tilstande, som af unormale, afsporede tilstande, som nutidens menneskehed har mulighed eller risiko for at komme til at opleve og gennemleve - eller som den faktisk i praksis oplever og gennemlever. Vedrørende en fuldstændig og mere udførlig og detaljeret redegørelse for hele dette emne, skal der derfor henvises til Martinus' egne værker, specielt 5. bind af Livets Bog, og til Per Bruus-Jensens ""X" - en komplet indføring i Martinus' Kosmologi", bind 4, samt Mogens Møllers artikel "Skæbnen og den seksuelle polforvandling" i tidsskriftet Kosmos 1962, eller temahæfte nr.1, udgivet af Kosmologisk Information.

Martinus har opdelt de omtalte seksuelle tilstande i i alt 11 kategorier, som for nemheds skyld betegnes alfabetisk fra A til K. Heraf omfatter kategorierne A, C, E, H, I, den normale udvikling frem mod det fuldt udviklede og psykisk færdige menneske, som er i besiddelse af permanent kosmisk bevidsthed, kaldet J-mennesket, og videre til det både psykisk og fysisk færdigt udviklede menneske, K-mennesket, også betegnet som "Kristus-mennesket". (Note 1)

De afsporede seksuelle kategorier

Den unormale og afsporede seksuelle udvikling - for udvikling er der ifølge Martinus principielt også i dette tilfælde tale om - indbefatter kategorierne B, D, F, G, hvoraf især G-kategorien eller G-mennesket, er præget af en såkaldt "djævlepsyke" eller "djævlebevidsthed", som i værste tilfælde betegner den jordmenneskelige tilværelses yderste og dybeste mentale mørketilstande.

Lad os til at begynde med i al korthed se på de seksuelt afsporede polforvandlingstilstande, som Martinus altså har valgt at beskrive under de ialt fire kategorier, der henholdsvis kaldes B-, D-, F-, og G-kategorien, -området eller -mennesket. Det skal imidlertid endnu engang understreges, at den følgende skitseagtige eller skematiske fremstilling af de omhandlede kategorier, på ingen måde prætenderer at ville være hverken udtømmende eller fyldestgørende. (Note 2)

B-kategorien eller B-menneskene

Som nævnt betegner B-, D-, F- og G-områderne de decideret seksuelt afsporede tilværelseszoner. Af disse fire områder er B-området især karakteristisk ved, at dets mennesker udgør, hvad Martinus kalder "kosmiske lig" eller "kosmisk døde", dvs. individer, som repræsenterer den absolutte modsætning til begrebet "kosmisk

bevidsthed", der som tidligere nævnt udgør tilværelsens allerhøjeste eller absolutte form for oplevelse og livsudfoldelse.

Hovedårsagen til, at B-området overhovedet kan forekomme, skyldes primært de moralske brist hos de pågældende individer, hvis seksuelle tilbøjeligheder er præget af alle slags unaturlige pirringsmidler, lige som det er alment gældende indenfor området, at mændene skrupelløst udnytter kvinderne, de har med at gøre. Det samme gælder de under kategorien 'hjemmehørende' kvinder, som ligeledes udnytter mændene groft hensynsløst. Begge parter forhold til hinanden indbyrdes og til det andet køn, er præget af råhed, brutalitet, skinsyge og jalousi. (Note 3)

D-kategorien eller D-menneskene

Medens B-områdets seksuelle afsporinger i princippet er af heteroseksuel karakter, er de seksuelle afsporinger i D-, F- og G-områderne hovedsagelig af homoseksuel karakter, og det skyldes specielt, at den modsatte pol hos disse kategoriers individer er under stærk udvikling.

Hos D-områdets individer er den modsatte pol altså i så stærk vækst, at den dominerer individets bevidsthed og seksuelle liv. Da forelskelsessevnen, som kosmisk set primært tjener til at føre individet ind i tilværelsens "mørkezone", udviklingsmæssigt stadig er fremtrædende, betyder det derfor, at de pågældende individer forelsker sig i personer af deres eget køn. Der er altså tale om de mennesker af begge køn, som almindeligvis går under betegnelsen homoseksuelle, de såkaldte bøsser og lesbiske, eller de 'feminine' mænd og de 'maskuline' kvinder.

Men det helt afgørende i sammenhængen er, at Martinus betegner denne seksuelle situation som en midlertidig mental 'invaliditet', som individet før eller senere og mest sandsynligt i løbet af en eller flere inkarnationer slipper ud af igen, blandt andet beroende på de pågældendes udvikling af moralske kvaliteter. (Note 4)

F-kategorien eller F-menneskene

F-området er karakteristisk ved, at det er hos mennesker af denne kategori, der både omfatter heteroseksuelt og homoseksuelt orienterede personer, at den seksuelle drift fuldstændig dominerer over deres moral og religiøsitet. Det er i denne kategori, man finder de såkaldte psykopater, notoriske løgnere, der ofte med held udgiver sig for at være noget helt andet, end det de egentlig er. Det er også i denne kategori, at de homoseksuelt prostituerede, som f.eks. de såkaldte "trækkerdreng", i reglen hører hjemme, ligesom det er her, at pædofilien, dvs. den seksuelle forførelse og udnyttelse af mindreårige af modsat så vel som af eget køn, finder sted. (Note 5)

G-kategorien eller G-menneskene

Denne kategoris individer, der rekrutteres fra F-området, betegner det absolut yderste mentale og moralske 'mørke', et individ ifølge Martinus overhovedet kan komme til at opleve. G-mennesket er karakteriseret ved, at dets psyke er præget af, at det fornemmer og opfatter tortur, smerte og drab som tilværelsens højeste nydelse. Enten i form af, hvad man selv bliver udsat for eller lader andre udsætte for. Dette er offerets rolle, som i de tilfælde, hvor man underkaster sig denne rolle frivilligt, kaldes for masochisme. Eller i form af den brutale behandling, man udsætter andre for. Dette er bøddelens rolle, der betegnes som sadisme.

G-områdets mennesker hører til den slags individer, for hvem såvel fysisk som psykisk tortur, lemlæstelse, skånselsløs forfølgelse og nedværdigelse af svagere og forsvarsløse mennesker, hører til 'normal' adfærd, og som de i bedste fald ikke har nogen hæmninger overfor, og som i værste fald er noget, der direkte opleves som fornøjelse, underholdning og ligefrem nydelse. Drabet eller mordet på andre mennesker, er for disse individer derfor noget, de ofte udfører lige så let og skrupelløst, som at slå en flue eller myg ihjel.

Men selv sådanne stærkt afsporede individer, vil ifølge Martinus før eller siden i kommende inkarnationer og på grundlag af skæbneloven, som medfører at individet i kraft af egne lidelsesoplevelser og smerteerfaringer, vil blive ledet tilbage til den normale udviklingslinies vej. Det skyldes, at Guds alkærlighed blandt andet også sikrer individet den største barmhjertighed, og dermed "syndernes forladelse". Men dette sker reelt ikke ved anger og tro, selvom sådanne faktorer også kan spille en rolle, men derimod dels ved at afbetale sin skæbnegæld og ved, at en med tiden tilpas udviklet "human evne" i form af etisk-moralsk bevidsthed fungerer som en art åndeligt immunforsvar imod tilbagevendende 'mørke' eller lidelses- og smertefulde skæbnevirkninger. Det vigtigste er dog, at individet gennem de erfaringer om godt og ondt, gavnligt eller skadeligt, som denne 'afbetaling' uvægerligt medfører, lærer at styre sin livskurs og skæbne i retning af en stadig forbedret overholdelse af loven for tilværelse. Det vil sige: ved i stadig stigende grad at tænke og handle i overensstemmelse med det livgivende princip, samtidig med at der i tilsvarende omfang afstås fra, at lade sig dirigere af "det dræbende princip"s uhyggelige moralkodeks. (Note 6)

De normale seksuelle kategorier

Men i sammenhæng med denne bogs opgave og formål, er det dog især de fire normale seksuelle kategorier, der har interesse, og som derfor af hensyn til vort emne ganske kort skal skitseres i det følgende. (Note 7)

A-kategorien eller A-menneskene

A-menneskene er i almindelighed følelsesmennesker, og ikke udpræget intelligente. De er karakteriseret ved at være traditions- og vanebestemte i deres holdninger, og de ønsker sædvanligvis ingen form for forandringer eller ændringer i deres tilværelse og omgivelser. I religiøs henseende er de ofte ortodokse og dogmatiske i deres anskuelser, og som samfundsmedlemmer er de småborgerlige og har nok i deres eget og i deres egne. De er samtidig nationalt sindede og gribes let af patriotisme, men i fredstider har de ofte svært ved at fordrage de enkelte individer, som de ikke lige er på mental bølgelængde med. De ser ofte "fjendebilleder" i deres nære, men måske især i deres fjernere omgivelser. Endelig må de karakteriseres som selvretfærdige og fordømmende, og har altså kort sagt nok i sig selv og deres eget.

I seksuel henseende er A-menneskene strengt monogamt indstillede, og de lever for ægtefælle, afkom og nærmeste familie. De udgør "ét kød" i den forstand, at de legemligt og sjæleligt har et privat og personligt fællesskab, som danner hele deres verden. Kun det, der tjener dette fællesskab, har betydning og værdi for dem.

Det skal for resten indskydes, at A-kategoriens individtyper, af den gode grund, at de er - og ikke mindst i de borgerlige århundreder antagelig har været - den mest almindeligt forekommende mennesketype, forholdsvis ofte genfindes i H.C.Andersens forfatterskab, bl.a. i en del af eventyrene, af hvilke tilfældigt kan nævnes Den lykkelige Familie, 1848. Eventyret handler om en højst 'borgerlig' og 'snobbet' sneglefamilie, der bor under skræpperne i herregårdshaven, og som har nok i sig selv og sit eget, og hvis højeste mål i livet er, at blive kogt og lagt på sølvfad, for på den måde at få adgang til herregården, der står for dem som indbegrebet af selve paradiset eller livets lyksalighed. (Note 8)

C-kategorien eller C-menneskene

C-kategoriens mennesker er dem, der har udlevet A-området ægteskabelige 'himmerige', hvor ægtefællerne har nok i hinanden, i deres afkom og i den nære familie. Men at de har udlevet ægteskabets 'paradis-tilstand' indebærer ikke, at de undgår at forelske og eventuelt gifte sig. Tværtimod er de netop tilbøjelige til at gifte sig flere eller endda mange gange, eftersom deres forelskelsesevne og seksualtrang ikke er blevet mindre, men snarere er vokset.

Det er derfor i denne kategori, at jalousi og ulykkelige parforhold og mislykkede ægteskaber i særlig grad gør sig gældende, og specielt når C-mennesket eksempelvis danner par eller gifter sig med et A-menneske. En sådan situation er vistnok ikke så usædvanlig, ligesom det naturligtvis også kan forekomme, at C-mennesket danner par eller gifter sig med et menneske fra en af de andre kategorier, både de normale og de afsporede.

C-mennesket betegner imidlertid en kategori, der så småt er begyndt at udvikle en moralsk og intellektuel stillingtagen til samfundsspørgsmål, til kunst, videnskab, filosofi og religion, eller kort sagt til kultur. Det skyldes primært den begyndende vækst af mandens feminine pol og af kvindens maskuline pol, og i begge tilfælde af de to parters respektive intellektuelle polorgan. I takt med at de to respektive seksuelle poler og polorganer vokser, øges C-menneskets intellektuelle bevidsthed og dets humane moral og skabende evner, og i løbet af nogle inkarnationer glider C-menneskene stille og umærkeligt ind i E-kategoriens område. (Note 9)

E-kategorien eller E-menneskene

E-kategoriens mennesker er individer, hvis modsatte pol efterhånden er i relativt stærk vækst, men sådan at deres intellektualitet, moral og gudsforhold er situationen overlegen. De har som regel et stærkt engagement i kunst, videnskab, filosofi og religion, eller i pædagogiske, sociale eller idealistiske politiske interesser.

På grund af den modsatte pols stærke fremvækst, er E-mennesker ofte præget af en seksuel indstilling, som kan svinge mellem interesse for og begær efter det modsatte køn og deres eget køn. De kan således i en periode have den ene seksuelle indstilling og i en anden periode den anden seksuelle indstilling. E-mennesker kan med andre ord karakteriseres som biseksuelt orienterede. Men på grund af deres relativt høje etisk-moralske standard eller habitus, medfører dette normalt ikke de helt store lidelser eller ulemper for E-menneskene.

I reglen undlader E-mennesker at gifte sig, men gør de det, vil ægteskabets heldige eller uheldige udfald være beroende på, om det er et resultat af en midlertidig forelskelse, eller om der er tale om et forhold, som mere er bestemt af menneskeligt betonedede ønsker og behov. Den nævnte forelskelse kan især finde sted i individets repetitionsperiode. Men i begge tilfælde vil parforholdets eller ægteskabets lykke og succes, stå og falde med polkonstellationen henholdsvis hos manden og kvinden. Det er således ikke kun beroende på, hvordan de to parters henholdsvis maskuline pol og feminine pol passer sammen, men også og måske især på, hvordan mandens feminine pol og kvindens maskuline pol passer til hinanden. På den baggrund kan man faktisk sige, at der reelt er ikke to, men fire 'personer' involveret i et sådant parforhold eller ægteskab.

E-kategoriens mennesker udgøres altså af individer, i hvis bevidsthed og organisme den modsatte pol og det intellektuelle polorgan, der har sit udløsningscenter i hjernen, er blevet så tilpas udviklet, at indflydelsen er ved at trænge ind i individets vågne dagsbevidsthed. Men som nævnt, er E-menneskenes intellektuelle og moralske standard af en karakter og styrke, og deres personlige gudsforhold normalt så stærkt, at de vil være beskyttet imod seksuel afsporing. Men selvom de i deres

seksuelle indstilling periodisk eller lejlighedsvis svinger i retning af homoseksuelle tilbøjeligheder, kan de alligevel ikke karakteriseres som afsporede fra den normale polforvandling, idet de menneskelige egenskaber hos dem er af en sådan karat, at de altid først tænker på andre og tager hensyn til de pågældendes velbefindende og lykke.

Fra E-kategoriens område vil nogle mennesker glide direkte ind i I-området, som er karakteristisk for homoseksuelle mennesker af meget høj intellektuel og etisk standard, mens andre fortsætter i H-området, der er præget af heteroseksuelle mennesker af samme høje intellektuelle og etiske kvaliteter som I-menneskene. Der kunne nævnes ikke så helt få og fremtrædende eksempler på begge disse kategorier, både fra fortiden og nutiden, men det er ikke opgaven her, hvorfor jeg vil afstå fra det. (Note 10)

H-kategorien eller H-menneskene

Om H-kategorien siger Martinus bl.a.: "[...] Da dets poludvikling ikke foregår i noget unaturligt hurtigt tempo, vokser denne side af dets psyke kun ganske umærkeligt og gradvis frem og når derfor først kontakten med væsenets vågne dagsbevidsthed i dets allersidste inkarnationer før dets indvielse eller oplevelse af den store fødsel [...]". (Note 11)

Dette udsagn indikerer, at den normale udviklingslinie ikke nødvendigvis medfører, at alle skal blive homoseksuelle i den sædvanlige betydning af begrebet, sådan som der hos nogle 'nybegyndere' blandt Martinus-interesserede har været en tendens til at opfatte det. Personligt har jeg mødt mennesker, som afviste Martinus' Kosmologi med netop den begrundelse, at det var uhyggeligt at tænke på, at alle mennesker på et eller andet tidspunkt under polforvandlingen skulle blive homoseksuelle. Men en sådan opfattelse eller frygt røber umiskendeligt, at man desværre ikke har forstået så meget af, hvad den seksuelle polforvandling egentlig går ud på. (Note 12)

Lad mig derfor i den forbindelse indskudt gentage, i håb om at gøre det helt klart, at ifølge almindelig erfaring og logik, kan ingen evne eksistere eller fungere uden et organisk grundlag. En evne vil derfor altid været baseret på organiske funktioner. Dette grundlag udgøres ifølge Martinus primært af talentkernerne og de deraf skabte og opretholdte åndelige eller parafysiske legemer, og sekundært af generne og de fysiske organer. Således er synsevnen baseret på synsorganerne, høreevnen på høreorganerne, smagen på smagsorganerne osv. I henhold til Martinus udgør kærlighedsevnen ingen undtagelse fra denne regel. Kærlighed, sympati og velvilje og modsætningerne: had, antipati og uvilje, er og vil uundgåeligt altid og under alle omstændigheder primært være beroende på konstellationen mellem de to hovedtalentkerner, den maskuline pol og den feminine pol, og de dertil knyttede

polorganers indbyrdes konstellation, og sekundært på den heraf betingede psykofysiske organstruktur, herunder de fysiske kønsorganer.

De to overbevidsthedspoler og de dertil knyttede to polorganer, har som overordnet funktion og målsætning, at være de primære styringsorganer, der fører og dirigerer individet gennem spiralkredsløbenes skiftende lys- og mørkeperioder, de kosmiske dage og nætter, eller gennem de ialt seks successive riger eller tilværelseszoner. Det er på basis af pol- og polorgankonstellationen, at de seks kosmiske grundenergier indbyrdes kombinerer sig på en sådan måde, at den enkelte energi og det derpå baserede åndelige legeme kosmisk set successivt dominerer kombinationen, og derigennem gør individet manifestations- og sansedygtigt i de respektive nævnte riger, herunder den fysiske verden (subsidiært Jorden), som er den tilværelseszone, vi i denne sammenhæng specielt har med at gøre og taler om. (Note 13)

Imidlertid er H-mennesker sædvanligvis intellektuelt, åndeligt og etisk-moralsk højt udviklede individer, som ofte kan være fremtrædende inden for samfunds- og kulturlivets forskellige områder. Men også H-mennesker gifter sig, og sker dette med et andet H-menneske af modsat køn, eller et E-menneske med overvejende heteroseksuel orientering, kan der godt være tale om et lykkeligt ægteskab udenfor de egentlige lykkelige ægteskabers zone (A-området), hævder Martinus. Men det vil fortrinsvis være det menneskelige element og de humane og kulturelle interesser, der præger et sådant forhold eller ægteskab. Ifølge Martinus er H-mennesker dog endnu ret sjældent forekommende på jorden. Men de vil blive mere almindelige i fremtiden, hævder han, ikke mindst af den grund, at også fremtidens mere udviklede mennesker nødvendigvis må have biologiske ophav eller forældre, som de diskarnerede E-, H-, I- og J-mennesker kan tiltrækkes af og være i personlig og skæbnemæssig 'resonans' med af hensyn til deres fysiske inkarnering. At de biologiske forældre så måske i nogle tilfælde ikke har mulighed for eller er i stand til selv at opfostre deres afkom, som derfor må bortadopteres, er en anden sag, som ikke rækker ved princippet. Men de vil i alle tilfælde disponere godt og kærligt for deres afkom. (Note 14)

I- og J-kategoriernes mennesker

Efterhånden som de to seksuelle poler bliver stadig mere jævnbyrdige i deres funktion, og det intellektuelle polorgan når op omkring sin optimale udvikling, glider H-menneskene automatisk ind i I-området. Dette område er karakteristisk ved, at det markerer den kosmiske fødselsports normale åbning. Nemlig i modsætning til den kunstige og alt for tidlige åbning af denne, som kan ske ved at et etisk-moralsk endnu uudviklet menneske, f.eks. gennem Yoga-praksis tiltvinger sig adgang til et højere udviklingsstrin, end det i henhold til sin aktuelle udvikling egentlig befinder sig på.

Efter det fornødne og udviklingsbetingede ophold i I-området, fortsætter individets udvikling ind i J-området, som udelukkende består af psykisk færdigudviklede mennesker, som Martinus har valgt at betegne som Kristus-væsener, fordi disse har opnået en intellektuel og etisk-moralsk standard og habitus, der er sammenlignelig med den højintellektuelle standard, som Jesus Kristus var et levende eksempel og forbillede på. (Note 15)

Polforvandlingens mål: K-mennesket

Efterhånden som den fysiske organisme omdannes til at kunne fungere i overensstemmelse med de høje etiske krav, der på dette trin stilles til individet, glider J-mennesket næsten umærkeligt ind i K-området. Dette område er polforvandlingens allerhøjeste trin og mål, som består af individer, som både psykisk og fysisk er færdigudviklede Kristus-mennesker, hvis åndelige, etisk-moralske bevidsthedsniveau er identisk med den fuldkomne næstekærlighed. Den kærlighed, der hellere giver end tager, og som uden vanskelighed praktiserer buddet om at gøre mod andre, hvad man vil at de skal gøre mod én selv.

Der er naturligvis især for K-menneskenes vedkommende tale om, at de i deres seksuelle orientering udelukkende er indstillet på det guddommelige i deres medvæsener. En situation og tilstand, som bekræfter Jesu-ordene: "de, som er agtet værdige til at få del i den anden verden og i opstandelsen fra de døde, tager hverken til ægte eller bortgiftes: Thi de kan ikke mere dø; de er jo engles lige, og de er Guds børn, da de er opstandelsens børn." (Luk.20,27-28; jvf. f.eks. med Thomas-evangeliet, logion 22). Det vil sige, at K-menneskene er individer, der ikke længere er underkastet reinkarnationsprocessen, men som behersker såvel de åndelige som de fysiske energier i et omfang og en grad, at de i stedet er i stand til at benytte sig af materialisationens og de-materialisationens teknik. Denne teknik, som er tilgængelig for individet i det rigtige menneskerige, er aktuell og påkrævet, når det f.eks. drejer sig om at danne sig en ny fysisk organisme, eller om at opløse den igen, når individet ønsker eller har behov for en hvilepause fra den fysiske tilværelse.

Selvom en sådan teknik og eksistensform umiddelbart måske kan lyde lidt vel fantastisk og urealistisk, bør man dog nok være sig for at kalde den usandsynlig. Tænk blot på den nyere elektroniske teknik, der har bidraget med opfindelser og tekniske nyskabelser, som ikke ret mange af os for bare 30-40 år siden ville have troet mulige. Det samme gælder også den såkaldte génteknologi, hvis rette brug rummer muligheder, som formentlig på et senere tidspunkt vil vise sig at være et overgangsstadium til den tidligere ovenfor nævnte materialisations- og dematerialisationsteknik. Men Martinus understeger, at den sidstnævnte teknik ligger et godt langt stykke ud i fremtiden, men han er ikke i tvivl om, at den en skønne dag vil være en lige så almindelig 'fødsels- og døds-metode', som den biologiske fødsel og død er det i vore dage. (Note 16)

Foreløbig konklusion:

Med den ovenstående højst skematiske og - det må siges - utilstrækkelige fremstilling af de 11 seksuelle kategorier eller mennesketyper, skal vi hermed afslutte den egentlige omtale af det seksuelle polprincip og den seksuelle polforvandling. Men undervejs har vi blandt andet kunnet konstatere, at selve polkonstellationen og polforvandlingsprocessen sker på foranledning af de kosmiske skabepprincipper, specielt det guddommelige skabepprincip og kredsløbs- og kontrastprincippet, subsidiært tiltræknings- og frastødningsprincippet og sult- og mættelsesprincippet, som individets begær, ønsker og vilje automatisk er undergivet og former sig efter.

Vi har desuden kunnet konstatere, at det organiske grundlag for individets kønspræg og dets seksuelle og sympatiske - og antipatiske - orientering, er de to seksuelle overbevidsthedspoler, den maskuline pol og den feminine pol, og de to underbevidsthedspolorganer, nemlig det emotionelle polorgan og det intellektuelle polorgan, også kaldet det psyko-sympatiske anlæg. Endelig har vi kunnet konstatere, at den organiske basis for individets emotionelle, intellektuelle og åndelige begavelse samt dets kreative evner, er de såkaldte talentkerner, specielt organtalentkernerne, og de af disse organiserede og opretholdte seks åndelige legemer.

Men først og sidst har vi kunnet konstatere, hvilken stor og afgørende rolle det seksuelle polprincip og den seksuelle polforvandling spiller for individets til enhver tid aktuelle udviklingstrin og -standard. Ligesom vi er blevet gjort bekendt med, at dette forhold igen er bestemt af den ligeledes til enhver tid rådende, men kosmisk set variable konstellation mellem de to seksuelle overbevidsthedspoler og det på tilsvarende måde udviklingsbetingede forhold mellem de to seksuelle polorganer i underbevidsthedsregionen. (Note 17)

Emnet er imidlertid langt fra udtømt med denne afhandlings fremstilling af det, tværtimod. Den særligt interesserede læser henvises derfor til selve kilden til de oplysninger, ideer, tanker og forestillinger, som ligger til grund for min fremstilling, nemlig Martinus' livsværk i form af symboler, bøger, artikler og foredrag., men specielt til Livets Bog IV-VI. Desuden henvises sekundært til diverse bøger af Per Bruus-Jensen, herunder især hans 4 binds værk ""X" - en komplet indføring i Martinus' Kosmologi", men her specielt bind 4.

Kommentar: Også vedr. seksualkategorierne står det soleklart, at Martinus' analyser og karakteristik af disse også hører til noget af det mest geniale i hans kosmologi, for også i denne sammenhæng er der tale om en avanceret psykologisk indsigt og viden om menneskers seksualliv. Dette gælder også, selvom det overordnede kosmiske perspektiv, hvori Martinus anskuer emnet, af gode grunde heller ikke kan være

gældende, når emnet ses og vurderes ud fra ét-livs-hypotesens aktuelle 'jordbundne' perspektiv. Men uanset dette, så gælder Martinus' karakteristisk af seksualkategorierne stort set alligevel som en aktuell 'jordbunden' vejledning for os, der interesserer sig for emnet.

Herefter skal gengives en efter min egen opfattelse relevant artikel, hvori tallene, der henviser til noter og kilder, og i nogle tilfælde også til bemærkninger og / eller kommentarer til hovedteksten, følger med her, således at særligt interesserede læsere vil kunne benytte sig deraf.

Parforholdets 'krig' – og 'fred'

(Citat) Denne overskrift er titlen på en artikel, der handler om en problematik, som er væsentlig indenfor Martinus' kosmologi, men som samtidigt også betragtes som kontroversiel af en del mennesker, der studerer hans kosmiske analyser. Emnet kræver fordomsfrihed, åbenhed og tolerance, hvis man vil gøre sig håb om at fatte, hvad sagen virkelig drejer sig om. – Men om artiklens tanker eventuelt vil kunne være til trøst og opmuntring for mennesker, som aktuelt befinder sig i en så ulykkelig situation som et parforholds opbrud ofte betyder, er nok tvivlsomt. Det er ulige nemmere og lettere at overveje sådanne tanker, som denne artikel giver udtryk for, når man selv befinder sig i fred og harmoni med sig selv og sine medmennesker.

Næsten daglig kan man høre om eller læse i medierne, at så er det ene og så det andet mere eller mindre kendte par blevet skilt eller er gået fra hinanden, og hver for sig søger de to involverede og ofte 'sårede' parter i det mislykkede forhold at finde sine egne ben at stå på igen. Ikke sjældent giver man hinanden skylden for det, der i reglen føles som et nederlag, i det mindste for en af parterne. Måden, man søger at komme videre på, er naturligvis individuel og kan være meget forskellig fra menneske til menneske, men fælles for de fleste er det, at de før eller siden hver især finder sammen med en ny partner, i håbet og forventningen om at finde 'lykken' på ny. I nogle tilfælde lykkes det, i andre ikke, og der er ikke så helt få eksempler på folk, der har været gift både tre eller fire gange, uden at det i længden er lykkedes at få forholdet til at fungere tilfredsstillende for begge parter.

Imidlertid findes der dog også eksempler på både første-, anden- og tredjegangs-ægteskaber eller parforhold, som er vellykkede og hvor begge parter i hovedsagen er tilfredse med samlivet. Alligevel rokker dette ikke ved, at parforholdet og ægteskabet som institution betragtet, nu i snart mange år har været og fortsat er i krise, hvilket enhver vil kunne overbevise sig om, ved at læse tallene fra Danmarks Statistik. Ifølge sidstnævnte blev hvert fjerde ægteskab opløst i 2004, men tallene kan svinge i op- eller nedadgående retning fra år til år, men hovedtendensen synes klar. Det er dog ikke kun i Danmark, at parforholdet og ægteskabsinstitutionen

befinder sig i permanent krise, tværtimod, så gælder det stort set i hele den vestlige verdens kulturkreds.

Velmenende psykologer og socialpædagoger har i tidens løb søgt efter årsagsforklaringer på de mislykkede parforhold og ulykkelige ægteskaber, der jo ikke mindst er til skade for de involverede børn. Fra samfundets side har man søgt at bøde på skaderne gennem forskellige tiltag, men sjældent med særligt held. De terapier, der er udviklet på basis af de årsagsforklaringer, man mener at have fundet frem til, viser sig ikke i alle tilfælde at være tilstrækkelige til at hele parforholdet eller bringe de 'krigende' parter sammen igen.

Der kan naturligvis være mange forskellige direkte årsager til parforholds og ægteskabers ulykkelige situation og eventuelle forlis. Der kan f.eks. være tale om gemytternes uoverensstemmelse, dvs. uforligelige personligheds- og temperamentsforskelle, lige som der ofte også kan være utroskab blandet ind, måske endda fra begge parter side, men erfaringsmæssigt dog fortrinsvis fra den parts side, der er mest tilbøjelig til at ville bryde med sin partner. Det er jo erfaringsmæssigt langt fra tilfældet, at begge parter er enige om at gå fra hinanden.

Martinus' opfattelse af situationen

Set fra Martinus' side er der imidlertid ikke noget mærkværdigt eller uforståeligt ved parforholdets og ægteskabets aktuelle situation, lige så lidt som ved, at almindelige psykologer, terapeuter og socialpædagoger ikke har kunnet, og - så vidt det kan bedømmes - fortsat heller ikke vil kunne løse parforholdets og ægteskabets samlivsproblemer, i al fald ikke på sigt. De årsager til krisen, som de nævnte fagfolk indtil videre har været i stand til at pege på, udgør nemlig, hvad man kunne betegne som "sekundære årsager", og sådanne er i henhold til Martinus ikke tilstrækkelige til at forklare krisen, endsiges løse de problemer, denne giver anledning til.

Ifølge Martinus skal de primære årsager til den kritesituation eller krisetilstand, som parforholdet og ægteskabet har været inde i gennem hele det tyvende og fortsat er det her i det ny århundrede, søges dybt i menneskets psyke. Denne psyke har psykologiske forskere og fagfolk endnu ikke kunnet beskrive i sin totalitet eller helhed, selvom nogle pionerer er og har været på sporet af, hvad det mere præcist drejer sig om. Her tænkes især på dybdepsykologen C. G. Jung, som blandt andet fandt frem til, at psyken har to basale psykoseksuelle aspekter, nemlig et aspekt bestående af feminine karaktertræk og et aspekt bestående af maskuline karaktertræk. Disse to aspekter ved psyken kan være mere eller mindre i modstrid med hinanden, men kan også bringes til at samvirke i løbet af det, Jung betegner som individuationsprocessen, hvorunder selvet eller personligheden modnes og differentieres med de karakteristika, der er gældende for det enkelte individ. Men det gælder generelt, at en kvinde i overvejende grad normalt vil være præget af sin

psykes feminine aspekt, som ganske enkelt er udtryk for kønnet, lige som en mand i overvejende grad normalt vil være præget af sin psykes maskuline aspekt, som også i dette tilfælde er udtryk for kønnet. Men den kvindelige psyke rummer som nævnt samtidigt et maskulint aspekt, arketyperen animus, mens den mandlige psyke samtidigt rummer et feminint aspekt, arketyperen anima. (1)

Den seksuelle polforvandlingsproces

Som nævnt skal de primære årsager til det generelle udviklingsstadium, Martinus betegner som "de ulykkelige ægteskabers zone", grundlæggende søges i det forhold, at psyken hos et meget stort antal mennesker, især i den vestlige verden, for tiden er inde i en accelererende forvandlingsproces. Denne proces betegner Martinus også som polforvandlingen, hvorved nærmere forstås en gradvis ændring af konstellationsforholdet mellem menneskepsykens feminine aspekt og dens maskuline aspekt. Dette konstellationsforhold er ifølge Martinus baseret på to overordnede grundenergitalentkerner, som henholdsvis betegnes som "den feminine pol" og "den maskuline pol". Under ét betegnes de to poler som et 'psykosympatisk anlæg', hvilket især hænger sammen med, at det er disse to poler, der dybest set udgør det organiske grundlag for det levende væsens (individets) sympatier og antipatier. (2)

Til disse to poler er endvidere knyttet to polorganer: "det emotionelle polorgan" og "det intellektuelle polorgan". Forholdet mellem poler og polorganer er i henhold til Martinus grundlæggende det, at det emotionelle polorgan altid vil være knyttet til den såkaldt ordinære, dvs. den aktuelt fungerende psykoseksuelle pol, medens det intellektuelle polorgan altid vil være tilknyttet den aktuelt latente eller 'sovende' psykoseksuelle pol og 'vågne op' eller vokse frem synkront med denne. Med begreberne 'den aktuelt fungerende pol' og 'den aktuelt latente pol' er der her antydning af en meget vigtig og afgørende proces i sammenhængen, nemlig den såkaldte 'polforvandling'. Denne består kort fortalt i en periodisk og gradvist forandret konstellation mellem de to poler indbyrdes og disses tilknytning til de to polorganer. Fra en konstellation eller tilstand, hvorunder de to poler og de to polorganer fungerer fuldkommen jævnbyrdigt og optimalt, ændres situationen efterhånden radikalt til en tilstand eller konstellation, hvori den ene pol og det intellektuelle polorgan er latent eller 'sovende', mens den anden pol, sammen med det emotionelle polorgan, bevarer og opretholder en aktivt fungerende position. (3)

Hunkøn, hankøn og dobbeltpolethed

Det er i henhold til Martinus den sidstnævnte situation, som han også betegner som den "enkeltpolede" tilstand, der danner grundlaget for fremkomsten og eksistensen af de to køn: hunkøn og hankøn. Det førstnævnte køn, hunkønnet, opstår, når det er den maskuline pol, der sammen med det intellektuelle polorgan 'degenerer' eller reduceres til latent tilstand, mens det sidstnævnte køn, hankønnet, opstår, når det

er den feminine pol, der sammen med det intellektuelle polorgan 'degenererer' eller reduceres til latent tilstand.

Men polforvandlingsprocessen er ikke fuldbyrdet hermed, for efter en tid i enkeltpolet tilstand som enten hunkøn eller hankøn, fortsætter udviklingen, denne gang så at sige i omvendt rækkefølge. Det vil sige en udvikling, hvorunder den latente eller 'sovende' pol og det intellektuelle polorgan gradvist atter 'vågner' op og efterhånden igen bliver jævnbyrdige med den fungerende pol og det dertil knyttede emotionelle polorgan. Denne udvikling forløber nogenlunde parallelt og synkront for de to køn, hvis individer efterhånden bliver, hvad Martinus betegner som "dobbelpolede", en tilstand og situation, der udgør det psykoseksuelt-organiske grundlag for den såkaldte næstekærlighed, som i bund og grund er uberoende af det tidligere køn eller af køn i det hele taget. (4)

Enkeltpolethed og dobbelpolethed

Som det indirekte vil være fremgået af det ovenstående, er der i virkeligheden tale om det, vi almindeligvis betegner som seksualisme, men dog i en noget dybere og videre forstand, end det, de fleste mennesker forstår ved begrebet. Martinus betegner fænomenet seksualisme som det redskab eller den kraft, hvormed Guddommen skaber, styrer og opretholder alt og alle i sin universalorganisme, verdensaltet. Seksualisme er samtidig det levende væsens egen inderste og dybeste oplevelsessevne og skaberkraft, som takket være lovmæssighederne for de to polers og de to polorganers indbyrdes samspil, og herunder ikke mindst polforvandlingen og dennes karakter og konsekvenser, sikrer individets evige og periodisk livsfornyende eksistens som Guds sanse- og manifestationsorgan. (5)

Men det er altså den ovenfor skitserede polforvandlingsproces eller forvandlingen af polkonstellationsforholdet mellem de to poler og polorganer fra enkeltpolethed til dobbelpolethed, som dybest set er årsagen til og forklaringen på parforholdets og ægteskabsinstitutionens aktuelle krise. Denne i en større sammenhæng og i et større perspektiv naturlige udviklingssituation, vil intet menneske eller nogen anden magt, hverken på jorden eller i himlene, kunne ændre afgørende ved, endsige forhindre. Så meget mindre, som at polforvandlingen i virkeligheden sker til alles gavn og bedste.

Det, der ifølge Martinus ligger til grund for mange af de problemer og kriser, der kan være i parforhold og ægteskaber, er den omstændighed, at der i virkeligheden ikke kun er tale om to parter i forholdet, men derimod om hele fire, og ikke sjældent fire forskellige parter. Nemlig foruden 'manden' i kvinden, også 'kvinden' i manden, eller mere præcist: Den kvindelige parts vågnende maskuline pol, og den mandlige parts vågnende feminine pol, som i begge tilfælde er ledsaget af et vågnende intellektuelt polorgan, som netop giver sig udtryk i alle de interesser hos individet, som ligger ud

over de basale ægteskabelige og familiemæssige interesser. Det gælder stort set alle de interesser eller interesseområder, som ikke direkte tjener til hjemmets og parforholdets eller ægteskabets etablering og opretholdelse, lige fra interessen for sport, politik, kunst, litteratur etc. til interessen for åndelige, spirituelle og filosofiske emner. (6)

Mere om parforholdets 'krig' og 'fred'

Men det skal dog siges, at en del mennesker er i stand til at klare balancegangen mellem interesserne for hjemmet, ægtefællen, afkommet og familien på den ene side og de mere personligt orienterede og indadvendte eller udadvendte interesser på den anden side. Det gælder især for par og ægtefæller, hvor der findes en grundlæggende forligelighed mellem de involverede fire 'parter' respektive interesser, både indenfor og udenfor parforholdet eller ægteskabet. Dette gælder i henhold til Martinus ikke mindst for de relativt højtudviklede mennesker, der henhører under den endnu meget sjældne seksualkategori, han betegner som H-mennesket. Men mindst lige så mange, eller måske snarere flere, kuldsejler i forsøget på at tilgodese begge interesseområder. Erfaringsmæssigt forstår de to parter, kvinden og manden, ikke altid hinandens personlige interesser 'udenfor' parforholdet eller ægteskabet, og hvis den gensidige seksuelle tiltrækning måske også er aftaget, så kan der være optræk til alvorlig konflikt eller krise. Dette kan i en del tilfælde føre til, at enten den ene af de to parter eller eventuelt begge, foruden interesserne udenfor hjemmet, også søger og finder en ny partner, og så har vi utroskaben inde i billedet, med den jalousi, desperation og aggression eller den sorg, fortvivlelse og depression hos den part, som føler sig svigtet, der oftest følger i kølvandet på utroskab, separation og skilsmisse.

Det er rent ud sagt utroligt, hvor fjernt fra hinanden og gensidigt fjendtlige to tidligere elskende, som tilmed måske har fået et eller flere børn sammen, kan stå eller blive overfor hinanden både lige før og vistnok især lige efter et brud, ja, for nogles vedkommende i årevis eller for altid. Det kunne parterapeuter, socialrådgivere, statsamterne, skilsmissemønstrene og børnebidrags-kontorerne tale med om, hvis ikke de havde tavshedspligt. (7)

Mediernes romantisering af ægteskabet

Sådan som situationen tegner sig set på baggrund af Martinus' kosmiske analyser, er medierne – måske oftest ubevidst - i nogen grad medvirkende til at viderebringe og opretholde de ret beset falske forestillinger og 'drømme', der hersker omkring parforholdet og ægteskabet. Det gælder de mange bøger, film og tv-serier, som mere eller mindre ensidigt romantiserer og forgylder forelskelsen og ægteskabet, og som foregøgler unge ubefæstede og uerfarne sjæle, at livet sammen med den udkårne 'eneste ene' og afkommet er udtryk for den højeste lykke i tilværelsen. Sandsynligvis er det en væsentlig grund til, at forestillingerne om det fuldendte

romantiske bryllup mellem den hvide, 'uskyldsrene' brud og den charmerende, galante og beskyttende brudgom, som vil gå gennem ild og vand, for til slut at vinde sin udvalgte elskedes gunst, stadig er meget udbredte. TV-udsendelser fra kirkelige bryllupper mellem især kendte og allerhelst royale personer hører til de fjernsynsprogrammer, der kan påregne det største antal seere verden over. Men kvindelige seere synes at være i overtal ved disse lejligheder, hvor der er anledning til at opleve et følelseslift ved synet af det unge, smukke par, især over brudens kjole med langt slæb, det kirkelige ceremoniel og ritual, og – ikke mindst – de medrivende orgeltoner og salmesangen, der bruser ud i kirkerummet og i tv-seernes stereohøjtalere. Ikke et øje er tørt, mens hjertet banker et par takter hurtigere end normalt. (8)

Det virkelige livs eventyr

Men situationen tegner sig lidt anderledes for de af os, der ikke synes, at kirkelige bryllupper eller ditto tv-transmitterede bryllupper lige er sagen, måske fordi vi selv har oplevet og erfaret 'bagsiden af medaljen', men måske også, fordi vi mere eller mindre er vokset fra de romantiske forestillinger og gyldne drømme om et ægteskabeligt paradys på jorden. Måske er vi endda alligevel så heldige at have fundet en partner, hvis både ordinære og modsatte pol og polorganer matcher med ens egen ordinære og modsatte pol og polorganer, så at samlivet i bedste fald er med til at bekræfte det faktum, at tilværelsen i sig selv i grunden er det største eventyr, der eksisterer. I dette eventyr er vi, takket være Martinus, endda så heldige at have fået en god og grundig vejledning i læsningen af den bog, "Livets Bog", der i bogstavelig forstand bekræfter, at eventyret tilmed er fuldgyldigt udtryk for guddommelig korrespondance og tale. (Citat slut)

For læsere, som ønsker kildehenvisninger, kan det anbefales at læse ovenfor gengivne artikel via dette link: 4.12. Parforholdets "krig" og "fred" – om moderne menneskers samlivsproblemer.

Imidlertid er der jo også den side ved seksuallivet, der betegnes som afvigelser fra normen mand-kvinde, nemlig den især tidligere provokerende og såkaldte homoseksualitet. Derom har jeg skrevet et par artikler, hvoraf især artiklen 4.66. Kirke på afveje? – Tanker omkring det nye vielsesritual, skal gengives her i sin fulde længde, primært for at stige ned fra de kosmologiske højder og aktualisere emnet i jordhøjde.

Herefter skal gengives endnu en relevant artikel, hvori tallene, der henviser til noter og kilder, og i nogle tilfælde også til bemærkninger og / eller kommentarer til hovedteksten, følger med her, således at særligt interesserede læsere vil kunne benytte sig deraf og opsøge de anførte steder i de citerede artikler:

Introduktion

(Citat) Efter en lidt længere og ophedet offentlig debat om et kirkeligt ritual for vielser af homoseksuelle, opfyldtes ligestillings- og kirkeminister Manu Sareens løfte til de homoseksuelle den 15. juni 2012, idet den første lovformelige kirkelige vielse af homoseksuelle fandt sted denne dato. Det skete i gamle hæderkronede Frederiksberg Kirke, og parret var STAR TOUR-ejer Stig Elling og hans samlivspartner og bofælle gennem 24 år. Selvom jeg hører til blandt dem, der mener, at vielse af homoseksuelle ikke burde finde sted i kirken, men på rådhuset, valgte jeg dog alligevel at ønske brudeparret tillykke på Facebook og udtrykke håbet om, at de måtte leve lykkeligt sammen til deres dages ende. Det gjorde jeg, fordi jeg mener ganske godt at kunne forstå de homoseksuelle og deres situation.

Men forud for denne på sin vis lykkelige slutning – eller måske snarere begyndelse – var som nævnt gået en længere og især ophedet debat i offentligheden om selve vielsesritualets udformning. Til at begynde med drejede det sig om gætterier og rygter, og især rygtet om et såkaldt kønsneutralt ritual vakte både bekymring og harme. Et sådant ritual måtte jo betyde, at man fjernede begreberne mand og kvinde og begrebet ægteskab i sammenhængen og erstattede disse ord og begreber med den mere generelle betegnelse ægtefællesskab. Dette ville dog ikke ændre væsentligt ved det heteroseksuelle vielsesritual, hvor det bl.a. stadig ville lyde eksempelvis: "Vil du, Søren, tage Jette til ægte?" og "Vil du, Jette, tage Søren til ægte?". - For homoseksuelle par lyder det: "Vil du, Erik, tage Peter til ægte?" eller "Vil du, Grethe, tage Lis til ægte?" – Især disse spørgsmål lyder jo absurde i kristen teologisk sammenhæng og vel også i almindelig og traditionel menneskelig sammenhæng. Det er da formentlig også derfor især for den teologiske side af sagen, at de otte biskopper, som har udarbejdet det nye ritual, har valgt at udelade begrebet og ordet ægteskab i det nye vielsesritual for homoseksuelle. Det er det kompromis, som ligestillingsforkæmperne må finde sig i og leve med, som vi andre, der både historisk og religiøst lægger vægt på Biblens ord, må finde os i, at der overhovedet nu forekommer kirkelig vielse af homoseksuelle. Hvilket med det nye vielsesritual jo trods alt er en form for anerkendelse og til at leve med for os andre. Det er jo ikke de homoseksuelle, vi har noget imod, men kun vielse af homoseksuelle i kirken, og det uanset om vi er medlemmer af folkekirken eller ej. Selv er jeg ikke medlem.

Berøringsangst?

Her skal indskydes, at der ikke mindst indenfor Martinus-bevægelsen findes folk, som gerne vil fremstå som forstående, tolerante og kærlige, og som for nogles vedkommende formentlig også reelt set er det, men som i hvert fald for en dels vedkommende lider af, hvad der kunne kaldes berøringsangst, i hvert fald overfor emner af kontroversiel karakter. Som nu i dette tilfælde med vielse af homoseksuelle i kirken. Der kan dog også være tale om, at man ikke mener emnet er

så betydningsfuldt, at det er værd at beskæftige sig med. Endelig er der også den mulighed, at man mener, at kirkekristendommen i henhold til Martinus' kosmiske analyser er en døende institution, hvorfor dens interne forhold ikke er aktuelt vedkommende. Martinus mener jo generelt, at de store gamle verdensreligioner hører ind under det, han betegner som den gamle verdensimpuls fra det guddommelige skabepincip, altså fra Gud, er forældet i en moderne verden, hvor intellektet er under stærk udvikling, og som derfor er degenererende, for til sidst helt at forsvinde. Der er dog tale om en århundredelang proces, idet i hvert fald millioner af mennesker verden over stadig er tilhængere af og har brug for hver deres religion, som i dette tilfælde primært vil sige traditionelle religioner som buddhismen, islam og kristendommen, og de under disse hørende religiøse retninger og sekter. Imidlertid påbegyndtes i forrige århundrede, mere præcist i 1921, en ny udstråling fra det guddommelige skabepincip, som viste sig at være en fornyelse af kristendommen, mere præcist i form af en ny fortolkning af Jesu liv og lære. Denne nye verdensimpuls er i særlig grad blevet påstået formidlet via den danske tænker og intuitionsbegavelse, Martinus, som hævder, at hans lære er en opfyldelse af Jesu profeti om "Talsmanden, den hellige Ånd", og altså dermed en fortsættelse af Jesu lære og gerning som såkaldt verdensgenløser, et ord og begreb, der skal erstatte ordet og begrebet frelser, fordi dette ikke har relevans i det verdensbillede, Martinus tegner i sin kosmologi eller åndsvidenskab, hvis man vil foretrække at kaldet det det. (1)

Men blandt de berøringsangste – eller hvad man nu skal kalde det – var der på Facebook netop en skribent og foredragsholder, som er tilknyttet undervisningsarbejdet indenfor Martinus Institut. I en kommentar til et af mine opslag dér, skrev han bl.a., at kærlighed er kærlighed, hvad enten det drejer sig om hetero- eller homoseksuelle, som elsker hinanden. Dertil tillod jeg mig at svare, at vedkommende tilsyneladende havde overset, at der i henhold til Martinus findes to slags kærlighed. Forstået sådan, at homoseksuel kærlighed ikke i det væsentlige adskiller sig fra heteroseksuel kærlighed, men begge adskiller sig fra det, som Martinus forstår ved næstekærlighed. Der er derfor ikke tale om kønsbetinget kærlighed i begge de ovenfor nævnte tilfælde, hvorfor det derfor er meget vigtigt, at man skelner mellem kønsbestemt kærlighed og altruistisk kærlighed eller næstekærlighed. Det kan vi få meget at vide om hos Martinus, lige som om hans opfattelse af homoseksualitet, hvilket vi skal vende tilbage til senere nedenfor.

Blandt de meget aktive folk, som i årevis har arbejdet på at fremme indførelsen af kirkelig vielse af homoseksuelle, er den homoseksuelle præst i Stefanskirken på Nørrebro i København, Ivan Larsen, der bl.a. sammen med f.eks. ovennævnte Stig Elling, har været en af de mest ivrige forkæmpere for sagen. Til det formål må man nok have lov til at sige, at han har læst og udlagt Biblen relativistisk, i lighed med en vis anden herre. Hermed tænker jeg ikke kun på kirkeministeren [Manu Sareen], som har været og er en ivrig fortaler for en moderne og nutidsorienteret tolkning af

Biblen og dermed også af kristendommen. Dette er så nu til dels takket være samme radikale ligestillings- og kirkeminister altså lykkedes, nemlig at få gennemtruffet det nye vielsesritual, som dog må betragtes som et kompromis eller modus vivendi. Biskopperne har nemlig trods alt ikke villet imødekomme ligestillingskravet, hvorfor de har nøjedes med at betegne parterne i den nye ægteskabsform som "ægtefæller" i stedet for som "ægtemand" og "ægtehustru". Dette udelukker jo desuden nærmest automatisk sig selv i betragtning af, at der er tale om to mennesker af samme køn. Den kendsgerning har biskopperne altså ikke villet tilsidesætte.

Vielsesritualer og seksualitet

I det traditionelle vielsesritual henholder man sig til, at mennesket kommer til at ligne Gud gennem de to køns forening og samliv. Ikke kun på et sjæleligt plan, men også på et kropsligt plan. Det hænger sammen med Skabelsesberetningens ord: "Og Gud skabte mennesket i sit billede; i sit billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem;" Samme vielsesritual henholder sig også til Jesus-ordene, som siges til nogle farisæere, som forsøgte at lægge en fælde for ham: "Har I ikke læst, at Skaberen fra begyndelsen skabte dem som mand og kvinde og sagde: "Derfor skal en mand forlade sin fader og moder og holde sig til sin hustru, og de to skal blive ét kød?" Så er de da ikke længer to, men ét kød. Derfor: hvad Gud har sammenføjet, må et menneske ikke adskille." Da siger de til ham: "Hvorfor har Moses da befalet, at når man giver sin hustru et skilsmissebrev, kan man skille sig fra hende?" Han siger til dem: "Det var på grund af jeres hårdhjertethed, at Moses tillod jer at skille jer fra jeres hustruer; men fra begyndelsen har det ikke været således. Og jeg siger jer, at den der skiller sig fra sin hustru af anden årsag end utugt og gifter sig med en anden, han bedriver hor." Her er altså utvetydigt tale om, at et ægteskab i kristen forstand alene drejer sig om et forhold mellem en mand og en kvinde. (2)

Jo, vil nogle selvfølgelig her nok sige, men er der virkelig grund til at tage disse ældgamle opfattelser bogstavelige og højtidelige? Desuden er vi jo i vor tid klar over, at Gud ikke eksisterer og derfor heller ikke kan have skabt hverken verden eller os. Ligesom vi fra videnskaben ved, at der ikke er tale om momentan og bevidst, hensigtsmæssig skabelse, men om milliardårig evolution, som i det væsentlige er foregået via naturlovene og herunder selektiv udvikling og mutationer. Derfor må vi følge med tiden og indrette os på et andet grundlag, sådan som vi jo da for resten også har gjort lige siden renæssancen og oplysningstiden. Begge disse kulturperioder har dog udelukkende fundet sted i den vestlige kulturkreds, medens den øvrige del af verden ikke i samme grad har været berørt af tilsvarende fornyende processer. Det er derfor hovedsagelig i den vestlige verden, at det ateistiske og materialistiske livssyn har haft grobund og fået lov til at udvikle sig. (3)

Det kunne der naturligvis siges meget andet og mere om, end det er muligt i en artikel som denne. Men lad mig her nøjes med i noten at henvise til, hvad Martinus

har at sige om skabelse kontra evolution, og om verden og mennesket og alle andre levende væsener. Martinus er i princippet enig med den bibelske skabelsesberetning, også selvom han tolker denne på en ny måde, idet han anskuer den mere som en mytisk fortælling end som en historisk beretning. Det vil man i øvrigt også kunne læse om i min bog "Jesus - søn af mennesket". (4)

Apropos ægteskab mellem mand og kvinde, så er det som bekendt noget, der lige siden tidernes morgen er forekommet og stadig forekommer i alle kulturer og religioner. Men forholdet mellem mand og kvinde er jo først og fremmest biologisk, anatomisk og fysiologisk betinget og tjener som forudsætning for forplantning eller slægtens beståen og videreførelse. Men i spirituelle kultursamfund er seksualitet også blevet opfattet som et helligt sakramente, der har værdi i sig selv og i sekulariserede kultursamfund som noget, der i bedste fald betyder ekstraordinær glæde og fornøjelse. Homoseksualitet har i samme tidsrum og i de fleste kulturer - bortset fra en periode i det gamle Grækenland - været betragtet som en anormalitet, for ikke at sige abnormitet, som der nogle steder tilmed har været dødsstraf for, endda helt op i nyere tid. Sådan er det generelt set heldigvis ikke længere, i hvert fald ikke i den vestlige kultur, hvor man efterhånden betragter homoseksualitet for blot at være en anden form for seksualitet end heteroseksualitet. Men at gå så vidt, som rabiate fortalere for homoseksualitet gør og har gjort, og erklære arten af seksualitet for at være et spørgsmål om frit valg, er efter min mening at gå for vidt. Det begrundes jeg dels med erfaring og dels med de analyser vedr. seksualitet, som er fremsat af Martinus. Herom vil man i kortfattet form kunne læse på min hjemmeside under 1. Hovedafsnit. (5)

Religiøs åbenbaring og demokrati

Det er efterhånden kommet til at stå klart for mig, at de Martinus-folk og Martinus-interesserede, som debatterer og kommenterer på Facebook, og jeg, ikke er enige i synet på homoseksuelle vielser i kirken. For de nævnte drejer det sig primært om at promovere ligestilling mellem kønnene, for det er den eneste rigtige indstilling at have, mener de angiveligt, når man vel at mærke er et tolerant, forstående og kærligt menneske. Derfor skal ligestilling også gælde i kirkelig sammenhæng, synes de. Det, at promovere ligestilling og ens behandling af alle mennesker uanset køn, race, nationalitet og religion, er også det FN's menneskerettighedserklæringer i princippet og i videre forstand går ud på.

Men for mig at se, drejer det sig imidlertid om andet og mere end et generelt ligestillingsspørgsmål, for religiøs åbenbaring kan man ikke gøre til genstand for en demokratisk afgørelse. Det er altså ikke noget, der kan afgøres ved flertalsafstemning. Åbenbaret religion, som f.eks. kristendommen, må man enten vælge til eller fra, og det samme gælder faktisk også for Martinus' kosmologi, som baserer sig på de åbenbaringer, Martinus oplevede i påsken 1921. Uden de

sidstnævnte åbenbaringer ville der ikke have eksisteret noget, der hedder Martinus' kosmologi eller hvad man nu vil foretrække at kalde hans kosmiske analyser og facitter. En del af disse analyser og facitter handler om det seksuelle polprincip og herunder også om bl.a. homoseksualitet, sådan som påpeget tidligere ovenfor.

En væsensforskel mellem kristendommen og Martinus' kosmologi er, at den førstnævnte i hovedsagen appellerer til troen, mens den sidstnævnte appellerer til intuitionen og intelligensen. Denne forskel er større, end man umiddelbart skulle tro. Dertil kommer, at Martinus' kosmiske analyser over det seksuelle polprincip, stort set er enestående i verdens kulturhistorie, og de har med al sandsynlighed fremtiden for sig. Her vil jeg derfor gerne anmode seriøst interesserede, om især at læse eller genlæse Livets Bog V, stk. 1854-1864, så vil man få at se, hvorfor jeg ikke er tilhænger af kirkelig vielse og dermed følgende velsignelse af homoseksuelle 'ægteskaber'. Og dette har vel at mærke intet som helst med diskrimination af homoseksuelle at gøre, snarere tværtimod. (6)

Seksuel afsporing

Men i øvrigt skal jeg gerne føre an og lede ind på det tankespor, som jeg mener, er vigtig i sammenhæng med forståelsen af, hvorfor jeg synes, som jeg gør, og specielt i dette tilfælde. I de afsnit af Livets Bog V, som der ovenfor henvises til, behandler Martinus især seksuelle afvigelser fra normen og herunder homoseksualitet. Den dybere liggende årsag til homoseksualitet er ifølge Martinus, at den modsatte pol er blevet overdimensioneret og mere eller mindre førende i dagsbevidstheden, hvilket for mandens vedkommende betyder, at det er den feminine pol, der er blevet mere fremtrædende, end individets kosmiske udviklingstrin berettiger til, lige som det samme er tilfældet for kvindens vedkommende, hvor det dog er den maskuline pol, der er blevet forceret frem. Martinus taler derfor ligefrem om henholdsvis "den kvindelige mand" og "den mandlige kvinde", hvilke poltyper han ligeud karakteriserer som abnorme.

(Citat) 1856. For begge disse overdimensionerede poltyper, "den mandlige kvinde" og "Den kvindelige mand", gælder det, at det nye væsen i deres bevidsthed ikke er nær så udviklet som deres mange inkarnationer gamle normale pols væsen, der nu er trængt alt for meget tilbage af den modsatte pols alt for stærkt fremtrædende overdimensionering og dens heraf følgende føring af væsenets dagsbevidsthed. Denne overdimensionering er altså ikke baseret på udvikling, så ville den netop ikke have været abnorm. Den er derimod baseret på den omstændighed, at dens ophav på et eller andet tidspunkt i tidligere liv har været genstand for en seksuel forføring eller et andet abnormt forhold, der har været i stand til at sætte det pågældende væsens seksuelle tankebane i en forceret aktivitet og flugt fra den normale udviklingslinje. Denne heraf opståede særlige seksuelle indstilling er derved efterhånden blevet til vanebevidsthed, ligesom f.eks. drik eller tobaksrygning eller

andre bevidsthedsmæssige abnormiteter kan blive til en vane, blive til et overdrevent begær, der i vanskeligste tilfælde kun kan bekæmpes efter at de har udløst sig i en katastrofe. Denne seksuelle forførelse eller anden årsag til afsporingen kan f.eks. være foregået på den måde, at et voksent menneske, hvis tilbøjelighed til at søge kønslig tilfredsstillelse hos sit eget køn, har udartet sig til en sådan dimension, at det ikke har nok i samkvemmet med voksne, men er så afsporet, at det begærer seksuelt samkvem med det umodne, med mindreårige eller børn. Da jordmenneskeheden er langt fremme i dens seksuelle forvandringsproces, og den modsatte pol er mere eller mindre i udvikling og fremme hos alle kulturmennesker, bor der allerede en tilsvarende om end ubevidst tendens til at fornemme sympati for sit eget køn dybt i hvert eneste menneske, men den kommer ikke og skal helst ikke komme frem til sit ophavs kundskab eller vågne dagsbevidsthed på anden måde end som en af naturen selv diskret og lempeligt eller umærkeligt befordret normal poludvikling. Da vil den, som vi senere skal se, ikke forvolde alle disse kvaler og abnormiteter, som den nu afstedkommer ved den af mennesker selv iværksatte alt for forcerede udvikling. Citat slut) (7)

I det netop anførte citat fortæller Martinus blandt andet, at homoseksualitet i mange eller rettere sagt i de fleste tilfælde kan være forårsaget af en voksens forførelse af en mindreårig eller et barn. Men i den sammenhæng inddrager han nødvendigvis reinkarnationen, hvorfor den omtalte forførelse eller anden form for årsag, med stor sandsynlighed kan være foretaget eller udløst for en eller eventuelt flere inkarnationer siden i det forførte individs tilværelse. Forførelsen har som omtalt sat sine spor i form af vane, det vil rent 'teknisk' sige i form af erindringstalentkerner, som bærer præg af behagsoplevelse, hvilket afføder en automatisk eller instinktiv trang til eller et behov for genoplevelse i den nye inkarnation, ja, i flere nye inkarnationer, hvis individet ellers fortsætter sin homoseksuelle praksis. Individet, som af gode grunde ikke har kosmisk bevidsthed, tror derfor, som tilfældet er for homoseksuelle i nutiden, at dets homoseksualitet er medfødt, hvilket jo på sin vis også er rigtigt.

Kunstigt ægteskab

Men nu er talen her især om homoseksuelt ægteskab, og det vil derfor være interessant at konstatere, hvad Martinus eventuelt har at sige om dette. Herom siger han blandt andet, at det afgørende i den forbindelse er forelskelse, for evnen til at forelske sig deler den homoseksuelle i princippet med den heteroseksuelle. Forskellen er kun, at medens det sidstnævnte individ normalt kun forelsker sig i et individ af modsat køn, så forelsker den homoseksuelle sig i et individ af samme køn, Det ligger i sagens natur, at den homoseksuelle mand forelsker sig i og tiltrækkes af en anden mand, fordi det er vedkommendes feminine pol, der bestemmer tiltrækningen. Omvendt hos den lesbiske kvinde, hvor det er den maskuline pol, der bestemmer forelskelsen og tiltrækningen, hvorfor hun forelsker sig i og føler sig

seksuelt tiltrukket af en anden kvinde. Herom skriver Martinus blandt andet følgende i stk. 1862:

(Citat) [...] Dog kan man ikke helt udelukke, at der også kan være tilfælde, hvor et sådant samliv en tid kan udvise en vis form for behag. Det er i sådanne tilfælde, hvor objektet for forelskelsen ikke er alt for seksuel kontrær eller er en udpræget repræsentant for sit eget køn, men indtil en vis grad også kan føle tiltrækning til og behag i den andens tilbedelse, med andre ord, er et væsen, der også, om end ubevidst, nu allerede er et godt stykke inde i den modsatte pols udvikling. Vi ser da også her samliv, en slags kunstigt ægteskab mellem sådanne væsener, men samlivet kan aldrig blive udtryk for den fuldkomne naturlige lykke. Væsenerne er for meget ens i struktur. Da det er deres modsatte pol, der er fundamentet for samlivet, vil den fordre, at objektet for forelskestendensen eller den overdimensionerede sympati er et væsen af sit ophavs eget køn. Men da dette køn i sin fuldt normale tilstand mere eller mindre nærer antipati eller i værste tilfælde er hader af sit eget køn og navnlig da, som tidligere nævnt, når det fremtræder abnormt, har sit modsatte køns tendenser, er der ingen chancer for f.eks. den kvindelige mand at opnå samliv med et sådant maskulint væsen, som ellers er det fuldkomne objekt for hans forelskelse. Han må da resignere og kaste sin sympati på de mænd, der nok er maskuline og ubevidste i deres modsatte pol, men dog ikke anderledes end at de alligevel føler et vist behag i at være genstand for en anden mands opmærksomhed og sympati og derfor ikke har noget imod at knytte sig til denne mand i et intimt samliv, altså en slags kunstigt ægteskab. [...] (Citat slut) (8)

Herefter fortsætter Martinus med at udrede de nærmere omstændigheder vedrørende den homoseksuelle mands situation i forhold til sit eget køn, og herunder nævner den antipati eller negative følelser, som den udpræget homoseksuelle mand ofte kan have overfor kvinder, som tilmed lige så ofte opleves som konkurrenter. For min egen part vil jeg tillægge, at der dog også er undtagelser, hvor homoseksuelle mænd betragter især lidt modne kvinder som deres fortrolige veninder. Herefter fortsætter Martinus i stk. 1863:

(Citat) Naturen har således her sat en bom for ægteskabets videreførelse. Da den kvindelige mand kun kan blive virkeligt forelsket i den maskuline eller mandlige mand, og denne på sin vis umuligt kan blive forelsket i noget andet væsen end den normale kvinde, er der som nævnt ingen mulighed for skabelse af lykke i det her omtalte kunstige ægteskab eller seksuelle samliv. Det vil aldrig nogen sinde kunne baseres på andet end ulykkebringende, forkvaklede forhold, der til sidst i værste tilfælde kan føre til livslede og selvmord for den forelskede part, efter at denne har kulmineret i skinsygens kvaler, andre menneskers bagtalelse, sladder, hån og spot rent bortset fra den i mange tilfælde uhyggelige, ruinerende økonomiske pris et sådant samliv har ført med sig eller har kostet den feminine part. Disse samlivstilbøjeligheder stammer således fra de endnu uudlevede, men hæmmede

normale poltilstande og hører således normalt kun hjemme i samliv mellem de fuldkomne hankøns- og hunkønsvæsener og ikke imellem to partnere, der umuligt kan manifestere den totale gensidige opfyldelse eller lykkeligivende tilfredsstillelse af de kønslige krav, der er selve livets hovedhjørnesten eller grundpille. Vi må naturligvis her tilføje, at den maskuline eller mandlige kvinde har de samme samlivsubehageligheder. At samlivet mellem disse væsener kun kan opretholdes i kraft af resignation eller given afkald plus en særlig velvilje fra den ene eller fra begge parters side, gør jo ikke dette forhold naturligt. Det bliver kun unaturligt og dermed i tilsvarende grad utilstrækkeligt lykkeligt akkurat ligesom i de ulykkelige ægteskaber mellem de degenererede, men endnu i overvejende grad som hankøns- og hunkønsvæsener fremtrædende mennesker. Det er i virkeligheden kun en videreførelse af den i de ulykkelige ægteskabers zone fremtrædende ægteskabelige samlivs degenererende eller døende tilstand. [...] (9)

I den umiddelbart følgende tekst, fastslår Martinus, at de ovenfor beskrevne forhold og tilstande kosmisk set er at betragte som led i den polforvandlingsproces, som har til formål og skal sikre, at ethvert jordisk menneske med tiden bliver omdannet til det rigtige menneske i Guds billede, og dermed bliver selvskreven borger i Guds eller Himmeriges Rige. Men Martinus har selvfølgelig meget mere og andet at sige om de herskende seksuelle forhold hos og blandt mennesker, - som det ikke er opgaven at komme ind på her. Det skal dog her udtrykkeligt pointeres, at de ovenfor gengivne citater af Martinus er løsrevet fra en større sammenhæng, og de rummer derfor en vis risiko for at blive misforstået, især af mennesker, som ikke på forhånd kender til Martinus' analyser vedrørende de 11 seksuelle hovedkategorier af mennesker, han så indgående og grundigt beskriver, især i 5. bind af sit hovedværk, Livets Bog.

Så langt, så godt. Men nu vil en og anden her nok indvende og sige, at Martinus jo ikke i de anførte citater udtaler sig om homoseksuel vielse i kirken, hvilket er korrekt. Men dertil må jeg svare, nej, det gør han naturligvis ikke, for emnet var ikke aktuelt i hans levetid. Hvad hans opfattelse ville have været, hvis han havde kunnet tage stilling til det, kan ingen af gode grunde vide. Men efter min opfattelse indeholder hans analyser omkring det, han betegner som "kunstigt ægteskab" mellem homoseksuelle, underforstået at det kosmisk set er et unaturligt fænomen, som ganske vist forekommer, men i grunden helst ikke burde være forekommet, ikke mindst af hensyn til de homoseksuelle selv. Der ligger altså ikke fra Martinus' side nogen som helst form for diskrimination af homoseksuelle i hans analyser, som er lige kærlige over for alle uden nogen som helst undtagelse, og i øvrigt udgør ét eneste stort forsvar for overhovedet alle levende væsener, forstået på den måde, at disse til enhver tid og på ethvert sted ikke kan være og handle anderledes, end de netop gør. Hvilket dog ikke er ensbetydende med, at der ikke er forskel på måden at være på og handle på, for det er der naturligvis, nemlig i den forstand, at nogen måder at være og handle på, er mere rigtige og hensigtsmæssige end andre. Eksempelvis fastslår Martinus i de ovenfor anførte citater, at forførelse til

homoseksualitet og homoseksuelt ægteskab kosmisk set ikke er af det gode, tværtimod. Når sådanne fænomener alligevel forekommer, skyldes det primært to forhold, nemlig dels den mangel på erfaring, eller den uvidenhed, som er en uundgåelig del af menneskets tilværelse, og dels den relativt frie vilje, som mennesket er udstyret med. Der er derfor et relativt, men udviklingsbestemt frit valg mellem at handle rigtigt eller forkert i forhold til livslovene. (10)

Resumé

I det følgende skal jeg forsøgsvis give et resumé af, hvad der i henholdt til Martinus kan og skal forstås ved menneskehedens aktuelle seksuelle situation og forhold. Som vi ovenfor har fået påvist og konstateret, vil såvel den homoseksuelle mands som den homoseksuelle kvindes tilværelse i reglen være præget af dén grundlæggende ulykkelige situation, at den eller de partnere, som de hver især forståeligt nok allerhelst foretrækker i seksuel sammenhæng, normalt selv foretrækker personer af modsat køn, samtidigt med at de oftest vil føle sig frastødt af seksuelle tilnærmelser fra personer af deres eget køn. I de situationer, hvor det lykkes for den homoseksuelle eller lesbiske at etablere et kortere eller længere varende seksuelt forhold til en heteroseksuel person, vil der i reglen være tale om en vis pekuniær udnyttelse eller anden form for vinding eller fordel fra sidstnævntes side. Men det ulige forhold vil på forhånd være dømt til at mislykkes, ikke sjældent med store psykiske problemer til følge for den uheldigt stillede person, som i kraft af en for tidligt vakt eller forceret vækst af sin modsatte seksuelle pol, er blevet bragt i en situation, som bestemt ikke er misundelsesværdig. Ifølge Martinus vil et sådant menneske kun kunne klare sig nogenlunde helskindet igennem tilværelsen, psykisk set, hvis vedkommende samtidigt er i besiddelse af en høj etisk-moralsk standard. I modsat og værste fald vil der som regel blive tale om en psykisk – og måske også fysisk – nedtur og selvdestruktion via f.eks. misbrug af alkohol og narkotika, og hvorfra der i henhold til de kosmiske analyser i værste fald kun findes én udvej, nemlig at begå selvmord eller blive myrdet, sådan som det erfaringsmæssigt sker for nogle. Til gengæld vil denne i begge tilfælde yderste, fortvivlede og desperate tilstand og handling i en vis udstrækning bidrage til at genoprette den balance mellem de to seksuelle poler, som vil være normal for det udviklingsstadium i den seksuelle polforvandlingsproces, som den pågældende person befandt sig på, før den for tidlige og forcerede fatale vækst af den modsatte pol fandt sted.

I henhold til Martinus' kosmologi vil den væsentligste årsag til en forceret vækst af den hidtil latente modsatte seksuelle pol i en grad, der bevirker, at den pågældende bliver sig den bevidst og begynder at reagere seksuelt på dens indflydelse, være den seksuelle forførelse som en i reglen relativt ældre og mere erfaren person udsætter en relativt yngre og uerfaren person for. Den typiske situation vil i øvrigt nok være den, at det er en voksen mand eller voksen kvinde, der henholdsvis forfører en dreng eller en pige, som måske tilmed har oplevet situationen som

behagelig, spændende og lystfyldt, og som derfor føler sig tilskyndet eller ligefrem har trang til eller behov for at gentage og genopleve situationen og forholdet til en person af samme køn. Men det er jo ikke den normale, maskuline pol i drengen eller den normale, feminine pol i pigen, der reagerer på den seksuelle tilnærmelse i disse situationer, men derimod den endnu svagt udviklede modsatte, henholdsvis feminine og maskuline pol, som derved bringes frem i bevidsthedens periferi. Den forførte dreng eller pige vil naturligvis ikke i alle tilfælde udvikle sig til at blive egentlig homoseksuel, idet de pågældendes normale seksuelle pol kan vise sig at være den overlegne og stærkeste, og derfor den, der bestemmer vedkommendes videre seksuelle reaktioner og adfærd. Men i en del tilfælde vil forførelsen have som konsekvens, at den forførte person i stigende grad kommer til at reagere på og føle trang til homoseksuel stimulans og adfærd. Og dermed er den pågældende kommet i samme situation, som beskrevet tidligere ovenfor.

Her må der imidlertid nok indskydes den bemærkning, at nutidens bøsser og lesbiske forkaster og nærmest ser med foragt på "forførelsesteorien", som man angiveligt ikke mener lader sig bekræfte af det virkelige liv, hvilket på sin vis er forståeligt ud fra de præmisser og betragtninger, der almindeligvis lægges til grund for argumenterne og afvisningen af forførelsespostulatet. Fra homoseksuel side hævder man, at "ægte homoseksualitet" er en medfødt disposition, som de pågældende reagerer på af egen fri tilskyndelse og lyst, måske allerede som børn, og som forstærkes efterhånden som de vokser til. – Heri giver Martinus' kosmiske analyser faktisk de homoseksuelle medhold, idet det dog samtidigt pointeres, at den fatale forførelse udmærket kan tænkes at have fundet sted i den foregående inkarnation eller i en endnu tidligere inkarnation. Jo flere inkarnationer tilbage forførelsen er sket, jo mere fastgroet vil homoseksualiteten naturligvis være. Denne konstatering forudsætter og fordrer som sagt selvfølgelig, at man inddrager reinkarnation i sammenhængen. Men en direkte forførelse vil i henhold til kosmologien i de fleste tilfælde altid være den egentlige og første årsag til en for tidligt vakt og forceret udvikling eller fremvækst af den hidtil latente sekundære modsatte pol. Og at der er tale om en for tidlig og dermed uheldig udvikling af den modsatte pol, turde – med visse forbehold – tydeligt nok fremgå af den ulykkelige og uheldsvangre tilstand og situation, som homoseksuelle ikke så sjældent befinder sig i. Dette indebærer naturligvis alt sammen også, at en homoseksuel forførelse kan finde sted i det nuværende og aktuelle liv. Lad så de homoseksuelle og andre være enige heri eller ej.

Situationen – kosmisk set

Da Martinus i sin tid udarbejdede sine kosmiske analyser over det seksuelle polprincip og polforvandlingen, var den almindelige holdning til homoseksualitet angiveligt en noget anden, end tilfældet er i nutiden. På Martinus' tid herskede der en betydeligt mere negativ og ligefrem fjendtlig holdning til og stemning imod de

homoseksuelle, som i grelle tilfælde endog var udsat for chikane og vold. Den situation ser ud til at være ændret i nyere tid, idet det er en kendsgerning, at et flertal af folketingspolitikere og et flertal af befolkningen ifølge meningsmålingerne var positivt stemte for indførelse af vielse af homoseksuelle i kirken. Dette er jo i sig selv overraskende og skyldes formentlig, at de adspurgte i hovedsagen har haft ligestilling af homoseksuelle med heteroseksuelle i tankerne, altså har opfattet og betragtet de homoseksuelles situation mere ud fra et ligestillingssynspunkt, end ud fra et religiøst, for ikke at tale om kosmologisk synspunkt. Problemet har så kun været og er, at regering og folketing har så stor magt over folkekirken, at man indirekte kunne diktere denne at indføre et vielsesritual for homoseksuelle. Men som vi har set af alt, hvad der her er blevet sagt ovenfor, så betragter vismanden Martinus homoseksuelle ægteskaber for at være unaturlige og kunstige, og han har også begrundet hvorfor. Men præmisser og argumenter, som dem han fremfører, finder nok ikke nogen særlig genklang, hverken hos politikere eller i befolkningen som helhed, som i begge tilfælde enten er traditionelt kristne eller ateister med en materialistisk livs- og verdensanskuelse.

Her skal vi afslutte denne artikel med kort at se på, hvordan Martinus ud fra sit kosmiske perspektiv opfatter den aktuelle situation. Hans kosmiske analysers postulater og konklusioner i form af såkaldte livsfacitter, har under ingen omstændigheder til hensigt at være hverken uforstående, intolerante eller diskriminerende overfor nogen eller noget, og allermindst overfor mennesker, for hvem tilværelsen i realiteten kan være nok så barsk og problemfyldt, sådan som tilfældet ikke sjældent er for mennesker af homoseksuel observans. Martinus' kosmologi er tværtimod et eneste stort og stærkt forsvar for alt og alle uden nogen som helst undtagelse. Men selvom alt på sin vis er tilladt, så er dette ikke nødvendigvis ensbetydende med, at alt også er gavnligt. Ganske vist fører uhensigtsmæssige og endog skadelige ønsker, tanker og handlinger på sigt og ofte ad omveje til det begærede "mål", men derfor ville det måske alligevel have været bedre, om man havde lyttet til og rådført sig med erfaringen og fornuften, således at vejen mod målet" kunne være blevet tilbagelagt mere direkte og med færre omkostninger i form af ubehagelige og eventuelt smertelige oplevelser og lidelsesfulde erfaringer. Denne erfaring og fornuft – eller rettere sagt visdom – findes efter alt at dømme repræsenteret i og med Martinus' kosmologi eller åndsvidenskab, som primært er en klarlæggelse af livets og tilværelsens åndelige love og principper, der som en frit tilgængelig vejledning for alle, ikke mindst har til formål at inspirere til udviklingen af den humanisme og næstekærlighed, som er den nødvendige forudsætning og betingelse for løsningen af menneskehedens nuværende moralske krisetilstand og konfliktsituation.

I forbindelse med omtalen af homoseksualitet, skal der her til slut kun nævnes det forhold, at mange homoseksuelle ofte synes at indrette sig med et *modus vivendi* – altså efter , hvad der under de givne omstændigheder er muligt og opnåeligt –

således forstået, at man står i forhold til eller danner par med andre homoseksuelle, skønt begge parter i grunden helst havde ønsket sig henholdsvis en feminin kvinde for den lesbiske kvindes vedkommende, og en maskulin mand for den homoseksuelle mands vedkommende. Og er de involverede parter begge forstående og tolerante og af en vis etisk-moralsk habitus, kan et sådant forhold udmærket tænkes at ville forme sig varigt og relativt lykkeligt. Men en del tyder på, at sådanne forhold ikke er prototypiske for nutidens homoseksuelle kredse, hvor det at holde sig til en fast partner eller leve i et fast parforhold, snarere er undtagelsen end reglen. Det typiske synes at være, at man har mange og ofte udskiftede seksualpartnere. Og dette kan i sig selv kun bidrage til at øge de ubehagelige og lidelsesfyldte konsekvenser, herunder også risikoen for smitte med kønssygdomme, som ikke kan undgå at blive resultatet, både i de øjeblikkelige forhold og situationer og især på det lidt længere sigt, hvilket i denne sammenhæng faktisk godt kan komme til at betyde i op til flere inkarnationer. Men som sagt tjener disse situationer og tilstande i henhold til de kosmiske analyser til at øge de for den igangværende humane udvikling så nødvendige og uundværlige lidelseserfaringer, som samtidigt er forudsætningen og betingelsen for etableringen af dén åndelige balance mellem intelligensenergien og følelsesenergien i den enkeltes sind, som med tiden blandt andet vil sikre, at intuitionsenergien eller –evnen kan blive underlagt viljens kontrol, således at denne vil kunne benyttes lige så vilkårligt, som vi i dag anvender intelligensevnen. Og i og med intuitionen følger adgangen til det visdomsreservoir, Martinus betegner som "Visdomsoceanet", og hvorfra han selv har hentet de mange visdomsfacitter, som tilsammen tegner hans i god forstand fantastiske og fabelagtige verdensbillede. (11)

Appendiks: Homoseksuelles egen opfattelse

Det er som allerede nævnt et faktum, at intellektuelle homoseksuelle selv afviser påstanden om forførelse som en årsag til homoseksuel disposition og orientering. Ligesom man vil påstå, at begrebet og fænomenet homoseksualitet kun forekommer fra sidste halvdel af 1800-tallet. Man mener derfor ikke, at der er tale om homoseksuel adfærd, når det i 3. Mosebog, 20. kap. vers 13., eksempelvis hedder: "Om nogen ligger hos en mand, på samme måde som man ligger hos en kvinde, da har de begge øvet en vederstyggelighed; de skal lide døden, der hviler blodskyld på dem." For mig at se, kan dette citat kun tolkes som udtryk for en seksuel adfærd, der svarer til det, vi i nyere tid forstår ved ordet og begrebet homoseksualitet. Om man så vil kalde denne umiskendelige seksuelle adfærd det ene eller det andet, må blive en smagssag. Desuden mener nogle intellektuelle homoseksuelle, at seksualitet i praksis udelukkende er et spørgsmål om selvvalg. Man kan selv vælge, om man vil være heteroseksuel, homoseksuel eller biseksuel, påstås det. Som påvist tidligere ovenfor, er der i henhold til Martinus' kosmiske analyser ikke belæg for at arten af seksuel disposition frit kan vælges til eller fra. Naturligvis bortset fra, at man f.eks. kan vælge at leve i cølibat, som nogen af flere forskellige grunde jo gør. Tværtimod

er seksuel disposition som sådan strengt lovbundet. Helt grassat gik den feministiske rødstrømpebevægelse i 1970'erne med deres ø-lejre og kvindekollektiver, paradoksalt nok stærkt inspireret af den nymarxistiske politiske ideologi. Det vil man blandt andet kunne læse indforstået om i den ret så lærde videnskabelige afhandling: Lyst eller Nød? Kvinders og mænds homoseksualitet. Redegørelse for nogle synspunkter og resultater i videnskabelig litteratur- Udarbejdet af Henning Bech og Karin Lützen - Redegørelse fra kommissionen til belysning af homoseksuelles situation i samfundet – 1986. Det var på den tid 'in' i visse intellektuelle kredse, at fremføre sådanne synspunkter på homoseksualitet, som den nævnte redegørelse er udtryk for. Dens forfattere er hhv. cand. mag. og mag. art. og begge er erklærede homoseksuelle, henholdsvis bøsse og lesbisk, hvilket efter min opfattelse gør de to forfattere inhabile og desuden svækker undersøgelsen, som ikke kan undgå at være 'farvet' af deres personlige holdning til homoseksualitet. Hvilket de formentlig selv vil benægte! (12)

For resten vil de af kirkens folk, der går ind for det nye vielsesritual sikkert ikke mene, at kirken er på afveje i den sag. Tiden vil vise, om de har ret i det synspunkt, men foreløbig har spørgsmålet om homovielser i kirken i hvert fald splittet kirkens folk, hvilket blandt andet kan ses af den uforsonlige debat, der fortsat raser her i juni 2012.

© juni 2012 Harry Rasmussen.

Post Skriptum

Som det så ofte eller i reglen går med den slags ophedede debatter, som eksempelvis den om vielser af homoseksuelle i kirken, så aftager interessen for emnet proportionalt med afstanden i tid. Her i efteråret 2013 må man konstatere, at antallet af kirkelig vielse af homoseksuelle foreløbig har været ret begrænset, hvorimod antallet af udmeldelser af folkekirken siden vedtagelsen af det nye vielsesritual for homoseksuelle har været stigende. I første halvdel af 2012 skete der næsten lige så mange udmeldelser som i hele 2011, nemlig iht. Danmarks Statistik 12.306, og det anses for sandsynligt, at indførelsen af vielsesritualet har været medvirkende dertil.

© september 2013. Harry Rasmussen. (Citat slut)

Kommentar: Den ovenfor netop gengivne artikel, forholder sig loyalt til Martinus' kosmologi, i den forstand, at den skildrer polprincippet og især den seksuelle polforvandling med dennes normale og afsporede seksuelle kategorier. Derfor må jeg som tilhænger af ét-livs-hypotesen nødvendigvis foretage en vis 'revision' af artiklens indhold. Det gælder især emnet reinkarnationer, som jo selvsagt forudsætter flere-livs-hypotesen. Men denne gælder af de anførte grunde jo ikke i

ét-livs-hypotesens tilfælde. Hvordan kan og skal man da i den situation forklare sig afvigelser fra normal seksualitet, som eksempelvis homoseksualitet? - Det er jo et godt spørgsmål, som det dog er forholdsvis let at forklare. Næmlig sådan, at en hel del homoseksuelle tilfælde må anses for at være resultatet af forførelse. Men hvad med den homoseksualitet, som hævdes at være medfødt? - Her melder sig umiddelbart en forklaring, der henviser til genetiske årsager, sådan som tilfældet jo også må anses for at være i forbindelse med den generelle forvandling hos menneskeheden, eller foreløbig hos dele af denne, af forholdet eller konstellationen mellem de to seksuelle poler hos de enkelte individer. Det er jo i øvrigt en biologisk kendsgerning, at alle mennesker i fostertilstanden besidder organiske anlæg for begge køn. Det er genetiske lovmæssigheder, der afgør, om individet kommer til at tilhøre det ene eller det andet køn.

Nu, da vi netop har berørt emnet reinkarnation, lad os da se lidt nærmere på dette specielle fænomen:

Døden og reinkarnation?

Men udrustet med et relativt grundigt kendskab til væsentlige og i denne sammenhæng relevante sider af Martinus' Kosmologi, skal vi gå videre til at se på to vigtige kosmiske processer som mere eller mindre forudsætter og betinger hinanden. Det drejer sig først om døden eller dødsprocessen, der fysisk set begynder når organismens hjerte- og lungefunktion er ophørt, og psykisk set når hjernen er død og bevidstheden dermed ikke længere kan fungere og give sig til kende på det fysiske plan.

Dernæst drejer det sig om reinkarnationen eller reinkarnationsprocessen, som træder i funktion i samme øjeblik et diskarneret individ, efter et kortere eller længere ophold i den åndelige eller parafysiske verden, bliver undfanget til et nyt fysisk liv. Denne undfangelse sker, efter at individet har opholdt sig i en vis periode i salighedsriget, og efter at det er blevet mættet af oplevelserne her og derfor føler længsel efter en ny tilværelse under de fysiske lovmæssigheder og vilkår, som nu står for det som højst attråværdige. Processen, som foregår automatisk og ubevidst, sættes i gang af seksuelle energier, specielt orgasmen, hos fysisk levende individer af samme art som individet selv, og kendes under navn af forplantningsprocessen. De principper, der væsentligst ligger til grund for denne proces, er dels reinkarnationsprincippet og dels repetitionsprincippet. Men de øvrige kosmiske skabepprincipper er naturligvis også samtidig involveret i den proces eller det forløb, der skal bringe det diskarnerede individ i den åndelige verdens salighedsrige tilbage til livet og tilværelsen under den fysiske verdens i alle tilfælde betydeligt mere robuste og krævende livsvilkår. Det gælder således ikke mindst skæbneprincippet, der er en variantform af talentkerneprincippet og kredsløbsprincippet i forening. Skæbneprincippet skal vi i øvrigt se nærmere på i et senere afsnit.

Vedr. det i ovennævnte tekststykke nævnte emne repetitionsprincippet, må dette siges at være et i allerhøjeste grad interessant, også set i ét-livs-hypotesens perspektiv. Her skal jeg dog nøjes med at henvise interesserede læsere til følgende artikler: H1-18. Repetitionsprincippet – om gentagelsesprincippets absolutte uundværlighed og uundgåelighed, H1-19. Repetition, barndom og ungdom – om repetitionsprincippet i praksis, og H1-20. Repetition, skæbne og beskyttelse – om repetitionsprincippet i praksis (fortsat)

Kommentar til ovenstående tekst:

Som det forhåbentlig nu står klart for mine kære læsere, vil det naturligvis kun være Martinus' kyndige og fremragende 'jordnære' analyser af jordmenneskehedens bevidsthedskategorier og seksuelle kategorier, der kan have gyldighed i relation til ét-livs-hypotesen. Derfor håber jeg, at den enkelte læser selv – i det mindste som et teoretisk eksperiment – har overskud til at ville og kunne frasortere de mere højtravende, omend højst interessante og løfterige idealistiske forestillinger om tilværelsens åndelige riger og tilstande.

Men eftersom der til slut i ovenstående citat er blevet nævnt emner som reinkarnationsprincippet og ikke mindst skæbneprincippet, skal jeg herefter citere fra en af mine artikler, som netop handler specielt om disse emner. Det er jo lige præcis disse emner, der har givet mig anledning til at forholde mig tvivlende og skeptisk overfor de dele af Martinus' kosmologi, der drejer sig om emner som reinkarnationsprincippet og ikke mindst skæbneprincippet. Det artikel, det drejer sig om er: 4.124. Hvor er Gud henne? Et relevant og aktuelt spørgsmål:

(Citat)

Hermed følger et Post Scriptum til de relativt mange skeptiske og kritiske artikler, jeg på det seneste har skrevet med relation til Martinus' i så godt som enhver henseende fabelagtige og eventyrlige verdensbillede eller kosmologi. Læsere, der har læst nogle af mine allerseneste artikler, vil vide, at min skepsis og kritik drejer sig om det, der kunne kaldes de decideret idealistiske spirituelle emner og faktorer i nævnte verdensbillede. Faktorer, som det levende væsens treenige evighedsstruktur i form af 1. jeget, 2. skabe- og oplevelsesevnen og 3. det skabte eller frembragte, blandt andet i form af den psykofysiske organisme. Desuden forestillingen om udødelighed, evigt liv, reinkarnation og skæbnens lovbundethed og dermed også skæbnens retfærdighed. Den foreløbige konsekvens og konklusion på min tvivl og skepsis er, at alle vi levende væsener kun har ét eneste liv at leve, nemlig det, vi lever og oplever her og nu, hvert sekund, minut, hver time og hvert døgn, dag og nat, hver uge, måned og år, forår, sommer, efterår og vinter. Alt er kredsløb indeni kredsløb, vort eget liv er det ikke mindst, et kredsløb fra fødsel til død. Dermed er eventyret slut for os som levende væsener og individer. Men vi

efterfølges og erstattes af andre og nye individer, på den måde fortsætter livet for arten og slægten.

Men bemærk, ét-livs-opfattelsen behøver ikke nødvendigvis at forkaste alle Martinus' fremragende kosmiske analyser og facitter. Eksempelvis vil det levende væsens (individets) treenige grundstruktur: Jeget, bevidstheden og organismen, eller Jeget, skabe- og oplevelsesevnen og den psykofysiske organisme, stadig være gyldig. Vort inderste væsen, Jeget, er identisk med Guds Jeg, men kun så længe vi fysisk er i live. Vi er også hver især med til at udgøre Guds skabe- og oplevelsesevner, men naturligvis kun så længe vi fysisk set lever. Fornyelsen af disse evner sker i medfør af ét-livs-opfattelsen i og med, at der hele tiden kommer nye fysiske individer til og viderefører opgaven. Gyldigheden gælder også for de allerfleste af de faktorer, som Martinus' kosmologi opererer med. Men herom vil jeg dog henvise læseren til artiklen 4.121. Hjemmesiden LIVETS EVENTYR ANNO 2016. Deri vil man kunne orientere sig om, i hvilken grad og udstrækning ét-livs-hypotesen – vel at mærke opfattet og tolket på en åben og fordomsfri måde - stemmer overens med væsentlige dele af Martinus' kosmiske analyser og livsfacitter. Dette gælder faktisk også et så vigtigt emne som udvikling (evolution) og i sammenhæng dermed et så specielt emne, som det, Martinus kalder ”den seksuelle polforvandling”, og som i hans fremstilling forekommer i et kosmisk evolutionært evighedsperspektiv. Men i henhold til ét-livs-teorien, vil den nævnte polforvandling meget vel kunne finde sted på principielt samme måde, som den, hvorpå biologien forklarer den genetiske udvikling, hvorunder de arvelige anlæg og egenskaber mm. overføres fra individ til individ og fra slægt til slægt.

Skæbnens tilfældigheder

Men nu til det, der var og er hensigten med denne i hvert fald foreløbig afsluttende artikel i serien af artikler med relation til Martinus' kosmologi, nemlig skæbnens ofte tilfældige og uretfærdige forløb. Blandt de mange, ja, utallige meningsløsheder, der set fra et såkaldt lavpsykisk udsigtspunkt, det vil sige, der set fra et almindeligt menneskesynspunkt, forekommer i tilværelsen, skal her nævnes nogle eksempler: Det virker totalt meningsløst, når f.eks. en gazelle, som lever sit liv på den afrikanske savanne, bliver gjort drægtig og fosteret derfor over en vis periode gennem den fantastiske proces, som strækker sig fra en befrugtet ægcelle og videre over en række mellemstadier udvikler sig til et fuldbårent og nyfødt gazellekid, som er bestemt til at skulle vokse og ende som en af savannens mange andre gazeller. Alt sammen med den risiko, ofte allerede som nyfødt, at ende sit liv som værgeløst offer for en løve eller en gepard eller et andet rovdyr.

Der skal en god portion forståelse af naturens orden til, for at kunne synes, at det nævnte eksempel – sammen med utallige andre unævnte – skulle være et gode. Jo, for rovdyret, men vel ikke for gazellen og dets kid? Dette er bare et enkelt og

tilfældigt valgt eksempel på den situation eller tilstand, der hersker i vilddyrenes verden. For tamdyrenes – og især slagtedyrenes – vedkommende, er situationen i princippet ikke meget anderledes. Måske lige bortset fra, at slagtedyrene ikke har nogen chance for at undslippe og overleve. Deres ”rovdyr”, det intelligente dyr, mennesket, er almindeligvis totalt ufølsomt og hjerteløst, når det gælder om at følge traditionerne og sikre sig det eftertragtede og påstået uundværlige kød på middagsbordet.

Men ikke nok hermed, menneskedyret var og er forblevet et rovvæsen, som ikke nøjede sig med at nedlægge og æde byttedyrene, men som også ville tilegne sig artsfællernes revirer eller ejendom, om nødvendigt ved hjælp af magt, brutalitet og/eller snedighed. Derfor opstod krigen, først og fremmest erobringskrigen og følgelig også forsvarskrigen, som i begge tilfælde har eksisteret lige så længe som menneskeheden selv. Grusomhed og skånseløshed har lige siden de ældste tider været et gennemgående træk ved menneskedyrets eksistens og livsudfoldelse, og det ses ikke mindst i nutiden, hvor politiske oprør og etniske konflikter søges løst ved brug af våbenmagt, vold og terror. På et tidspunkt har man i medierne kunnet høre og læse om, at militante oprørere i Afghanistan havde dræbt og halshugget en del af deres modstandere, hvilket blev dokumenteret med videooptagelser, som bl.a. viste 12 afhuggede mandehoveder på rad og række. Noget lignende har man for længst også kunnet se under Vietnamkrigen, hvor Vietcong-oprørere i nogle tilfælde behandlede deres fanger på tilsvarende uhyrlige måde, men ikke nøjedes med at hugge hovedet af fangerne, idet de tilmed også skar mændenes penis og testikler af og puttede disse i munden på de afhuggede hoveder. Åbenbart tilfredse med og stolte af deres uhyrlige gerning, så disse ”menneskedyr” til med bredt smilende grin.

Et relevant spørgsmål

Er der noget at sige til, hvis mere fredsommelige mennesker stiller sig selv og andre det spørgsmål: ”Hvor var Gud henne i sådanne situationer?” – For Gud, ophavet til alt eksisterende, må da være god, ikke sandt, for ellers var eller er Gud vel ikke Gud? – Men den opfattelse er en nyere tids synspunkt, for Gud opfattes ikke som ubetinget god i alle religioner, men er det kun imod de mennesker, der tror på Gud og adlyder Guds vilje. Selv i kristendommen stiller Gud som betingelse for at vise sin godhed, at man elsker både Gud og sin næste. Og det sidstnævnte er betinget af, at man overholder visse regler og udviser en god og restriktiv moralsk adfærd. Kan eller gør man ikke det, er man en ”synder”, som – medmindre man ”omvender” sig – vil være evigt fortabt! - Utroligt, at man med sådanne ortodokse perspektiver i livsopfattelsen kan hævde, at kristendommen er en næstekærlighedens religion!

Det ovenstående er alt sammen set fra et såkaldt lavpsykisk udsigtspunkt, som det de fleste af os befinder sig på. Men man kan også stille spørgsmålet om, hvordan de

overfor nævnte situationer tager sig ud set fra et højpsykisk udsigtspunkt, som det, der er repræsenteret af en seer som f.eks. Martinus? - Set fra hans kosmiske bevidstheds udsigtsniveau, tager "verdensbilledet" sig anderledes positivt og meningsfyldt ud, for i dette kosmisk set harmoniske verdensbillede eksisterer der ingen tilfældigheder eller meningsløsheder, alt har en hensigt og mening eller tjener bestemte formål. Det vil man nemmest og hurtigst kunne læse om i Martinus' egen introduktion til sit verdensbillede, bogen "Logik" (1938), som faktisk besvarer de spørgsmål og problemer, der er rejst her i dette opslag. Men følgende artikler her på hjemmesiden kan det også anbefales at læse som supplement: 4.29. Hvorfor? – om skæbnens gru. 4.56. Tror du på Gud? – En lidt svær dialog, og 4.57. Tror du på Gud? – En lidt svær dialog (fortsat)

Den aktuelle situation og revision

Det store, påtrængende og aktuelle spørgsmål er imidlertid – i hvert fald set fra et almindeligt menneskeligt synspunkt, det, Martinus betegner som en "lavpsykisk sansehorisont" - om alle hans præmisser, argumenter og konklusioner eller facitter, kan anses for at være objektivt gyldige? - Det er det emne eller problem, jeg efter evne har forsøgt at finde svar på i en del af mine allerseneste artikler på hjemmesiden LIVETS EVENTYR: 4.118. Skæbne og retfærdighed - endnu engang! - 4.120. Det store spørgsmål om liv og død. Skepsis og tvivl – 4.122. Skæbnebestemt eller tilfældigheder? - 4.110. Et u-kosmisk tilbageblik. Nogle personlige betragtninger og 4.123. Det store hverdags-under. Inspirerende tanker.

Som det især fremgår af de artikler, der er links til ovenfor, så har mit årelange studium og teoretiske engagement med Martinus' verdensbillede eller kosmologi ført til, at jeg for mit eget vedkommende har måttet forholde mig tvivlende og skeptisk til begreber som udødelighed, evigt liv, reinkarnation og skæbnens lovbundethed og dermed også til skæbnens retfærdighed. I stedet har jeg set mig nødsaget til logisk set at erkende, revidere og holde fast i, at levende væsener, som i Martinus' kosmologi opfattes som evige dele af den større helhed: Gud, hver især kun har ét liv at leve og opleve i, nemlig det, vi alle hver især lige præcis lever lige her og nu. Hovedargumentet for denne antagelse, er, at eftersom der ikke foreligger objektivt gyldigt bevis for reinkarnation eller genfødsel, falder begreber som udødelighed og evigt liv automatisk væk. Og i og med disse begrebers bortfald, falder begreberne skæbnens lovbestemte funktion og retfærdighed også bort helt af sig selv. Det underbygges især af, at med bortfaldet af udødelighed og dermed af reinkarnation, vil der ikke eksistere nogen mulighed for retfærdig compensation for alle de principielle uligheder og uretfærdigheder, som de levende væsener og herunder ikke mindst mennesker, er eller har været udsat eller ofre for i løbet af deres respektive liv og tilværelse.

Men når dette er sagt, så må det også tilføjes, gentages og pointeres, at eksempelvis skæbne og reinkarnation ikke nødvendigvis behøver at hænge sammen, lige som jeg personligt heller ikke har noget problem med, at fænomenet skæbne – i hvert fald tilsyneladende - ser ud til at være beroende på rene tilfældigheder. Og ligeledes, at hvis vi eventuelt kun har ét liv til vores rådighed, hvad meget tyder på, kan jeg ikke se at det ændrer ved, at livet grundlæggende er et eneste stort guddommeligt under og eventyr. Også selvom vi blandt andet på baggrund af de tidligere ovenfor fremførte eksempler på uretfærdig skæbne, forlader opfattelsen af altets alvise og almægtige Gud som også værende en alkærlig Guddom, for hvor har denne Gud været henne i de nævnte og mange andre lignende og endnu værre situationer? Og at det ligeledes er relevant at anskue fænomener som udødelighed, skæbnemæssig retfærdighed og reinkarnation som værende udtryk for mere eller mindre romantisk ønsketænkning. Martinus' forunderlige fortælling om verdensbilledet, vil stort set alligevel fortsat være gyldigt i alt det andet væsentlige, dette handler om.

Imidlertid vil vi her vende tilbage til et emne af nok så betydningsfuld karakter, nemlig hjernen, mere specielt den menneskelige Hjerne:

Hjernen

Helt basalt og generelt er det nok ikke for meget at sige, at de allerfleste mennesker har den opfattelse, at bevidsthed og hjerne stort set er identiske begreber, for det har man lært i skolens timer med anatomi, fysiologi og biologi. I en del ældre fagbøger kan man ligefrem læse udtryk, som f.eks. at "hjernen er sæde for bevidstheden" eller "Bevidstheden har sæde i hjernen", lidt upræcise udtryk, som skal indikere, at bevidsthed og hjerne er to sider af samme sag. I nyere og især nyeste tid har opfattelsen indirekte fået støtte af hjerneforskningen, som ved hjælp af neuropsykologiske tests og Magnetic Response-scanning af hjernen, forkortet MR-hjernescanning, ser ud til at have fastslået den nære forbindelse, der er mellem fysiologiske hjerneprocesser og bevidsthedslivet. Ved sidstnævnte forstås især de sanseindtryk, forestillinger, tanker, følelser, viljesudtryk og beslutninger mm., eller kort og godt de mangeartede oplevelser, som optræder eller fremtræder indenfor rammerne af det, man kunne kalde bevidsthedsfeltet.

Men at anatomiens, fysiologiens, biologiens og specielt neuropsykologiens tilsyneladende videnskabeligt funderede og verificerede opfattelse af forholdet mellem hjerne og bevidsthed, nemlig at bevidsthedslivet basalt genereres i og af hjernen, ikke kan stå for en nærmere og uvildig prøvelse, har jeg som allround amatørforsker efter evne søgt at påvise i adskillige artikler her på hjemmesiden. Til det formål har jeg i særlig grad henholdt mig til den opfattelse af forholdet mellem hjerne og bevidsthed, som forefindes i Martinus' kosmologi, nemlig med den begrundelse, at sidstnævnte i højere grad inddrager et større spekter af data, end tilfældet er med de nævnte videnskabelige discipliner. Dette større spektrum

involverer nemlig også erkendelsesmæssige forhold, hvilke er uundgåelige og nødvendige aspekter af en fuldstændig og til bunds gående undersøgelse af fænomenet livsoplevelse i almindelighed og forholdet mellem sjæl og legeme problemet, subsidiært bevidsthed og hjerne problemet, i særdeleshed.

Et stort paradoks: Hjerneforskningens dilemma

Hjerneforskningens reduktionisme fortsætter stadig, men dog ikke uanfægtet, med at promovere opfattelsen af forholdet mellem hjerne og bevidsthed, subsidiært mellem legeme og sjæl. Denne promovering sker ikke mindst via medierne, herunder de elektroniske medier. Senest har man her i Danmark i DR TV2 søndag den 22. april 2012 kunnet se et genudsendt to-delt program om det nævnte emne. Heri fremførte en hjerneforsker sin paradoksale og skråsikre opfattelse af, at fænomener som f.eks. nærdødsoplevelser og ud-af-kroppen-oplevelser blot skyldtes kemiske påvirkninger, bl.a. i form af dopamin, i bestemte hjernecentre.

At en del hjerneforskere har haft lidt vel travlt med at promovere deres forskningsresultater overfor offentligheden, blev for kort tid siden afsløret i de selvsamme emsige medier, som har haft lige så travlt med at promovere hjerneforskningens foreløbige resultater.

(Vedr. hjerne og hjerneforskning, se f.eks. artiklen: 4.117. Hjerneforskning igen! - Om hjerneforskningens fejltagelser og udprægede reduktionisme.)

Men det måtte vel forventes, at det ville komme før eller siden, afsløringen af hjerneforskningens svagheder! Disse har jeg som lægmand i al beskedenhed omtalt i flere af mine artikler om naturvidenskabens og herunder også hjerneforskningens reduktionisme. Medierne, de trykte så vel som elektroniske, har i hovedsagen mest fokuseret på uheldige hjerneforskere, som eksempelvis en kvindelig hjerneforsker, som angiveligt havde fusket med sine undersøgelser og fremlagde nogle resultater, som viste sig ukvalificerede. Eller som den yngre og højt begavede og en overgang stærkt selvpromoverende danske hjerneforsker, der eksempelvis fik urimelig stor adgang i medierne til at fremføre egne og i hvert fald i nogle tilfælde højst tvivlsomme opfattelser og meninger om hjernen og dennes rolle. Vedkommende forsker brystede sig blandt andet af, at i og med den moderne hjerneforskning havde man endelig afmonteret den gamle 'overtro' om sjæl og legeme, for ifølge ham var og er sjælen legemet og legemet sjælen. Eller rettere sagt: Der eksisterer kun det fysiske legeme med hjernen som overordnet og styrende central, alt andet er fantasi og fiktion.

Men det drejer sig jo i virkeligheden om noget langt mere alvorligt og skelsættende, end uheldige og selvpromoverende personer. Det korte af det lange er, at vi alle generelt set har alt for stor tiltro til videnskabelige forskere. Disse er jo, når det

kommer til stykket, kun mennesker, og kan som sådanne være mere eller mindre behæftet med og belastet af de fejl og svagheder, som alle vi andre også har.

Såkaldt para-normale oplevelser kan også fremkaldes ad anden kemisk vej, nemlig ved indtagelse eller indgivelse af spiritus eller narkotiske stoffer af forskellig slags, som f.eks. kokain, heroin, ecstasy, hash, m.fl. Disse stoffer doper hjernen og giver i bedste fald nogle euforiske og ekstatiske oplevelser og i værste fald fremkalder de angst, frygt eller aggressioner og forvrænger generelt hjernens formidling af virkeligheden.

Paradokset består hovedsagelig i, at man i henhold til de nævnte hjerneforskeres foreløbige forskningsresultater og udsagn må konstatere, at hjernen, som de identificerer med bevidstheden, personligheden og jeget, åbenbart siger til sig selv, at fænomener som f.eks. nærdødsoplevelser og ud-af-kroppen-oplevelser bare er nogle bevidsthedsforestillinger om nogle illusoriske ledsagefænomener til de reale kemisk-elektriske processer, som hjernen på grund af sin uvidenhed, det vil formentlig sige mangel på synapser, fortolker og oplever, som om der er tale om oplevelser af objektive og virkelige forhold.

Det synes fortsat ikke et øjeblik at undre de samme hjerneforskere, at de kemisk-elektriske processer i hjernen i det hele taget giver anledning til bevidsthedsforestillinger, som vel at bemærke på ingen måde direkte ville kunne udledes af de kemisk-elektriske processer i sig selv. Neurovidenskaben i almindelighed og hjerneforskerne i særdeleshed ser stadig ingen grund til at antage og betragte bevidstheden eller psyken som et selvstændigt fænomen eller energisystem. Man føler sig angiveligt overbevist om at vide, at hjernen repræsenterer bevidsthed og psyke, for andet har man i hvert fald indtil videre ikke kunnet finde via sine strengt videnskabelige undersøgelser og eksperimenter.

Men her kunne man måske have lov til at indvende, at neuropsykologerne og hjerneforskerne ikke har kunnet eller kan se skoven for bare træer. Eller sagt mere konkret: Man kan ikke se psyken eller subjektet, fordi det er denne eller dette, der via hjernen foretager undersøgelserne og eksperimenterne. Man kan heller ikke se disse vigtige og nødvendige instanser, selvom de sproglige udsagn: "min hjerne" eller "jeg har en hjerne" implicit antyder, at der må være tale om et 'ejendomsforhold', altså om et jeg, der har eller ejer en hjerne, som er en overordnet instans i den fysiske organisme, som ligeledes tilhører jeget.

Neuropsykologerne og hjerneforskerne fokuserer og udadretter med andre ord – men vel at mærke af historiske og traditionelle grunde - ensidigt deres egen bevidsthed eller psyke på de fysisk-kemisk-elektriske processer, der foregår i hjernen hos forsøgspersonerne, og tolker og identificerer disse processer som årsager i stedet for som ledsagende virkninger. Når de gør det, skyldes det så vidt

jeg kan se, at de apriori går ud fra, at der ikke eksisterer andet eller mere, end den fysiske materie, mere specifikt de fysiske sanser og de fysiske naturlove. Åndsevnerne instinkt, følelse, intelligens, intuition og hukommelse betragtes ikke som sanser, men ses blot som produkter af og ledsagefænomener til hjernens fysiologiske processer. Men dette er og forbliver en apriori antagelse, som viser sig ikke at kunne stå for en fordomsfri nærmere erkendelsesteoretisk prøvelse. Sagen er i virkeligheden den, at bevidsthedens eller psykens problem kun kan løses ad den introspektive erkendelses vej. Og det uanset om man er videnskabelig forsker eller læg iagttager.

Det, neuropsykologer og hjerneforskere blandt andet mangler at erkende og forstå, er, at den i øvrigt helt igennem fantastiske fysiske hjerne 'kun' er et nødvendigt interaktivt mellemlid mellem den fysiske omverden og bevidstheden eller psyken. Desuden at sidstnævnte kan opfattes og defineres som et energisystem, der kun delvis er afhængigt af den fysiske krop og hjerne, men som er så relativt energisvagt på grund af karakteren eller substansen af de åndelige eller psykiske energier, at det ikke kan kommunikere eller interagere direkte med den fysiske omverden eller de fysiske energier. Derfor er den fysiske hjerne og centralnervesystemet det redskab eller instrument, der gør en sådan kommunikation og interaktion mulig.

Den nævnte kommunikation og interaktion mellem psyken og den fysiske krop, subsidiært hjernen, er kvalificeret påvist og grundigt gennemanalyseret af den danske tænker og intuitionsbegavelse Martinus, fulgt op af hans elev Per Bruus-Jensen i dennes værker, som netop søger at bygge bro mellem naturvidenskab og åndsvidenskab, sådan som læsere af min hjemmeside vil vide. Men her skal i øvrigt efterfølgende argumenteres nærmere for gyldigheden af Martinus' såkaldt kosmiske analyser blandt andet vedrørende krop og psyke, som det for resten også allerede er blevet gjort i form af en lang række artikler her på hjemmesiden, som jeg derfor må henvise til.

Men foreløbig må vi spiritualister altså affinde os med, at neuropsykologien og hjerneforskningen ikke har fundet nogen grund til at inddrage opfattelsen af psyken som et selvstændigt energisystem i sine grundige videnskabelige undersøgelser og eksperimenter, og det til trods for, at en anerkendt dybdepsykolog som C.G. Jung har påvist psyken som et sådant selvstændigt energisystem. Vi må trøste os med, at den etablerede og kanoniserede videnskabs opfattelse af og konsensus om den fysiske materies og den naturvidenskabelige metodes overordnede værdi og betydning, er foreløbig, og at den på et tidspunkt ude i fremtiden vil blive erstattet af et paradigmeskift med et større helhedssyn.

Problemets genstand: Hjernen

Når forholdet mellem hjerne og bevidsthed overhovedet er blevet problematiseret, skyldes det i hovedsagen på den ene side at der ikke er overensstemmelse mellem naturvidenskabens, primært biologiens, hjerneforskningens og neuropsykologiens, opfattelse af forholdet, og på den anden side spiritualismens og okkultismens opfattelse af samme. For imidlertid at vide, hvad det er, der tales om, når man taler om hjernen, vil det her være formålstjenligt at give en kortfattet oversigt over, hvad der naturvidenskabelig set skal forstås ved begrebet og fænomenet hjernen.

Ved begrebet og fænomenet hjernen forstås den del af centralnervesystemet, som ligger i hovedets øverste del, kraniet. Via hoved og hals går hjernen over i centralnervesystemets anden del, rygmærven, som i det væsentlige indeholder nervecentre for automatiske funktioner. Hjernen er inddelt i storhjernen, mellemhjernen, midthjernen, lillehjernen, hjernebroen og den forlængede marv. Storhjernen består af de to halvdele, venstre og højre hjernehalvdel, som benævnes hemisfærer, som er indbyrdes forbundne ved hjernebjælken. Hemisfærene er på overfladen ujævne med hjernefurer, imellem hvilke hjernevindingerne poser ud. Hver hemisfære inddeles i pandelap, isselap, nakkelap og tindingelap. Hjernebarken, som er hemisfærenes yderste lag, består af nerveceller, der danner centre for bevidsthedslivet og talrige andre funktioner. De mange nerveceller gør hjernebarken grå, følgelig kaldet den grå hjernesubstans, hvilket er baggrunden for den jævnligt brugte populære betegnelse "de små grå".

I dybden ligger den hvide hjernesubstans, som hovedsagelig består af nervetråde, der forbinder de forskellige centre. Fra mellemhjernen udvikles thalamus og hypothalamus, som indeholder centret for det såkaldt autonome eller selvstyrende nervesystem og som har forbindelse til hypofysen, hvor produktionen af de overordnede hormoner foregår. Lillehjernen har blandt andet betydning for bevægelsesfunktionerne og ligevægtssansen. I væggene omkring hjernens hulrum, kaldet ventriklerne, udskilles en klar, farveløs væske, kaldet cerebrospinalvæsken, der dels tjener til beskyttelse af hjernen, ved at denne så at sige "flyder" i en stødpude og nærmest er "vægtløs", og dels vedligeholder en afstemt koncentration af stoffer, som er vigtige for dens funktion. Cerebrospinalvæsken omgiver ligeledes rygmærven i dens kanal i rygsøjlen. Fra hjernen udgår 12 par nerver, kaldet hjernenerverne.

Den del af hjernen, som kaldes thalamus, er et dobbeltområde i hjernen, der består af nerveceller eller såkaldt grå substans, og de har til funktion at bearbejde nerveimpulser fra meget store områder af centralnervesystemet, som f.eks. syns- og høreimpulser samt impulser fra lillehjernen, ligesom området udveksler impulser med hjernebarken. Hypothalamus udgør den nederste del af mellemhjernen, hvor den danner forbindelse til hypofysen, og tilsammen danner de hjernens

overordnede hormoncentrum, hvorfra legemets indre miljø reguleres gennem hormonproduktion og ved nerveimpulser. Hypofysen er en ærtestor kirtel på hjernens underside. Den består af en forlap, en mellemlap og en baglap, hvis hormonproduktion dirigeres af selvstyrende centre i hjernen, Hormonerne regulerer produktionen i legemets indre (endokrine) kirtler, hvoraf nogle indvirker direkte på stofskiftet og på den glatte muskulatur. Blandt de hormonstyrede kirtler er f.eks. skjoldbruskkirtlen, kvindens brystkirtler, bugspytkirtlen og kønskirtlerne. Hypofysen kan i øvrigt fjernes kirurgisk og erstattes af indgivelse af kunstige hormonpræparater.

Det er et faktum, at hjernens størrelse varierer fra individ til individ, og at størrelsen ikke står i et ligefremt forhold til intelligensen. Det er f.eks. kendt, at en højt intelligent mand som den teoretiske fysiker Albert Einstein havde, hvad man karakteriserer som en forholdsvis lille hjerne. Som overordnet organ, er det hjernens formål og opgave at styre og regulere legemets funktioner og bevægelser, herunder blodkredsløb, åndedræt og hormonbalance mm. Dertil kommer, at den bestemmer hele vor adfærd, idet den i henhold til videnskaben er sæde for sanser, åndsevner, tanker og følelser. Men selvom man kender selve opbygningen af centralnervesystemet og ved, at funktionerne beror på et samarbejde mellem komplicerede strukturer, er man først i nyeste tid via bl.a. hjernescanninger ved at fastlægge, hvordan hjernen mere præcist fungerer. Overførslen af impulser gennem nervetrådene fra og til de milliarder af hjerneceller sker i den såkaldte synapse, hvor to udløbere, neuritten og dendritten, mødes. Impulserne er svage elektriske strømme, som ved deres påvirkning bevirker at der i synapsen frigøres en kemisk substans, transmittersubstansen kaldet dopamin, der viderepåvirker den næste celle og så fremdeles. Eftersom der angiveligt i en cm³ hjernevæv kan findes 50.000 synapser, er kontaktmulighederne umådeligt og fantastisk mange. (1)

I nyere hjerneforskning og neuropsykologi benytter man sig ofte af betegnelsen amygdala, som oversat til dansk betyder mandelkernen. Den er lokaliseret til et lille område i hjernens tindingelap, hvor den er opdelt i to dele, en del, der modtager impulser fra de autonome processer, specielt fra thalamus, hypothalamus, lugtelap m.fl., og en del, som faktisk modtager al sanseinformation. Amygdala er blandt andet ansvarlig for følelsen af frygt og for forsvarsreaktioner. Den har desuden forbindelser til hypofysen, binyrerne, lugtesansen og til indtagelse af føde og væske. Den kan endvidere udløse forskellige autonome organiske reaktioner i respiration, kredsløb og mave-tarmkanal, lige som den er involveret i posttraumatisk belastningsreaktioner. Ifølge beregninger indeholder menneskets amygdala omkring 12 millioner neuroner, så der er måske ikke noget at sige til, at amygdala har fået så stor betydning i moderne hjerneforskning.

Bortset fra, hvad der end kan siges om hjernen og dens anatomi og funktioner, så må man under alle omstændigheder forundres over dens sindrige indretning med

dens milliarder af nervetråde og synapser. Set fra det atomare plan bliver hjernen et endnu større mirakel, ja, ordet mirakel er egentlig ikke for meget eller forkert sagt, for hvordan forklare disse funktioners opståen og hensigtsmæssige eller formålstjenlige funktioner og ikke mindst hjernens relation til og samspil med bevidsthedslivet? – Dette forklaringsproblem påhviler det endnu naturvidenskaben i form af biologien og neuropsykologien at give et plausibelt svar på. Men der kan næppe være tvivl om, at forklaringen må findes i flere forhold og primært må være beroende på de naturlove, der gælder for molekylær kemi og biologi. Disse love, som man tager for givne, betinger jo blandt andet det, der kunne kaldes livets byggeplan, som ligger indkodet i hver eneste celle i form af det såkaldte DNA-molekyles kemiske indhold og sammensætning. Men hvorfor lige præcis disse naturlove og denne kemiske sammensætning ligger til grund for livets opståen og funktioner, kan naturvidenskaben i form af atomfysikken og molekylærbiologien næppe heller give en fyldestgørende forklaring på. Det skal der en anden forskningsmetode til, og en sådan finder man snarere benyttet i eksempelvis Martinus' kosmiske analyser over livet og bevidstheden. (2)

Martinus' opfattelse af hjerneproblemet

Helt fra begyndelsen af sit forfatterskab, som indledtes med Livets Bog I, der udkom i juli 1932, men som allerede var blevet skrevet færdig i 1930, var han fuldstændig klar over, hvordan forholdet var mellem hjernen og bevidstheden. I Livets Bog I omtales hjerne- og nervesystemet følgende steder: stk. 51, 223-4, 227, men det er især i stk. 223-4, at Martinus analyserer den rolle, hjernen spiller i forhold til bevidstheden, som igen ses i den større sammenhæng, der udgøres af ikke kun den biologiske evolution, men også af den kosmiske evolution. Sidstnævnte betegner Martinus i henhold til sin kosmologi i øvrigt som involution, et begreb, der også forekommer i biologien, men i en noget andet betydning, end tilfældet er i Martinus' kosmologi. Martinus' opfattelse af mennesket er generelt mere i overensstemmelse med ideologier, som f.eks. nyplatonisme og nypythagoræisme. Ideologi, vel at bemærke forstået som idealistisk ideologi, hvilket vil sige som et kompleks af ideer, der tilsammen udgør en helhedsanskuelse af centrale livsfaktorer og livsforhold, hvorfor ideologi ligger nær på begrebet livsanskuelse.

Nyplatonismen er en hellenistisk skole, hvis mest markante tænker er grækeren Plotinos eller Plotin (ca. 205-ca.270). Hans lære baserer sig på den filosofi, som skyldes kollegaen Platon (427-347 f. Kr.), elev af den vise Sokrates (ca.470-399 f. Kr.), Læren går ud på, at kosmos er opbygget som et hierarki af indbyrdes forbundne højere (åndelige) og lavere (fysiske) væsensformer, hvor de sidstnævnte fungerer som genstand for de fysiske og 'lavere' levende individers længsel efter udfrielse af fortabthedstilstanden i materiens verden. De guddommelige og i virkeligheden udødelige sjæle er trin for trin sunket ned til den fysiske verden, hvor de for en tid

lever i glemsel om deres højere tilhørsforhold, indtil erindringen om dette vækkes og længslen efter genforening opstår.

Nyplatonimen er dog ikke dualistisk, idet ånd og materie anskues som to sider af den samme virkelighed, nemlig Gud selv. Og Gud opfattes som den absolutte, altomfattende, forskelsløse, udelelige og uforanderlige virkelighed, hvis væsen og fylde manifesterer sig i form sjælene og disses verdener. For resten en tankegang eller livsanskuelse, der også kan genfindes i idealistisk hinduisk filosofi, som f.eks. i de klassiske filosofiske systemer som Sankhya, Yoga og Vedanta, der dog menes at være ældre end de nævnte græske filosofier, og som adskiller sig fra disse ved læren om samsara, der betyder kredsløb, livscyklus og genfødsel. Til grund herfor ligger forestillingen om alt liv som deltager i et uendeligt kredsløb gennem fødsel og død til fortsat genfødsel, en proces, der er forbundet med det meget vigtige gengældelsesprincip, kaldet karma, som betyder handling og skæbne, sidstnævnte som en konsekvens af handlinger i tidligere tilværelse. Læren om karma-samsara vandt indpas og anerkendelse dels i kraft af sin værdi som forklaring på ulighed i evner, vilkår og skæbne, og dels på grund af det perspektiv den åbner for stadigt nye muligheder for alle og enhver. Læren om karma-samsara imødekom altså behovet for og ønsket om fuldkommen lighed og retfærdighed for alle levende væsener. (3)

På denne skitserede historiske baggrund, er det interessant at stifte bekendtskab med ideerne i Martinus' kosmologi, især fordi det må konstateres at disse på flere måder er beslægtede med de overfor nævnte nyplatoniske og klassisk hinduiske forestillinger om livet, verden og menneskets tilværelse. Begrebet udvikling (evolution) – og for Martinus også begrebet indvikling (involution) – vel at mærke både som et biologisk, psykologisk og ikke mindst kosmisk begreb og fænomen, er et nøglebegreb til at forstå tilværelsen. Men samtidigt hermed opererer Martinus i sin kosmologi med begreber og forestillinger, der har stor principiell lighed med den hinduiske lære om karma-samsara. I Martinus' vokabularium bruges ordet og begrebet karma også, men dog mest betegnet med ordet "skæbne", mens ordet og begrebet samsara svarer til ordet og begrebet "spiralkredsløb". Disse begreber og faktorer er så grundigt beskrevet i forskellige afsnit her på hjemmesiden, at jeg må nøjes med at henvise dertil:

Læs f.eks. Artiklen 4.28. Den indre virkelighed – om en metode til mental indadskuen. Det drejer sig deri især om de værker, der henvises til i følgende noter:

Note 3.: Collected Works of F. Max Müller. The Six Systems of Indian Philosophy. Longmans, Green, And Co. London, New York, Bombay, and Calcutta 1912. Bogen omhandler primært en kildehistorisk gennemgang af de seks klassiske indiske filosofisystemer: Vedanta eller Uttara-Mīmāṃsā, Pūrva-Mīmāṃsā, Sāṃkhya-Philosophy, Yoga-Philosophy, Nyāya-Philosophy, and Vaiśeṣika Philosophy

Note 4.: Vedr. Kundalini-kraften: Se f.eks. Swami Narayananda: Urkraften i mennesket eller Kundalini-kraften. På dansk ved Anne Lise Dresler. Forlaget Advaita. I kommission: Borgens Forlag 1959.

Note 5.: Vedr. Kundalini-slangen er det for øvrigt højst interessant, at denne – i lighed med Martinus' seksuelle polprincip og polforvandlingen - forekommer i symbolsk billedlig form i fortællingen om Adam og Eva og Slangen i paradiset have. I sidstnævnte tilfælde er slangen 'fristeren' og 'forføreren', mens den hos Martinus er symbolsk udtryk for spiralkredsløbsprincippet og verdensgenløsningsprincippet, hvilket faktisk kommer ud på et, idet disse to principper – i lighed og samvirke med samtlige øvrige skabepprincipper – så at sige er spundet ind i hinanden..

Vedr. begrebet skæbne, se f.eks. H1-23. Individets skæbnedannelse – om skæbnedannelsens almindelige lovmæssigheder, og supplerende om H1-17. Reinkarnationsprocessen – om dennes 'teknik' i form af inkarnation eller materialisation. Vedr. begrebet spiralkredsløb, se f.eks. H1-12. Det seksuelle dobbeltkredsløb – om de to seksuelle polers evige vekselvirkning med hinanden.

Sluttelig skal vi forbinde omtalen af hjernen med det under alle forhold og omstændigheder nok så væsentlige emne og fænomen: Bevidstheden:

Bevidstheden

I almindelig psykologisk forstand defineres bevidsthed som en samlebetegnelse for de forskellige former for oplevelse, opmærksomhed eller opfattelse, mere præcist som oplevelse og opfattelse af omverdenen i form af sanseindtryk, og af individets egen indre verden af forestillinger, tanker, følelser etc., hvilket kort og godt vil sige bevidsthedstilstande. Men begrebet og fænomenet bevidsthed omfatter også de meninger, teorier og synspunkter, der knytter sig til et bevidst væsen, og endelig også som selvbevidsthed, hvorved kort forstås individets bevidsthed om sig selv og sin egen og for resten ikke sjældent overdrevne betydning.

Indenfor rammerne af Martinus' kosmologi kan og skal fænomenet bevidsthed ses i relation til hans analyser af, hvad det er, der ikke kun konstituerer mennesket, men i videre forstand det levende væsen, hvilket i videste forstand vil sige alle levende væsener. Dette væsen udgør i henhold til Martinus et treenigt princip i form af et jeg, en bevidsthed og en organisme, men forstået sådan, at jeget udgør den overordnede instans i forholdet, medens bevidstheden forekommer i form af en overbevidsthed og en underbevidsthed, og organismen er det interaktive redskab, individet via sin bevidsthed betjener sig af. Den væsentlige karakteristik for et levende væsen, mennesket inklusive, er, at det sanser, oplever og manifesterer sig i form af handlinger. Imidlertid fremhæver Martinus, at sansning ikke – som det er almindeligt at tro og mene - er en passivt receptiv proces, men tværtimod en

proces, der forudsætter og kræver et betydeligt moment af skabende virksomhed, om end i hovedsagen en automatisk skabende virksomhed. Dette er en del af baggrunden for, at Martinus også betegner bevidstheden som det levende væsens skabeevne, men altså som en evne, der forudsætter og er betinget af et intimt samarbejde mellem de ovenfor nævnte tre instanser. Denne skabeevne ligger også til grund for sansning, som igen udgør grundlaget for fænomenet oplevelse, og herom skriver Martinus bl.a. følgende:

(Citat) 254. Da alt, hvad der kommer ind under begrebet "oplevelse", kun kan eksistere som identisk med vibration eller bevægelse, vil hele verdensaltet i sin detaljering være identisk med et uendeligt ocean af energi- eller bevægelseskombinationer, stråler og bølger, der hver især, efterhånden som de opleves af det levende væsen, kommer til at danne et nyt billede i det billedgalleri, der i den daglige tilværelse kendes som identisk med dets "bevidsthed". [...] Citat slut) (5)

Stærkt forenklet sagt, opfatter Martinus altså bevidsthed som et "mentalt billedgalleri", mere præcist i form af mentale forestillinger, som naturligvis i større eller mindre grad er forbundet med tanker og følelser. Men der hører selvfølgelig meget andet og mere til, for at kunne begribe og forstå, hvad bevidsthed er og omfatter. Dette emne er da i virkeligheden også så kompliceret og omfattende, at det ligger udenfor rammerne af en artikel som denne, at gøre forsøg på at give en bare nogenlunde dækkende beskrivelse af det. Dog skal her tilføjes, at følgende psykologiske energier eller –evner er mere eller mindre virksomme i individets bevidsthed, nemlig instinkt, tyngdeenergi (dynamisk energi), følelse, intelligens, intuition og hukommelse, og som drivkraften eller motivationsfaktoren bag disse evner eller energier ligger et fænomen eller en kraft, som Martinus betegner som urbegæret, der defineres som et uspecificeret grund-begær efter oplevelse eller mere præcist efter livsoplevelse. Dette urbegær udgør grundlaget for alle specifikke former for begær, vilje og ønsker, men vel at mærke styret af en serie såkaldte kosmiske (også kaldet guddommelige) skabepprincipper. Disse er automatisk virkende lovmæssigheder, som alle og alt er undergivet. (6)

Martinus' opfattelse af hjernen og dens rolle

Som nævnt omtales hjerne- og nervesystemet følgende steder i Livets Bog I: stk. 51, 223-4, 227, men det er især i stk. 223-4, at Martinus analyserer den rolle, hjernen spiller i forhold til bevidstheden, men vel at mærke anskuet i det noget større kosmiske perspektiv, der jo er kendetegnet på hans kosmologi. I stk. 51 konstaterer Martinus, at de levende væseners hjerner kun er modtagelige for tankebilleder, ideer eller forestillinger af en bestemt styrke eller bølgelængde. Det betyder, at tankebilleder, der ligger over denne styrke, generelt set forekommer fantastiske eller helt utilgængelige for individet, medens tankebilleder, ideer og forestillinger,

der ligger under den nævnte styrke eller bølgelængde, generelt set forekommer individet som værende primitive og naive.

Men det er særlig i Livets Bog I, stk. 223-4, at Martinus analyserer og karakteriserer hjernens rolle i forhold til det jordiske menneskes aktuelle kosmiske udviklingssituation. Herom skriver han blandt andet, at den åndelige bevidsthedsfunktion hos mennesket må regnes for at være på et begyndelsesstadium, idet de åndelige legemer endnu ikke er bragt frem til deres respektive kulminationsudfoldelse på de åndelige tilværelsesplaner. Det er årsagen til, at de åndelige legemer ikke har styrke eller kapacitet til at bære bevidstheden, hvilket igen er årsagen til, at den fysiske bevidsthedsfunktion i hovedsagen bæres af det relativt veludviklede fysiske legeme. Dette forhold bevirker, at den fysiske tilværelse så at sige overdøver den spæde åndelige tilværelse, og dette kontrastforhold er atter årsagen til, at åndelige oplevelser kun bliver opfattet og oplevet som tanker eller tankebilleder, stik imod, at disse i henhold til Martinus i virkeligheden er lige så realistiske genstande som de fysisk oplevede genstande.

Det jordiske menneskes primære legeme udgøres altså af det fysiske legeme, men samtidig er individet gennem dettes hjerne- og nervesystem forbundet med de endnu spædt udviklede åndelige legemer, gennem hvilke dets åndelige funktioner befordres og udløses. Disse åndelige funktioner eller evner og legemer udgøres i hovedsagen af følelsesevnen og følelseslegemet, intelligensevnen og intelligenslegemet, intuitionsevnen og intuitionslegemet, og hukommelsesevnen og hukommelseslegemet. Men da disse åndelige funktioner, som Martinus betegner som værende af elektrisk beslægtet natur, kun kan blive fysisk udløste via et lednings- eller antennesystem, findes et sådant netop i form af individets hjerne- og nervesystem. Dette system består altså dels af fysiske energier og dels af åndelige energier eller energibølger, hvorved individet sættes i stand til at komme i kontakt med reaktionen af den vekselvirkning, der foregår mellem dets fysiske legeme og grundenergiene, som jo er den virkelige basis for individets livsoplevelse og manifestation. Den nævnte reaktion har altså reelt set karakter af elektrisk beslægtede energibølger i hjernen og nervesystemet. I fysiologien betegnes disse energibølger som fysisk-kemisk-elektriske reaktioner i hjerne- og nervesystemet, en betegnelse, som stemmer godt overens med Martinus' forklaringer på sanse- og oplevelsesprocessen.

Men hermed hører overensstemmelsen også op, for hvor naturvidenskaben i almindelighed og hjernefysiologien i særdeleshed udelukkende opfatter fænomenerne og processerne som fysisk-kemiske, dér hævder Martinus, at der samtidigt også er tale om over-fysiske kemiske fænomener og processer. Dette pointerer han også i Livets Bog I, stk. 224, idet han fremfører det synspunkt, at når menneskene i almindelighed og videnskaben i særdeleshed ikke er i stand til at observere individets fornemmelser længere end ind i hjerne- og nervesystemet,

skyldes det, at individets åndelige sanser og evner endnu kun befinder sig på det stadium, som det fysiske legeme befandt sig på, dengang det under evolutionen endnu ikke var i besiddelse af fysiske sanser, som f.eks. syn, hørelse etc.

Men situationen eller forholdet er det, hævder Martinus, at hjerne-nervesystemets fysisk-kemisk-elektriske bølger eller vibrationer fortsætter som ikke-fysiske ind i individets åndelige struktur, hvor de opleves i forhold til, hvor meget eller lidt den åndelige struktur eller de åndelige legemer og disses organer er udviklede til at kunne reagere overfor de nævnte bølger og vibrationer. Pointet er, at det er via disse åndelige legemer, at de elektriske bølger og vibrationer bliver oplevet som åndelige fornemmelser i form af tanker og følelser eller tankeklimaer, som tilsammen udgør det "mentale billedgalleri", der kaldes bevidsthed. Hjerne- og nervesystem udgør ifølge Martinus med andre ord individets "port" ind til den åndelige verden. Herom skriver han blandt andet følgende, som jeg vil tillade mig at citere her:

(Citat) [...] Alt eftersom jordmenneskets åndelige legemer endnu er uudviklede, vil det altså være offer for den overtro, at "porten" eller hjerne- og nervesystemet er årsag til dets åndsfunktioner og er således endnu ubevidst i åndslegemerne eller de faktiske forhold. Nævnte overtro bliver yderligere stimuleret af den omstændighed, at der i "porten" til den åndelige verden findes små særlige åbninger for de særlige arter af elektriske bølger, hvilket altså igen vil sige, at der i hjerne- og nervesystemet findes særlige centre eller komplekser for de forskellige åndsfunktioner. Det førstnævnte væsen vil altså være offer for den illusion at tro, at disse særlige centre eller komplekser er selve årsagen til funktionerne, medens de i virkeligheden kun udgør særlige indstillingsorganer for fysisk afsendelse og modtagelse af de tilsvarende særlige åndelige energibølger eller vibrationer. Ligesom antennen ikke er årsag til den musik eller det foredrag, der gennem et til denne knyttet radioapparat modtages, men kun udgør et center, gennem hvilket musikkens eller foredragets elektriske form kan modtages og bringes videre til apparatets andre centre og der blive omsat til sin oprindelige form, således er hjerne- og nervesystemet absolut heller ikke årsag til denne eller hin gennem samme system forekommende synlige manifestation, men kun udgørende et afsender- og modtagersystem for reaktionerne mellem individets legemskultur og grundenergiene i form af elektriske bølger. Ligesom modtagelsen eller afsendelsen gennem et radioapparat bliver disharmonisk, hvis der er noget i vejen med de enkelte dele af dets tilbehør, således bliver reaktionsforplantningerne gennem hjerne- og nervesystemet naturligvis også disharmoniske, hvis der er noget i vejen med de særlige centre eller komplekser i det nævnte system. Sådanne disharmonier i individets bevidsthed kendes i den daglige tilværelse under begreberne: Sindssyge, åndssvaghed og lammelse.(Citat slut) (7)

Det er altså i henhold til Martinus en overtro og illusion at mene, at det fysiske hjerne- og nervesystem skulle være generatoren af bevidstheden. Derfor kan man heller ikke tale om, som nogle gør, at "hjernen er det endelige sæde for sansningen og bevidstheden", for denne påstand er så langt fra virkeligheden, som man kan komme. Dette fremhæver Martinus yderligere i sin småbog nr. 1. "Menneskehedens skæbne", som oprindeligt blev trykt i tidsskriftet "Okkultisten" i 1933, men senere udkom i bogform. Det sker i bogens 19.-20. kapitel og efter min opfattelse i en noget mere afklaret form, end i det ovenfor gengivne citat. I nævnte bog er det dog især selve sanseprocessen fra start til slut, Martinus analyserer og omtaler, en analyse, som er i stor principiel overensstemmelse med den, man kan finde indenfor den filosofiske disciplin, der hedder sansefysiologisk kriticisme og desuden i den indiske filosof Shankar Acharyas tilsvarende analyser af sanseprocessen. Disse er især formidlet til den vestlige verden af den engelske forfatter og filosof Paul Brunton, i bøger, som f.eks. "The Search of the Overself" og "The Hidden Teaching Beyond Yoga". (8)

Korrigerende kommentar

Det ovenfor stående vedrørende både hjernen og bevidstheden er faktisk hentet fra artiklen "Øje, hjerne og bevidsthed, som er skrevet i løbet af 2014, hvilket vil sige før jeg for alvor indså og erkendte, at i medfør af min store skepsis og tvivl omkring væsentlige emner i Martinus' kosmologi, måtte ét-livs-hypotesen være den rigtige, gyldige og overordnede løsning på tilværelsesproblemet.

Men det forhindrer ikke, at Martinus' absolut væsentlige argumentation for hjernens centrale og uhyre vigtige rolle i bevidsthedslivet stadigvæk er gyldig. Nemlig fordi psyken eller bevidstheden fortsat kan og må betragtes som et energisystem for sig, der på en speciel måde er associeret til det decideret fysiske legeme. Dette understreger endvidere, at den dualistiske skelnen mellem fysisk og psykisk, mellem krop og psyke er overflødig, primært fordi der overordnet og grundlæggende er tale om et identitetsforhold mellem ånd og materie. Begge er udtryk for den samme virkelighed, der ligger til grund for alt og alles tilværelse, nemlig verdensaltets altibefattende, altomfattende, allestedsnærværende, altgennemstrømmende og altbelivende guddommelige ophav. Guddommen udgør derfor både det fysiske og det psykiske, som i virkelighedens praksis blandt andet viser sig i form af elementarpartikler, atomer, molekyler etc. etc.

OMVERDENEN

Og netop i og med henvisningen til elementarpartikler, atomer, molekyler etc. etc., befinder vi os lige midt i omverdenen, for vi opfatter jo af subjektivt perspektiviske grunde os selv som omgivet af en verden, der i princippet adskiller sig fra vores personlige indre psykiske verden. Som et personligt jeg befinder vi os i det felt, hvor den ydre og den indre verden møder og så at sige 'krydser' hinanden.

Her vil jeg endnu engang citere fra en af mine egne artikler, nemlig 4.83. Illusionernes narrespil – om falsk kontra ægte virkelighed :

(Citat) I middelalderen blev jorden indtil midten af 1500-tallet anset for at være verdens centrum, hvorm solen havde sit kredsløb. Men astronomen Nikolaus Kopernikus (1473-1543) ændrede denne opfattelse totalt, idet han beviste, at det forholdt sig lige omvendt, nemlig at det er jorden, der kredser omkring solen. Men jorden var altså indtil da et falsk centrum i livs- og verdensanskuelsen, hvilket på mange måder havde indflydelse ikke alene på de lærdes og almindelige menneskers opfattelse, men også på kultur- og samfundslivet i det hele taget.

Principielt på samme måde opfattede så vel lærde som ulærde materien - og herunder den fysiske krop - som et centrum for bevidstheden, en opfattelse som stort set har holdt sig siden renæssancen, og som i vor tid har fået en slags bekræftelse i form af hjerneforskere og neuropsykologers opfattelse af forholdet mellem hjerne og bevidsthed. Hjernen er simpelthen bevidstheden eller omvendt. Mennesket skal derfor ikke tro for meget om sig selv og sit eget værd, for bevidstheden og personligheden ophører ganske enkelt med at eksistere i og med hjernedød. (1)

Ifølge flere filosoffer, både i fortiden og i nyere tid, er forholdet mellem hjerne og bevidsthed den, at hjernen og dermed den fysiske krop faktisk udgør et falsk centrum i forhold til bevidstheden, mere præcist i forhold til Jeget. Virkeligheden er altså den, at lige som solen kan siges at være overordnet i forhold til jorden, så er bevidstheden og Jeget overordnet i forhold til hjernen og den fysiske krop. Det postulat kan udvides til, at den materialistiske livs- og verdensanskuelse er falsk i forhold til den åndsvidenskabelige livs- og verdensanskuelse, mere præcist i forhold til Martinus' spiritualistiske kosmologi. (2)

Det forholder sig jo sådan, at troen på jorden som verdens centrum naturligvis hænger sammen med menneskets fysiske kropslige position, hvilket vil sige, at det beror på menneskets sanser og det perspektiv, som især synet repræsenterer. Vi ser jo jorden som en stillestående og mere eller mindre flad skive, hvor over himlen hvælver sig som en halvrund kuppel, der hviler på jordens horisont, som går hele 360 grader rundt. Vi ser også, at solen står op i øst og i dagtimerne bevæger sig kontinuerligt hen over himmelbuen, for efter et vist antal timer at dale ned i vest og indlede natten. De ældre tiders mennesker havde ikke den viden om de faktiske kosmiske forhold, som videnskaben og især astronomien siden renæssancen har givet os, og som bevirker, at vi nu godt ved, at synet bedrager og at det rent faktisk er en form for illusion, vi dagligt vågner op til og ser med vore egne øjne. (3)

Men heldigvis kan vores viden korrigere og kompensere for illusionen ved at fortælle os, hvad det i virkeligheden er, der sker og foregår. Derfor er det egentlig en sær oplevelse, at medens jeg sidder her og skriver på computerens tastatur, kredser jorden – i lighed med de øvrige planeter i vores solsystem – omkring solen, for jordens vedkommende med en utrolig hastighed af 30 km/sek. Det svarer nogenlunde til at bevæge sig fra København til f.eks. Køge på 1 sekund. Nok så fantastisk er det, hvis vi f.eks. tænker os, at jorden i løbet af 60 sekunder, altså 1 minut, har bevæget sig 1.800 km.! Og i løbet af 60 minutter, altså 1 time, har jorden bevæget sig hele 108.000 km!! Det betyder f.eks. at det tager ca. 10 sekunder at 'rejse' de ca. 300 km fra Danmarks sydgrænse ved Kruså og til Skagen! Men samtidigt kredser solsystemet, som befinder sig i yderkredsen af spiralgalaksen Mælkevejen, sig omkring dettes centrum med en hastighed af 220 km/sek, og fuldender et kredsløb i løbet af 230 mill. år. Solen befinder sig 25.000 lysår fra Mælkevejssystemets midte. Et lysår er den afstand lyset med en hastighed af 300.000 km/sek tilbagelægger på et år, en ufattelig hastighed og en ufattelig afstand. Det giver et indtryk af Mælkevejens størrelse. Og det vides, at Mælkevejssystemet kredser om et andet og endnu større punkt i verdensaltet, og sådan kunne vi formentlig blive ved, hvis vi ellers kendte til de forhold, der gør sig gældende ude i det vældige verdensrum. (4)

Det er jo alt sammen svimlende størrelser og tal for en lille menneskeforstand! Og så er vores verden, altså jorden og himlen, ret så stor set i menneskeperspektiv, men kun et lille bitte fnug set i Mælkevejens perspektiv!

Grundlaget for illusionisme

Bag om disse forhold er det et bestemt princip, der gør sig gældende, nemlig perspektivprincippet, som samtidig er et relativitetsprincip – og endvidere et illusionsprincip. Hvad angår de to førstnævnte principper, perspektivprincippet og relativitetsprincippet, vil det i al korthed og generelt set sige, at ethvert levende væsen oplever verden og tilværelsen ud fra sit eget perspektiviske udsigtspunkt, hvorfor hver væsensgruppe og indenfor denne hvert individ oplever livet og verden på sin relative måde, som afviger i større eller mindre grad fra andre grupper og individers måde at opfatte på. Det beror i henhold til Martinus på, at ethvert individ har sit kosmiske udsigtspunkt, hvorfra alt sanses, opleves og vurderes. Det hænger igen ifølge Martinus sammen med det forhold, at de levende væsener er undergivet en kollektiv og individuel udviklingsproces, mere præcist en universal eller kosmisk udviklingsproces og en derpå følgende udviklingsproces. For menneskenes vedkommende kan udviklingsprocessen dels aflæses i form af en række kategorier eller former for bevidsthed og dels i en række seksuelle kategorier, det sidstnævnte, fordi menneskene i særlig grad er undergivet den proces, Martinus betegner som den seksuelle polforvandling. (5)

Illusionsprincippet kommer ind i billedet i den forstand, at resultatet af den oplevelse og det indtryk af verden og tilværelsen, som individerne har, i større eller mindre grad er illusorisk, nemlig i den grad og det omfang oplevelsen og indtrykket afviger fra den objektive og dermed reale verden og tilværelse. Størrelsen eller omfanget af denne afvigelse kan naturligvis kun måles, for så vidt den objektive og reale verden er kendt. I det ovenstående er blevet givet nogle eksempler på, hvad der i forhold til den subjektive opfattelse må og kan opfattes som den objektive og reale verden, specielt hvad angår det astronomiske billede af verden. Imidlertid er verden og tilværelsen eller livet også i en dybere, erkendelsesmæssig forstand en illusion, nemlig i og med, at den brogede mangfoldighed af levende væsener og disses manifestationer og oplevelser i virkeligheden dækker over eller skjuler den bagved liggende evige universale enhed, der kendes og tilbedes under mange navne, som f.eks. Gud, Brahman, Jahve og Allah. Dette 'dække' over den absolutte virkelighed betegnes i klassisk indisk filosofi, specielt i Vedanta-filosofien, med begrebet "Maya's slør", nemlig det slør, der skjuler det absolutte Brahman. Nok så interessant er det, at begrebet mere præcist henviser til gudinden Maya, som er den magt eller kraft, der fremtryller den illusoriske verden. Indenfor Martinus' kosmologi opereres med begrebet "moderenergien", og denne er netop karakteriseret som den skabende energi eller kraft, både hos Guddommen og hos de levende væsener. (6)

Men selv om vi her taler om, at vores subjektive opfattelse af verden og tilværelsen er illusorisk, så er dette jo også relativt, for set fra det kosmiske udsigtpunkt, som Martinus' kosmologi gør, så er den illusoriske verden i dens fremtræden i form af det rum-tids-dimensionale kontinuum, på sin vis virkelig nok, dels inden for sine egne grænser og dels fordi den reelt set repræsenterer intet mindre end – den åndelige verden. Der er jo tale om, at de indtryk vi får gennem sanserne og danner os forestillinger om, eksisterer eller forefindes i vores bevidsthed. Den kollektivt objektive verden eksisterer derimod uden for vores bevidsthed, i den forstand, at den faktisk er et udtryk for Guds bevidsthed. Men eftersom Guds bevidsthed samtidigt udgør samtlige levende væseners, herunder ikke mindst menneskenes bevidsthed, er der jo i alle tilfælde i bund og grund tale om bevidsthed som virkelighedens basale element eller substans. (7)

Konklusion

På baggrund af de ovenfor fremførte tanker og betragtninger, kan vi konkludere, at verden og tilværelsen set fra et vist synspunkt, det Martinus betegner som "en lavpsykisk sansehorisont", "sansningen på tværs af materien" eller "sansningen fra nedenunder", har karakteren af virkelighed, medens denne set fra det, Martinus betegner som "en højpsykisk sansehorisont", "sansningen på langs af materien" eller "sansningen fra oven", afslører sig som et "illusionernes narrespil". Eller måske bør vi her ændre det sidstnævnte negativt ladede udtryk til det mere positive udtryk

”illusionernes tryllespil”, for set fra Martinus’ universale synspunkt, er der tale om, at det rum-tids-dimensionale kontinuum i virkeligheden er et resultat af og udtryk for Guddommens og de evigt levende væseners indbyrdes samliv og samspil. Nemlig i form af det, der med rette kan betegnes som Livets eget store Eventyr, et eventyr, som adskiller sig fra alle de digtede eventyr ved at være identisk med den absolutte virkelighed, sådan som denne på basis af Guds jugs urbegær og moderenergiens skabepprincipper er konstitueret, manifesterer sig og fungerer. (8)

Men allervigtigst er det ifølge Martinus at forstå, at begrebet ’Guddommen’ i realiteten dækker over en levende og absolut overordnet faktor eller første instans i tilværelsen, hvilket vil sige: den evige, altibefattende, allestedsnærværende, altgennemstrømmende og altbelivende realitet, som Martinus i lighed med Kristus kalder for ”den evige Fader”. Men eftersom samme guddom via sin skabende eller ’fødende’ energi eller kraft, moderenergien, foruden det maskuline aspekt også repræsenterer det feminine aspekt, kan vi med rette tillade os at betegne vores evige Fader som vores evige Fader-Moder. (9) (Citat slut)

Det helt vidunderlige og overordnede her er jo desuden at kunne konstatere, at ”illusionernes tryllespil” også passer perfekt ind i sammenhæng med ét-livs-hypotesen. Det, at vi hver især, du og jeg og alle os levende væsener, trods alt dog har fået forærende ét liv til at opleve det store eventyr i, er jo ret beset en nådegave. Men det er jo desværre ikke alle mennesker beskåret, at opfatte og opleve dette ene liv som et forunderligt eventyr. Lad mig derfor afslutte denne lange afhandling med at citere fra en af mine seneste artikler: 4.123. Det store hverdags- under. Inspirerende tanker:

En ”puppe-tilværelse”

(Citat) Man må erfaringsmæssigt konstatere, at det desværre langt fra er alle mennesker, der er i stand til at opleve, føle og tænke over tilværelsen som et under, og tilmed et guddommeligt under. En tanke eller forestilling, der tilsyneladende forekommer mange nutidsmennesker som værende alt for romantisk, utopisk og derfor urealistisk. Det er dog forståeligt, at mange eller snarere de fleste, synes og tænker sådan, især i betragtning af de mange krav og pligter, der stilles til de fleste mennesker i hverdagslivet, bare for at kunne opretholde eksistensen, og for at kunne evne og magte at opnå alle de materielle ønsker, mange mennesker har i håbet om, at kunne forsøde en ikke altid lige nem tilværelse.

Det forekommer som om de allerfleste mennesker lever deres relativt korte liv eller tilværelse i en ”forpuppet” tilstand, lukket inde i en mere eller mindre begrænset og snæver verden af behov, ønsker, vaner, sociale og kulturelle traditioner. En situation, man lidt negativt også kunne betegne som ”hverdagens trummerum”. Men det hænder lejlighedsvis, at der opstår en større eller mindre ”sprække” i

”puppen”, så at den, der befinder sig indeni ”puppen”, pludselig får et ”kig' ind i” eller et ”glimt af” den tydeligvis større verden udenfor ”puppen”. Et kig eller et glimt, som i nogle tilfælde kan medføre, at der opstår en længsel efter at få mere at se af den nævnte verden, men som i andre tilfælde kan medføre det modsatte, nemlig at individet inde i ”puppen”, vender ryggen til og afviser at ville have noget at gøre med den alt for store, uoverskuelige og ubegribelige verden udenfor ”puppen”.

Det sker da også ikke så sjældent, ja, vel nok i de fleste tilfælde, at ”sprækken” lukker sig tæt til igen, så at livet eller tilværelsen indenfor ”puppen”s rammer eller ”grænser” i reglen fortsætter med stort set de samme behov, ønsker, vaner, sociale og kulturelle traditioner, som hidtil: det vil sige i relativ tryghed, behagelighed og magelighed. Det befinder de fleste sig tilsyneladende bedst med.

Imidlertid har der i de seneste par hundrede år også eksisteret spirituelt idealistiske bevægelser, der er opstået og som har forsøgt at modvirke og være et alternativ til den ateistiske, materialistiske livs- og verdensanskuelse. Nogle af disse alternative åndelige bevægelser er blevet omtalt i artiklen 4.119. Spiritualismens nyere historie og skal derfor ikke gentages her. Dog skal en enkelt af disse bevægelser nævnes og atter omtales, nemlig det billede af livet og verden, som er blevet fremstillet af vismanden Martinus i og med hans geniale kosmiske analyser og livsfacitter.

Et ”syndefald”

Når jeg her atter vil berøre Martinus' verdensbillede eller kosmologi, skyldes det først og fremmest, at min fascination af denne eller dette er temmelig stor. Det til trods for min samtidige skepsis og tvivl omkring væsentlige emner i samme verdensbillede. Emner, der som omtalt i artiklen 4.120. Det store spørgsmål om liv og død. Skepsis og tvivl, primært drejer sig om tvivl om udødelighed, evigt liv, reinkarnation og skæbnens lovbestedthed og den deraf følgende retfærdighed. Emnet følges i øvrigt op i artiklen 4.122. Skæbnebestemt eller tilfældigheder?

Det er faldet i min lod, efter knapt 60 års i hovedsagen intense studium af nævnte kosmologi, at være kommet i så stærk tvivl om de emner i samme, som der er nævnt i det foranstående, at jeg har måttet drage den konsekvens, at melde fra overfor netop emnerne udødelighed, evigt liv, reinkarnation og – ikke mindst - skæbnens lovbestedthed og den deraf følgende retfærdighed. Dette 'fracald' har jeg forsøgt at begrunde i de ovenfor nævnte artikler.

En del – om ikke alle af Martinus' trofaste og loyale tilhængere - vil nok karakterisere min nye opfattelse og holdning som et ”syndefald”, men forhåbentlig ikke som et ”förræderi”, hvilket dog i så fald får være. Jeg er nødt til at være ærlig, både overfor mig selv og overfor mine læsere. Det har ikke bare været så nemt som at skifte sko,

men tværtimod en langvarig proces, der for alvor begyndte omkring årtusindeskiftet og som langsomt er modnet gennem de mange senere års studium af de nævnte fascinerende og dybsindige analyser og livsfacitter.

Mit eventuelle "syndefald" består primært i, at jeg, efter grundig gennemtænkning af spørgsmålene og problemerne, især vedrørende udødelighed, evigt liv, reinkarnation og – ikke mindst - skæbnens lovbestemthed og den deraf følgende retfærdighed, har måttet erkende og drage den i første omgang lidt barske konklusion, at det for så vidt umiddelbart mest sandsynlige vedrørende alle levende væsener, og herunder ikke mindst os mennesker, er, at vi alle hver især rent faktisk kun har ét liv at leve, nemlig det, vi lever her og nu. Dette ene liv varer i bedste og heldigste fald fra undfangelsen over fødslen, opvæksten i barndommen og ungdommen, livet i voksenalderen og alderdommen, for at slutte med dødsstunden, hvorefter det fysiske legeme opløses ad naturlig vej eller brændes til aske, eller hvad man nu vælger.

Egoet, psyken og bevidstheden, der, som beskrevet i artiklen 4.120. Det store spørgsmål om liv og død. Skepsis og tvivl, i en bestemt forstand er et slags energisystem eller energifelt associeret til den fysiske krop, men som på naturlig måde automatisk forsvinder i og med, at de fysiske kropslige funktioner ophører. Det må derfor anses for at være – en forståelig - idealistisk og romantisk ønsketænkning at mene og tro, at der er en sjæl eller en psyke, som fortsætter sin eksistens efter det fysiske legemes død. Denne psyke og sjæl er i særlig grad indgående beskrevet af både Martinus og af hans elev Per Bruus-Jensen, men deres respektive analyser og konklusioner eller facitter, som ganske vist forudsætter en udødelig basal evighedsstruktur, rokkes der faktisk ikke ved, selvom man antager ét-livs-hypotesen. Der rokkes kun ved, at psyken og sjælen er evige, hvorfor der i stedet sættes, at disse kun består, så længe individet fysisk set er i live. Dette er jo også rent faktisk, hvad vi hver især fysisk set umiddelbart oplever hos både os selv og andre.

Det er især det sidstnævnte, nemlig at der ikke rokkes ved alt, hvad der er væsentligt, i den vældige tankebygning i form af Martinus' verdensbillede, jeg har villet fremhæve i og med en del af mine allerseneneste artikler. Derfor har jeg samtidigt også gerne villet pointere, at Martinus' psykologiske, etisk-moralske, seksuelle, sociale og kulturelle analyser, tilmed i høj grad stadigvæk vil være gyldige og værdifulde. Hvilket i øvrigt også fremgår af de artikler om emnet, der findes links til ovenfor. Tesen om ét-livs-opfattelsen betyder derfor ikke nødvendigvis et totalt brud med Martinus' kosmologi.

Men mit "Syndefald" betyder selvfølgelig, at jeg ikke længere kan betragte Martinus' kosmologi i det perspektiv, hvori han selv og hans trofaste og loyale tilhængere ser denne. Det føles på samme tid både som et tab og en gevinst. Et tab, fordi jeg

desværre ikke længere vil kunne følge den spirituelle eller åndelige del af Martinus' i en god forstand eventyrlige verdensbillede, og som en gevinst, fordi jeg efter omkring 60 års mere eller mindre intense studium af dette, endelig har fundet mit eget mentale ståsted. Et ståsted, som jeg gerne vil og tør stå ved, og som jeg allerede anede, da jeg i 1998 skrev artiklen 4.44 "Den, som synes at stå..." – et forsøg på en åndelig 'statusopgørelse'.

Om at spise af "Kundskabens træ"

Så på en måde kan man sige, at mit "Syndefald" har bestået eller består i, at jeg nu spiser af "Kundskabens træ om godt og ondt". Det betyder jo bibelsk set, at man forvises fra "Paradisets have" og derefter skal "dø døden". Men den kloge "slange" sagde, at dette ikke var sandt, og at det kun var blevet sagt, for at mennesket ikke skulle spise af det nævnte træs "frugter", hvilket vil sige: at tilegne sig en viden om både godt og ondt i virkelighedens verden. Der ligger utvivlsomt en stor sandhed i den bibelske fortælling, som jeg dog ikke skal komme nærmere ind på her. Eventuelle interesserede kan henvises til min bog "Jesus, søn af mennesket" 1. og 2. del, udgivet på Forlaget Scientia Intuitiva, 2012. Myten om Adam og Eva beskrives og fortolkes i bogens 2. del, 17.-18. kapitel. (Samme steder vil også kunne læses i JESUS MENNESKESØNNEN II, 2.-3. kapitel).

Hermed vil jeg i hvert fald foreløbig mene, at mit artikel-skriveri omkring emnet Martinus' kosmologi stort set må være udtømt for mit eget vedkommende. Det er efterhånden blevet til ret så mange mere eller mindre relevante og kvalificerede artikler om specielt Martinus' kosmologi, så mange, at jeg vil tro, at disse stort set har behandlet kosmologiske emner hele periferien rundt.

Dertil kommer de ligeledes talrige artikler om det emne, det oprindeligt var min hensigt og målsætning at skrive om, nemlig H. C. Andersen, hans personlighed, liv og forfatterskab set på baggrund af Martinus' kosmologi. Det emne har jeg beklageligvis ikke haft tid og kræfter til at færdiggøre og afslutte, sådan som det var planen og hensigten. (Citat slut)

Her skal lige nævnes, at det var og er min situation som efterløner i årene 1991-96 og som folkepensionist i årene 1996 til foreløbig 2016, altså i et spænd af alder fra 62 til foreløbig 87 år, der har gjort det muligt at bruge så meget af min tid, som der er medgået til at skrive den artikelsamling, der nu foreligger her på hjemmesiden, og en del artikler i tidsskrifterne "KOSMOS" og "DEN NY VERDENSIMPULS" og i årsskriftet "ANDERSENIANA", samt nogle få bøger om samme emne.

Sluttelig skal der herfra lyde en meget stor og varm tak, først og fremmest til min absolut sagkyndige ven, Per-Bruus-Jensen, for hans store beredvillighed til at lade mig benytte hans fremragende genfortælling på hans helt egen måde af Martinus'

ikke altid lige nemt tilgængelige og forståelige kosmiske analyser og facitter, og dertil også tilladelse til at benytte diagrammer fra hans efterhånden mange instruktive og inspirerende bøger. Dernæst en mindst lige så stor tak til min teknisk kyndige, initiativrige, kreative og trofaste ven og webmaster, Jakob Koch, som oprindeligt var den, der foreslog at oprette LIVETS EVENTYR som et website, og en mindst lige så stor tak til min kære liv, Birgit Bennedbæk, for hendes trofaste, inspirerende og forstående tilskyndelser, når det behøvedes. Endelig en stor tak til de trofaste læsere, som på trods af det 'smalle' emne har fulgt mig, især i de godt 11 år, hvori hjemmesiden LIVETS EVENTYR foreløbig har bestået. Det er en særlig stor glæde at konstatere og se, at der i den seneste tid har været et stigende antal besøg og læsning af sider, og at det totale besøgstal fra den 11. august 2011, da hjemmesiden fik besøgstæller, og til dags dato, den 1. oktober 2016, er på 10.734 besøg, og at antal sette og formentlig også læste sider er på 13.997. Men eftersom hjemmesiden blev oprettet den 12. juni 2005, altså 6 år tidligere, men uden besøgstæller, må det formodes, at det totale besøgstal og antal sette sider må være en del højere. Altså under alle omstændigheder tilfredsstillende. Det takker jeg af mit ganske hjerte for.

PS. Uanset om der vil blive tilføjet nye artikler til hjemmesiden eller ej, så vil denne bestå og være tilgængelig indtil videre. - Se i øvrigt artiklen 4.127. "Ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi. Resumé", hvori der kortfattet gøres rede for de væsentlige forskelle mellem Martinus' kosmologi og Ét livs-hypotesens livs- og verdensopfattelse. Se endvidere artiklen 4.128. "Ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi. Kommentar", som er og vil blive en af de sidste artikler, der vil blive uploadet her på hjemmesiden.

© Oktober 2016. Revideret i Maj 2017. Harry Rasmussen.

Ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi

En redegørelse. Resumé

INDLEDNING

I erkendelsen af, at det nok ikke kan have været lige nemt og let tilgængeligt for de af læserne, det er lykkedes at 'tygge' sig igennem de to dele af artiklen "Ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi", at overskue emnet og indholdet, vil jeg her gøre forsøget på at give et så kortfattet resumé af den samlede artikel, som det er mig muligt.

Hovedtrækkene i Martinus' kosmologi

Lad os begynde med at give et rids over hovedtrækkene i Martinus' kosmiske analyser og livsfacitter, hvoraf det markante og primære hovedtræk er, hvad man i kort karakteristik kunne kalde for flere-livs-hypotesen. Jeg vil tillade mig at betegne den sådan, fordi et af de væsentlige, uundgåelige og afgørende hovedtræk i Martinus' kosmologi, er fænomenet reinkarnation, på dansk også kaldet genfødsel.

I sit storslåede kosmiske verdensbillede opererer Martinus med, at den guddommelige organisme: verdensaltet teoretisk set er opdelt i eller udgøres af i alt seks kosmiske storriger eller tilværelseszoner for de levende væsener, nemlig to decideret fysiske riger: Planteriget og dyreriget, og fire udpræget åndelige eller parafysiske riger: Det rigtige menneskerige, visdomsriget, den guddommelige verden og salighedsriget. Fænomenet reinkarnation forekommer i henhold til Martinus dog kun i planteriget og dyreriget og delvis i det rigtige menneskerige, nemlig som en metode til udskiftning af den fysiske organisme. I de øvrige fire riger: Cirka sidste halvdel af det rigtige menneskerige, visdomsriget, den guddommelige verden og delvis salighedsriget, foregår organismeudskiftning ved hjælp af metoden materialisation og dematerialisation. Denne metode baserer sig i henhold til Martinus på, at individet i de nævnte åndelige verdener har en evne til vilkårligt at danne – materialisere - sig et til formålet tjenligt åndeligt legeme og **til**, at opløse – dematerialisere - dette vilkårligt igen. Det levende væsen som grundstruktur betragtet, hvad enten dette lever i den fysiske eller den åndelige verden, vil derfor reelt set altid være forbundet med et legeme. Men et legeme, hvad enten dette er fysisk eller åndeligt, er ifølge Martinus en absolut nødvendighed, for at individet

overhovedet skal kunne manifestere sig, opleve og kommunikere med sin 'omverden', sidstnævnte primært i form af andre individer og disses tilkendegivelser. Men et legeme, hvad enten dette er fysisk eller åndeligt, er en skabt foreteelse, og som sådan er det underkastet aldring og dermed en form for slitage, som efterhånden bevirker, at legemet ikke længere er tjenligt som effektivt interaktivt kommunikationsorgan. Derfor er en udskiftning af organismer eller legemer af de anførte årsager og grunde nærmest livsnødvendig.

Men helt grundlæggende i Martinus' kosmologi er det, at alle levende væsener i lighed med Guddommen eksisterer som evige og dermed udødelige tre-enige væsener, hvis evige tilværelse er baseret på et indbyrdes organisk tilhørsforhold mellem Guddommen og dem selv, primært på den måde, at samtlige individer udgør Guds manifestationsredskaber og sanseorganer. Alle levende væsener er samtidig undergivet de universale lovmæssigheder, Martinus betegner som de kosmiske skabepprincipper, sådan som også indgående beskrevet i artiklen "Ét-livshypotesen og Martinus' kosmologi" 1. og 2. Del.

Et af disse kosmiske skabepprincipper er det seksuelle polprincip, som i praksis ytrer sig på den måde, at de levende væsener i lighed med Guddommen er seksuelt dobbeltpolede, men på en sådan måde, at mens Guddommen er det permanent, er de levende væsener i praksis undergivet en evig rytme, som kosmisk set periodisk skifter mellem at være dobbeltpolede og at være enkeltpolede. Det er den enkeltpolede tilstand, der dog kun forekommer i planteriget og dyreriget, som udgør grundlaget for de to køn, hankøn og hunkøn, med alt, hvad dette indebærer i praksis for individernes liv og tilværelse, herunder ikke mindst arternes forplantning. I de fire øvrige og såkaldte åndelige riger, er individerne dobbeltpolede, hvilket ikke mindst udgør grundlaget for den næstekærlighed, der i henhold til Martinus' kosmologi praktiseres som en selvfølge i de øvrige fire riger: i sidste halvdel af det rigtige menneskerige, i hele visdomsriget og den guddommelige verden, og i første halvdel af salighedsriget.

Som en følge af de netop nævnte kosmiske skabepprincipper eller lovmæssigheder, i forbindelse med de levende væseners basale udødelighed, kan der ikke forekomme nogen form for uretfærdig skæbne, idet tilsyneladende uretfærdigheder i form af dårlig og måske endda lidelsesfuld skæbne, vil blive kompenseret for og udlignet, om ikke i det aktuelle liv, så i løbet af et følgende eller flere følgende liv. Det helt primære i lovmæssigheden for skæbne er ifølge Martinus den, at skæbne – god eller dårlig – i ethvert tilfælde er udtryk for oplevelsen af virkningerne til de årsager, individet selv i første instans har udløst. Men da Gud per definition er både alkærlig, alvis og almægtig, er tilværelsen institueret sådan, at alle former for skæbne i den sidste ende vil vise sig at være et gode for individet. Martinus definerer jo i øvrigt det såkaldte "onde" som "det ubehagelige gode", der nødvendigvis må forekomme,

fordi tilværelsen grundlæggende er baseret på kontrastforhold. Derfor kan Martinus i og med sin kosmologi bekræfte det bibelske udsagn: "Alt er såre godt!"

Ét-livs-hypotesens hovedtræk

Set i ét-livs-hypotesens noget snævrere perspektiv er Guddommen fortsat det altibefattende, altomfattende, allestedsnærværende, altgennemstrømmende og altbelivende under og væsen, hvoraf, hvori og hvorved alt og alle eksisterer og lever. En Guddom, som især kendetegnes ved sin alvisdom og almagt, men ikke ved sin alkærlighed, for i så fald måtte man have forventet, at tilværelsen ville være indrettet på en noget anderledes og mere retfærdig måde, end tilfældet er nu, hvor det "onde" i form af "det dræbende princip" i alle sine afskygninger er dominant. Dertil kommer, at forventningen om retfærdighed ikke altid synes at blive opfyldt, snarere tværtimod.

Det væsentligste, primære og afgørende hovedtræk i ét-livs-hypotesen er, at de levende væsener, mennesket inklusive, kun har ét liv til deres og sin rådighed, nemlig det til enhver tid og for ethvert levende væsen aktuelle nutidige liv. Dette liv strækker sig i normalt og bedste fald fra undfangelsen, over fødslen og videre over barne- og ungdomstiden til voksentiden og alderdommen. Døden, som alle levende væsener er underkastet, kan i praksis indtræffe på et hvilket som helst tidspunkt i livsforløbet, men det teoretisk normale er døden som følge af alderdom. Men døden forekommer som bekendt mere eller mindre tilfældigt i alle aldre, og af vidt forskellige årsager.

Lige præcis døden - eller mere generelt forandringen og forgængeligheden i form af fødsel og død eller tilblivelse og ophør – er det, sagen i grunden drejer sig om. For døden er jo modsætningen til den basale udødelighed, som det levende væsen ifølge Martinus' kosmologi grundlæggende er forlenet med, nemlig i medfør af sin universale, kosmiske grundstruktur som jeget, bevidstheden og organismen, eller som et jeg, en skabe- og oplevelsessevne og det skabte og oplevede, sidstnævnte primært i form af det interaktive kommunikationsorgan: det psykofysiske legeme. Kaldet "psykofysisk", fordi det fysiske legeme, mere præcist det fysiske legemes hjerne, som bekendt også repræsenterer psyke eller bevidsthed.

Desuden vil det være sådan, at så længe individet er i live, hvad enten det er som barn, ung, voksen eller gammel og indtil døden indtræffer, hvilket jo i øvrigt kan ske i en hvilken som helst alder, så længe er individets jeg forbundet med Guddommens Jeg, lige som dets bevidsthed og fysiske legeme vil være forbundet med og udgøre en lille del af henholdsvis Guddommens bevidsthed og fysiske legeme eller organisme, det sidstnævnte i form af verdensaltet.

Denne grundstruktur som jeget, bevidstheden og organismen, eller som et jeg, en skabe- og oplevelsessevne og det skabte og oplevede, er stadigvæk også gyldig set under ét-livs-hypotesens synsvinkel. Men vel at bemærke kun så længe individet eksisterer i sit ene liv. I og med ét-livs-hypotesen er alt, hvad der er skabt eller blevet til, undergivet den irreversible forgængelighedens definitive lovmæssigheder, nemlig som nævnt principielt og normalt i form af undfangelsen, over fødslen og videre over barne- og ungdomstiden til voksentiden og alderdommen. Og eftersom der her ikke er tale om, at individet har en basal overfysisk og over-psykisk struktur, forekommer begreber som udødelighed og reinkarnation totalt uvedkommende og derfor helt overflødige. Hver eneste af os, hvad enten vi er amøbe, plante, dyr eller menneske, har kun fået dette ene liv, vi lever her og nu, skænket til vores rådighed. I bedste fald lever man kun videre som en erindring hos sine slægtninge og venner, for så vidt som man ikke overlever disse.

Som nævnt under den korte omtale af Martinus' kosmologi ovenfor, er et af de vigtige kosmiske skabeprincipper dette, at de levende væsener i lighed med Guddommen er seksuelt dobbeltpolede, men på den måde, at mens Guddommen er det permanent, er de levende væsener undergivet en evig rytme, som kosmisk set periodisk skifter mellem at være dobbeltpolede og at være enkeltpolede. Dette skabeprincip gælder delvis også i ét-livs-hypotesen, men naturligvis ikke på samme måde, idet der jo som sagt kun er ét enkelt jordisk liv til rådighed for individet. Men det er den enkeltpolede tilstand, der udgør grundlaget for de to køn, hankøn og hunkøn, med alt, hvad dette indebærer af både godt og mindre godt, blandt andet i form af mere eller mindre vellykkede parforhold og ægteskaber. I den enkeltpolede tilstand har en uselvisk kærlighed til næsten, herunder medmenneskene, normalt meget svære vilkår, hvilket er en del af baggrunden for indbyrdes misundelse, jalousi, fjendskab og strid, som i værste fald udarter til oprør og krige.

Men den såkaldt dobbeltpolede tilstand, hvorunder de to seksuelle poler, den feminine pol og den maskuline pol, er ligeværdige i indflydelse på individets psyke og adfærd, kan f.eks. tænkes at være en tilstand, som evolutionen på sigt efterhånden vil føre med sig i hele menneskeheden. Undervejs er det så, som virkeligheden viser, at der kan forekomme afvigelser fra normen, blandt andet i form af homoseksualitet og lesbianisme mm.

Hvad angår de kosmiske lovmæssigheder, Martinus betegner som de kosmiske skabeprincipper, så er loven for skæbne en absolut vigtig lovmæssighed i tilværelsen, som jo ifølge ham grundlæggende handler om, at overhovedet alle levende væsener i verdensaltet i det store kosmiske perspektiv er fuldkommen ens og ligestillede, hvorfor retfærdighed på sigt er tilsikret hvert eneste individ. Men dette er ikketilfældet set i ét-livs-hypotesens perspektiv, idet det dels er åbenlyst, at ikke alle levende væsener er ligestillede, og dels har det kunnet konstateres, at hvad der må karakteriseres som i hvert fald tilsyneladende uretfærdig

skæbne, ikke altid og i ethvert tilfælde lader sig udligne i løbet af et enkelt jordisk liv, og dels har det ifølge ét-livs-hypotesen heller ikke kunnet verificeres eller bevises, at et fænomen som reinkarnation er en realitet. De forsøg, jeg kender til og som er blevet gjort for at 'bevise', at reinkarnation er en realitet, er efter min opfattelse ikke overbevisende.

Konklusion

Derfor må konklusionen på ét-livs-hypotesen her lyde: At da det må konstateres, at der – i hvert fald tilsyneladende - ikke findes udødelighed og som en følge deraf heller ikke reinkarnation, og da det erfaringsmæssigt kan konstateres, at uretfærdigheder ikke altid vil kunne kompenseres indenfor et enkelt jordisk liv, findes der dermed heller ikke fuldkommen retfærdighed. Det må derfor i sin konsekvens betyde, at der kun findes ét eneste liv, nemlig det jordiske liv her og nu, til alle os, som har fået den store gave og det privilegium, det trods alt er, i det mindste én gang i verdensaltets eksistens, at have fået lov til at opleve livet eller tilværelsen som virkelighedens eget store, brogede og forunderlige guddommelige eventyr, dette ret beset i grunden er.

Men hvad betyder så det i forholdet til Martinus' kosmologi, som han brugte over 40 år på at manifestere eller skabe, og omkring 60 år til at fortælle sin omverden om? - Det er klart, at man ikke bare sådan uden videre kan tillade sig at affeje det med, at der i tidens løb har været så mange andre filosoffer og vismænd, hvis store visioner og dybsindige tanker – nu mere eller mindre oversete og glemte - indgår i filosofi- og religionshistorien. Dermed være ikke sagt, at dette også vil blive tilfældet med Martinus' kosmologiske lære, men muligheden for det, er unægtelig til stede, og det uanset, hvad hans loyale og trofaste tilhængere måtte mene om det.

For min egen part vil jeg fortsat være en studerende af alle de dele af Martinus' kosmiske analyser og livsfacitter, som jeg har kunnet få bekræftet ved hjælp af mine egne erfaringer, intelligens og logiske sans, og som jeg fortsat vil være i stand til at få bekræftet. Det, jeg ikke har kunnet og kan få bekræftet, må jeg lade ligge, i hvert fald indtil videre. Hvilket i øvrigt er i god overensstemmelse med Martinus' egen tolerante opfattelse af studerende af hans kosmologi. Denne tolerante holdning eller indstilling til studerende af sine åndsvidenskabelige kosmiske analyser, har Martinus også givet udtryk for i blandt andet følgende citat:

(Citat, med nutids retskrivning) ”Naturligvis vil der være mennesker, der tror på denne åndsvidenskab og gør den til en ny religion, men det viser, at de ikke har haft evne til at forstå den. Jeg ønsker ikke med mine kosmiske analyser at være en autoritet, som folk skal tro på. Den enkelte åndsforsker, som fatter interesse for de kosmiske analyser, må nøje efterprøve og studere mit livsværk. Han må konfrontere det med sine egne erfaringer og oplevelser. Først da kan det blive af værdi for ham.

Det bliver til selvstændig tænkning og analysering, det bliver en hjælp til selvhjælp, som fører til indvielse i selve livets mysterium.” (Citat slut. Martinus i artiklen: Besættelse, sidst bragt i tidsskriftet Kosmos Nr. 9 – 2009)

I forbindelse med det ovenfor anførte citat, vil jeg tillade mig at fremhæve følgende ordlyd af Martinus: **”Den enkelte åndsforsker, som fatter interesse for de kosmiske analyser, må nøje efterprøve og studere mit livsværk. Han må konfrontere det med sine egne erfaringer og oplevelser. Først da kan det blive af værdi for ham.”** (Min fremhævelse).

© Oktober 2016. Harry Rasmussen.

Ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi

En redegørelse. Kommentar

Indledning

Det vil naturligvis kunne forventes, at sagkyndige, loyale og trofaste tilhængere af Martinus' kosmologi vil være utilfredse og lodret uenige med mig i de kritikpunkter, argumenter og konklusioner, jeg har fremført både i den to-delte artikel "Ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi" og i en del andre artikler her på hjemmesiden LIVETS EVENTYR. Hvis det skulle være tilfældet, at de pågældende overhovedet læser denne og disse og i øvrigt ville gøre sig den ulejlighed at argumentere og modsige mine synspunkter, vil det være helt forståeligt. Det er naturligt, at man vil forsvare det, man synes er godt og rigtigt og desuden har meget kært.

Imidlertid er det ikke ligefrem fornøjeligt for mig, at fremføre synspunkter, der strider imod Martinus' kosmiske analyser og livsfacitter. Men jeg synes det vil være rigtigst af mig, at være åben, oprigtig og ærlig omkring det nye standpunkt, jeg har måttet indtage efter at have gjort mig mange tanker og overvejelser. Desuden lever vi jo i et land, hvor man har lov til at tænke selv og sige sin mening, og hvor ytringsfriheden tilmed er lovfæstet i Grundloven, men dog under ansvar for, at de indvendinger eller den kritik, berettiget eller ej, man måtte have, fremføres på en saglig og sober måde.

Min holdning er i øvrigt den, at Martinus' kosmologi i sig selv er så suveræn, at den sagtens kan tåle den tvivl og skepsis, som eksempelvis lille mig i min ubeskedenhed tillader sig at rette imod den. Men nok så vigtigt er det, at min forsøgsvis saglige kritik udelukkende henvender sig til læsere, som ikke på forhånd har låst sig fast i én bestemt, institueret og på sin vis ortodoks livs- og verdensanskuelse, men hvis sind er åbne for anderledes og selvstændige tanker. Især når de sidstnævnte fremføres hensynsfuldt og ordentligt.

Så vidt jeg kan se og bedømme, er problemet med Martinus' kosmologi, at denne på én gang både erklærer sig som en såkaldt åndsvidenskab og som en lære med et overvejende religiøst sigte. I og med sit livsværk: "Det Tredje Testamente", har Martinus den dristighed, at erklære sig selv som værende den "verdenslærer", i

religiøst sprogbrug kaldet "Talsmanden, den hellige ånd", som skulle komme og indirekte så at sige "frelse" intet mindre end hele menneskeheden ud af den materialistiske livs- og verdensanskuelses og den gammelreligiøse ortodoksis "onde" indflydelse. Mange har dog tilsyneladende overset eller ignoreret, at en religion som Islam var og er så selvstændig og stærk, at den ikke lader sig påvirke af vestlige folks opfattelse og meninger. Ifølge islamisk selvopfattelse findes der kun én gud, Allah, og Muhammed er dennes eneste og sande profet. Andre religioner, som f.eks. jødedommen, kristendommen, hinduismen, buddhismen m. fl. har det på principielt tilsvarende måde, omend måske knapt så rigoristiske. Men alle og enhver har mere eller mindre nok i sig selv og sit eget, hvilket der dog ikke er noget nyt i.

Selv om Martinus i og med sine kosmiske analyser er nået frem til den opfattelse, at de gamle religioner og religion i det hele taget, på sigt er på retur i en verden, der mere og mere er præget af intelligens og videnskab, ændrer det ikke ved, at især Islam i nyere tid har fået en fornyet opblomstring, ikke alene i de lande, hvor Islam traditionelt hører hjemme, men også gennem foreløbig så småt at brede sig til stadig større dele af den i hovedsagen sekulære vestlige verden, Danmark inklusive. Problemet er, at de humanistisk funderede demokratier synes at være svage i forhold til den fundamentalistisk-ortodokse islamiske religion og kultur.

En indisk "verdens-frelser"

Imidlertid mente flere af tidligere tiders okkultister og spiritualister, at kunne se den nævnte verdenslærer i skikkelse af den unge indiske Jiddu Krishnamurti (1895-1986), som under den teosofiske bevægelses daværende leder, Annie Besant (1847-1933), i 1924 blev udråbt til åndelig leder under betegnelsen "Verdens Frelser", intet mindre! Annie Besant, som havde adopteret Krishnamurti, blev i 1909 dennes lærer og åndelige vejleder, og opdrog ham netop med henblik på hans kommende verdensfrelsende mission. Fra det daværende Teosofisk Samfunds side mente man nemlig, at Østens universale og specielt indisk hinduisk filosofis visdom, sådan som denne opfattedes og tolkedes af stifteren af teosofien: Helena P. Blavatsky (1831-91), også kaldet Madame Blavatsky, skulle udbredes til hele den øvrige verden. Det skulle foregå via en organisation med navnet "Stjernen i Øst", som den da kun 15-årige dreng i 1911 var blevet udnævnt til overhoved for. En situation, som Krishnamurti angiveligt selv accepterede og til at begynde med forholdt sig positivt og loyalt overfor, men som han år senere, i 1929, opløste med henvisning til, at ethvert menneske må søge og finde sandheden hos og for sig selv. Et emne, der eksempelvis findes delvis omtalt i min artikel fra 2006: H1-07. Spiritualismens historie – en gennemgang af spiritualismens historie op til Martinus' kosmologi.

Men lige præcis navnet Krishnamurti er indirekte forbundet med navnet Martinus og dennes såkaldte mission. Det fremgår dels af den ovenfor netop nævnte artikel om "Spiritualismens historie" fra 2006, men det gør det også så sent som i seneste

nummer af tidsskriftet KOSMOS Nr. 8 – 2016, som jeg har modtaget mandag den 19. september 2016. Deri har en højt skattet medarbejder ved Martinus Institut, Ole Therkelsen, offentliggjort en ret interessant artikel med titlen "Det hemmelige tegn".

Ole Therkelsen indleder sin artikel med at pege på, at forventningen om en kommende "verdenslærer" går igen i flere religioner og hos religiøse sekter eller åndelige bevægelser. Jesus Kristus forudsagde sin genkomst som en ny Messias, det samme gjorde Buddha, som forudsagde sin egen genkomst i skikkelse af Maitreya Buddha. I nyere tid fra omkring 1900-tallets begyndelse, har okkulte og teosofiske kredse spået om principielt det samme, at der i vor tid ville opstå en "verdensfrelser" eller "verdenslærer". Det med "verdenslæreren" frem for "Verdensfrelseren", blev der lagt en vis vægt på, for ikke at blive anset for at være ortodoks religiøs, men at man skam brugte sin sunde fornuft og logiske sans.

I forbindelse med artiklen "Det hemmelige tegn" henviser Ole Therkelsen specielt til en dagbog, ført af Martinus' gode ven, forfatteren og musikeren Lars Nibelvang (1879-1948), som havde fulgt Martinus tæt lige siden dennes ret specielle åndelige oplevelser omkring påsketid 1921 og hvad derefter fulgte. I henhold til Ole Therkelsen findes der i Nibelvangs dagbog for 1925 "et helt kapitel om Krishnamurti med overskriften "Vor Stilling til Ordenen "Stjernen i Øst"." Det oplyses desuden, at Martinus i 1924 havde overværet et foredrag af ingen ringere end Annie Besant, som blev holdt i Odd Fellow Palæet i København. Det findes ikke mig bekendt oplyst, om foredraget på stedet blev løbende oversat fra engelsk til dansk, men det foreligger derimod oplyst, at Martinus ikke selv talte engelsk og formentlig derfor heller ikke forstod det engelske foredrag direkte.

I sin artikel kommer Ole Therkelsen i sin artikels afsnit 2. ind på, at efter at have overværet Annie Besants foredrag, hvori hun åbenbart har nævnt og omtalt den nye "verdenslærer", Krishnamurti, havde Martinus, som selv opfattede sig som den udvalgte "verdenslærer", følt sig tilskyndet til at gå hjem og skrive et brev til den "verdenslærer", som blev promoveret af Annie Besant og teosofferne. Brevet var skrevet på dansk og dateret den 4. december 1924 og stilet til "Præsidenten for Stjernen i Øst, Hr. J. Krishnamurti." I brevet forsøgte Martinus på en venlig og værdig måde, at få den fem år yngre Krishnamurti til at sætte sig ind i det danske sprog, således at han kunne blive i stand til at læse og studere Martinus' kommende og omfattende beskrivelse af det sande verdensbillede på originalsproget. Martinus antydede samtidig, at der bestod et "førjordisk kødeligt slægtskab" mellem Krishnamurti og ham selv. Martinus forventede derfor, at hans åndsbeslægtede, men trods alt af en relativt lavere grad i 'hierarkiet', ville hilse hans henvendelse velkommen og vide, at han, Krishnamurti, her havde med den kommende virkelige og ægte åndelige mester og "verdenslærer" at gøre! Underforstået, at Martinus

godt kunne se Krishnamurti som nærmeste medarbejder i verdensgenløsningens tjeneste.

Mærkværdigvis underskrev Martinus ikke brevet med sit eget navn og signatur, men brugte i stedet sit symbolske tegn: en trekant med flammer indeni et hjerte, der var omgivet af et lysende strålehav. Ole Therkelsen oplyser, at det dengang endnu ufærdige symbol senere antog form af symbol nr. 23, som har titlen: Det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse:

<http://www.martinus.dk/da/symbolerne/symboloversigt/symbol-23>. I henhold til sagkundige Ole Therkelsens artikel om "Det hemmelige tegn", mente Martinus åbenbart, at en ægte højtudviklet åndsbeslægtet umiddelbart ville opfatte og forstå, hvad tegnet betød.

På det tidspunkt, hvor Martinus skrev sit brev til Krishnamurti, angiveligt den 4. december 1924, boede han i en lejlighed på Pile Allé 7 H, på Frederiksberg, hvortil han var flyttet efter kortvarigt at have boet i en fremlejet lejlighed på Henrik Ibsensvej, også på Frederiksberg. Men inden da var han den 1. april 1924 fraflyttet det værelse, han havde lejet hos enkefrue Henriksen på Jagtvej 52, 1. tv., tæt på Nørrebros Runddel. Her havde han boet siden 22. april 1919, og det var her, at han omkring påsketid 1921 kom ud for at opleve de åndelige visioner, som han selv betegner som sin indvielse til den kosmiske bevidsthed, der efterfølgende satte ham i stand til at opfatte og forstå de grundlæggende lovmæssigheder, principper og kræfter, der gør sig universalt gældende i tilværelsen.

Det var medens Martinus var logerende hos fru Henriksen, at han som nævnt oplevede den åndelige indvielse, som siden satte ham i stand til at skabe sit storværk, først og fremmest i form af tegnede og farvelagte symboler og dernæst i form af det skriftlige værk Livets Bog 1 – 7, som dog først for alvor blev påbegyndt omkring 1930. Men det var i værelset på Jagtvej, at han begyndte at eksperimentere med at tegne symboler og at øve sig i at skrive forklarende tekster (analyser) til disse. Til det formål havde han anskaffet sig en skrivemaskine, noget der dengang var usædvanligt for private.

I de omkring 5 år Martinus logerede hos fru Henriksen, skiftede han job flere gange. Han var natvægter, da han flyttede ind hos hende, senere, i januar 1920, blev han postbud og endelig i marts samme år fik han en stilling hos A/S Mælkeriet Enigheden, først som mejerist og senere som kontorassistent. I kraft af flere gode venners økonomiske hjælp og støtte blev Martinus fra efteråret 1922 sat i stand til at opgive sit arbejde på "Enigheden" og hellige sig skabelsen af sine kosmiske analyser og symboler.

Men tilbage til Martinus' brev til Krishnamurti. Man kan måske nok undre sig over, at den da 34-årige Martinus kunne tro og mene, at den indiske vismand umiddelbart

skulle kunne fatte, at brevet kom fra en ham totalt ukendt person i Danmark, som tilmed mere end antydede, at han selv var den profeterede "verdens-lærer". Hvis jeg skal komme med et ærligt bud på, hvorfor Martinus kunne være så, ja, undskyld udtrykket, naiv, at han kunne handle på den måde, han gjorde i det nævnte tilfælde, skulle mit bud her være, at Martinus i henhold til både beskrivelserne i sine egne Erindringer og til Lars Nibelvangs referater fra deres ret specielle indbyrdes sammenkomster, nærmest svævede euforisk i visionære åndelige højder, så at man kunne tro, at han var på stoffer, hvis ikke man vidste, at han var et absolut ædrueligt menneske. Det er i øvrigt så meget mere bemærkelsesværdigt i betragtning af, at Martinus' kosmiske analyser og beskrivelser af verdensbilledet, til det yderste er sagligt logiske og fri for nogen form for euforiske sværmerier. At enkelte af hans bøger, som f.eks. "Pinseglans over livet" og "Blade af Guds Billedbog" er lyriske, ændrer ikke ved dette faktum.

Men hvordan Krishnamurtis åndsudvikling og personlighed nu end var, og om han overhovedet fik brevet i hænde, foreligger der ingen eksakt viden om, kun, at hverken han eller organisationen "Stjernen i Øst" besvarede det på sin vis anonyme brev fra Martinus. Men det manglende svar tog Martinus til efterretning på sin helt egen måde. Se herom senere nedenfor.

Det er så heldigt, at Martinus' holdning til Krishnamurti fremgår af i hvert fald to kilder, nemlig dels af den tidligere nævnte dagbog af Lars Nibelvang, hvori findes et kapitel med overskriften: "Vor Stilling til Ordenen "Stjernen i Øst", og dels af bogen Martinus' Erindringer, udgivet på grundlag af en afskrift af flere bandede interviews med Martinus, foretaget i foråret 1963, og udgivet i bogform af vennen Sam Zinglarsen i 1987.

Det er desuden lige så heldigt, at Kurt Christiansen, født 1932 og pensioneret lektor med speciale i plantefysiologi og biokemi, og dertil forfatter af den store to-bindes Martinus-biografi: Martinus og hans livsværk Det Tredje Testamente, udgivet på forlaget Kosmologisk Information 2005, dels omtaler Krishnamurti og "Stjernen i Øst" i bogens 1. bind, afsnit 3, side 7-10, og gengiver den ovennævnte artikel i 2. bind, Appendiks A, side 38-43. I den nævnte artikel viser Lars Nibelvang sin store viden om den teosofiske bevægelse, som han helt tydeligt har sat sig grundigt ind i. Men det korte af den relativt lange artikel, er, at han samtidigt mener og med pæne ord kritiserer, at bevægelsen med Annie Besant i ledelsen overvurderer sig selv, især fordi den mente sig kaldet til at blive en verdensomspændende organisation, som var udset til at være og forblive den vigtigste frelsende bevægelse i hele verden for den 'vildførte' og 'faldne' menneskehed. Dette stred jo for Lars Nibelvang mod hans kendskab til og uforbeholdne accept af hans ven Martinus som den ægte og rigtige "verdens-lærer". Det sidstnævnte, samt holdningen til teosofien og Krishnamurti, fremgår, om end ganske kortfattet, også af "Martinus' Erindringer", side 92, hvorfra jeg skal tillade mig at citere følgende:

(Citat) – Er det rigtigt, at Krishnamurti blev informeret om din eksistens og om din mission?

- Ja, Lasse, der jo havde studeret alverdens religionsfilosofiske retninger, var også godt bekendt med teosofien. Forfatterinden Annie Besant var præsident for Det teosofiske Samfund, der havde hovedsæde i den indiske by Adyar. Hun havde udpeget Jiddu Krishnamurti som den nye verdenslærer, allerede mens han endnu var dreng. Men som voksen protesterede han mod hendes forgudelse af ham.

Lasse sendte omkring 1928 et brev til Krishnamurti. I dette brev blev Krishnamurti gjort bekendt med min eksistens og mission.

På min 39-års fødselsdag den 11. august 1929 opløste Krishnamurti den sammenslutning, der var dannet omkring hans person, og han erklærede, at han ikke ønskede tilhængere. (Citat slut)

En dansk ”verdens-lærer”

Det må jo siges at være en meget mager og til dels ukomplet kommentar til den situation, som er beskrevet mere indgående og omfattende af Lars Nibelvang i dennes artikel ”Vor Stilling til Ordenen ”Stjernen i Øst”. Ifølge Lars Nibelvangs oplysninger skrev han på egne og Martinus vegne i 1925 selv et brev til Annie Besant, også på dansk, idet han mente at den magtfulde leder af teosofien nok kunne finde udveje for at få brevet oversat til engelsk. Også dette brev forblev ubesvaret. Men til gengæld var Nibelvangs beundring for Martinus, og hans overbevisning om, at denne var en ny verdens-lærer, nærmest euforisk. Det turde blandt andet fremgå af Nibelvangs skriftlige bidrag til bogen Martinus – som vi husker ham, side 23-24, hvor Martinus er på et af sine mange besøg hos vennen. Derfra skal følgende citeres:

(Citat) [...] Jeg [Nibelvang] greb en bog, som indeholdt okkultisten Percivals' vidunderlige beskrivelser af adepter, mestre og mahatmaer og slog op på det sted, der viser os en mahatma i den åndelige verden hinsides tiden, rummet og formernes verden. Jeg læste op for ham [Martinus]. Han bøjede sit hoved og smilte til mig.

”Ja,” sagde han, ”det er rigtigt beskrevet, sådan er det.

Jeg ser gennem formernes forskellige verdener og opfatter alt som en helhed. Hvor som helst jeg retter min opmærksomhed hen, er jeg bevidst. Tingene ligesom passerer revy for mine øjne efter ønske.

Men mit centrum er overgivet til de guddommelige love, og jeg stiller mig fuldstændig til tjeneste. Verden skal have lov til at drage alt det ud af mig, som den måtte have brug for, og ikke hvad jeg selv personligt kunne ønske!”

”Du er en mahatma, en verdensfrelser!” næsten råbte jeg i ivrighed.

”Tys! Vi skal ikke tale om, hvem jeg er, eller gøre sammenligninger. Jeg er for hver især kun det lidet, meget eller intet, som vedkommende selv kan føle og se. Du må absolut ikke omtale noget til dine venner og bekendte. Min tid er endnu ikke kommet. Desuden er jeg ingen ynder af de mange rangklasser; der er kun én rangklasse for mig – og det er sønner af guden.

Jeg er den lærer, Gud har givet dig, og du skal blot lytte til, hvad jeg har at sige dig, og efter evne søge at følge mit eksempel.

For øvrigt er jeg alles ven og tjener for den mindste!” (Citat slut)

Martinus' ord om sig selv og sin mission associerer umiddelbart til Jesus' ord til sine nærmeste disciple, hvor han strengt forbød dem at røbe, hvem han var. Matthæus 12, 16-17, jf. med Markus 3, 7-12. Der kan næppe være tvivl om, at Martinus opfattede sig selv som en verdensgenløser i lighed med hans eget store forbillede Jesus Kristus. Det fremgår jo i øvrigt også indirekte af, at Martinus senere i sin karriere valgte at betegne sit livsværk som ”Det Tredje Testamente. Den intellektualiserede kristendom.” Desuden fremgår det også allerede af Fortale og 3. kapitel i ”Livets Bog I”, 1932, at han opfattede sig som den ny ”verdensgenløser”. Dernæst fremgår det blandt andet også af Martinus' bog ”Omkring min Missions Fødsel”, udgivet på Livets Bog's Bureau 1942, at han i al ydmyghed opfattede sig selv – og især sit påbegyndte hovedværk ”Livets Bog” - som en opfyldelse af Jesus' forudsigelse af ”Talsmanden, den hellige ånd”, der ville blive sendt til kommende slægter.

Skuffelse og misstemning

Den opfattelse af og holdning til Martinus og dennes lære og mission, som Lars Nibelvang gav udtryk for i det overfor anførte citat, evnede han dog ikke at fastholde i længden, og især ikke efter, at Martinus i 1929 havde fået sig en helt speciel elev i skikkelse af den da 22-årige gartner Erik Gerner Larsson (1907-1973), som hurtigt viste sig at blive en højst nødvendig og skattet medarbejder, der både mestrede de kosmiske analyser og praktisk arbejde. Om denne fortæller Martinus blandt andet følgende i sine Erindringer, side 89-90:

(Citat) [...] Mine gamle venner i Hillerød, tandlæge Palle Ivert og hans frue, besøgte jeg ofte, og de talte en del om en ung mand, som de var kommet til at kende. Han hed Gerner Larsson. Han var 22 år og boede også i Hillerød. Hans fulde navn var Erik Gerner Larsson, og hans far havde et stort handelsgartneri, og her havde han været i lære. I en periode havde han været i Grenå, hvor han havde overtaget en blomsterforretning.

Men efter kort tid havde han måttet opgive forretningen på grund af sygdom. Han havde været på hospitalet med et alvorligt mavesår. Nu boede han igen hos forældrene i Hillerød.

Lægerne troede ikke, at han ville overleve sygdommen.

Da jeg en søndag besøgte hr. og fru Ivert, traf jeg den unge mand.

Han var gået en tur rundt om slotssøen for at tage afsked med det hele. Da jeg hilste på ham, var jeg med det samme klar over, at det var ham, der skulle blive min første medhjælper. Det viste sig, at han var meget, meget interesseret i at høre om mit arbejde.

Jeg gjorde ham opmærksom på, at den første betingelse for, at han kunne blive rask, var at han blev vegetar, og det var han også meget villig til. Allerede efter vor første samtale erklærede han sig parat til at flytte sammen med mig og blive min sekretær.

Jeg kunne ikke love ham, at hans fremtid sammen med mig ville blive en dans på roser, men jeg følte mig overbevist om, at Forsynet havde udset ham til at indtage en fremtrædende rolle i min missions tjeneste.

En familie, som havde lært mig at kende, og som var meget interesseret i mit arbejde, hjalp mig, sådan at jeg kunne få en rigtig lejlighed. Jeg havde jo hidtil logeret på et lille værelse, men nu kom jeg til at bo i en pæn og hyggelig lejlighed i Lykkesholms Allé på Frederiksberg.

Nu flyttede Gerner Larsson også ind her. Det var i august 1929. [...] (Citat slut)

Det skriftlige bidrag, Gerner Larsson har leveret til bogen "Martinus – som vi husker ham", 1989, der jo udkom mange år efter Gerner Larssons død i 1973, er angiveligt et udpluk fra forskellige af de skriftlige udtalelser om Martinus og dennes "sag", som Gerner gennem årene havde skrevet om sin omtrent livslange ven og læremester. Som altid havde Gerner også i disse tilfælde ordet i sin magt og altid noget velvalgt og interessant at fortælle om sit emne. Karakteristisk for ham afsluttes hans bidrag med følgende loyale karakteristik af Martinus og hans arbejde:

(Citat) [...] Hans arbejde er givet til hele verden, og det udgør en klart opbygget åndelig videnskab, hvorfor det er absolut neutralt i sin natur. Dets grundtone er en ubegrænset kærlighed, en ubegrænset tolerance og en ubegrænset forståelse af det enkelte menneskes ret til at være netop som det er. Han har aldrig ønsket uopfordret at gribe ind i et andet menneskes liv, og enhver tanke om propaganda for sin egen livsindstilling ligger ham fjernt.

For ham er der kun ét, der har virkelig værdi og virkelig afspejler et menneskes åndelige kvalitet, nemlig dets væremåde. Det er her, at ikke alene hans eget liv, men også hans åndelige indsats skal vurderes, thi her har han utrætteligt gennem hele sit liv appelleret til enhver, der er kommet i berøring med ham om at forstå, at kunden, der anvender hans kosmiske analyser som et våben i kampen mod egne lavere naturer og derved spreder langt mere lys og glæde omkring sig end før, helt har forstået ånden i hans værk.

I hans eget liv udgør en altoverbærende humor en hovedbestanddel, og alle vi, der virkelig har lært ham at kende, ved, at med hans verdensbillede vil smilet, det

blide, alttilgivende og altforstående smil, blive en hjørnesteen i fremtidens religiøse liv. [...] (Citat slut)

Det må siges og i høj grad anerkendes, at Gerner Larsson brugte det meste af sit liv og sine kræfter – fra august 1929 og omtrent til sin død i 1973 - på at assistere Martinus med at få dennes "sag" eller "mission" etableret og institueret, først og fremmest fra 1932 med oprettelsen af "Livets Bogs Bureau", der havde adresse på Martinus' daværende privatadresse, og som udgav de første trykte bøger af Martinus. Fra juli 1933 blev "sagen" udvidet med "Kosmos Feriekoloni", som i årenes løb flere gange skiftede navn, for endelig at komme til at hedde "Martinus Center Klint". Fra 1942 skete endvidere den helt store udvidelse af "sagen"s lokaliteter i form af erhvervelsen af ejendommen på Mariendalsvej 94-96 på Frederiksberg, som fik og i mange år bar navnet "Martinus Åndsvidenskabelige Institut", indtil det senere kom til kun at hedde "Martinus Institut", et navn, virksomheden stadigvæk har her i år 2016, da disse linjer skrives.

Fortsat skuffelse og misstemning

Imidlertid ville skæbnen eller tilfældet, at også Gerner Larsson oplevede den for ham store personlige skuffelse, at se sig 'degraderet' af Martinus og 'forvist' til en stilling som leder og administrator af det, der senere fik navnet "Martinus Center Klint", men som dengang kaldtes "Kosmos Ferieby" i Klint ved Nykøbing Sjælland. Et sted, som Gerner Larsson havde en temmelig stor del af æren for, at det overhovedet blev oprettet og udviklet, som tilfældet var og blev. Gerner forblev dog stort set loyal overfor Martinus og dennes "sag" indtil sin død, men jeg ved gennem bekendtskab med folk, der stod ham personligt nær, at han i sine sidste leveår var blevet stadig mere kritisk indstillet overfor Martinus og "sagen". Denne 'viden' kan jeg dog ikke dokumentere og ønsker derfor ikke at komme nærmere ind på, hvori kritikken bestod. I øvrigt bør man nok undskylde Gerner med, at han i sine seneste år var tiltagende syg af problemer med hjertet, en sygdom, der endte med hans død som kun 66-årig.

Men tilbage til den skuffede Lars Nibelvang, som tydeligvis følte sig vraget af sin ven og læremester Martinus. Det fremgår ganske klart og utvetydigt af Kurt Christiansens Martinus-biografi., Bind I, 8. Afsnit, side 1-40. Men det er især side 6-8, at det tydeligt bliver tilkendegivet, at årsagen eller grunden til Nibelvangs skuffelse primært skyldtes, at Martinus nu havde valgt Gerner Larsson som sin nærmeste medarbejder. Nibelvang havde svært ved at skjule sin skuffelse overfor den kreds af mennesker, der efterhånden flokkedes omkring Martinus. Sidstnævnte anerkendte på sin side alt det, venen Nibelvang havde betydet for ham lige siden deres første møde i 1921, men var af den formentlig velbegrundede opfattelse, at den da 50-årige Nibelvang ville være mindre egnet til at varetage de opgaver, der i og med "sagen"s etablering ventede forude og som den omtrent kun halvt så gamle, men

stærkt parate Gerner Larsson måtte anses for den rette til at påtage sig. På sigt viste Martinus' valg at være det rigtige.

Forholdet mellem parterne udviklede sig omkring 1930-31 derhen, at Nibelvang trak sig tilbage fra Martinus og kredsen omkring denne, hvilket også betød, at Martinus måtte betale sin økonomiske gæld til vennen. Samtidig opstod der en splittelse i den nærmeste kreds omkring Martinus, hvor nogle valgte at følge Nibelvangs eksempel og derfor også trak sig bort fra Martinus og Gerner Larsson. Men selvom Nibelvang trak sig fra Martinus personligt, betød det dog ikke, at han også trak sig fra Martinus' kosmologi, som han fortsat vedblev med at interessere sig for og lejlighedsvis skrive om. Således skrev han allerede i første årgang 1933 af Martinus-tidsskriftet "KOSMOS" en artikel i flere afsnit med titlen "Strejflys over det seksuelle mysterium". Det skal dertil bemærkes, at på det tidspunkt havde Martinus endnu ikke behandlet emnet om "det seksuelle polprincip" og "den seksuelle polforvandling", uden hvad der står herom i Livets Bog I, som var udkommet i juli 1932.

Martinus' omtale af seksualisme forekommer især i Livets Bog I, 5. kapitel, som har titlen: "Jordmenneskeheden modtagelighed for Den Ny Verdensimpuls", men Nibelvang har formentlig tidligere haft lejlighed til at drøfte emnet med Martinus. Artiklen "Strejflys over det seksuelle mysterium" indgik også i Nibelvangs bog "Er døden en illusion?", som også udkom i 1933. Bogens seks afsnit eller kapitler drejer sig faktisk om emner, som tydeligvis er inspireret af Martinus' kosmologi.

En uskånsom kritik

Her kan passende indskydes, at der også var en anden og nok så barsk kritiker af Martinus og hans verdensbillede, som også omtales detaljeret i Kurt Christiansens store Martinus-biografi, Bind I, 5. Afsnit, side 6-11. Det drejer sig om, at i forbindelse med at Livets Bog I skulle udkomme i juli 1932 valgte Martinus samme forår at udgive bogens 4. kapitel med titlen "Et Internationalt Verdensrige under Skabelse" i et særtryk. Dette særtryk blev anmeldt i ugebladet "Det Frie Blad", af ingen ringere end forfatteren og maleren Johannes Hohlenberg, nok bedst kendt for sin udgivelse af bøger om Søren Kierkegaard. Hohlenberg var skånselsløs i sin kritik af både særtrykket og af Livets Bog I, som han syntes var et værre makværk. Martinus, som ellers havde valgt ikke at ville svare på kritik, gjorde dog en undtagelse i dette specielle tilfælde og forsøgte forgæves at forsvare sig overfor sin ubøjelige kritiker. Den sag skal jeg ikke komme nærmere ind på her, men henvise den eventuelt interesserede læser til at læse min artikel: 2.22. Om at finde sig i kritik – om en kritisk anmeldelse.

Imidlertid kan det konstateres, at Nibelvang holdt en skrivepause i perioden 1933 til 1940, men fra og med tidsskriftet "Okkultisten"s 1. årgang, 1. hefte, som udkom i

januar 1940, begyndte Nibelvang igen at skrive, nu som skrivende medarbejder ved bladet, for hvilket Helmer Fogedgaard var initiativtager og redaktør. Sidstnævnte havde lært Martinus' navn at kende gennem læsning af det okkulte tidsskrift "O.M.", formentlig en forkortelse for "Okkult Magasin". I dette blad, som kun eksisterede i 9 måneder, bragtes blandt andet artikler og symboler af Martinus.

Okkultister imellem

Helmer Fogedgaard lærte som nævnt Martinus' eksistens og arbejde at kende i 1933, dels via tidsskriftet "O.M." og dels via Martinus eget tidsskrift "KOSMOS", som både Martinus og Lars Nibelvang leverede artikler til allerede fra bladets start. Fra og med januar 1940 begyndte Fogedgaard som ligeledes nævnt at udgive tidsskriftet "Okkultisten", som både Martinus og Lars Nibelvang også leverede artikler til. Imidlertid var Fogedgaard blevet opmærksom på Lars Nibelvangs skuffede og modvillige forhold til Martinus og Gerner Larsson, hvilket han fandt meningsløst. Han forsøgte derfor at mægle mellem parterne ved at opfordre Nibelvang til at indse, at der ikke var tale om en nedvurdering af ham fra Martinus' side, men blot om et hensigtsmæssigt og praktisk arrangement til fordel for "sagen".

Det medførte, at Nibelvang blev en flittig skribent ved "Okkultisten", hvori han i den ene artikel efter den anden promoverede sit overbeviste og positive syn på Martinus som en stor vismand og seer, og som skaber af et hidtil uset "nyt verdensbillede, som er i færd med at vokse frem på det gamles ruiner, et verdensbillede, hvor kærlighedscirklen er tegnet komplet, og hvor udødeligheden toner frem for såvel de små som de store."

I 1941 udgav Okkultistens Forlag Nibelvangs bog "Guddomsbegrebets Udvikling i Okkult Belysning. Fra Hulebeboer til Aandsvidenskabens højeste Repræsentanter." Igen et eksempel på, at Nibelvangs interesse og tanker kredsede om emner, som var vigtige i Martinus' kosmologi.

Martinus og Hr. Thomsen

Der fandtes og findes formodentlig også mennesker, der tog mere konsekvent afstand fra Martinus og hans kosmologi. Det gjorde ifølge Kurt Christiansen en dr. phil. Konrad Simonsen, som i øvrigt også var en nær ven af Lars Nibelvang. Martinus og hans kosmiske analyser sagde med tiden åbenbart ikke den lærde Konrad Simonsen noget, selvom han til en begyndelse var ret interesseret i Martinus' beskrivelse af det kosmiske verdensbillede. For det første mente Simonsen ikke, at Martinus havde såkaldt kosmisk bevidsthed, lige som han betegnede de 3 X'er som "Kejserens nye Klæder". Bag Simonsens definitive afvisning af Martinus og dennes kosmologi synes der dog også at have ligget nogen skuffelse hos Simonsen over, ikke at få større betydning og indflydelse indenfor "sagen", end tilfældet blev. Se Martinus-biografi, Bind I, 5, Afsnit, side 33.

For øvrigt citerer Kurt Christiansen Helmer Fogedgaard for i et brev af 20. november 1941 at skelne mellem "skribenten Martinus" og "privatmanden Martinus":

(Citat) Du ser stadig de kosmiske Analysers Genialitet og har Evnen til at holde dem ude fra Personen, der fik Opgaven at overbringe dem." / Det er Martinus Analyser, vi skal beskæftige os med i OKKULTISTEN og ikke Privatmanden Martinus. (Citat slut) Bind I, 9. Afsnit, side 55-57.

Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Kurt Christiansen – i lighed med f.eks. Per Bruus-Jensen i bogen "Sol & måne", 2001, - ikke selv mener, at der er reelt grundlag for denne skelnen. Dette er jeg som tidligere omtalt og begrundet ikke enig i. (Se artiklen "Ét-livs-hypotesen og Martinus' kosmologi. En redegørelse. 1. Del.")

En risikabel situation

Igennem mange år har jeg i mit stille sind tænkt og undret mig over, hvilken holdning Martinus og hans nærmeste medarbejdere mon havde haft til den tyske besættelse af Danmark fra 9. april 1940 til 4. maj 1945. Jeg vidste fra læsningen af Martinus Erindringer, at Martinus i den periode undlod at holde offentlige foredrag, med den begrundelse, at der jo ikke var nogen grund til i for høj grad at henlede tyskernes – og deres håndlangeres – opmærksomhed på "sagen" og dennes aktiviteter. (Martinus Erindringer, side 113).

Men i og med læsningen af Kurt Christiansens store Martinus-biografi, Bind I, 6. afsnit, side 1-6, blev jeg klar over, at Martinus og hans "sag" nær var kommet i alvorlige vanskeligheder under den tyske besættelse. Det skyldtes, at det danske nazistiske blad "National-Socialisten" i sit nr. 35, torsdag 28. august 1941, på side 11-12 bragte en længere helsides artikel med overskriften "En selvbestaltet Verdensgenløser. Forfatteren Martinus, født Thomsen, driver samfundsfarlig Agitation og gaar Kommunismens Ærinde". I artiklen var samtlige medarbejdere nævnt ved navn, og ikke for det godes skyld, men fordi de bistod Martinus i hans angiveligt landsskadelige virksomhed. Ikke noget at sige til, hvis Martinus og hans medarbejdere har rystet i bukserne over den uhyggelige svada, de hermed var blevet udsat for. Ifølge Gerner Larsson viste det sig dog, at journalisten, der havde skrevet artiklen, formentlig var en navngivet århusiansk mand, der året i forvejen var blevet bortvist fra feriekolonien i Klint på grund af sin upassende opførsel. Hvori denne nærmere bestod er dog ikke oplyst.

Så vidt jeg i øvrigt kan bedømme – jeg har jo igennem en årrække i 1960'-70'erne kendt og fulgt både Martinus, Gerner Larsson og Martinus-sagen – så må jeg konkludere, at Kurt Christiansens karakteristik i hans Martinus-biografi, Bind I, 8.

Afsnit, side 35, af forholdet mellem Martinus og Gerner Larsson på den ene side og Lars Nibelvang på den anden side, er rigtig og i høj grad positiv.

Kurt Christiansen mener, at Nibelvangs skuffelse og kritik af Martinus og Gerner Larsson i virkeligheden ikke havde nogen væsentlig eller varig betydning for hverken Martinus eller Nibelvang. Førstnævnte forstod baggrunden for den opståede situation og tilgav Nibelvang, mens sidstnævnte forsonede sig med Martinus og – til dels også – med Gerner Larsson. Det fremgår også af, at Nibelvang resten af sit liv fortsatte med at skrive begejstret og positivt om Martinus' kosmologi.

Ny skuffelse og misstemning

Noget andet er, at Helmer Fogedgaard på et tidspunkt selv kom til at stå i en situation, hvorunder han kom på kollisionskurs med Gerner Larsson, som ikke var sart og heller ikke nem at bide skeer med. Men værre var det nok, at Martinus uforbeholdent tog Gerners parti, hvilket førte til et totalt brud mellem parterne. Det bragte til gengæld Fogedgaard og Nibelvang tættere på hinanden. Det vil man kunne læse om i Kurt Christiansens Martinus-biografi, Bind I, 9. Afsnit, side 1-132. Interessant og spændende læsning, især når og hvis man interesserer sig for Martinus' "sag"s historie.

Men alt i alt har det slået mig, at de mange mennesker af begge køn, der gennem årene lige fra midten af 1920'erne og helt frem til nutiden, har samlet sig om den fælles interesse for personen Martinus og især hans kosmologi, har nogle karakteristiske fællestræk. Dette mener jeg at have kunnet konstatere gennem de mange år, hvor jeg selv fulgte med i, hvem der kom til foredrag og studiekredse, dels på Martinus Institut og dels i Kosmos Ferieby i Klint, det senere Martinus Center Klint. Mine indtryk svarer meget godt til det generelle indtryk, man får ved læsningen af de 30 mennesker, der har leveret bidrag til bogen "Martinus – som vi husker ham", 1989. De fleste af disse voksne tilhængere af Martinus' kosmologi, har – udover at de tilhører middelklassen og uanset uddannelse og social status - forekommet mig at være 'børn' eller barnlige sjæle, som nok syntes at analyserne var og er det interessante og væsentlige, men som samtidig mere eller mindre har haft behov for en 'faderskikkelse', de kunne se op til og nærmest tilbede. Det er jo i sig selv en ærlig sag og forståelig, især i betragtning af den brogede og for vel de fleste af os umiddelbart uforståelige verden, vi lever i og med. Selv har jeg aldrig haft behov for at opfatte Martinus som en faderskikkelse, men derimod som et usædvanligt menneske, der i principiel lighed med flere andre store tænkere, fortjener den dybeste agtelse og respekt for sit livslange arbejde.

Finale med henvisninger

Nu kunne en og anden måske tænkes at ville spørge, hvor jeg saglig set selv står i mit forhold til Martinus og hans fabelagtige verdensbillede? - Men det er jo det, jeg

efter evne har forsøgt at fortælle i og med nogle af mine seneste artikler her på hjemmesiden. Jeg står faktisk i overført betydning med et ben i to lejre, på den ene side i Martinus' kosmologi med dens "flere-livs-hypotese" og på den anden side i den virkelighed, som jeg betegner som "ét-livs-hypotesen". Men selvom jeg vurderer alle de sider ved Martinus' kosmologi højt, som ikke lige omhandler min tvivl og skepsis, sidstnævnte vedrører emner som: Guds alkærlighed, individets udødelighed, reinkarnation og skæbnens retfærdighed, så lægger jeg samtidig mest vægten over på det 'ben', der står plantet i den 'lejr', der betegnes af "ét-livs-hypotesen".

I den sidstnævnte 'lejr' vægter man i nok så høj grad natur- og humanvidenskabens forskningsresultater, hvilket Martinus jo forresten også gør i sit livsværk. Det forekommer mig, at mange spirituelt interesserede undervurderer eller negligerer videnskabens forskningsresultater. Men disse behøver ikke nødvendigvis at blive tolket i en ensidig materialistisk og anti-spiritualistisk retning. Når f.eks. seriøse naturvidenskabelige forskere, det være sig fysikere, fysiologer eller biologer, forholder sig neutralt overfor spørgsmålet om eksistensen af en Gud, er det ikke nødvendigvis fordi man ikke mener, at en sådan universal Gud findes, men kun, at videnskaben med sin nutidige objektiverende metode indtil videre ikke har fundet det nødvendigt at medtage og regne med en sådan ur- og naturkraft. Set i et større perspektiv, er naturvidenskab og åndsvidenskab i virkeligheden komplementære forskningsretninger.

Men under alle omstændigheder kan jeg sluttelig kun henvise den seriøst interesserede læser, hvad enten man er læg eller lærd, dels til at læse Kurt Christiansens store og også i bogstavelig forstand vægtige to-bindes Martinus-biografi: Martinus og hans livsværk Det Tredje Testamente, udgivet på forlaget Kosmologisk Information 2005, og dels til også at læse følgende af mine artikler her på hjemmesiden. Det er en ordentlig mundfuld, men der er jo også tale om et seriøst studium:

- 4.40. I sandhedens interesse - om ungdomsoprør, månerejser og hokus pokus
- 4.98. Skæbne, retfærdighed og beskyttelse. Nogle tanker omkring disse emner
- 4.99. Skæbne og skyld. Er der hensigtsmæssighed og retfærdighed i tilværelsen?
- 4.100. Skæbne og skyld (2). Er der hensigtsmæssighed og retfærdighed i tilværelsen? (Nogle tillægsbetragtninger)
- 4.102. Skæbne og skyld (3). Er der hensigtsmæssighed og retfærdighed i tilværelsen? (Flere tillægsbetragtninger)
- 4.103. Skæbne og skyld (4). Er der hensigtsmæssighed og retfærdighed i tilværelsen? (Flere tillægsbetragtninger)
- 4.110. Et u-kosmisk tilbageblik. Nogle personlige betragtninger
- 4.118. Skæbne og retfærdighed - endnu engang!
- 4.119. Spiritualismens nyere historie

- 4.120. Det store spørgsmål om liv og død. Skepsis og tvivl
- 4.121. Hjemmesiden LIVETS EVENTYR ANNO 2016
- 4.122. Skæbnebestemt eller tilfældigheder?
- 4.124. Hvor er Gud henne? Et relevant og aktuelt spørgsmål.

Efter ovenstående 'svada' med et mere eller mindre tvivlende og skeptisk syn på en del af Martinus' kosmiske analyser og livsfacitter, vil det forhåbentlig være velgørende også at læse denne artikel på et belejligt tidspunkt:

- 4.123. Det store hverdags-under. Inspirerende tanker.

© Oktober 2016. Harry Rasmussen.
